

Джудит Макнот

*Любовта означава да даваш
всичко от себе си, да
повериш щастието си
на друг човек и
да го направиш
щастлив...*

 **Нещо
прекрасно**

ДЖУДИТ МАКНОТ НЕЩО ПРЕКРАСНО

Превод: София Русенова

chitanka.info

Александра вярва в откровеността, доверието и любовта, Джордан не иска и да знае за тези добродетели...

Тя е романтичка и мечтателка, която вярва, че ще ѝ се случи нещо прекрасно, той — убеден реалист, презадоволен циник, презиращ морала. Връзката им изглежда обречена от самото начало...

Бурният брак на Александра Лорънс, невинно провинциално момиче, и херцог Джордан Таунсенд е изправен пред най-голямото изпитание...

Попадайки сред омайващия свят на висшето лондонско общество, волната Александра се оказва впримчена в капан от ревност и отмъщение, гордост и неутолима страст. Скоро обаче разбира, че зад маската на съпруга ѝ — наглед бездушен и арогантен, се крие нежен и чувствителен мъж...

Не след дълго тя е принудена да се бори за живота му... и за неповторимата им връзка!...

ПЪРВА ГЛАВА

Красивата блондинка се повдигна на лакът и придърпа чаршафа върху гърдите си. Тя се загледа в осемнайсетгодишния младеж, който стоеше до прозореца в спалнята си и гледаше към поляната, на която подготвяха празненството по случай рождения ден на майка му.

— Какво толкова има? Кое е по-интересно от мен? — попита го лейди Кетрин Хериштън, стана и тръгна към него.

Джордан Адисън Матю Таунсенд, бъдещият херцог на Хоторн, като че ли не я чу, зареял поглед в ширналите се земи на разкошното имение, което щеше да му принадлежи след смъртта на баща му. Докато наблюдаваше суматохата, царяща долу, той забеляза как майка му изскочи замаяна от храстите. Тя припряно оправи корсажа на роклята си и се опита да подреди тежката си тъмна коса. След миг от храстите се появи и лорд Херингтън, който завързваше вратовръзката си. Двамата се хванаха под ръка и бързо се изгубиха от погледа на Джордан.

Цинично изражение помрачи красивото лице на младия херцог, докато наблюдаваше как майка му и новият ѝ любовник се разхождат. Само след минута от храстите в градината се появиха и баща му и новата му метреса лейди Малборн.

— Очевидно майка ми си има нов любовник — саркастично отбеляза Джордан.

— Наистина ли? И кой е той? — любопитства лейди Херингтън, надзъртайки през прозореца.

— Съпругът ги. — Той се обърна към прелестната руса жена и се загледа в красивото ѝ лице. След като тя дори не се изненада, иронично попита: — Знаела си за тях и това е породило внезапния ти интерес към моето ложе, нали?

Тя нервно кимна, притеснена от стоманеносивите му очи.

— Хрумна ми, че... — несигурно рече и погали мускулестите му гърди, — че ще е хубаво, ако и ние... м-м-м... се съберем. Но интересът ми към теб не е внезапен, Джордан. Желая те отдавна. Сега,

когато майка ти и съпругът ми са заедно, не виждам причина да не взема онова, което желая. Какво толкова? — Той не отвърна и Кетрин внимателно се вгледа в лицето му. — Шокиран ли си?

— Не. Знам за похожденията на майка си от осемгодишен и не мисля, че има жена, която да ме шокира с поведението си. Ако нещо ме изненадва, то е, че не си организираща шестимата да се съберем в храсталака за малка „семейна“ сбирка — отвърна.

Лейди Херингтън като че ли се задави от смях или от възмущение:

— Сега ти ме шокира.

Джордан повдигна брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ. Погледът му бе мъдър, неподходящ на възрастта му.

— Не знам защо, но това ми се струва невъзможно.

Засрамена, жената отдръпна ръка от гърдите му и уви чаршафа по-стегнато около тялото си.

— Джордан, наистина не разбирам защо ме гледаш, сякаш не заслужавам дори презрението ти — обидено рече. — Не си женен и затова не разбираш колко ужасно скучен живот водим всички ние, семейните. Без някой и друг флирт, който да разнообрази ежедневието, всички ще се побъркаме.

Доловил отчаянието в гласа ѝ, младежът се усмихна иронично и изражението му се смекчи.

— Горката Кетрин — сухо рече и погали лицето ѝ, — каква ужасна участ е отредила съдбата на жените. От деня, в който се появявате на бял свят, получавате всичко, което пожелаете, и няма за какво да се трудите и да се борите, а дори и да имаше, никога нямаше да ви позволят да го направите. Не ви позволяваме да учите, спортът също ви е забранен, така че не можете да упражнявате ума или тялото си. Дори чест си нямате. Честта на мъжа е негова, докато не направи нещо ужасно, та да я загуби. А вие губите честта си с първия мъж, който ви има. Колко е несправедлив животът към вас! Не е чудно, че сте толкова отегчени, аморални и разпътни.

Кетрин се поколеба, поразена от думите му, несигурна дали ѝ се подиграва, или говори сериозно. Сетне сви рамене:

— Прав си.

Той я изгледа е любопитство.

— Не ти ли е хрумвало да промениш това?

— Не — безцеремонно заяви тя.

— Възхищавам се на честността ти. Рядка добродетел за твоя пол.

Въпреки че бе едва осемнайсетгодишен, силата, с която Джордан привличаше жените, вече бе станала пикантна клюка в обществото. Докато се взираше в студените му сиви очи, жената почувства почти магическо привличане към него. Мъдростта и опитността му наред със суровата му красота и неизчерпаемата му енергия привличаха нежния пол като магнит. Той разбираше жените, разбираше нея, приемаше я такава, каквато бе, и въпреки че очевидно не ѝ се възхищаваше, прощаваше всичките ѝ недостатъци и слабости.

— Ще дойдеш ли в леглото?

— Не — меко рече той.

— Защо?

— Защото не съм чак толкова отегчен, че да спя със съпругата на последния любовник на майка си.

— Нямаш... високо мнение за жените, нали? — попита Кетрин против волята си.

— Има ли причина за противното?

— Аз... — Красавицата прехапа устни и поклати глава. — Не, няма. Но някой ден ще ти се наложи да се ожениш и да имаш деца.

Очите му блеснаха и той отново се облегна на рамката на прозореца, скръсти ръце пред гърдите си и попита:

— Да се оженя ли? Наистина ли? Така ти се правят децата? А през цялото това време аз си мислех, че...

— Джордан, стига! — засмя се Кетрин, очарована от хумора му. Ти се нуждаеш от законен наследник.

— Когато се наложи да се оженя, за да имам наследник, ще взема първото наивно девойче, което ще подскача само при звука на гласа ми — мрачно заяви.

— И когато тя се отегчи и потърси забавления другаде, какво ще правиш?

— А дали ще се отегчи?

Кетрин се загледа в мускулестото му тяло широки рамене, тясна талия и изсечени мъжествени черти. В ленена риза и тесни бричове за

езда, Джордан Таунсенд излъчваше сила и неукротима чувственост. Тя повдигна вежди и впи нелепите си очи в неговите.

— Може би няма.

Докато тя се обличаше, той се обърна псе загледа гостите, които се тълпяха в градината на имението Хоторн, за да отпразнуват подобаващо рождения ден на майка му. За външен човек имението сигурно изглеждаше като самия рай, обитаван от красиви, безгрижни, пъстри птици, перчещи се с красотата и хубавите си премени. За осемнайсетгодишния Джордан Таунсенд обаче сцената, разиграваща се долу, не беше интересна и изобщо не бе красива. Младежът много добре знаеше какво става зад стените на дома му.

Въпреки младостта си той бе загубил вяра в хората, та дори и в собствените си добродетели. Беше е отлично потекло, беше красавец и неизмеримо богат, ала освен това бе преситен от света.

Подпряла брадичка на малките си юмручета, госпожица Александра Лорънс гледаше жълтата пеперуда, кацнала на перваза на прозореца в дома на дядо си. Миг след това тя отново се обърна към побелелия старец, който седеше зад бюрото срещу нея.

— Какво каза, дядо?

— Попитах те защо тази пеперуда ти е по-интересна от Сократ — изрече нежно мъдрият човек, усмихвайки се на тринадесетгодишното дете, наследило лъскавата кестенява коса на майка си и неговите синьо-зелени очи. Развеселен, той потупа томчето със Сократови съчинения, които й четеше и разясняваше.

Александра се усмихна лъчезарно и извинително, но не се оправда за разсеяността си. Както дядо и често обичаше да казва: „Лъжата е обида за душата, както и за интелекта на онзи, когото лъжат.“ А тя никога не би обидила милия старец, който я даряваше с мъдростта си и я учеше на математика, история, латински и философия.

— Чудех се рече — момичето със замислена усмивка — дали някога ще се превърна от гъсеница в пеперуда, дали ще стана красива.

— Че какво й е на гъсеницата? В края на краищата — цитира той — красотата зависи от гледната точка.

Старецът присви очи, докато чакаше да види дали внучката му ще познае от кого е цитатът.

— Хораций.

Той кимна гордо и добави:

— Няма нужда да се тревожиш за външния си вид, милата ми, тъй като истинската красота идва от сърцето.

Александра наклони глава и се замисли, ала не се сети за нито един древен или съвременен философ, който да ги е изрекъл.

— Кой е казал това?

Дядо ѝ се засмя.

— Аз.

Звънливият ѝ смях изпълни слънчевата стая, ала скоро тя отново се умисли.

— Папа е разочарован, че не съм красива. Веднага го разбирам, когато си дойде. Той има право да очаква да стана красавица, защото мама е красива и защото той е неотразим. Освен това по брак папа е четвърти братовчед на един граф.

Господин Гимбъл едва успя да прикрие неприязънта, която изпитваше към зет си, както и мнението си за предполагаемата му връзка с предполагаем граф. Вместо това мъдро цитира:

— Потеклото е нищо, за разлика от добродетелта.

— Молиер — веднага рече Александра. Но — добави не може да не се съгласиш, че е ужасно несправедливо от страна на съдбата, че е дарила папа с дъщеря с такава обикновена външност. Защо — продължи още по-тъжно, — защо не мога да бъда висока и защо не съм руса? Щеше да е толкова по-хубаво, вместо да приличам на циганче, както казва папа.

Тя се извърна и отново се загледа в пеперудата. Старецът с любов наблюдаваше внучката си. Тя бе всичко друго, но не и обикновена. Когато бе едва на четири години, той бе започнал да я учи да пише и да чете, също както бе обучавал и селските деца. Ала умът на Алекс бе по-остър и отворен за познанието. Селските деца бяха безразлични ученици, които посещаваха училището едва няколко години, преди да отидат да обработват нивите с бащите си, преди да се задомят и да завъртят кръга на живота отново. Алекс обаче обичаше книгите, също като него самия.

Възрастният мъж се усмихна на девойката. Хрумна му, че кръгът на живота не е чак толкова лошо нещо.

Ако бе следвал убежденията си и бе останал ерген, отдавайки се на науката, Александра Лорънс никога нямаше да се появи на бял свят. А тя бе дар за света. Неговият дар. Мисълта внезапно го засрами, защото бе горделива. Все пак топлината сгръ сърцето му, докато наблюдаваше къдравата главица на момичето, седящо на перваза на прозореца. То бе всичко, на което се бе надявал, и повече. Алекс беше нежна и весела, умна и неукротима по дух. Може би бе по-темпераментна, отколкото трябваше, и по-чувствителна от обикновеното, което личеше от опитите ѝ да се хареса на повърхностния си баща, който ги посещаваше от дъжд на вятър.

Чувствителната Александра долови промяната в настроението на дядо си и се опита да го развесели:

— Зле ли ти е, дядо? Отново ли имаш главоболие? Да ти разтрия ли раменете?

— Да, наистина малко ме боли главата отвърна господин Гимбъл и потопа перото си в мастилницата, за да изпише заглавието на текста.

Едва бе приключила да го разтрива и с старецът усети как нещо го гъделичка по бузата. Потънал в работата си, той разсеяно се почеса, ала сега нещо го погъделичка по ухото. Господин Гимбъл едва сдържа усмивката си, когато осъзна, че Алекс го гъделичка с перце.

— Алекс, скъпа, тук май се върти едно пакостливо птиче, което ми пречи да работя.

— Защото работиш прекалено много — рече тя, но целуна дядо си по бузата и се върна на мястото си да чете Сократ. Само миг-два след това вниманието ѝ бе привлечено от едно червейче, което бавно си проправяше път в стаичката.

— Ако всичко съществува с някаква цел в света, тогава защо Бог е създал змиите? Толкова са отблъскващи. Направо отвратителни.

Дядо ѝ въздъхна и остави перото.

— Ще си напомня да питам Бог, когато си отида от този свят.

Мисълта за смъртта на дядо ѝ я натъжи дълбоко, ала шумът от колелата на карета я разсея. Александра скочи на крака и изтича до прозореца.

— Папа си дойде! — радостно извика. — Най-сетне си дойде от Лондон.

— Време беше — промърмори господин Гимбъл, но Алекс не го чу. Тя бързаше да се хвърли в безразличната прегръдка на баща си.

— Как си, циганче? — попита той без особен интерес. Господин Гимбъл стана и отиде до прозореца, за да види как красивият лондончанин качва дъщеря си в луксозната нова карета. Разкошна карета, модерни дрехи... но моралът на зет му не бе толкова безукорен. Старецът ядосано се замисли за времето, когато дъщеря му Фелиша бе заслепена от красотата и изтънчеността на този мъж, който се появи в къщата им, след като един следобед каретата му се повредила на пътя. Господин Гимбъл бе предложил на странника да пренощува в дома му и на смрачаване с неохота бе отстъпил пред молбите на Фелиша да покаже на непознатия красивата гледка, разкриваща се от хълма над потока.

Когато нощта настъпи, господин Гимбъл тръгна да ги търси притеснен. Лесно ги откри на светлината на пълната месечина. Дватама бяха край потока, прегръщаха се и бяха голи. Само четири часа бяха необходими на Джордж Лорънс да убеди Фелиша да забрави доброто си възпитание и да я прелъсти.

Гняв, по-силен от смъртта, обзе господин Гимбъл, който напусна мястото, без да продума. Когато след два часа се прибра у дома, не бе сам. Бе довел приятеля си, местния свещеник. Пасторът носеше Библията, за да прочете сватбените слова.

Господин Гимбъл носеше и пушката си, за да е сигурен, че прелъстителят ще участва в брачната церемония.

Тогава за пръв път в живота си държа оръжие в ръка.

И какво спечели справедливият му гняв за горката Фелиша? При тази мисъл старецът изпита болка.

Джордж Лорънс купи просторна къща, изоставена от цяло десетилетие, нае слуги и без желание живя девет месеца заедно със съпругата си в това забравено от бога графство. Скоро след това се появи Алекс и той се върна в Лондон, където прекарваше времето си. Навестяваше семейството си един или два пъти годишно.

— Той печели пари така, както знае — обясни Фелиша на баща си, повтаряйки думите на съпруга си. — Той е джентълмен и затова не можем да очакваме от него да работи като обикновените хора тук. В Лондон има връзки, които му позволяват да общува с правилните хора и му помагат да прави добри инвестиции, за да знае на кои коне да

залага на състезанията. Само така може да ни издържа. Естествено, той предпочита да сме с него в Лондон, но там е ужасно скъпо и той не би и помислил да ни накара да живеем в претъпканите, мръсни квартири, които обитава. Посещава ни винаги когато може.

Господин Гимбъл така и не повярва в обяснението на Джордж Лорънс за положението му в града и за причините, поради които посещаваше семейството си в Моршам само два пъти годишно. Най-вероятно си идваше на гости само защото господин Гимбъл се бе зарекъл, ако не се връща достатъчно често да вижда жена си и дъщеря си, да го намери в Лондон с взетата назаем пушка. Господин Гимбъл обаче не виждаше смисъл да наранява дъщеря си с истината. Фелиша бе щастлива. За разлика от останалите жени в графството тя бе омъжена за „истински джентълмен“ и само това бе важно. Така тя бе с различно социално положение и се движеше сред съседите си като кралица.

Също като Фелиша и Александра обожаваше и боготвореше Джордж Лорънс, който се наслаждаваше на възхищението им по време на кратките си посещения. Жена му се суетеше около него, а Алекс се стараяше да му бъде и син, и дъщеря. Притеснена, че не е достатъчно женствена, тя навличаше бричове и се упражняваше да се фехтува, само и само да се хареса на вятърничавия си баща и да се състезава с него, когато той благоволяше да им дойде на гости.

Застанал до прозореца, господин Гимбъл неодобрително изгледа лъскавата нова карета, теглена от четири охранени коня. За мъж, който можеше да отдели съвсем малко за съпругата и дъщеря си, Джордж Лорънс се движеше е прекалено скъпа кола и антураж.

— Колко ще останеш този път, папа? — попита Алекс, ужасена от момента, в който баща ѝ щеше да си замине.

— Само една седмица. Ще заминавам за Кент.

— Защо отсъстваш толкова много? — попита тя. Знаеше, че баща ѝ мрази да бъде далеч от нея и от майка ѝ.

— Налага се — отсече той и когато дъщеря му понечи да възрази, той поклати глава и извади малка кутийка от джоба на сакото си. — Ето, донесох ти малък подарък за рождения ден, Алекс.

Тя погледна с обожание баща си, въпреки че рожденият ѝ ден бе минал преди месеци, а папа не се бе сетил да ѝ прати поне писъмце. Огромните ѝ зелени очи сияеха от щастие, докато отваряше кутийката.

Вътре имаше мъничък медальон с формата на сърце. Въпреки че беше евтин и не бе особено красив, Алекс го постави в дланта си внимателно, все едно бе най-ценното нещо на света.

— Ще го пося до края на живота си, папа — прошепна и прегърна баща си. — Толкова много те обичам.

Докато се движеха през малкото сънливо селце и конете вдигаха прах във въздуха, Алекс помахна на всички, които срещна, нетърпелива да обяви на света, че красивият ѝ папа се е върнал при нея.

Всъщност не беше необходимо. До вечерта всички в околността щяха да обсъждат не само завръщането му, но и цвета на самото му, и сума ги други неща. Селцето бе малко и изолирано. Самотната долина, в която се намиреше, не познаваше много чужденци. Селяните бяха простички, безпросветни и трудолюбиви хора, които се радваха на всяко събитие, което разнообразяваше живота им. В Моршам все още си спомняха гражданина с необикновено модерно сако. Сега новата карета на Джордж Лорънс щеше да бъде предмет на разговорите им през следващите шест месеца.

За всеки странник селцето може би беше скучно, но за Александра Лорънс то бе красиво.

Тя вярваше в добротата на всяко човешко същество и не се съмняваше, че честността, достойнството и радостта от живота са присъщи на цялото човечество. Тя бе нежна, лъчезарна и изключителна оптимистка.

ВТОРА ГЛАВА

Херцогът на Хоторн държеше пистолет в ръка. Погледна с безразличие лорд Грейнджърфийлд, неподвижно отпуснат на земята. „Ревнивите съпрузи са много досадни“ помисли си Джордан. Бяха почти толкова досадни, колкото суетните им и разглезени съпрузи. Не само че често си правеха неправилни изводи, но и настояваха да разрешават проблемите си с оръжие в ръка. Погледът му все още бе прикован в ранения противник, за когото в момента се грижеха лекарят и секундантите. Младият мъж прокле красивата и лукава жена, чиито интерес към него бе станал причина за дуела.

Двайсет и седем годишният херцог отдавна бе разбрал, че флиртовете с омъжени жени често причиняват такива проблеми, каквито не можеха да бъдат възнаградени от каквото и да е сексуално удоволствие. Затова реши да ограничи флиртовете си и да бъде само с неомъжени дами. Бог му беше свидетел, че на света имаше достатъчно от тях и че повечето горяха от нетърпение да споделят постелята на Джордан Таунсенд. Флиртовете бяха нещо съвсем нормално в обществото, но след завръщането на Елизабет от дълго пътуване извън страната връзката му с жената, която познаваше от дете, бе прераснала в нещо повече от флирт. Всичко бе започнало с няколко невинни еротични закачки, разменени между стари приятели. Нищо нямаше да се случи, ако една вечер тя не се промъкна в дома му. Когато Джордан се прибра, я намери в леглото си — гола и чакаща. Ако не бе изпил толкова бренди и не му се бе замаяла главата, щеше да я отпрати. Ала докато разсъждаваше какво да прави с нея, тялото му реагира само, приемайки неустоймото предложение.

Джордан тръгна към коня си, завързан за близкото дърво. Все още имаше възможност да поспи няколко часа преди началото на дългия работен ден и на многото срещи, които трябваше да проведе. Вечерта предстоеше и балът на Билдрън.

Полилеи със стотици кристални висулки блестяха над огромната бална зала, в която облечените в коприна, сатен и кадифе гости се носеха в ритъма на валса. Двукрили врати водеха към уютни тераси, пропускаха хладния ветреца вътре и даряваха двойките, зажаднали за малко лунна романтика, с възможността да останат насаме миг-два.

На една от терасите, прикривани от сенките, стояха двама души, безразлични към догадките и клюките, които предизвикваше отсъствието им.

— Безсрамие! — рече госпожица Летиша Билдрън на заобиколилите я елегантно облечени мъже и жени, които съставиха обичайната ѝ свита. Хвърляйки към терасата укорителен и изпълнен със завист поглед, тя добави: — Елизабет Грейнджърфийлд се държи като лека жена. Да преследва Хоторн, когато съпругът ѝ лежи ранен у дома след дуела с него!

На забележката ѝ сър Родерик Карстеърс отвърна с обичайната си острота, от която се бояха всички във висшето общество:

— Права си, красавицата ми. Елизабет трябва да се поучи от теб и да преследва Хоторн само когато са сами, а не на обществени места.

Летиша замълча, ала издайническа руменина пропълзя по страните ѝ.

— Внимавай, Роди, губиш способността си да различаваш забавното от обидното.

— Напротив, скъпа. Аз се старая да съм рязък и остър.

— Не ме сравнявай с Елизабет Грейнджърфийлд, ние нямаме нищо общо.

— О, напротив. И двете искате Хоторн. А това е общото между вас и още петдесетина дами, кои то бих могъл да назова, ала в това си приличате особено с една. — Кимна към красивата червенокоса балерина, която танцуваше с един руски принц. — Елиз Грандю. Изглежда, тя е събрала най-доброто от всички вас, защото вече е новата любовница на Хоторн.

— Не е вярно! — възрази дамата, а сините и очи се стрелнаха към червенокосата, за която се знаеше, че е омаяла и руския принц, и испанския крал. — Хоторн не е обвързан!

— За какво говорите, Лети? — попита една от младите дами, отделяйки се от ухажорите си.

— Обсъждаме факта, че той отиде на балкона с Елизабет Грейнджърфийлд — сопна се тя. Нямахше нужда да обяснява кой е „той“. В обществото всеки знаеше, че „той“ е Джордан Адисън Матю Таунсенд — маркиз на Ландсдаун, виконт на Лийдс, виконт на Рейнолдс, граф Таунсенд на Марлоу, барон Таунсенд на Стролей, Ричфилд и Монмарт... и дванайсети херцог на Хоторн.

„Той“ олицетворяваше мечтите на младите дами — висок, тъмнокос и невероятно привлекателен, дарен с дяволски чар. Момичетата в обществото често казваха, че сивите му очи могат да прельстят и монахиня или да смразят кръвта във вените на безмилостен враг. По-възрастните жени обаче знаеха, че враговете му обикновено си патеха от уменията му с пистолетите и рапирата, а не от острия му поглед. Ала без значение на каква възраст бяха, дамите от обществото бяха единодушни по отношение на едно — човек трябваше само да погледне херцога на Хоторн, за да осъзнае, че той е мъж от потекло, елегантен и стилин, полиран като диамант. И често... също толкова твърд.

— Роди твърди, че Елиз Грандю е новата му любовница — рече Лети, кимвайки към спиращата дъха червенокоса красавица, която явно не подозираше за усамотението на Хоторн и Елизабет Грейнджърфийлд.

— Глупости — отсече седемнайсетгодишното наивно момиче. — Ако беше така, той нямаше да я води тук. Нямахше.

— Щеше. И точно така е направил — обади се друга млада дама, която не откъсваше очи от терасата с надеждата отново да зърне легендарния херцог. — Майка ми казва, че Хоторн прави каквото си поиска и пет пари не дава за общественото мнение.

В същия миг обектът на този и на десетки подобни разговори в балната зала се облегна на каменния парапет на терасата и се взря в блестящите сипи очи на Елизабет с очевидно раздражение.

— Вътре унищожават репутацията ти, Елизабет. Ако имаш капка мозък в главата, ще се оттеглиш в провинцията заедно с „боледуващия“ си съпруг и ще изчакаш няколко седмици, докато клюките около дуела не утихнат.

С престорена веселост тя сви рамене:

— Клюките не могат да ми навредят, Джордан. Сега съм графиня. — Горчивина задави думите ѝ. — Няма значение, че съпругът

ми е с трийсет години по-възрастен от мен. Родителите ми имат нова титла в колекцията си, а това е всичко, което искаха.

— Няма смисъл да съжаляваш за минали неща — нетърпеливо рече Джордан. — Стореното — сторено.

— Защо не ми предложи, преди да отидеш да водиш опазваща война в Испания? — зададено попита тя.

— Защото — безцеремонно отсече той — не исках да се женя за теб.

Преди пет години на Джордан му бе минала мисълта един ден да предложи брак на Елизабет, но тогава, също както и сега не искаше съпруга. Уговорка така и не бе направена и той бе заминал за Испания. Година по-късно бащата на Елизабет, който искайте да прибави нова титла към родословното си дърво, я бе накарал да се омъжи за граф Грейнджърфийлд. Когато Елизабет писа на Джордан за това, той не усети ни най-малко чувство на липса или мъка. От друга страна, двамата се познаваха от деца и той винаги я бе харесвал. Може би ако не беше заминал, щеше да направи опит да убеди Елизабет да се противопостави на родителите си и да откаже предложението на стария Грейнджърфийлд. А може би нямаше. Също като повечето жени с нейното потекло тя бе научена, че нейн дълг като дъщеря е да се омъжи за онзи, когото посочат родителите ѝ.

Само че Джордан бе заминал. Две години след смъртта на баща си, въпреки че не се бе оженил и че нямаше наследник, който да осигури продължение на рода и запазване на семейното богатство, Джордан бе заминал за Испания, за да се сражава срещу войските на Наполеон. Безразсъдната смелост, която проявяваше, беше неудовлетворението му от живота, който водеше. Той помъдря и уменията и знанието, придобити по време на безкрайните кървави битки, му спечелиха репутацията на хитър стратег и ловък противник.

След четири години той се върна в Англия, за да изпълни дълга си като наследник и херцог.

Джордан Таунсенд, който се завърна от бойното поле, бе много различен от момчето, което замина за Испания. Когато за пръв път влезе в балната зала след завръщането си, всички бяха поразени от промяната. За разлика от останалите джентълмени от своята класа Джордан имаше здрав тен и мускулесто тяло, а движенията му бяха бързи. Той вече беше мъж, който се е изправял пред опасността и

който се е наслаждал на това. Тъкмо това неудържимо привличаше жените.

— Нима можеш да забравиш какво означаваме едни за друг? — попита Елизабет и го погледна. После се повдигна пръсти и го целуна, притискайки изпълненото си с желание тяло към неговото.

Той я сграбчи и я отблъсна.

— Не ставай глупава! — отсече. — Бяхме приятели, нищо повече. Онова, което се случи между нас миналата седмица, бе грешка. И вече свърши.

Тя се опита да се притисне към него.

— Мога да те накарам да ме обикнеш, Джордан. Знам, че мога. Почти се бе влюбил в мен преди години, а миналата седмица ме пожела...

— Желаех тялото ти, милата ми, нищо повече. Това е всичко, което някога съм искал от теб. Няма да убия съпруга ти на дуел, така че можеш да забравиш за това. Ще се наложи да намериш друг глупак, който да ти извоюва свободата с пистолет в ръка.

Елизабет пребледня, примигна, за да прогони сълзите, ала не отрече, че мечтае за смъртта на мъжа си.

— Не искам свобода, Джордан. Искам теб. Може и да ме имаш само за приятелка, но аз съм влюбена в теб от петнайсетгодишна.

Признанието ѝ бе направено е такава искреност и мъка, че всеки друг би го приел като истина и би се трогнал. Ала Джордан отдавна не вярваше на жените. Единственото, което направи след сърцераздирателното ѝ признание, бе да ѝ подаде снежнобяла кърпичка.

— Избърши си сълзите.

Стотиците гости, които наблюдаваха завръщането им в залата, забелязаха, че лейди Грейнджърфийлд е бледа и напрегната и че веднага напусна бала.

Херцогът на Хоторн обаче беше съвсем спокоен, когато се върна при красивата балерина, която бе последна в дългата редица от негови любовници. Миг след това двамата се понесоха в ритъма на танците.

— Винаги става така — рече госпожица Билдрън, докато наблюдаваше с възхищение двойката на дансинга. — Хоторн винаги прави така, че жената, която е с него, да изглежда идеалната му половинка.

— Е, той няма да се ожени за една балерина, без значение колко добре изглеждат заедно — възрази госпожица Морисън. — А и брат ми каза, че ще го доведе у дома тази седмица — добави тя предизвикателно.

Радостта ѝ обаче беше мимолетна, тъй като госпожица Билдрън рече:

— Мама каза, че утре той заминава за Роузмийд.

— Роузмийд ли?

— Имението на баба му. На север е, след някакво забутано село, наречено Моршам.

ТРЕТА ГЛАВА

— Това с предизвикателство за въображението, Филбърт, наистина! — каза Александра на стария лакей, който влезе в спалнята ѝ с наръч дърва в ръце.

Филбърт примигна към седемнайсетгодишната си господарка, която се бе изтегнала по корем на леглото, облегла брадичка на юмручетата си. Беше облечена както обичайно — с тесни кафяви бричове и избеляла риза.

— Направо е стряскащо изрече възмутено момичето.

— Кое, госпожице Александра? — попита старецът.

— Тук пише — информира го Алекс, сочейки вестника с дата 2 април 1813 година, — че „лейди Уедърфорд-Хийт е дала прием за осемстотин души, последван от вечеря с четирийсет и пет блюда.“ Четирийсет и пет! Можеш ли да си представиш подобна екстравагантност? И още — добави девойката, разсеяно отмятайки къдриците от челото си, — следват безкрайни описания на гостите и одеждите им. Само чуй, Сара — рече тя и вдигна поглед към Сара Уидърс, която заситни в стаята ѝ с куп изпрани кърпи в ръце.

До смъртта на баща ѝ преди три години Сара бе начело на домакинството, но след финансовия крах на семейството тя бе освободена заедно с останалите слуги — с изключение на Филбърт и Пенроуз, които бяха прекалено стари и не можеха да си намерят нова работа. Сега Сара идваше веднъж месечно заедно с едно селско момиче, за да помогне с прането и по-тежката домакинска работа.

С подигравателен тон Алекс зачете:

— „Госпожица Емили Уелфорд бе придружена от графа на Марчам. Копринената рокля с цвят на слонова кост на госпожицата бе украсена с перли и диаманти.“ Смеейки се от сърце, Александра затвори вестника и попита Сара: — Можеш ли да си представиш, че хората четат този боклук? Защо му е на някого да знае каква рокля е носила някоя си или че херцогът на Делтон се е върнал от Шотландия?

Сара Уидърс повдигна недоволно вежди и се вгледа в облеклото на момичето.

— Има млади госпожици, които обичат да изглеждат добре — изтъкна деликатно тя.

Александра прие спокойно добронамерената ѝ забележка.

— Ще е нужно повече от малко пудра и парче червен сатен, за да се превърна в дама.

Мечтата на Алекс да се превърне от гъсеница в красива пеперуда не се бе сбъднала. Тя имаше къса и къдрава тъмнокастена коса, упорита малка брадичка, чипо носле и слабо като на момче тяло. Всъщност единственото забележително нещо бяха големите ѝ очи е цвят на аквамарин, озаряващи загорялото ѝ от слънцето лице. Тя вече не се притесняваше за външния си вид, тъй като имаше много големи грижи.

Преди три години след смъртта на дядо ѝ внезапно почина и баща ѝ. Оттогава Александра се бе превърнала в главата на семейството. На крехките ѝ плещи бе паднало бремето да издържа двамата остарели слуги, да поддържа някак семейния бюджет, да осигурява насъщния и да се справя с пристъпите на майка си.

Обикновено момиче, отгледано по обикновен начин, никога не би се справило с предизвикателството, ала в способностите и във външността на Александра нямаше нищо обикновено. От малка се бе научила да лови риба и да ловува, за да се хареса на баща си и да му прави компания, когато излиза за дивеч. Сега тя използваше наученото, за да храни семейството си.

Трополенето на дървата, хвърлени вдървената кутия в стаята ѝ, прогони всички мисли за бални рокли, обсипани с диаманти. Треперейки от студ, Алекс обви ръце около себе си.

— Не ги хаби напразно, Филбърт — предупреди тя, когато старецът коленичи пред гаснещия огън. — Тук не е много студено. Така е по-здравословно. Освен това след малко отивам на партито на брата на Мери-Елън и няма смисъл да хабим дървата.

— Сара — внезапно рече момичето. В гърдите на Алекс отново се надигна същото чувство на очакване, каквото бе имала през последните три години. — Някога случвало ли ти се с да почувстваш, че ще ти се случи нещо?

Сара чевръсто затвори чекмеджетата на бюрото и се запъти към гардероба.

— Разбира се.

— Сбъдна ли се?

— Да.

— Наистина ли? Какво стана?

— Коминът падна точно както предупреждавах баща ти, че ще стане, ако не го поправи.

Александра се засмя и поклати глава:

— Не, не това имах предвид. След смъртта на дядо това чувство ме връхлита от време на време. Ала през последната седмица е много силно. Сякаш стоя пред някаква бездна и чакам нещо да се случи.

Озадачена от особеното ѝ настроение, Сара се вгледа в девойката.

— Какво мислиш, че ще се случи?

Алекс замаяно потрепери.

— Нещо прекрасно.

Тя понечи да добави нещо, когато женски писък, идващ от стаята на чичо Монти, прониза тишината. Последва блъскане на врата и тропот от стъпки. Александра скочи веднага, което ѝ бе много по-присъщо от замечтания унес, който я бе обзел преди мигове. В този миг в стаята влетя Мери, младото момиче от селото, което помагаше на Сара в прането и чистеното.

— Той ме плесна, плесна ме! — избухна Мери, разтривайки задните си части. После обвинително посочи към стаята на чичо Монти. — Няма да ми причинява това, нито той, нито някой друг! Добро момиче съм, аз съм...

— Тогава се дръж като добро момиче и внимавай какви ги говориш! — скара ѝ се Сара.

Александра въздъхна. Времето на цялото домакинство отново легна на плещите ѝ и мислите за вечери с четирийсет и пет блюда се изпариха мигновено.

— Ще отида да поговоря с него — обеща тя на Мери. — Няма да се повтори — рече и добави с усмивка: — поне ако не се навеждаш пред него. Сър Монтакю е нещо като... познавач на женската анатомия и когато една дама има хубави задни части, той държи да изрази възхищението си.

Думите ѝ успокоиха момичето, а това бе необходимо, защото въпреки неприличното си държание чичо Монти все пак бе рицарят в околностите.

Щом всички излязоха, Сара мрачно се взря във вестника.

— Нещо прекрасно ли... — измърмори с горчивина, мислейки си за седемнайсетгодишното момиче, което смело носеше цяло домакинство на плещите си, без да може да разчита на полуслепия си лакей и полуглухия си иконом. Тя с възмущение си помисли за семейството на Александра, което бе не по-малко бreme от слугите. Прачичо ѝ Монтакю Марш, макар че бе добър човек, никога не изтрезняваше, но и никога не бе достатъчно пиян, чеда пропусне възможността да докопа всяко същество, носещо пола. Госпожа Лорънс, майката на Александра, която трябваше да поеме задълженията си след смъртта на господин Лорънс, бе прехвърлила всичко на дъщеря си. Тя бе и най-тежкият товар, който Алекс трябваше да носи.

— Чичо Монти — повика го Алекс, когато влезе в стаята на чичото на баща си. Двете с майка ѝ го бяха приели преди две години, когато никой от по-близките му роднини не го искаше в дома си.

Едрият джентълмен седеше пред слабия огън. На една табуретка бе вдигнал краката си, тъй като подаграта отново го мъчеше.

— Предполагам, че си дошла да ми се караш заради онова момиче — изфъфли той и я измери с поглед.

Толкова приличаше на непослушно инатливо дете, че на Алекс ѝ бе трудно да бъде строга.

— Да — призна тя с усмивка. — Освен това дойдох, за да открия къде си скрил бутилката с контрабандна мадейра, която приятелят ти, господин Уотърли, донесе вчера.

Чичо Монти се опита да изрази възмущение:

— Кой твърди, ако смея да попитам, че такава бутилка въобще съществува?

Той впери очаквателен поглед в племенницата си, докато тя претърсваше стаята за алкохола — под възглавничките на канапето, под дюшека и в комина. След като не откри виното, отиде при чичо си и го помоли:

— Дай ми го, чичо Монти.

— Кое? — попита глуповато той и се размърда, защото бутилката му пречеше да се настани по-удобно. Александра забеляза това и се засмя.

— Бутилката мадейра, върху която си седнал, ето кое.

— Искаш да кажеш лекарството ми. Доктор Бийтъл ми препоръча да го пия, когато болката от старата ми рана се обади.

Алекс се загледа в зачервените му очи и в поруменелите бузи, преценявайки колко е пил. Протегна ръка и настоятелно рече:

— Дай бутилката, чичо. Мама е поканила гости за вечеря и иска и ти да присъстваш. Трябва да си трезвен като...

— Ще трябва да съм в състояние да изтърпя тези сноби. Казвам ги, Алекс, мило момиче, от тях ме побиват тръпки. Добродетелите са за светците, а светците не са подходяща компания за мъже от плът и кръв.

Тя обаче не отдръпна ръка и старецът въздъхна примирено, и извади изпод себе си полупразната бутилка с вино.

— Добро момче — похвали го девойката и го потупа окуражително по рамото. — Ако още си тук, когато се върна, ще поиграем на вист и...

— Когато се върнеш ли? — уплашено извика той. Пали няма да излезеш и да ме оставиш сам с майка ти и нейните непоносими гости?

— Напротив — весело отвърна Александра и му изпраща въздушна целувка от прага.

Тъкмо минаваше покрай спалнята на майка си, когато Фелиша Лорънс извика с треперлив, но заповеден глас:

— Александра? Александра, ти ли си?

Гневната нотка в гласа ѝ накара Алекс да се подготви за спор заради Уил Хелмсли. Изправяйки рамене, тя влезе в стаята. Госпожа Лорънс седеше пред тоалетната си масичка. Носеше стара, износена и кърпена премяна. Трите години след смъртта на съпруга ѝ се бяха отразили като десетилетия на някога красивото ѝ лице. Мисълта натъжи Алекс. Живата искра, която бе озарявала очите на майка ѝ и бе правила гласа ѝ музикален, сега бе угаснала и изчезнала заедно с красивия махагонов цвят на гъстите ѝ коси. Сега госпожа Лорънс бе с прошарена коса. Александра знаеше, че не само мъката бе погубила живота на майка ѝ. Гневът също бе виновен.

Три седмици след кончината на Джордж Лорънс пред дома им бе спряла разкошна карета. В нея бе любимото семейство на баща ѝ — жената и дъщерята, които бяха живели в Лондон с него през последните дванайсет години. Бе държал законното си семейство в провинцията на ръба на мизерията, а за незаконното бе осигурил охолен живот. Дори сега Алекс примигна от мъката, която ѝ причиняваше споменът за срещата ѝ със непознатата полусестра. Момичето бе кръстено Роуз и бе много красиво. Ала не това нарани детската ѝ душа. Сърцето ѝ бе разбито, когато видя златното медальонче във формата на сърце на шията на Роуз. Джордж Лорънс ѝ го бе подарил.

Фактът, че баща ѝ бе избрал да живее с красивото си русо момиченце в Лондон, бе красноречив за Алекс и майка ѝ.

Само по едно нещо двете осиротели семейства си приличаха — господин Лорънс бе починал, оставяйки съпругите и дъщерите си без пукната пара.

Заради майка си Алекс бе загърбила мъката, бе прогонила болката от предателството, опитвайки се да се държи нормално. Ала Фелиша бе обзета от силен гняв. Госпожа Лорънс се бе оттеглила в стаята си, за да подхранва и да разгаря гнева си, и бе оставила всички задължения на Алекс. Две години и половина тя дори не се поинтересува какво става в дома ѝ или в душата на оскърбената ѝ дъщеря. Когато говореше, бе просто за да прокълне съдбата и несправедливостта на живота... и предателството на съпруга си.

Преди около половин година обаче осъзна, че животът ѝ може би не е такъв провал. Откри средството, което да я спаси от бедата, в която бе попаднала — Александра. Дъщеря ѝ щеше да си намери богат съпруг, който да ги спаси от мизерния живот, споходил ги през последните години. Именно това бе причината Фелиша Лорънс да обръща такова внимание на по-заможните и влиятелни семейства в околността. Само една от фамилиите — Хелмсли — обаче бе достатъчно богата, че да задоволи жаждата ѝ. Затова тя се бе спряла на Уил Хелмсли, въпреки че той бе скучен хлапак, смазан от родителите си пуритани.

— Поканих семейство Хелмсли на вечеря — рече госпожа Лорънс в огледалото. — Пенроуз обеща да приготви вкусно ястие.

— Пенроуз е иконом, мамо, не може да очакваме от него да готви като за гости.

— Наясно съм с положението на Пенроуз в този дом, Александра. Обаче той готви по-добре от Филбърт и от теб, затова тази вечер ще трябва да се примирим с неговите умения. И с рибата, разбира се. Никога не съм я обичала много.

Александра, която ловеше рибата и дивеча, се изчерви, сякаш се бе провалила в усилията си да слага трапеза пред странното си семейство.

— Съжалявам, мамо, но напоследък няма дивеч. Утре ще поядя и ще се помъча да открия нещо по-добро. Но сега излизам и ще се върна късно.

— Късно ли? — ахна майка ѝ. — Но ти трябва да си тук довечера и трябва да се държиш благоприлично. Знаеш колко държат на скромността семейство Хелмсли. Въпреки че душата ми плаче, че след смъртта на онзи мъж трябва да се задоволим с вниманието на един прост земевладелец.

Не бе нужно Александра да пита кой е „онзи мъж“. Фелиша винаги наричаше така покойния си съпруг или пък казваше „баща ти“, сякаш не тя самата, а Алекс бе виновна за избора ѝ на мъж. Фелиша Лорънс се държеше като жертва.

— Тогава не се спирай на него — нежно, но твърдо изрече Алекс. — Защото не ми е нужен Уил Хелмсли, за да не умра от глад, което всъщност въобще не ни застрашава.

— О, ще се омъжиш — отсече майка ѝ тихо и гневно, треперейки от отчаяние и мъка. — И трябва да се държиш като млада дама, каквато всъщност си. Повече няма да се скиташ из горите. Семейство Хелмсли няма да преглътнат скандал, свързан с името на бъдещата си спаха.

— Не съм им бъдеща снаха! — прекъсна я дъщерята, опитвайки се да запази спокойствие. — Презирам Уил Хелмсли и за твоя информация според Мери-Елън, Уил предпочита малките момченца пред момичетата!

Тази новина, която самата Алекс не разбираше напълно, не направи никакво впечатление на майка ѝ.

— Разбира се, че младите мъже предпочитат приятелството на други мъже — рече Фелиша и се изправи несигурно като инвалид,

който тъкмо прохожда. — Въпреки че може би това е причината Уил все още да не е отказал сватосването с теб. Александра, трябва да започнеш да носиш рокли, нищо че Уил още не е казал нищо за бричовите ти.

Алекс се овладя с усилие и търпеливо рече:

— Мамо, нямам нито една рокля, която да стига до под коленете ми.

— Казах ти да поправиш една от моите.

— Но мен въобще не ме бива с иглата и конеца...

Госпожа Лорънс спря да крачи нервно из стаята и сърди го изгледа дъщеря си:

— Струва ми се, че непрекъснато ми противоречиш, но съм твърдо решена да прекратя фарса, в който се превърна животът ни. Синът на Хелмсли е единствената ни надежда — добави и се взря в упоритото момиче на прага на спалнята ѝ. Знам, че никога не сме били близки, Александра, но онзи мъж е виновен, че ти израсна на това диво място, че стана мъжкарана, че яздиш из горите и носиш панталони, че стреляш с пушка и че правиш всичко, което не трябва да правиш.

Неспособна да скрие срама и яда си, Алекс отвърна:

— Ако се бях превърнала в безпомощното, скучно и послушно същество, което копнееш да имаш, досега да сме умрели от глад.

За нейна радост майка ѝ сякаш се притесни.

— Така е, но вече не можем да продължаваме да живеем така. Въпреки усилията ти дължим пари на всички. Знам, че не бях добра майка през последните три години, но най-сетне се осъзнах и трябва да се уверя, че ще се задомиш добре.

— Но аз не обичам Уил!

— И това е само за твое добро. Тогава той няма да те нарани, както баща ти нарани мен. Уил е от добро и заможно семейство. Той няма да се премести в Лондон и да заживее тайно с новото си семейство, залагайки на комар всичко, което притежава. — Алекс се сви от мъка от жестоките думи на майка си и от спомена за предателството на баща си. — Всъщност сме късметлии, че родителите му са толкова строги, иначе той нямаше да те вземе.

— Че с какво толкова съм привлекателна като бъдеща снаха?

Госпожа Лорънс беше шокирана.

— Но ние сме сродени с граф, Александра, и с рицаря в околността.

Когато майка ѝ млъкна, тя сви рамене и рече:

— Отивам у Мери-Елън. Брат ѝ има рожден ден днес.

— Може би наистина ще е по-добре, ако те няма на вечеря — рече майка ѝ и заразресва косата си. — Мисля, че семейство Хелмсли днес ще повдигнат въпроса и мръщенето ти няма да ни помогне особено.

— Мамо — каза Алекс със смесица от съжаление и тревога, — по-скоро ще умра от глад, отколкото да се омъжа за Уил Хелмсли.

Изражението на госпожа Лорънс бе красноречиво — тя не искаше да умре от глад за разлика от дъщеря си.

— Най-добре е тези неща да се решават от родителите. Върви у Мери-Елън, но си сложи рокля.

— Не мога. По случай рождения ден ще организираме турнир като едновременните.

— Прекалено голяма си, че да ходиш на маскаради с онази ръждясала ризница. Остави я в коридора, където ѝ е мястото.

— Нищо лошо няма в това. Ще взема само шлема, копието, щита и бронята.

— О, ами добре — рече майка ѝ изтощено.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Яхнала стария Тъндър, жребеца с отвратителен нрав, който бе принадлежал на дядо ѝ, Алекс пое към дома на О'Тул. Носеше пушката си в случай, че през пътя притича някое животинче. Не че имаше някакъв шанс да улови дивеч точно този следобед... Дългото копие, затыкнато на стойката, дрънчеше ужасно, блъскайки се в бронята и щита.

Въпреки неприятния разговор с майка ѝ Алекс бе в приповдигнато настроение. Пролетният ден бе прекрасен и чувството на чудно очакване завладя душата ѝ.

Първите цветя бяха избуяли и радваха окото с пъстротата и красотата си. Ароматът им бе упойващ. В покрайнините на селото имаше малък хан. Алекс познаваше всички в околността, затова вдигна визъора на шлема си и весело помахаша на господин Тилсън, ханджията.

— Добър ден, господин Тилсън — извика тя.

— Добър ден, госпожице Алекс.

Мери-Елън и шестимата ѝ братя бяха пред схлупената къщурка на семейството. Играта на сражаващи се рицари вече бе в разгара си.

— Александра — извика четиринайсетгодишния Том, възкачил се гордо върху стария кон на баща си. — Време е да премерим сили.

— Не, първо трябва да се дуелираме — прекъсна го тринадесетгодишният му брат. — Този път ще те победи, Алекс, упражнявах се ден и нощ.

Засмяна, тя слезе от коня син прегърна Мери-Елън, сетне двете се впуснаха в игрите, които се организираха на всеки рожден ден на някое от седемте деца на семейство О'Тул.

Следобедът мина във весели игри, смях и ведра глъчка у голямото сплотено семейство — нещо, за което Александра като единствено дете винаги бе мечтала.

Когато се качи на коня и си тръгна за дома, тя бе щастлива и уморена, а стомахът ѝ беше пълен с обилната вечеря на госпожа О'Тул.

След като подмина хана, тя реши да подкара Тъндър по гористата пътека, която след малко повече от километър пресичаше главния път. Тогава забеляза няколко коня, завързани в двора на хана, чиито прозорци още светеха, а отвътре се чуваше песен.

Беше късно, но девойката не пришпори жребеца. Тъндър беше стар, пък и тя искаше да е сигурна, че гостите ще са си отишли, когато се прибере у дома.

Визьорът на шлема ѝ внезапно се затвори с тракане и Алекс въздъхна раздразнено. Копнееше да свали тежката броня от себе си. Накара Тъндър да спре, после отпусна юздите и премести щита в лявата си ръка. Попечи да свали шлема и да ги носи в ръка, когато дочу приглушени звуци.

Момичето леко се намръщи. Помисли си, че наоколо сигурно има див глиган или друг вкусен дивеч и извади пушката си.

Изведнъж в тишината на пролетната нощ изтрещяха изстрели. Преди Александра да успее да реагира, старият Тъндър се спусна сред дърветата право към мястото, откъдето се чува изстрелите. Конят въртеше ужасено очи, юздите му се влачеха отстрани, а младото момиче на гърба му стискаше гривата с всичка сила...

Бандитът се извърна рязко към ужасното тракане, което се разнесе зад гърба му. Джордан Таунсенд също откъсна поглед от дулото на пистолета, насочен към гърдите му. Онова, което видя, го изуми. Излитайки от гората, на помощ му се притичваше рицар в пълно бойно снаряжение, със спуснат визьор на шлема, с пушка и щит в ръцете.

Александра съдържа писъка си, когато изскочи от гората и се впусна в нещо, което бе по-страшно от най-ужасните ѝ кошмари. Един кочияш лежеше ранен на земята край каретата си, а двама бандити, прикрили лица с червени шалчета, държаха на мушка висок непознат. Единият от убийците се обърна на секундата и насочи пистолет право към нея.

Нямаше време да мисли. Стисна пушката силно, вдигна щита, надявайки се той и бронята да спрат неизбежния куршум. Искаше да профучи покрай разбойника и да то събори на земята, ала... в същия миг изтрещя изстрел.

Тъндър подскочи от ужас и се спъна, изстрелвайки ездачката си право върху разбойника. Сблъсъкът едва не запрат и шлема ѝ във

въздуха и захвърли пушката ѝ на пътя, а Алекс изпадна в безсъзнание.

За беда разбойникът се окопоти, преди главата на момичето да спре да се върти и да дрънчи като църковна камбана.

— Какво, по дяволите... — изломоти той и блъсна отпуснатото ѝ тяло настрани, после я ритна жестоко и се спусна да помага на приятеля си, който в момента се биеше с високия непознат, за да задържи оръжието си.

Замаяна от болката и от страха, Алекс видя как двамата разбойници се нахвърлят върху жертвата си. Пълзейки, препъвайки се, със сила, вдъхната от ужаса, тя се опита да стигне до пушката, захвърлена на черния път. Тъкмо хвана приклада, когато непознатият успя да се пребори за пистолета. Чу се изстрел и единият от нападателите се загърчи на земята. Високият мъж се извъртя светкавично и насочи дулото на оръжието към втория разбойник.

Александра наблюдаваше като хипнотизирана светкавичната бързина, с която той взе надмошье. Непознатият бавно и хладнокръвно насочи пистолета към гърдите на втория убиец. Все още просната по корем на пътя, тя затвори очи в очакване на оглушителния изстрел, ала вместо това в тишината се разнесе остро щракване. Барабанът на оръжието бе празен.

— Жалък глупак — злобно се изсмя разбойникът и извади своя револвер. — Да не си мислеше, че щях да ти дам да докопаш пистолета, ако не заех, че е празен? Сега ще умреш бавно и мъчително, задето уби брат ми. Човек дълго се мъчи, когато го застрелят в корема...

Алекс се претърколи настрани и свали предпазителя на пушката си. Когато разбойникът насочи пистолета към мъжа, тя стреля. Откатът болезнено заби приклада в рамото ѝ и я просна на земята, останала без въздух. Едва успя да завърти глава и да погледне проснатия на земята бандит. Куршумът беше попаднал в главата му.

Не го бе ранила, както се бе надявала, беше го убила! Стон на мъка и ужас се откъсна от устните ѝ. Светът се завъртя бясно, докато Александра наблюдаваше как непознатият подритва мъртвия убиец и тръгва към нея бързо и някак заплашително... Сетне мракът я погълна. За пръв път в живота си припадна.

Джордан приклепна до поваления рицар и побърза да свали шлема, за да провери дали спасителят е наранен.

— Бързо, Грим! — извика той на кочияша си, който се опитваше да се изправи на крака, замаян от удара на нападателите. — Помогни ми да свалим проклетата броня.

— Ранен ли е, ваша свет лост?

— Очевидно — рече той и примигна, щом зърна драскотината на бялото лице.

— Застреляха ли го?

— Не мисля. Повдигни главата му. Внимателно, но дяволите! Искам да махна тази чудесия от него. — Той бавно свали бронята от гърдите на Алекс. — Боже, какъв абсурден костюм — промърмори разтревожен, докато оглеждаше неподвижното тяло за огнестрелни рани. Лунната светлина бе недостатъчна.

— Тук е прекалено тъмно да установя къде е ранен. Обърни каретата и ще се върнем в хана, който подминахме преди няколко километра. Все някой ще се сети кои са родителите му и кой е най-близкият лекар в околността. — Джордан нежно повдигна младия рицар и с изненада установи колко леко е тялото му. — Та той е момче. Не повече от тринайсет-четиринайсетгодишно — горчиво рече херцогът. Вината, че е причинил вреда на това смело дете, сграбчи сърцето му. Вдигна отпуснатото тяло и нежно го понесе към каретата.

Появата на Хоторн, понесъл изпадналата в несвяст Александра, предизвика бурни коментари отстрана на посетителите в хана.

С незаинтересоваността на истински аристократ Джордан пренебрегна надигналите се възгласи и от иде право при кръчмарката.

— Заведете ме в най-хубавата си стая и веднага пратете собственика при мен.

Жената погледна объркано отпуснатата къдрава главица на Алекс, после се ококори срещу красивия висок непознат и побърза да изпълни заповедите му.

Джордан внимателно остави момчето на леглото и започна да развързва връзките на ризата му. Момъкът простена и едва-едва отвори очи. Херцогът внезапно потъна в най-красивите очи, които някога бе виждал — искрящо-зелени езера, засенчвани от дълги извити мигли. Момчето го погледна объркано.

Той се усмихна приветливо и рече:

— Добре дошъл обратно, Галахад...

— Къде... — Александра облиза пресъхналите си устни, почти не позна гласа си. Прочисти гърло и едва прошепна: — Къде съм?

— В един хан, близо до мястото, където те раниха.

Спомените я връхлетяха и сълзи опариха очите ѝ.

— Убих го. Аз убих онзи мъж — задави се тя.

— И спаси мен и кочияша ми.

Александра се вкопчи в успокоителните думи. Остана отпусната и замаяна, докато той бавно опипваше краката ѝ. Никой освен майка ѝ не я бе докосвал така. Усещането бе приятно и странно тревожно, ала когато мъжът заопипва корема и плъзна ръце нагоре, тя ахна и хвана здраво китките му.

— Сър, какво правите?

Джордан объркано се втренчи в слабите пръсти, вкопчени в неговите със сила, родена като че от страх.

— Търся счупени кости. Изпратих да повикат лекаря и съдържателя на хана. Въпреки че вече можеш да ми кажеш къде е най-близкият лекар.

Ужасена от цената, която струваха услугите на лекаря, Алекс отчаяно извика:

— Имате ли представа как дере кожата напоследък?

Джордан зяпна бледото лице на момчето, хипнотизиран от огромните очи, и сърцето му се изпълни със състрадание и възхищение — чувства, които досега му бяха напълно чужди и непонятни.

— Раниха те заради мен. Нормално е аз да поема разходите.

Непознатият се усмихна и съзнанието на Алекс внезапно се проясни. Наведен над нея, той бе най-огромният мъж, когото някога бе зървала. Беше невероятно привлекателен. Очите му бяха сребристосиви, изпълнени с нежност и стоманена воля. Имаше широки рамене и дълбок, галещ глас. Белите му зъби искряха, лицето му бе с красив загар и изсечени, мъжествени черги, а бръчиците закачливо обрамчваха очите му, издавайки тънко чувство за хумор.

Втренчена в гиганта, който се надвесваше над нея, Александра се почувства съвсем мъничка и уязвима. Странно, но освен това се чувстваше в безопасност. Чувстваше се по-защитена, отколкото когато и да е било през изминалите три години. Пусна ръцете му и леко докосна драскотината на брадичката му.

— И вие сте ранен — рече срамежливо.

Джордан затаи дъх пред усмивката на момъка. Докосването на момчето събуди странен копнеж в гърдите му. Докосване на момче! Той грубо блъсна ръката на ранения, чудейки се мрачно дали отегчителният и презадоволен живот, който водеше, не го бе превърнал в отвратителен перверзник.

— Още не знам името ти — рече той с преднамерено рязък тон, докато опипваше гърдния кош на момчето.

Алекс понечи да му го каже, ала вместо това извика ужасено, когато ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ.

Джордан дръпна ръце като опарен.

— Но ти си момиче!

— И нищо не мога да направя по въпроса! — сопна се тя, обидена от обвинението в гласа му.

Двамата изведнъж осъзнаха абсурдността на ситуацията. Джордан вече не се мръщеше, а се усмихваше весело, а Алекс избухна в смях. Точно така ги завари госпожа Тилсън, съпругата на ханджията — Алекс и Джордан бяха на леглото, смееха се, ръцете му бяха на сантиметър от разтворената риза и гърдите на госпожица Александра Лорънс.

— Александра Лорънс! — избухна жената и нахълта в стаята като боен кораб, вдигнал платна. Очите ѝ искряха гневно, когато сведе поглед към ръцете на непознатия аристократ, докосвал девойката. — Какво става тук?

Алекс тънеше в блажено неведение за онова, което ханджийката виждаше в ситуацията. Херцогът веднага осъзна какво може да хрумне на сърдитата жена и в какво може да обвинят това невинно момиче, което бе на не повече от тринайсет години. Лицето му се изопна, а гласът му отново стана леден:

— Госпожица Лорънс бе ранена в инцидент, който възникна недалеч оттук. Изпратете лекар.

— Не, недейте, госпожо Тилсън — прекъсна го Алекс и седна в леглото, въпреки че ѝ се виеше свят. — Добре съм и искам да се прибера у дома.

Джордан отново се обърна към ханджийката и заговори грубо и рязко:

— В такъв случай аз ще я придружа до дома ѝ, а вие изпратете лекаря няколко километра по-надолу по пътя, където ще открие двама бандити. Те не се нуждаят от помощта му, но той може би ще се погрижи за погребенията им. — Той извади от джоба си визитна картичка, на която със златни букви бе изписано името му. — Ще се върна след това, за да отговоря на всички въпроси, които могат да възникнат.

Госпожа Тилсън измърмори нещо за бандитите и покварата, грабна картичката, изгледа възмутено разтворената риза на момичето и излезе от стаята.

— Май се изненада, че съм момиче — несигурно каза Алекс.

— Честно казано, тази нощ е на изненадите — отвърна той и забрави за госпожа Тилсън. — Много ли ще е нахално, ако попитам какво правеше в гората в онази броня по това време на нощта?

Александра бавно свали крака на земята и се опита да стане, Стаята се завъртя неудържимо.

— Мога да ходя — рече тя, когато мъжът понечи да я вдигне на ръце.

— Но аз предпочитам да те нося — твърдо заяви той и направи точно това. Алекс изпита удовлетворение, когато той мина през кръчмата пред очите на съселяните ѝ, носейки я прашна и ранена на ръце.

След като я настани внимателно в каретата обаче, радостта на Алекс помръкна. Скоро щяха да минат покрай мястото на инцидента в гората.

— Аз отнех човешки живот — измъчено прошепна тя, когато кочияшът подкара колата. — Никога няма да си го простя.

— Аз никога няма да ти го простя, ако не го забравиш — усмихна се той. В полумрака на купето две влажни аквамаринени очи го погледнаха, търсейки утеха, и той реагира машинално. Повдигна момичето и го настани на скута си, приласкавайки разстроеното дете. — Постъпи наистина смело — промърмори той в меките къдрици, които погъделичкаха брадичката му.

Александра пое дъх на пресекулки и поклати глава, несъзнателно притискайки лице в гърдите му.

— Не бях смела, просто бях толкова изплашена, че не се сетих да бягам.

Докато прегръщаше и успокояваше изплашеното момиче, на Джордан му хрумна, че един ден може би ще му бъде приятно да има свое дете. Имаше нещо затрогващо в девойката, която така доверчиво се притискаше в него.

— Защо носеше онази броня? — отново попита той.

Алекс набързо му разказа за рождения ден и за семейството на приятелите си. После го разсмя, хвалейки се с победите си на игрите на празненството.

— Хората извън Моршам не си ли устройват такива турнири? Винаги съм си мислела, че хората са еднакви навсякъде, макар че не мога да бъда сигурна, защото никога не съм напускала селцето. Съмнявам се, че някога ще видя света отвъд Моршам.

Джордан занемя от изненада. Неговите познати бяха пропътували целия свят... Трудно му беше да си представи, че това весело дете никога няма да излезе от това забравено от бота място. Той сведе поглед към нея и откри, че тя го гледа с приятелски интерес, а не с благоговението, на което бе свикнал. Той се усмихна на мисълта за селските деца, които си устройваха турнири, за да си играят. Колко ли бе различно тяхното детство от това на благородническите деца. Самият той бе отгледан от гувернантки, бе обучаван от частни учители, бе възпитаван винаги да е спретнат и чист и да се държи с превъзходство над останалите хора. Може би децата, които живееха тук и въобще в провинциите, бяха различни, по-добри, по-искрени и по-смели. Също като Александра. Онова, което тя му разказа за живота си, го накара да се замисли дали селските деца не са всъщност пощастливи. Сетне внезапно му хрумна, че момичето се изразяваше много добре.

— Защо кочияшът те нарече „ваша светлост“? — усмихна се Алекс и на бузата ѝ се появи изкусителна трапчинка.

Джордан извърна поглед от лицето ѝ и рече:

— Обикновено така се обръщат към херцозите.

— Херцозите ли? — разочаровано попита тя, недоволна, че този привлекателен непознат явно живее в съвсем друг свят, което означаваше, че никога повече няма да го види. — Ти херцог ли си?

— Боя се, че да — каза той, забелязал реакцията ѝ. — Разочарована ли си?

— Малко. Как иначе те нарича хората, освен херцог, разбира се?

— Имам поне десетина имена — отвърна той, объркан от нейната искреност. — Повечето хора ме наричат Хоторн или Хоук. Приятелите ме наричат рожденото ми име — Джордан.

— Хоук ги отива — рече Алекс, но мисълта ѝ отлетя другаде. — Мислиш ли, че затова опечи бандити те нападнаха? Защото си херцог? Доста са рискували да го направят недалеч от хана.

— Алчността е силен стимул.

Александра кимна и цитира:

— Няма по-горещ огън от страстта, нито по-страшна акула от омразата, нито по-буен поток от алчността.

Джордан я зяпна замаян:

— Какво каза?

— Не съм го казала аз. Буда го е казал — обясни Александра.

— Цитатът ми е познат — рече той и с мъка си възвърна самообладанието. — Но съм изненадан, че и ти го знаеш. — Той внезапно забеляза проблясващата светлина пред каретата и се досети, че вероятно са стигнали дома на момичето. — Александра — бързо рече той, докато приближаваха къщата, — никога не трябва да се чувстваш виновна за онова, което направи тази нощ. Не си виновна.

Тя го погледна и се усмихна нежно, но когато кочияшът зави по алеята пред дома ѝ, внезапно възкликна:

— О, не!

Сърцето ѝ подскочи, когато зърна луксозната карета на Хелмсли и охранената кобила, завързана пред входа.

Кочияшът на херцога отвори вратата и пусна стълбичката, ала когато Алекс понечи да слезе, Джордан я спря и я взе на ръце.

— Знам, че мога да вървя и сама — протестира тя, но усмивката му я накара да затаи дъх.

— Направо е срамно мъж като мен да бъде спасен от слабичко момиче като теб, нищо че беше с броня. В името на нараненото ми самочувствие ще се наложи да ми позволиш да постъпя кавалерски.

— Много добре — засмя се Алекс. — Че коя съм аз, че да убивам самочувствието на един херцог?

Джордан не я чу. Погледът му се плъзна по занемарените поляни наоколо, спря се на изпочупените и увиснали кепенци на прозорците. По всичко личеше, че къщата се нуждае от сериозен ремонт. Бе очаквал да види скромна къщурка, но вместо това завари странно

западнало място, чиито обитатели явно не можеха да си позволят да го поддържат. Прехвърляйки тежестта на Алекс върху лявата си ръка, той вдигна ръка и почука на вратата.

Когато никой не отвори, тя обясни:

— Ще се наложи да почукаш по-силно. Пенроуз е почти глух, въпреки че е прекалено горд да си го признае.

— Кой е Пенроуз? — попита Джордан, удряйки по вратата.

— Икономът ни. Когато папа почина, трябваше да освободя персонала, но Пенроуз и Филбърт са прекалено стари и не можеха да си намерят нова работа. Нямаше къде да отидат, затова останаха тук и се съгласиха да работят срещу храна и подслон. Пенроуз помага в кухнята и в чистенето.

— Колко странно.

Алекс то погледна. Смееше се.

— Какво е толкова странно?

— Идеята за глух иконом.

— Тогава Филбърт ще ти се стори още по-странен.

— Съмнявам се. Кой е Филбърт?

— Лакеят ни.

— Мога ли да попитам какво му е на него?

— Късоглед е. Толкова е късоглед, че миналата седмица се блъсна в стената, защото реши, че е врата.

За свой ужас Джордан усети, че ще се разсмее. В опит да спаси достойнството ѝ каза колкото можа по-сериозно:

— Глух иконом и сляп лакей... Колко... ъ-ъ... необикновено.

— Да, нали! — съгласи се тя. — Но пък и аз не искам да съм обикновена. Това би означавало, че сам тесногръда.

Младият мъж почука толкова силно на вратата, че Алекс чу как звукът проехтя в цялата къща.

— Кой е казал това? — объркано сведе поглед той.

— Аз — дръзко рече тя. — Аз го казвам.

— Ама че странен багаж си ти — рече ѝ преди да се осъзнае, понечи да я целуне по челото. В същия миг вратата се отвори и на прага се появи белокосият Пенроуз, който изгледа ядосано Джордан и възмутено рече:

— Няма нужда да тропате на вратата, все едно искате да събудите мъртвите, сър! Не съм глух!

Шокиран от отношението на един прост иконом към него, Джордан понечи да го сложи на мястото му, но в този момент старецът осъзна, че непознатият носи на ръце Александра.

— Какво си сторил на госпожица Александра? — яростно изсъска икономът и протегна ръце в опит да измъкне господарката си от лапите на странника.

— Отведи ме при госпожа Лорънс веднага! — рязко заповяда Джордан. — Казах веднага!

Пенроуз му хвърли сърдит поглед и раздражено рече:

— Чух те и първия път. И мъртвите те чуха... — размърмори се той и се обърна да изпълни заповедта.

Лицата на хорала, които ги посрещнаха, бяха най-ужасната гледка, която Алекс някога бе виждала. Майка ѝ скочи на крака и извика у плашено, а по потресените местни големци се приведоха напред и любопитно зяпнаха разтворената риза на девойката.

— Какво се е случило? — извика госпожа Лорънс. Александра, лицето ти... мили Воже, какво се е случило?

— Дъщеря ви спаси живота ми, но я удариха по главата. Уверявам ви, че изглежда по-сериозно, отколкото е.

— Моля те, пусни ме на земята — каза му Алекс притеснена. Майка ѝ всеки момент щеше да припадне. Джордан я пусна и тя реши със закъснение все пак да представи всички едни на други. — Майко, това е херцогът на Хоторн. Попаднах на него и на кочияша му тъкмо когато двама бандити ги бяха нападнали... Застрелях единия от разбойниците. — Сетне се обърна към Джордан и каза делово: — Ваша светлост, това е майка ми, госпожа Лорънс.

В стаята настана напрегната тишина. Госпожа Лорънс бе като онемяла, а гостите продължаваха да зяпат любопитно. Засрамена. Александра се обърна с усмивка към чичо Монти, който влезе в стаята, поклащайки се. Очите на стареца светеха възбудено и момичето се досети, че рицарят бе прекалил със забранената мадейра.

— Чичо Монти — с нотка на отчаяние рече тя, — имаме гост. Запознай се с херцога на Хоторн.

Чичо Монти се приведе леко напред и примигна, опитвайки се да разгледа лицето на непознатия.

— Мили Воже! — удивено възкликна той. — Това наистина е Хоторн, дявол го взел! — Сетне внезапно се сети за добрите обноски и

възпитано рече: — Сър Монтакю Марш на услугите ви, ваша светлост.

Доволна, че тишината вече е нарушена, на Алекс дори не ѝ хрумна да се чувства неудобно заради занемарения си дом, престарелите си слуги и странните си роднини. Тя се усмихна ведро на Джордан и кимна към Филбърт, който внимателно пристъпваше в стаята, носейки поднос с чай. Пренебрегвайки факта, че извършва непроситима нередност, девойката представи лакея си на благородника:

— А това е Филбърт, който върши всичко, е което не се занимава Пенроуз. Филбърт, това е херцогът на Хоторн.

Лакеят се озърна късогледо и сложи подноса на масата. Филбърт кимна на чичо Монти вместо на Джордан и простичко рече:

— Здравсти.

Гостът не се сдържа и се усмихна.

— Искаш ли да останеш за чаша чай? — попита Алекс и подозрително погледна усмихнатия красавец.

Той отвърна:

— Не мога, дечко. Чака ме дълго пътуване, а преди да го подновя, ще се наложи да се върна в хана и да се срещна с представителите на властта. Със сигурност ще искат обяснение за битката, която се разрази. — Сетне се обърна към онемялата публика и рязко кимна за довиждане. — Ще ме изпратиш ли? — попита той Алекс.

Момичето кимна и го поведе към изхода, без да обръща внимание на врявата в стаята.

В дневната госпожа Хелмсли викаше с писклив глас: Какво искаше да каже е това „да се върне в хана“? Мили Боже, госпожо Лорънс, нали не е имал предвид, че Александра е била там с...

В коридора Джордан погледна Александра и тя потръпна. Красивият благородник леко погали насинената ѝ брадичка и сърцето на Алекс запърха в гърдите ѝ.

— Къде... Къде отиваш сега? — попита тя.

— В Роузмийд.

— Какво е това?

— Малкото провинциално имение на баба ми. Тя предпочита да живее там, защото мястото ѝ се струва уютно.

— О! — възкликна Алекс. Беше ѝ трудно да мисли, понеже Джордан галеше лицето ѝ и я гледаше някак благоговейно.

— Никога няма да те забравя, кукличке — рече той с дрезгав глас и нежно я целуна по челото. — Не позволявай на никого да те промени.

Когато той си тръгна, Алекс остана като замаяна от целувката, която изгаряше челото ѝ.

Дори не ѝ хрумна, че току-що бе омагьосана от чара на мъж, който редовно използваше гласа и усмивката си, за да се хареса. Опитните съблазнители бяха хора, за чието съществуване тя дори не подозираше.

Безчестните мъже и опитните съблазнители обаче съвсем не бяха чужди на госпожа Лорънс, която бе попаднала в лапите точно на такъв тип, когато бе на годините на дъщеря си. Също като херцога Хоторн и нейният съпруг я бе омагьосал с красотата си, с галантните си обноски, с елегантните дрехи и липсата на задръжки.

Това бе причината на другия ден Фелиша да нахълта като буреносен облак в стаята на Александра.

— Александра, събуди се веднага! — гласът на госпожа Лорънс трепереше от гняв.

Девојката седна в леглото и приглади буйните си къдрици.

— Случило ли се е нещо?

— Ще ти кажа какво се е случило! — изсъска майка ѝ и Алекс онемя от злъчния гняв, който давеше думите на госпожа Лорънс. — Сутринта имахме гости, включително ханджийката, която ме информира, че си споделила спалнята на онзи долен съблазнител. Дойдоха и много любопитни съседи. Имаше и още един посетител — обяви тя, едва сдържайки сълзите и възмущението си, — беше господин Хелмсли. Той с негодувание заяви, че заради безсрамното ти поведение, заради разголената гръд и липсата на здрав разум ти не си подходяща за негова снаха или пък да се омъжиш за който и да е мъж, който държи на името си.

Когато дъщеря ѝ се втрени с видимо облекчение в нея, госпожа Лорънс загуби търпение. Фелиша я сграбчи за раменете и здраво я раздруса.

— Имаш ли представа какво направи? — изкрещя тя. — А? Нека ти кажа — опетни името си! Клюките вече са плъзнали навсякъде и

хората те наричат мръсница. Видели са как непознат мъж те носи на ръце полусъблечена, а после същият този мъж те отнесъл в стаята си в хапа. Половин час по-късно те е изнесъл от гостилницата. Знаеш ли какво си мислят хората сега?

— Че съм пострадала и е трябвало да си почина? — Сви рамене момичето, разтревожено от състоянието на майка си, но не и от думите ѝ.

— Глупачка! По-глупава си, отколкото бях навремето аз. Нито един достоен мъж няма да те погледне сега.

— Мамо — тихо рече Алекс, опитвайки се както винаги да се държи разумно, — успокой се.

— Не смей да ме поучаваш, госпожичке! — разкрещя се Фелиша. — Той докосна ли те?

Потресена от истерията на майка си, тя невинно рече:

— Знаеш, че ме е докосвал, та нали видя, че ме донесе на ръце и...

— Не по този начин! Пипал ли те е? Целувал ли те е? Отговори ми, Александра!

Алекс реши, че е настъпил моментът, в който ще измени на принципите, на които я бе учил дядо ѝ, ала госпожа Лорънс веднага забеляза зачервеното ѝ лице.

— Пипал те е, нали! Личи си по физиономията ти! — Фелиша се изправи и закрачи из стаята. Алекс бе чувала за разстроени жени, които си скубят косите. Уплаши се, че майка ѝ ще направи точно това.

Скочи от леглото бързо и положи ръка на рамото на Фелиша, за да спре безцелното ѝ щуране.

— Мамо, моля те, не се разстройвай така. Недей. Нищо лошо не сме направили.

Вбесена, Фелиша изскърца със зъби.

— Ти може би не знаеш, че онова, което сте направили, е нередно, но онзи мръсник го е знаел. Боже, колко го мразя! — извика и неочаквано стисна Алекс в задушавача прегръдка. — Вече не съм сляпата глупачка, която бях. Позволих на баща ти да се забавлява с нас и после да ни зареже, но няма да позволя на Хоторн да постъпи по същия начин. Той те съсипа и ще го накарам да си плати, ще видиш! Ще го принудя да постъпи почтено.

— Мамо, моля те! — извика девойката и едва се измъкна от ръцете ѝ. — Нищо не е направил, наистина. Просто ме прегледа да види дали имам счупени ребра. После ме целуна по челото за сбогом. Това не може да е толкова лошо.

— Той съсипа репутацията ти, като те заведе в хана! Унищожи шансовете ти да се омъжиш за почтен мъж! Сега вече никой няма да те погледне. Щом стъпиш в селото, всички ще те одумват. Ето за това той трябва да си плати скъпо. Когато снощи се е върнал в хана, е оставил адреса си на лекаря. Трябва да го открием и да му поискаме сметка.

— Не! — изкрещя Алекс, но майка ѝ беше обсебена от мисълта да отмъсти за злочестата си съдба...

— Не се и съмнявам, че ще очаква да го потърсим — горчиво заяви Фелиша. — Особено сега, когато знам какъв фарс е била миналата нощ.

ПЕТА ГЛАВА

Овдовялата херцогиня на Хоторн отправи към внука си студена усмивка и изучаващ поглед. Въпреки че бе на седемдесет, тя още беше красива жена с бадемови очи, бяла коса, царска осанка и непоклатимо самообладание.

Жестовете ѝ бяха спокойни и премерени, думите ѝ — добре премислени, макар че таеше в себе си жестока мъка. Вече бе погребала съпруга си и синовете си. Самообладанието и контролът, които си налагаше, обаче бяха така непоклатими, че дори най-близките ѝ не бяха сигурни дали бе обичала синовете си и дали те ѝ липсват. Влиянието ѝ в обществото бе така силно, че никой не смееше дори да заговори на тази тема с нея.

Сега, когато по-големият ѝ внук седеше срещу нея и спокойно ѝ разказваше как са го нападнали двама главорези, тя седеше и слушаше мълчаливо.

Братовчедът на Джордан обаче не направи усилие да скрие чувствата си. Антъни повдигна чашата си с бренди и присмехулно рече:

— Джордан, признай си, истината е, че си искал да прекараш още една вечер с твоята балерина... ъ-ъ-ъ, извинявай, бабо — със закъснение се досети той, когато възрастната жена го стрелна със смразяващ поглед. — Но нали не очакваш да повярваме, че те е спасило едно дванайсетгодишно момиченце?

— Напротив.

Херцогинята мълчаливо следеше разговора между двамата си внуци. Джордан и Антъни бяха близки като братя, но различни като деня и нощта. Джордан повече приличаше на нея самата — хладен, резервиран. А тъни обаче бе като отворена книга и неприлично добродушен. Той имаше двама напълно отдадени на него родители, които го обожаваха, докато Джордан не знаеше какво е родителска ласка. Тя одобряваше повече Джордан и никак не харесваше

безгрижието на Антъни. Неодобрението бе единственото чувство, което си позволяваше да покаже пред останалия свят.

— Стана точно както ви разказах, въпреки че гордостта ми е накърнена от този факт — заговори младият мъж отново, докато пълнеше чашата си. — В единия миг гледах право в дулото на пистолета, в следващия се появи тя — изскочи от гората, яхнала стар кон, нахлупила шлем със спуснат визьор, стиснала копие в едната и пушка в другата си ръка. — Той замълча, доля си още от любимия си портвайн и се настани в креслото си. Сетне делово довърши описанието на снаряжението на Александра: — Бронята беше ръждясала, а къщата ѝ е като появила се от ужасен готически роман — паяжини по гредите, избелели гоблени, скърцащи подове и влажни стени. Икономът ѝ е глух, а лакеят е сляп като прилеп, чак се блъска в стените, има и един чичо, пияница, който се нарича сър Монтакю Марш...

— Интересно семейство — измърмори Антъни. — Нищо чудно, че и тя е толкова... необикновена.

— Иначе щеше да е тесногръда — сухо отвърна Хоторн. Херцогинята, чийто живот бе подчинен на религията и приетите от обществото правила, изгледа гневно големия си внук.

— Кой твърди подобни глупости?

— Александра Лорънс.

— Много странно! — възкликна Тони и внимателно се вгледа в усмивката, която се появяваше на лицето на братовчед му, когато говореше за момичето. Джордан не се усмихваше често, освен ако усмивката не бе прелъстителка или цинична, и рядко се смееше. Баща му го бе учил, че сантименталността е отвратителна и забранена. Също и всичко, което прави уязвим един мъж. Дори и любовта.

— И как изглежда тази невероятна жена? — попита братовчед му, нетърпелив да разбере още нещо за момичето, което така силно го бе впечатлило.

— Дребничка е — рече Джордан и си припомни засмяното лице на девойката. — И е прекалено слаба. Усмивката ѝ може да разтопи и стоманата, а очите ѝ са невероятни. Приличат на огромни аквамарини. Щом ги погледнеш не можеш да откъснеш очи от тях. Образована е въпреки ужасяващата къща, в която живее. Тя е много ведро и весело момиче.

— И смело очевидно — добави Антъни.

— Ще ѝ изпратя банков запис, задето ми спаси живота. Бог ми е свидетел, че парите няма да са им излишни. От онова, което ми каза, и от всичко, което премълча, ми стана ясно, че на плещите на Александра лежи цялото домакинство. Тя със сигурност щеше да се обиди, ако ѝ бях предложил парите снощи, затова и не го направих. Но сега ще ѝ ги пратя, това ще улесни живота ѝ.

Старицата презрително изсумтя, все още потресена от изявлението на госпожица Лорънс за правилата.

— Бедните винаги са лакоми за пари, Джордан, без значение каква е причината да им ги дават. Изненадана съм, че още снощи не се е опитала да измъкне нещо от теб.

— Станала си цинична — подразни той баба си. — Но за това момиче грешаш. Тя е невинна и не е алчна.

Стреснат от тези думи на братовчед си, който имаше пословично лошо мнение за жените, Тони шеговито подхвърли:

— Защо след две-три години не ѝ хвърлиш още един поглед?

— Антъни! — ледено го предупреди херцогинята. — Не и в мое присъствие, ако обичаш!

— Дори не ми е хрумвало да я откъсна от средата ѝ — заяви Джордан напълно глух за думите на баба си. — Александра е като перла, няма да издържи и един ден в Лондон. Не е достатъчно силна, а и няма амбиции. Тя... — Той замълча и погледна иконома, който тъкмо влече в стаята. — Да, Рамзи, какво има?

Рамзи се изпъна като генерал, свъсил вежди от недоволство и раздражение.

— Дошли са три лица, ваша светлост, които настояват да се срещнат с вас — обяви. — Пристигнаха с карета, която е неописуема, теглена от кон, който дори не заслужава да се нарече така, а дрехите им са...

— Кои са те? — нетърпеливо го прекъсна Джордан.

— Мъжът твърди, че е сър Монтакю Марш, а двете дами са госпожа Лорънс и госпожица Лорънс. Казаха, че са тук да си приберат дълга, който имате към тях.

Думата „дълг“ жегна Джордан и той свъси вежди.

— Въведи ги — нареди рязко.

Съвсем нетипично за нея херцогинята си позволи да хвърли поглед на внука си, с който сякаш му натякуваше: „Нали ти казах?“

— Госпожица Лорънс е не само алчна, но и злоупотребява. Представяш ли си само, да дойде тук и да настоява да ѝ върнеш дълга!

Без да отвърща на баба си, младият мъж прекоси стаята и седна зад дърворезбованото бюро в другия край на дневната.

— Няма причина нито един от вас да присъства. Ще се оправя сам.

— Напротив — студено го сръза старицата. — С Антъни ще присъстваме на срещата, в случай че тези хора се опитат да те изнудят.

Впила очи в гърба на икономата, Александра следваше майка си и чичо си. Беше ужасена и мъката ѝ се увеличаваше безкрайно от разкоша, в който гънеше Роузмийд.

Беше очаквала старата херцогиня да живее в огромен дом, но нищо не я бе подготвило за този палат, заобиколен от уханни градини и поляни. Докато пътуваха към имението, тя се бе вкопчила в спомена си за херцога — приятелски настроен и добър. Роузмийд бе успял да заличи наивната ѝ заблуда. Този мъж идваше от друг свят. За него имението бе нещо като малка лятна вила. „Но виличката всъщност е дворец“ помисли си нещастно Алекс, когато стъпалата ѝ потънаха в дебелия килим. Дворец, който я караше да се чувства още по-малка и незначителна, отколкото се бе чувствала през живота си.

Икономът отвори със замах една двукрила дъбова врата, влезе в помещението и ги покани да го последват. Стените бяха отрупани с картини в красиви рамки. Уплашена, Александра едва не направи реверанс пред скования слуга и влезе в салона. Страх сви сърцето ѝ, всеки миг щеше да се изправи пред новия си приятел и без съмнение щеше да види изписано на лицето му само презрение.

Оказа се права. Мъжът, седнал зад красивото старинно бюро, никак не приличаше на усмихнатия джентълмен, когото бе срещнала преди два дни. Сега той бе резервиран, хладен непознат, който гледаше нея и семейството ѝ, сякаш са буболечки, пълзящи по красивия му килим. Дори не се престори на учтив и не ги запозна с другите хора в салона. Вместо това той кимна рязко на чичо ѝ и на майка ѝ, карайки ги да седнат на столовете пред бюрото.

Когато най-сетне погледна Александра, очите му се изпълниха с малко повече топлина, сякаш чувстваше унижението ѝ. Джордан стана,

заобиколи бюрото и придърпа още един стол за момичето.

— Много ли те боли синината, дете? — попита той, загледан в тъмното петно на лицето ѝ.

Странно поласкана от загрижеността и любезните му думи, Александра поклати глава:

— Нищо ми няма, не ме боли.

В стаята настана тишина, ала Алекс не обърна внимание заради облекчението, което изпитваше. Явно той не я обвиняваше за това отвратително нахлуване в дома му. Чувствайки се неудобно в преголямата рокля на майка си, тя седна на крайчеца на стола. Когато се опита да се облегне и да се настани благопристойно, настъпи възшироката си рокля и високата яка така се стегна около шията ѝ, че трябваше да вирне брадичка нагоре, за да диша. Като зайче в капан Алекс безпомощно се втренчи в непроницаемите сиви очи на херцога.

— Удобно ли ти е? — попита той.

— Да, благодаря.

— Може би, ако се изправиш и после седнеш пак?...

— Добре съм си и така.

Лека усмивка, която на Алекс ѝ се бе сторило, че зърва в очите му, угасна в мига, в който той отново се настани зад бюрото си. Поглеждайки ту майка ѝ, ту чичо ѝ Монти, без заобикалки заяви:

— Можехте да си спестите унижението от тази ненужна визита. И без това имах намерение да изразя благодарността си към Александра. Щях да направя банков превод на стойност хиляда лири, които щяхте да получите още следващата седмица.

Сърцето на Алекс подскочи в гърдите ѝ при споменаването на баснословната сума. Хиляда лири щяха да стигнат на цялото домакинство за две години почти луксозен живот. Щеше да може да отоплява стаята си, ако искаше да хаби дърва, което тя, разбира се, не желаше...

— Това не е достатъчно — отсече грубо чичо Монти и момичето рязко се извърна към него.

— Колко точно искате? — студено попита херцогът и погледът му прониза сър Монтакю.

— Само онова, което е справедливо. Нашата Александра спаси живота ви.

— За което съм готов да платя скъпо и прескъпо. И така — рече той и всяка дума звучеше като удар от чук, — колко точно искате?

Чичо Монти се сви под ледения поглед на благородника, но въпреки това настоя:

— Нашата Алекс спаси живота ви, а в отплата вие провалихте нейния.

На девойката ѝ се стори, че Джордан всеки момент ще избухне.

Какво съм направил?

— Завели сте млада дама от почтено семейство в хана и сте я настанили в стаята си.

— Заведох едно дете в хана. Дете, което бе в безсъзнание и имаше нужда от лекарска помощ!

— Чуйте ме, Хоторн — необичайно силно прогърмя гласът на чичо Монти, — завели сте млада дама в онзи хан. Занесли сте я в стаята си, докато половината население на селото ви е гледало, и сте останали с нея в онази спалня половин час, след което сте я изнесли в пълно съзнание, с разкопчана риза, без дори да повикате фелдшер. И селяните, както и всички останали, се придържат към морала, а вие публично сте нарушили благоприличието. Тази история се превърна в нечуван скандал у дома.

— Ако праведните жители на онова затънтено място, където живеете, превръщат в скандал приютяването на ранено дете в един хан, значи някой ги е подвел! Но дотук с незначителните подробности, колко точно...

— Незначителни подробности ли! — изсъска госпожа Лорънс, приведе се напред и сграбчи ръба на бюрото му толкова силно, че кокалчетата на пръстите и побеляха. Вие сте долен развратник! Александра е на седемнайсет и вие я компрометирахте. Родителите на годеника ѝ бяха у дома, когато донесохте дъщеря ми вкъщи. Вече развалиха годеща. Заслужавате да ви обесят! Не, обесването ще бъде прекалена милост за вас...

Джордан като че ли не чу последните думи на озлобената вдовица. Той рязко се извърна към Александра и се вторачи в нея, сякаш я виждаше за пръв път в живота си.

— На колко години си? — попита той, сякаш думите на майка ѝ не значеха нищо.

Алекс някак успя да проговори въпреки ужаса, който стягаше гърлото ѝ. Всичко се оказа още по-кошмарно, отколкото бе очаквала.

— Аз... следващата седмица навършвам осемнайсет — едва-едва прошепна тя извинително и се изчерви, когато той сведе очи към гърдите ѝ, очевидно неспособен да повярва, че отвратителната рокля прикрива тялото на истинска жена. — Дядо ми разказваше, че жените в нашето семейство разцъфват късно, и аз... Алекс млъкна в момента, в който осъзна какви глупости говори. Отново се изчерви силно и измъчено погледна двамата непознати, надявайки се, че поне те ще я разберат или ще ѝ простят. Мъжът обаче я наблюдаваше шокиран и удивен. Възрастната дама повече ѝ напомняше на каменна статуя отколкото на жена от плът и кръв. Сетне Алекс отново погледна херцога, чийто поглед вече бе направо унищожителен.

— Да предположим, че съм допуснал такава ужасна грешка — рече той на майка ѝ, — какво точно искате от мен?

— След онова, което ѝ сторихте, никой почтен мъж няма да пожелае Александра за съпруга. Затова очакваме вие да я вземете за своя жена. Тя е от благородно потекло, имаме роднински отношения с граф и рицар. В това отношение не би трябвало да имате възражения.

Гневът заслепи Джордан.

— Да нямам възражения ли... — изкрещя той, ала сетне млъкна и стисна зъби. — А ако откажа? — процеди.

— Тогава ще ви подведа под отговорност пред магистратите в Лондон. Не се и съмнявайте, че ще го направя — извика госпожа Лорънс.

— Няма да направите нищо подобно. Ако ме подведете под отговорност и в Лондон ще избухне скандалът, от който така се опасявате.

Разгневена и предизвикана от спокойното и арогантно държание на благородника, както и от спомена за предателството на съпруга си, госпожа Лорънс скочи на крака, треперейки от ярост.

— Сега ме чуйте много добре... ще направя точно онова, което обещах. Александра или ще живее почтено под закрилата на вашето име, или ще си купи положение в обществото с вашите пари... с всичките ви пари, ако изпълня закана си. И в двата случая ние нищо не губим. Разбирате ли? Няма да ви позволя да се възползвате от нас и после да ни зарежете, както постъпи съпругът ми. Вие сте чудовище

също като него. Всички мъже са чудовища... егоистични, неописуеми чудовища...

Джордан се вгледа в истеричната жена, чиито очи трескаво блестяха. Госпожа Лорънс беше стиснала юмруци толкова силно, че вените ѝ изпъкваха, а кокалчетата ѝ бяха побелели. Той осъзна, че тя ще изпълни закана си. Явно бе така погълната от омразата към съпруга си, че наистина бе готова да изложи Александра на един обществен скандал, само и само да си отмъсти... на него.

— Целунали сте я — просъска госпожа Лорънс яростно. — Докосвали сте я. Тя го призна...

— Мамо, недей! — извика момичето от срам или болка. Херцогът не знаеше кое от двете. — Недей, моля те, не го прави! Не ми причинявай това.

Джордан погледна младата жена, облечена в ужасната жалка рокля, и му се стори невероятно, че тя е същото онова смело и усмихнато момиче, което го бе спасило преди два дни.

— Един Бог знае какво още си му позволила...

Той удари с юмрук по бюрото и звукът гръмовно отекна в просторния салон.

— Стига! Седни! — заповяда е убийствен тон, сетне отиде до Алекс и не особено внимателно я издърпа от стола ѝ. — Ела с мен. Трябва да говоря с теб насаме.

Госпожа Лорънс понечи да протестира, ала за пръв път възрастната херцогиня проговори. Думите ѝ се забиваха като ледени стрели.

— Тишина, госпожо Лорънс! Вече достатъчно ви слушахме!

Алекс трябваше да подтичва, за да следва херцога. Отидоха в малък салон, боядисан в красив лавандулов цвят. Когато влязоха, той пусна ръката ѝ и отиде до прозореца. Застана безмълвен и пъкна ръце в джобовете си. Мълчанието му я изнерви до крайност. Джордан продължаваше да стои, без да проронва дума, загледан в ширналите се морави на имението. Алекс знаеше, че се опитва да измисли начин да се отърве от сватбата си с нея и че маската му на ледено спокойствие прикрива ужасяващ вулкан от ярост, който всеки момент щеше да избухне и да я попари със смъртоносната си сила. Засрамена, Александра наблюдаваше как той разтрива с длан врага си. Изражението му ставаше все по-мрачно.

Младият мъж се обърна толкова бързо и рязко, че тя без да иска отстъпи.

— Престани да се държиш като подплашен заек тросна се той.
— Аз съм хванат в капан, не ти.

Изведнъж спокойствие обзе девойката и прогони всички бурни чувства освен изгарящия срам. Тя вдигна глава, изправи гръб и Джордан удивен наблюдаваше как малкото момиче се опитва да изглежда смело. Сега то стоеше гордо изправено пред него като малка кралица, облечена в дрипи. Очите ѝ горяха като скъпоценни камъни.

— Оттатък не можех да говоря — каза тя, а гласът ѝ леко трепереше, — защото майка ми никога нямаше да ми позволи. Ала ако ти не ме бе накарал да поговорим насаме, аз щях да те извикам.

— Кажы каквото имаш за казване, и да свършваме с това.

Александра вирна брадичка още повече. За нещастие се бе надявала, че той няма да се държи така грубо и презрително с нея, както бе сторил със семейството ѝ.

— Идеята за този брак е направо безумна.

— Права си — грубо я срязва той.

— От два различни свята сме.

— Пак си права.

— Не искаш да се ожениш за мен.

— Точно така, госпожице Лорънс — обяви той обидно и презрително.

— И аз не искам да се омъжа за теб — срязва го тя, унижена от грубостта му.

— Много мъдро от твоя страна — съгласи се той саркастично. — От мен няма да излезе добър съпруг.

— Още повече — не искам да бъда ничия жена. Желая да бъда учителка като дядо си и сама да се издържам.

— Колко необикновено. А през цялото това време бях с погрешното впечатление, че момичетата като теб имат за цел единствено да си уловят богати съпрузи.

— Не съм като останалите момичета.

— Разбрах го в мига, в който те зърнах.

Александра долови обидата в думите му. Почти се задави от огорчение.

— Значи се разбрахме — няма да се женим.

— Напротив — рече той и думата издрънча от огорчение и гняв. Нямаме избор, госпожице Лорънс. Майка ти ще изпълни заканите си. Ще ме подведе под отговорност и за да ме накаже, ще съсипе теб.

— Не, не! — задъха се Алекс. — Няма да го направи. Ти не разбираш майка ми. Тя е болна. Така и не се възстанови от смъртта на папа. — Тя несъзнателно се вкопчи ръкава на скъпото му сиво сако. Очите ѝ го молеха, гласът ѝ трепереше от тревога. — Не трябва да им позволяваш да те принудят да се ожениш за мен. Ще ме намразиш завинаги. Знам го. Селяните ще забравя скандала, ще видиш. Те ще ми простя и ще забравят. Аз съм виновна, задето така глупаво припаднах и ти трябваше да ме заведеш в хана. Никога не бях припадала, но току-що бях убила човек и...

— Стига! — рязко заповяда Джордан.

Преди Алекс да заговори, той отчаяно се бе лутал да намери решение на проблема, дори бе готов да ѝ повярва, че майка ѝ блъфира. Беше готов да изслуша целия списък с причини, поради които девойката не иска да се омъжи за него. Ала не можеше да слуша как го умолява да не се жертва и да не се жени за нея. В цялата бъркотия бе забравил и това, че Александра бе убила човек, за да спаси живота му.

Погледна гордото момиче, облечено във вехтата рокля. То го бе спасило, а той бе успял да разруши живота ѝ, унищожавайки всичките ѝ шансове да си намери съпруг. Без мъж до себе си тя щеше вечно да носи сам сама бремето на ужасното си семейство. Той неволно бе унищожил бъдещето ѝ. Хоторн нетърпеливо бутна ръката ѝ.

— Няма как да се измъкнем от ситуацията сряза я. Ще уредя специална церемония и до седмица ще се венчаем тук. Майка ти и чичо ти — процеди презрително — мотат да отседнат в местния хан. Няма да ги подслоня под покрива си.

Думите му я засрамиха и нараниха повече от всичко, което ѝ бе казал.

— Ще платя престоя им там — рече той, разбрал погрешно шокираното ѝ изражение.

— Не става дума за нари!

— Тогава какво?

— Ами... — Алекс безпомощно огледа разкошната стая, — ами за всичко. — Не е редно. Не съм си представяла, че ще се омъжа така.

Винаги съм си мечтала да се омъжа в селото, в църквата, с най-добрата си приятелка до мен.

— Хубаво — прекъсна я той. — Покани приятелката си, ако това ще те улесни в дните преди сватбата. Дай адреса ѝ на иконома и ще изпратя да я доведат. Ще намериш писалка и листове в чекмеджето на онова бюро. Знаеш как да пишеш, надявам се.

Алекс извърна глава, сякаш я бе зашлевил. За миг Джордан зърна гордата, темпераментна жена, в която един ден щеше да се превърне девойката. Синьо-зелените ѝ очи заискряха възмутено и тя саркастично отвърна:

— Да, милорд, знам да пиша...

Той зяпна девойката с чипо носле, която го гледаше предизвикателно, и изпита възхищение пред смелостта ѝ.

— Добре — грубо рече.

— На три езика! — гордо добави тя. Джордан едва сдържа усмивката си.

Когато той излезе от салона, Алекс отиде до малкото бюро в ъгъла. Седна и извади лист хартия, писалка и мастилница. Беше прекалено измъчена и възбудена, за да обяснява случилото се, затова само написа:

Скъпа Мери-Елън,

Моля те, придружи приносителя на това писмо и ела при мен възможно най-скоро. Сполетя ме ужасна беда и съм отчаяна! Майка ми е тук. Чичо Монти също. Затова майка ти няма нужда да се притеснява. Моля те, побързай, не ни остава много време, преди да се разделим...

Сълзи мокреха изписания лист хартия. Александра се предаде и склони глава. Раменете ѝ се разтресоха.

— Нещо прекрасно ли? — съкрушено прошепна тя, обръщайки се към Бог. — Според теб това ли е прекрасно?

След близо час Рамзи изпрати удовлетворените гости, оставяйки възрастната херцогиня с двамата ѝ внуци. Старицата а бавно се

изправи и заяви:

— Не го мислиш сериозно!

— Възнамерявам да го направя.

Възрастната дама пребледня.

— Защо? Да не очакваш, че ще ти повярвам, че искаш да се ожениш за тази малка селска мишка.

— Не.

— Тогава защо ще го правиш?

— От съжаление. Съжалявам я. А и аз съм отговорен за всичко, което ѝ се случва. Ето това е.

— Тогава ѝ плати!

Джордан се облегна назад, затвори очи и пъхна ръце в джобовете си.

— Да ѝ платя. Боже, как ми се иска, но не мога. Тя ме спаси, а за благодарност аз провалих шанса ѝ да има свой живот. Нали чу какво каза майка ѝ. Годеникът ѝ вече се е отказал от нея, защото тя е обезчестена. Щом се върне в селото, ще се превърне в плячка и мишена за всеки развратник. Никой няма да я уважава, никога няма да се омъжи, никога няма да роди деца. След година-две ще свърши като проститутка в хана, в който я отведох.

— Глупости! Ако ѝ платиш, ще може да отиде да живее другаде. Например в Лондон, там клюките няма да я последват.

— В Лондон единственият ѝ шанс е да стане любовница на някой стар глупак или неопитен младеж, който да я пожелае. Ти я видя, нали? Тя не би привлякла мъжкото внимание.

— Няма нужда да ставаш вулгарен — сръза го баба му. Джордан отвори очи и я изгледа иронично.

— Всъщност е доста вулгарно да се отплатя на момичето, което спаси живота ми, като го превърна в славна проститутка, както предлагаш ти.

Старицата впери поглед във внука си. И двамата бяха непоколебими. И двамата имаха желязна воля. Херцогинята най-сетне се призна за победена, поклащайки глава.

— Както искаш, Хоторн — рече неохотно, признавайки го за глава на семейството. Сетне я порази друга мисъл и старицата се отпусна в креслото си съвсем пребледняла. — От седемстотин години в този род кръвта е била съвсем чиста. Ние сме наследници на крале и

императори. А ти искаш тази никаквица да роди наследника ти. — Вбесена, тя се нахвърли върху другия си внук: — Недей просто да си седиш там, Антъни. Кажй нещо!

Лорд Антъни Таунсенд се облегна в креслото си. Изглеждаше огорчен.

— Добре — рече, приемайки решението на Хоторн с усмивка. — Кога ще ме представиш на бъдещата ми братовчедка? Или ще я оставиш в салона до сватбата?

Херцогинята стрелна Тони с поглед, ала не пророни и дума. Остана с високо вдигната глава, безмълвна и горда, но горчивото разочарование от последния час сякаш я състари с цяло десетилетие.

Антъни погледна Джордан и вдигна чаша като за тост.

— За бъдещата ти съпруга, Хоук! — рече и се ухили. Хоторн само го изгледа иронично. Тони не се изненада от това на пръв поглед непохватно спокойствие. Също като баба си Джордан почти винаги контролираше чувствата си, но за разлика от нея той го правеше без усилия. Толкова му бе лесно да запазва присъствие на духа, че хората се чудеха игли може да изпитва друго освен гняв.

Тони беше прав поне в този миг. Джордан изпитваше единствено безсилен гняв. Проблемът не бе в това, че Алекс не е изискана, а че е неопитна, нежна и невинна.

В неговите ръце тя щеше да загуби наивността си, но нямаше да придобие фалшивия блясък на благородническото общество.

Притесняваше го фактът, че момичето никога няма да успее да се впише в света му, в живота му. Въпреки това не бе силно разтревожен, защото нямаше никакво намерение да прекарва времето си с Александра, нито пък имаше намерението променя начина си на живот. Щеше да остави жена си в Девон и да я посещава от време на време.

Сетне с въздишка се сети, че трябва да уведоми любовницата си, че няма да го придружи до Девон следващата седмица, както бяха планирали. „Слава на Бога, че освен красива Елиз е и изискана, и разбрана!“

Нямаше да се налага да търпи сцени на ревност, когато ѝ е съобщеше за брака си и за пътуването до Девон.

— Е, та кога ще ни запознаеш с нея, както си му е редът? — повтори Тони.

Джордан се пресегна и позвъни със звънчето.

— Рамзи — рече той на иконома, който внезапно се появи на прага, — доведи госпожица Лорънс тук.

— Къде са майка ми и чичо ми? — попита стреснато Алекс, когато я въведоха в дневната.

Херцогът се изправи и отиде при момичето.

— Настаняват се в близката гостилница, където честито очакват брачните ни обети — отвърна той, без да крие иронията в гласа си. — Ти обаче ще останеш тук.

Преди да осъзнае какво става, бе представена на овдовялата херцогиня, която я огледа през лорнета си. Унижена от презрителния поглед на старицата, тя вдигна гордо глава и се втренчи без страх в нея.

— Не ме зяпай така грубо и невъзпитано — тросна се възрастната жена.

— О, нима бях груба, гос'жо? — попита Алекс, имитирайки простоватата реч на съселяните си. — Извинете ме тогава. Виждате ли, знам си аз, че е грубо да зяпаш така, но съм ужасно невежа по отношение на етикета, особено когато аз съм обектът на подобен поглед.

Херцогинята едва не изпусна лорнета си.

— Как смееш да ме поучаваш! Ти си никоя, нямаш потекло, нито предци.

— Добре е да имаш потекло. Но славата принадлежи на предците ни, не на нас — гневно цитира Алекс.

Антъни се задави от смях и бързо се намеси между възмутената и разгневена старица и неразумното дете, влязло в словесна престрелка с достолепната херцогиня.

— Платон, нали? — попита той с усмивка и подаде ръка на Алекс.

Тя поклати глава и едва се усмихна, озарена от надеждата, че е открила съюзник в това свърталище на вълци.

— Плутарх.

— Е, поне бях близо — засмя се Тони. — Тъй като явно Джордан загуби ума и дума, моля, позволи ми да ти се представя. Братовчед съм на Джордан. Приятно ми е. Тони. — Алекс се ръкува с него и рече:

— Приятно ми е.

— Направи реверанс! — грубо заповяда херцогинята.

— Моля?

— Младата дама винаги прави реверанс, когато я представят на човек с по-висок обществен сан.

ШЕСТА ГЛАВА

Александра стоеше до прозореца в спалнята си, когато видя, че пред къщата спира луксозна карета.

— Мери-Елън! — зарадва се момичето и изтича по коридора.

В мига, в който Рамзи отвори вратата на каретата, Мери-Елън скочи на земята и затича към входната врата на разкошната къща. Дългата огненочервена коса на девойката буйно се развя. Ръцете ѝ бяха заети с куп странно опаковани неща, а в юмручето си стискаше бонето си. Мери спря задъхано във фойето и направи реверанс пред изумения иконом, когото погрешно взе за много важна персона.

— Моля ви, милорд, къде е Александра? Още ли е жива? — попита с измъчен глас. Понеже човекът само я зяпна и нищо не отвърна. Мери се обърна към пристигналия лакей и отново направи реверанс. После заразпитва на един дъх: — Къде е Александра, сър? Моля ви, кажете ми!

В този момент Алекс скочи от последното стъпало на стълбището, втурна се във фойето и се хвърли на врата на приятелката си.

— Мери-Елън! Толкова се радвам, че дойде! — извика.

В тишината, която обикновено цареше в разкошния дом на херцогинята, шумното посрещане на гостенката привлече не само още трима разтревожени слуги, но и самата херцогиня, и по-възрастния ѝ внук.

Мери-Елън беше от простичко, честно селско семейство на фермери, което не се интересуваше особено от добрите обноски, изисканото държание или пък мнението на благородниците, които така или иначе никога не ги навестяваха в Моршам. Затова и момичето не подозираше, че я наблюдават. Всички решиха, че гостенката е проста селянка, недостойна за този дом.

Това не я разтревожи. Единственото, което я интересуваше, бе, че Александра е в беда.

— О, Алекс! Помислих, че умираш. А ти изглеждаш много добре. Само дето си малко бледа, но това може би е от престоя ти в тази мрачна къща с тези навъсени хора. — Мери едва пое дъх и продължи: — Писмото ти беше толкова тъжно, че за малко да дойде и мама, но не можа, защото на татко пак му е лошо. А и този отвратителен кочияш така и не ми каза какво ти се е случило, въпреки че го умолявах да ми разкаже. Само ме погледна над големия си нос и рече: „Със сигурност не е моя работа да ви кажа!“ Сега, моля те, кажи ми какво става, преди да се пръсна! Защо си отчаяна и каква ужасна беда е надвиснала над теб... и кои са тези хора?

Внезапно се чу гласът на старата херцогиня:

— Отчаяна е, защото ще се омъжва за собственика на тази „мрачна къща“, който по една случайност ми е внук.

Мери ококори очи и се обърна към Алекс.

— О, не! — извика момичето и зяпна Рамзи, когото помисли за собственика на имението заради изрядния черен костюм. — Алекс, няма да се омъжиш за този мъж! Няма да ти позволя! Та той е дебел!

Джордан усети, че баба му вече едва сдържа изпепеляващия си гняв, затова реши да изостави мълчанието си. Досега бе наблюдавал сцената едновременно развеселен и раздражен, ала най-сетне рече:

— Александра, може би приятелката ти ще пожелае да я разтоварим от пакетите и да я представиш както подобава.

Тя подскочи, стресната от дълбокия му глас.

— Да. Да, разбира се — рече на Рамзи, който пристъпи и взе вързопите от ръцете на гостенката. Какво има в онзи, големия? — попита тя тихо, когато икономът се обърна и понечи да се отдалечи.

— Лекове за стомаха — излъга на висок глас Мери. Мама ги пригответи, за да са винаги с теб в случай на нужда.

Рамзи моментално изпъна ръка, държейки подозрителния вързоп далеч от себе си. Момичетата сподавиха смеха си. Алекс бързо хвана Мери за лакътя и предупредително я стисна. Сетне я обърна, за да я запознае с Джордан и величествената му баба. Мери-Елън погледна студеното и надутото изражение на херцогинята и уплашено отстъпи назад, докато Алекс се оплиташе в представянето. Старицата се сопна сърдито:

— Ирландка?

Объркана, но не и уплашена. Мери кимна.

— Трябваше да се досетя — горчиво рече дамата. — И си католичка, нали?

Момичето отново кимна.

— Естествено — промълви тя и тъжно изгледа Джордан, после се извърна и се оттегли в салона като кралица, неспособна да понесе присъствието на хора от низшата класа.

Мери-Елън изгледа старицата объркано, сетне се обърна и се запозна с херцога на Хоторн.

Прекалено потресена от новината за титлата на непознатия мъж, тя уплашено погледна приятелката си и прошепна:

— Херцог ли? — едва изрече и забрави да направи реверанс пред негова светлост.

Александра кимна и едва сега осъзна колко нечестно е постъпила спрямо простичкото селско момиче, канейки го в палата на благородниците.

— Истински, ама съвсем истински херцог ли? — невярващо попита отново ужасеното девойче. Мери не смееше да вдигне поглед към високия благородник.

— Определено — сухо рече Джордан. — Ама съвсем истински. Сега, след като вече знаем кой съм аз, може ли да разберем ти коя си?

Изчервена до корените на огнената си коса. Мери направи реверанс, прокашля се и рече:

— Мери-Елън О'Тул, милорд. Ваше височество... — Тя отново се поклони и объркано добави: — На вашите услуги, сър ъ-ъ-ъ... милорд...

— И ваша светлост ще свърши работа прекъсна я той.

— Какво? — попита момичето и се изчерви още повече.

— Ще ти обясня горе — прошепна Алекс, после събра кураж и несигурно погледна Джордан, който стоеше на вратата като тъмен, недостижим бог. По-велик от самия живот. И по-страшен. — Бихте ли ни извинили, ваша светлост. Ще отведа Мери-Елън в стаята си.

— Но, моля те — отвърна саркастично той и на Алекс й се стори, че двете са му забавни също както две кутрета помиярчета, препъващи се из конюшните.

Докато минаваха през салона, гласът на херцогинята прогърмя като тътен:

— Реверанс!

Момичетата се обърнаха и едновременно се поклониха.

— Какво ѝ става на тази? — попита Мери в мига, в който влязоха в спалнята на Александра. Очите ѝ още искряха от страх и обида. Девойката се огледа стреснато, сякаш очакваше старицата да изскочи отнякъде. — Винаги ли така съска с по една дума... „Ирландка? Католичка? Реверанс!“ — имитира я тя.

— Това е пълна лудост — съгласи се Алекс. — А аз ще стана част от нея.

— Ама защо? Алекс, какво ти се е случило? Едва преди четири дни се смеехме и играехме на турнир, после ти изчезна и цялото село заговори за теб. Мама каза да не слушам клюките, докато не сме говорили с теб насаме, но госпожа Хелмсли каза, че не трябва да разговаряме с теб. Каза, че трябва да минаваме от другата страна на улицата, когато те видим, защото вече си нечиста.

Алекс не вярваше, че някога ще се чувства толкова самотна и тъжна, но след тези новини сърцето ѝ бе сломено.

Бяха повярвали най-лошото за нея. Хората, които познаваше от дете, бяха готови да я отхвърлят, без дори да я изслушат. Единствено Мери-Елън и семейството ѝ бяха достатъчно предани и почтени.

Александра се отпусна на златистата кувертюра на леглото и погледна единствената си приятелка:

— Ще ти разкажа всичко...

Когато свърши разказа си, Мери-Елън остана мълчалива. Сетне изражението ѝ изведнъж се разведри.

— Алекс! — възбудено въздъхна тя. — Бъдещият ти съпруг е не само херцог, но е и невероятно привлекателен! Така си е, не можеш да го отречеш. Веднага забелязах, още щом го зърнах долу. Само че тогава ме беше страх за теб и не можах да го осъзная.

Александра неохотно призна:

— Външността му не е чак толкова отблъскваща.

— Отблъскваща! — възкликна Мери. — Кълна се, че той е похубав дори от Хенри Бийчли, а Хенри е най-хубавото момче, което съм виждала. Той направо ме омагьосва.

— Преди шест месеца каза, че Джордж Ларсън е най-хубавото момче. И че той те омагьосва.

— Само защото не се бях вгледала в Хенри.

— А още шест месеца преди това каза, че Джак Сандърс е най-хубавото момче на света и че той те омагьосва — развеселено рече Алекс.

— Ама само защото не се бях вгледала добре в Джордж и Хенри.

— Мисля, че подвластността ти на момчешките магии е резултат от четенето на романтични романи.

Мери понечи да защити любовта си към скъпия Хенри, но се отказа и се усмихна дяволито на приятелката си:

— Права си — рече и седна на леглото срещу Алекс. — Човек едва може да гледа твоя херцог.

— Не е вярно! — защити го Алекс. — Та изражението му е на истински аристократ. Той е мъжествен и много хубав!

— Така ли? — попита Мери и едва сподави смеха си. — Косата му не е ли прекалено тъмна? А очите му са странни на цвят, пък и лицето му е прекалено загоряло от слънцето.

— Очите му са сиви! Красив, рядък оттенък на сивото!

Мери погледна приятелката си право очите и се престори на невинна:

— Но нито една от нас няма да каже с ръка на сърцето, че той прилича на древногръцки бог, нали?

— На древногръцки бог! Не! — засмя се Алекс.

— Тогава как би го описала?

— О, Мери-Елън — нещастно промълви тя, — та той прилича на Давид на Микеланджело.

— Ти си влюбена в него — кимна Мери. — Не отричай. Изписано е на лицето ти, когато говориш за него. Сега кажи — нетърпеливо подкани тя, — какво е да си влюбена?

— Ами... — момичето реши поне за мъничко да остави здравия разум, — доста странно чувство е. Но е вълнуващо. Когато го видя, изпитвам същото усещане както когато татко си идваше у дома. Нали се сецаш — щастлива, но и тъжна, и уплашена, защото знам, че той ще ме напусне, ако не съм забавна.

— Не ставай глупава, как ще те напусне, ако си омъжена за него?

— Както папа напусна мама.

— Забрави за това. Вече е минало, пък и след четири дни ставаш на осемнайсет и тогава вече ще си истинска жена...

— Не се чувствам като жена! — нещастно рече Александра и най-сетне си призна какво я гнетеше от мига, в който за пръв път зърна мъжа, откраднал сърцето ѝ. — Мери-Елън, аз дори не знам какво да му кажа. Никога не съм се интересувала от момчета и сега, когато той е наблизо, не знам какво да му кажа. Или какво да направя. Или изричам първото, което ми дойде наум, или стоя като няма. Какво да правя?

Очите на Мери засияха от гордост. Александра бе всепризнатият учен на селото, ала никой не мислеше, че е красива. От друга страна, Мери бе красавицата на Моршам, но всички смятаха, че е празноглава. Дори собственият ѝ мил баща не вярваше, че дъщеря му има капчица мозък в главата.

— Какво си говориш с момчетата, които ти идват на гости? — попита отчаяно Алекс.

Мери повдигна вежда.

— Ами... — бавно започна. — Забелязала съм, че момчетата обичат да говорят за себе си и за нещата, които ги интересуват. Трябва просто да зададеш правилния въпрос и момчето само ще започне разговора. Лесно е.

Алекс вдигна ръце.

— Откъде да знам какво го интересува, пък и той въобще не е момче, той е мъж на двайсет и седем.

— Права си. Но мама често повтаря, че мъжете са си деца. Значи схемата все така работи. За да го заговориш, просто го попитай за нещо, което го вълнува.

— Но аз не знам какво! — въздъхна Алекс, а Мери-Елън се замисли дълбоко над проблема.

— Сетих се! Сигурно ще се интересува от същите мъжки неща, от които се интересува и татко. Питай го за...

— За какво? — почита Алекс настойчиво, когато приятелката ѝ отново се замисли.

— За буболечките! Питай го дали нивите в имението му са плодородни и дали има проблеми с буболечките! Буболечките са интересна тема за мъжете, които отглеждат насаждения.

Другата девойка се усъмни:

— Не ми се вярва, че насекомите са много приятна тема за разговор.

— Мъжете не харесват интересните или приятните теми. Ако например им заговориш за красивото боне, което си видяла в магазина, те направо скучаят. А ако пък решиш да им кажеш за роклята, за която мечтаеш, захъркват по средата на описанието.

Алекс пренебрегна тази информация заедно с новината за буболечките.

— И при никакви обстоятелства не обсъждай с него Сократ или твоя Платон — предупреди я Мери. — Мъжете не обичат жени, които са прекалено умни. И още едно нещо, Алекс, трябва да се научиш да флиртуваш.

Александра примигна, но не искаше да спори. Момчетата, независимо от възрастта им, вървяха след Мери-Елън и мечтаеха да поседят, и да си поговорят с нея. Значи съветите на приятелката ѝ не бяха за пренебрегване.

— Добре, де. Как се флиртува?

— Ами очите са най-важни. Имаш красиви очи.

— Какво да правя с тях?

— Гледай херцога и пърхай с мигли, за да може да види колко дълги и красиви са...

Алекс запърха с мигли и избухна в смях, после зарови лице във възглавницата.

— Ще приличам на пълна глупачка!

— Не и за мъжете. На тях това им харесва.

Алекс изведнъж стана сериозна и погледна замислено приятелката си.

— Сигурна ли си?

— Напълно! Има и още нещо — мъжете обичат да знаят, че ги харесваш. Искам да кажа, че има харесва да им казваш колко силни и умни, и смели са. Така се чувстват невероятни. Казала ли си на херцога, че го обичаш?

Настъпи мълчание.

— Каза ли му?

— Естествено, че не!

— Кажу ми. Тогава той също ще ти каже, че те обича.

— Сигурна ли си?

— Естествено.

СЕДМА ГЛАВА

— Няма да го направя, казвам ти, че няма да го направя! — избухна Александра и се изчерви от гняв.

Момичето погледна сърдито шивачката, която вече три дни и три нощи взимаше мерки, забиваше игли, режеше и кроеше платове от всички цветове на дъгата. Парчетата бяха разпилени навсякъде из стаята и бяха на път да се превърнат в цяла камара от дневни рокли, вечерни премени, костюми за езда и разходка. Алекс се чувстваше като манекен, чиято единствена цел в живота бе да стои неподвижно, за да ѝ взимат мерки, да очертават части от тялото ѝ, докато старата херцогиня наблюдава и критикува всеки неин жест и дума.

Вече три дни Александра молеше да ѝ позволят да говори с бъдещия си съпруг, но икономът Рамзи с каменно лице продължаваше да я уведомява, че „херцогът е зает и няма възможност да се види с нея“. От време на време момичето зърваше годеника си в библиотеката, докато разговаряше с разни хора. Двете с Мери-Елън се хранеха в спалнята ѝ, където им сервираха. Беше явно, че Джордан предпочита скучната компания на баба си пред тяхната.

— Да, прекалено зает е — замислено рече Алекс и за пореден път осъзна, че той не желае да я притеснява с присъствието си.

От три дни Александра беше напрегната, изнервена и за неин собствен срам — ужасно уплашена. Майка ѝ и чичо ѝ Монти бяха загубени за нея. Двамата бяха настанени в хана на няколко километра от имението, но не им позволяваха да идват в Роузмийд. Съдбата ѝ бе отредила тъжна участ — да остане сама и пренебрегната в семейство, в което ѝ забраняваха да вижда близките си или Мери-Елън. Беше ѝ забранено дори да види старите си слуги, с които бе израсла от дете.

— Та това е абсолютен фарс! — ядоса се още повече тя и тропна е крак, гледайки сърдито приятелката си и шивачката, която тъкмо бе направила подгъва на жълтата муселинена рокля, която бе облякла Алекс.

— Стой мирно, млада госпожице, и престани да театралничиш — сопна се нейна светлост, която току-що бе влязла в стаята.

Три дни стара та дама не ѝ бе проговорила, освен да я критикува, да я поучава и да ѝ се кара.

— Да театралнича ли... — Алекс не бе на себе си от гняв. — Ако мислите, че това е театър, само почакайте и ще видите какво още имам да кажа. — Възрастната херцогиня се обърна да си върви и това вбеси момичето още повече. — Предлагам да почакате и да ме изслушате, госпожо. — Старицата се обърна и повдигна вежди. Алекс се задави от мъка и от гняв. — Моля, любезно да предадете на внука си, че сватбата се отменя... или ако той все пак реши да се появи, изпратете ми го и аз сама ще му го кажа.

След като каза това, Алекс се ужаси, че ще се разплаче, а знаеше, че това само ще накара херцогинята да ѝ се подиграе и да ѝ се надсмее. Затова девойката изтича от стаята и бързо слезе по стълбите.

— Какво да кажа на господаря, ако ме попита къде сте? — попита Рамзи, който отвори входната врата, за да може тя да излезе.

Алекс спря за миг и го изимитира:

— Кажи му, че съм прекалено заета!

Час по-късно все още скиташе из розовата градина. Истерията ѝ вече бе преминала и я бе обзела ледена решимост. Раздразнена, Александра се наведе и откъсна красива роза. Вдиша дълбоко аромата ѝ и разсеяно започна да къса листенцата. Мислите ѝ бяха объркани, а сърцето и бе сграбчено от страх. Нежните розови листенца политаха бавно и падаха върху червените, белите и жълти венчелистчета на цветята, които Алекс несъзнателно бе изпокъсала.

— От съобщението, което си накарала Рамзи да ми предаде, мога да преценя, че си недоволна от нещо — чу се дълбок мъжки глас.

Алекс се извърна. Радваше се, че ще говори с него, но паниката започна отново да се събужда и да я надвива.

— Недоволна съм от всичко.

Развеселеният му поглед се плъзна по изпокъсаните листа на розите, които лежах в краката ѝ.

— И от розите предполагам — рече той и му стана мъчно, че я е пренебрегвал през последните дни.

Алекс проследи погледа му и се изчерви от срам.

— Розите са красиви, но...

— Но на теб ти беше скучно да ги гледаш цели, нали?

Алекс осъзна, че той я кара да си говорят за цветя в момент, в който животът ѝ висеше на косъм. Тя се ядоса отново и тихо и решително заяви:

— Ваша светлост, няма да се омъжа за вас.

Той пъхна ръце в джобовете на панталоните си и я изглежда любопитно.

— Така ли? И защо?

Опитвайки се да му обясни, Алекс несъзнателно приглади тъмните си къдрици. Джордан проследи грациозния жест — и за пръв път се вгледа в девойката, за която щеше да се ожени. Слънцето блестеше в косите ѝ и превръщаше очите ѝ в две бистри тюркоазени езера. Мекият жълт цвят на роклята галеше бледата прасковена кожа.

— Моля те, престани да ме гледаш така! — почти извика Александра. — Сякаш искаш да прозреш всичките ми недостатъци.

— Нима това правех? — разсеяно попита той и за пръв път забеляза пълните ѝ устни и високите скули. Умът му не го побираше. Как я бе объркал с момче. Тя имаше красиви дълги мигли, нежно и женствено лице и изразителни, извити вежди.

— Играеш си на Пигмалион с живота ми, а на мен това не ми харесва!

— Какво? — отново попита той, внезапно увлечен в разговора.

— В митологията Пигмалион...

— Запознат съм с този миг, но съм изненадан, че и ти го познаваш.

— Явно въобще не познаваш нежната половина от човечеството — каза Алекс. — Дядо казваше, че жените са не по-малко умни от мъжете.

Джордан потисна смеха си и Алекс погрешно реши, че той е изненадан от забележката на дядо ѝ за интелекта на жените. Дори не ѝ мина през ума, че той се смее заради абсурдното изказване, че не познава другия пол.

— Престани да се отнасяш с мен, сякаш нямам капка мозък в главата си. Всички от семейството ти сте такива, дори и слугите ти са надуты и се отнасят странно с мен.

— Ще накарам иконома да си натъпче памук в ушите и да се престори на глух, а на лакея ще заповядам да ходи с превръзка на

очите. Така по-добре ли ще се чувстваш?

— Защо веднъж поне не се държиш сериозно!

— Аз ще се ожения за теб — хладно заяви той. — Това не е ли сериозно?

Сега, когато бе взела решение и бе казала на херцога, че няма да се омъжи за него, Алекс внезапно осъзна, че вече не се страхува от Джордан Хоторн. Дори не се притесняваше от близостта му.

— Осъзнаваш ли, че когато стане дума за брак, посърваш напълно? — попита тя и наклони глава. — Положи ръка върху неговата и надзърна в очите му, в които видя само цинизъм и самота. — Не искам да любопитствам, ваша светлост, но доволен ли си от живота? Щастлив ли си?

Той се подразни от въпроса, но все пак отговори:

— Не особено.

— Ето, видя ли! Ние въобще не си по подходяме. Ти си отегчен от живота, а аз не. — Куражът и несломимият ѝ дух сега се изписаха на лицето ѝ. Алекс погледна към небето и цялото ѝ същество се изпълни е оптимизъм, надежда и радост. — Аз обичам живота. Дори когато ми се случват лоши неща. И не мога да спра да го обичам. — Джордан се загледа в нея омагьосан. Девојката му напомни на езическа жрица, вричаща се на небесата: — Всеки сезон от годината носи обещания за прекрасни неща, които все някога ще ми се случат. Имам това усещане, откакто дядо почина. Сякаш той е на небето и ми казва само да почакам. Снегът носи обещания. През лятото обещанието се крие в светкавиците, раздиращи небето. Но усещането е най-силно през пролетта, когато всичко е сочно и зелено, тучно...

— Сочно ли? — попита безучастно Джордан.

— Да, като стволите на дърветата, когато са мокри, или като дъждовните поляни, които ухаят на... — Алекс въздъхна, опитвайки се да си припомни аромата на мокра трева.

— На пръст — довърши той. Тя сведе глава и го погледна.

— Мислиш ме за глупачка — въздъхна. Изправи рамене и се опита да забрави за копнежа, който изпитваше по него. — Не можем да се оженим.

Джордан се намръщи и я погледна невярващо.

— И ти го реши само защото не ми харесва как мокрите поляни миришат на пръст?

— Не си чул и дума от онова, което ти казах — отчая се тя. — Ако се омъжа за теб, ти ще ме направиш нещастна като себе си. А ако ти ме направиш нещастна, аз ще направя теб нещастен. Само след година двамата ще сме се вкиснали като баба ти. Не си и помисляй да се смееш — добави, щом забеляза усмивката му.

Джордан я хвана за ръка и я поведе между розовите редове към една беседка, обградена от разцъфнали дръвчета.

— Забравяш най-важното — след като те отведох в онзи хан, животът ти се промени. Дори майка ти да блъфираше, че ще ме даде под съд, твоята репутация все пак е унищожена. — На прага на беседката той се обтегна на ствола на един дърво и рече: — Боя се, че нямаш избор. Остава ти единствено да ме удостоиш с честта да станеш моя жена.

Алекс се засмя. Той винаги бе официален и делови, дори сега, когато тя категорично от качваше ръката му.

— Да се ожениш за момиче като мен не е чест за херцог като теб. И въпреки онова, което ми каза, когато се разделихме миналия път, ти не си мой слуга. Защо ги говориш тези неща?

Джордан се усмихна. Веселието й бе заразно.

— По навик — призна.

Александра наклони глава очарователно момиче, умно и с чувство за хумор.

Никога ли не казваш онова, което мислиш?

— Рядко.

— Явно да кажеш какво мислиш е привилегия на онова, което баба ти нарича „низши класи“. Защо винаги ми се струва, че всеки момент ще ми се присмееш?

— По някаква неразбираема и за мен причина аз те харесвам.

— Хубаво, но не е достатъчно за брак. Има мишо по-важни неща като... — Тя се задави и стреснато замълча. „Като любовта“ — помисли си. Единствено любовта беше важна.

— Като какво?

Неспособна да изрече думата, Алекс се извърна и поклати глава.

„Любовта“ — помисли си с примирение Джордан и му се прииска да се върне на срещата с управителя на имението, която бе прекъснал. Александра искаше любов и романтика. Беше забравил, че дори невинните момичета несъмнено мечтаят за любовта и уважението

на бъдещите си съпрузи. Твърдо решен, че няма смисъл да стърчи в беседката като глупак и да убеждава Александра да се омъжи за него, той реши, че с една целувка ще изпълни дълга си и ще накара момичето да се откаже от решението си.

Алекс подскочи нервно, когато той вдигна ръка и погали лицето ѝ.

— Погледни ме — каза той с дълбок кадифен глас, който накара кръвта ѝ да закипи.

Тя впи очи в загоряло го му лице. Въпреки че никой досега не се бе опитвал да я съблазни или да я целуне, още щом надзърна в очите му, осъзна, че нещо ще се случи. Разтревожена, веднага попита:

— За какво мислиш?

Той отново помилва лицето ѝ и се усмихна. Усмивката му бе прелъстителна и накара сърцето ѝ да подскочи.

— Мисля да те целуна.

Александра си припомни романтичните романи, които бе чела. Когато любимият ги целунеше, героините винаги страстно изоставяха добродетелта или мълвяха клетви за вечна любов. Ужасена, че ще се изложи по подобен начин, тя поклати глава.

— Не, не. Аз... аз не мисля, че трябва. Не и сега. Благодаря за предложението, но не. Може би друг път, когато...

Пренебрегвайки протестите ѝ, опитвайки се да прикрие усмивката си, Джордан повдигна брадичката ѝ и се наведе да я целуне.

Той затвори очи. Александра ококори своите. Подготви се да бъде завладяна от страстта. Той докосна устни до нейните. И всичко свърши.

Джордан отвори очи, за да види реакцията ѝ. Не беше онова, което очакваше. Алекс го гледаше объркана и... разочарована.

Облекчена, че не е излязла пълна глупачка като героините от романите, тя се намръщи.

— Това ли е целувката? — рече на мъжа, за чиито целувки бленуваха девиси, готови да загубят честта си в ръцете му, заради когото омъжени жени забравяха брачните си клетви.

Мъжът се загледа в момичето пред себе си. Алекс зърна нещо тревожно и пламенно в сивите му очи.

— Не! — рече той. — Има още.

Той нежно я придърпа към себе си толкова близо, че гърдите ѝ почти докоснаха неговите.

В този миг се събуди и съвестта му. Не предполагаше, че още я има. „Опитваш се да прелъстиш едно дете!“ крещеше вътрешният му глас. Поколеба се не толкова заради вината, която чувстваше, а от изненада, че все още пази нещо добро в себе си. „Съзнателно прелъстваш едно невинно дете само защото не ти се иска да губиш време в спорове с нея...“

— За какво си мислиш сега? — попита Алекс. Хрумнаха му няколко лъжи, но той реши да каже истината:

— Мисля си, че се опитвам да съблазня едно невинно дете. Александра, която се радваше, че не се е повлияла от целувката му, едва сподави смеха си.

— Да ме съблазняваш, мен? О, не. Не се безпокой. Може би съм направена от по-твърд материал в сравнение с останалите жени, но не се разтапям от една целувка, нито пък съм готова да изоставя добродетелта си. Целувката ни не ми повлия. Не че беше неприятна, уверявам те... беше доста хубава — добави великодушно.

— Благодаря — рече той. — Много си мила — каза и поведе Александра в беседката.

— Къде отиваме?

Далеч от любопитните погледи. Целомъдрените целувки са нещо обичайно между годеници в розовата градина. Но по-страстните преживявания са за насаме.

Алекс се засмя:

— Невероятно е! Благородниците имат правила за всичко. Някъде написани ли са? — попита и изведнъж ахна: — Искаш да ме целуваш страстно? Защо?

Джордан погледна към входа на беседката, за да се увери, че са сами, сетне вложи целия си чар в думите и погледа си:

— Заради суетата ми. Направо бях смазан от факта, че ти едва не задряма по време на целувката ни. Сега да видим дали мога да те събудя.

Съвестта му се обади за втори път: „Мръсник, какви ги вършиш?“

Ала този път не се поколеба. Вече знаеше точно какво прави.

— Целувката е нещо, което трябва да бъде споделено. Затова ще сложа ръцете си върху твоите и ще те придърпам по-близо.

Объркана от целия този шум за една целувка, Алекс погледна как силните му длани се плъзват по ръцете ѝ и попита:

— А моите ръце къде отиват?

Джордан сподави смеха си и попита:

— А ти къде искаш да ги сложиш?

— В джобовете си? — с надежда отвърна Алекс. Той реши да продължи, въпреки че внезапно се развесели, вместо да се настрои за интимното преживяване.

— Това, което исках да ти кажа, е, че можеш да ме докосваш.

„Не искам!“ — паникьоса се тя.

„Ще поискаш“ — мислено си рече той, отгатнал правилно стреснатото ѝ изражение. Отново повдигна брадичката ѝ и се вгледа в огромните синьо-зелени очи. Обзе го нежност, чувство, също така забравено, като гласа на съвестта, който крещеше, откакто бе срещнал това невинно, непредвидимо и забавно момиче. Стори му се, че се вглежда в очите на ангел.

— Имаш ли някаква идея колко чаровна си... и колко рядка? — Думите му, докосването му, гласът му имаха поразяващ ефект, който Алекс се бе опасявала, че ще има целувката му. Усети как я облива топлина. Не можеше да откъсне очи от неговите, но и не искаше. Несъзнателно вдигна ръка и погали лицето му.

— Мисля, че си красив — промълви.

— Александра... — Той изрече името ѝ с такава нежност, че на нея ѝ се прииска да разтвори душата си пред него. Без да съзнава какъв ефект има докосването ѝ, продължи да шепне:

— Мисля, че си точно като Давид на Микеланджело...

— Недей... — прошепна Джордан и покри устните ѝ с нежност. Плъзна ръка зад шията ѝ, а пръстите му подразниха нежната кожа. Придърпа момичето и го притисна плътно към себе си. Изгубена в океан от чувства, събудени от устните му, Александра погали мускулестите му гърди и го прегърна. Притисна се към него, намествайки невинно и несъзнателно тялото си, така че да се слее с неговото. В момента, в който го направи, съблазнителят се превърна в съблазнен и у Джордан избухна фонтан от желание, а момичето в прегръдките му се превърна в изкусителна жена. Младият мъж

задълбочи целувката, устните му галеха и прелъстяваха нейните с жадна настоятелност. Александра се притисна още по-плътнo до него и прокара пръсти през къдриците над яката му, а тялото му потръпна от удоволствие. Той я целува дълго, после прокара език по устните ѝ, принуждавайки ги да се разтворят. Ръката му се приплъзна от кръста към гърдите ѝ.

Александра простена леко. Това върна мъжа към действителността.

Джордан отпусна ръце на кръста ѝ и вдигна глава, взирайки се в младото и опияняващо лице, неспособен да повярва, че бе предизвикала такава страст у него.

Замаяна от любов и желание, Алекс усети тежкия ритъм на сърцето му под ръката си. Взирайки се в чувствените му устни, които бяха изследвали, отначало нежно, а после страстно и настойчиво нейните, насочи поглед към сивите му като стомана очи.

И разбра.

Беше се случило нещо прекрасно. Този невероятен, красив, сложен и изискан мъж беше нейният обещан дар от съдбата и тя трябваше да го обича.

Смело пренебрегвайки болезнените спомени за отношението на нейния също толкова сложен, красив и изискан баща, Александра прие този подарък от съдбата, със смирена благодарност на препускащото си сърце. Без да съзнава, че Джордан се е овладял, Александра вдигна блесналите си очи и се взря в неговите. Промълви тихо, без да се срамува:

— Обичам те!

Херцогът беше очаквал подобна реплика от мига, в който тя вдигна глава и го погледна.

— Благодаря — каза, опитвайки се да приеме думите ѝ като комплимент, а не като признание в любов, което не искаше да чува. Беше учуден колко невероятно и обезоръжаващо романтична е тя. И колко наивна. Любовта не съществуваеше, а само различни степени на желанието, които романтичните жени и глупавите мъже наричаха любов.

Знаеше, че трябва веднага да сложи край на сляпото ѝ увлечение и да ѝ заяви, че не изпитва същите чувства и още повече, че не желае и тя да изпитва такива чувства към него. Точно това искаше да направи.

Но съвестта му, мълчала толкова години, сега беше станала нахална и не му позволяваше да нарани бъдещата си съпруга. Дори той, загрубял, циничен и нетърпелив, изглежда, не беше толкова претръпнал или безчувствен, че умишлено да нарани едно дете, което го гледаше с обожание.

Тя толкова му напомняше на кученце, че той посегна и разроши гъстата ѝ копринена коса. С престорена сериозност каза:

— Ще ме разглезиш с всички тези хвалби. После се загледа към къщата, нетърпелив да се върне към работата си. — Трябва да довърша прегледа на сметките на баба. Ще съм зает целия следобед и вечерта. Ще се видим утре сутрин.

Александра кимна и го загледа как се отдалечава от беседката. Утре сутрин щеше да бъде негова съпруга. Той не беше реагирал на думите ѝ така, както се бе надявала, но това нямаше значение. Не и сега. Сърцето ѝ бе изпълнено е достатъчно любов, за да ѝ вдъхне сила.

— Алекс? — Мери-Елън се втурна в беседката, а очите и бяха блеснали от любопитство. Наблюдавах от прозорците. Толкова дълго се забавихте. Целуна ли те?

Александра се отпусна на една бяла пейка под свежо сливово дръвче и се засмя:

— Да.

Мери-Елън нетърпеливо се настани до нея и попита:

— А каза ли му, че го обичаш?

— Да.

— Той какво направи? — настоя момичето. — Какво каза?

Александра се усмихна унило и отговори:

— Каза ми: „Благодаря“.

Отблясъците на огъня танцуваха весело в камината. Подпряна на купчина възглавници в огромното си легло. Алекс се взираше в огъня със замислено изражение. Утре беше сватбеният ѝ ден.

Младото момиче обви коленете си с ръце. Въпреки разтърсващото откритие, че е влюбена в бъдещия си съпруг, тя не бе толкова глупава да мисли, че го разбира, нито бе така наивна да вярва, че знае как да го направи щастлив.

Беше сигурна само в две неща — искаше да го направи щастлив и някой ден щеше да открие начин да го постигне. Невероятната тежест на тази отговорност легна на сърцето ѝ и на Алекс горещо ѝ се прииска да знае по-добре в какво се състои това да бъдеш съпруга на благородник.

Познанията ѝ за брака бяха ограничени и не бяха много полезни. Баща ѝ бе чаровен, елегантен и очакван с нетърпение познат, който, когато ги удостояваше с посещението си, беше посрещан с обожание от съпругата и дъщеря си.

Облягайки брадичка на коляното си, Александра си спомни с болка как двете с майка ѝ се бяха суетели около него, слушайки внимателно всяка негова дума, следвайки го, винаги готови да му угодят, сякаш беше бог, а те негови поклонници. Испита унижение, когато си представи колко скучни, провинциални и наивни са му се стрували. Мъката я жегна. Той със сигурност се бе присмивал на благоговеенето, с което го бяха дарявали.

С храбра решителност Алекс се замисли за собствения си брак. Бе почти сигурна, че на херцога няма да му хареса съпругата му да се отнася с него много по-различно от начина, по който майка ѝ се бе отнасяла с баща ѝ. На него, изглежда, му харесваше, когато тя се изказваше, дори и когато думите ѝ бяха скандални. Понякога успяваше да го разсмее. Но как да живее следващите четирийсет години с него? Единствените други бракове, на които бе свидетел, бяха селските, а при тях съпругата готвеше, чистеше и обслужваше мъжа си. Идеята да върши тези неща за херцога я изпълниха е тихо очакване, макар да съзнаваше, че глупава сантименталност. Къщата беше пълна със слуги, които предвиждаха желанията на обитателите и още преди те самите да ги осъзнаят, и се грижеха за всичко.

С дълбока въздишка Александра прие факта, че херцогът на Хоторн няма нужда тя да се грижи така, както селянките се грижат за съпрузите си. Независимо от това, тя си представяше как седи срещу него в кресло пред камината и шие една от снежнобелите му ризи. Изпълнена с копнеж, си представи как на суровото му красиво лице се изписват благодарност и задоволство, докато я наблюдава как шие ризата. Колко благодарен би бил той...

Изсмя се приглушено, когато си припомни, че не умее да шие. Или щеше да се убоде и да опръска с кръв всичко, или да зашие отвора

на ръкава, или нещо също толкова катастрофално. Картината на уютно съпругеско блаженство избледня и изражението ѝ стана решително.

Знаеше, че херцогът е сложен човек. Девојката ненавиждаше своята младежка неопитност. От друга страна, не беше празноглава, независимо от факта, че негова светлост сякаш се отнасяше с нея като към забавно дете. Когато беше необходимо, можеше да прояви здрав разум и практичност. Та нали от четиринайсетгодишна се грижеше за домакинството.

Сега имаше ново предизвикателство пред себе си. Трябваше да стане достойна за съпруга на херцога на Хоторн. През последните няколко дни баба му вече беше направила стотици забележки относно обноските и маниерите на Александра и въпреки че тя себе противила на всичко, което и се струваше прекалено престараване относно поведението ѝ, тайно възнамеряваше да научи всичко, което бе нужно да знае. Щеше да се погрижи съпругът ѝ никога да не се срамува от нея.

„Моят съпруг“ — помисли си Алекс, докато се сгушваше във възглавниците. Този едър, красив и елегантен аристократ щеше да бъде неин съпруг.

ОСМА ГЛАВА

На следващата сутрин, отпуснат в голямо кресло, Антъни наблюдаваше братовчед си с възхищение и недоумение.

— Хоук — засмя се той, — кълна се в бога, че това, което всички говорят за теб, е вярно — ти наистина си абсолютно безчувствен. Днес се жениш, а аз съм по-изнервен от теб.

С бяла риза с надиплени ръкави, черни панталони и жилетка, извезана със сребърен брукат, Джордан едновременно провеждаше последно съвещание с управителя на имението на баба си и разхождайки се бавно напред-назад из стаята, хвърляше поглед към доклада за една от сделките си. На крачка зад него упорито го следваше камериерът, който изглаждаше някакви невидими гънки по ризата на господаря си и изчеткваше панталона му.

— Не мърдай, Джордан! — Тони се усмихна на камериера. — Горкият Матисън ще получи сърдечен удар в усилието си да те Тони.

— Х-ъ-ъ-м. — Херцогът спря, за да хвърли въпросителен поглед към Тони, решителният камериер се възползва от тази възможност, грабна черния фрак и го вдигна, така че той нямаше друг избор, освен да пъхне ръце в ръкавите.

— Би ли ми казал как можеш да си толкова безразличен към собствения си брак? Нали все пак си наясно, че след петнайсет минути ще се жениш?

Освобождавайки управителя с кимване, Джордан остави доклада, който четеше, и най-накрая облече фрака, кой го Матисън все още придържаше, после се обърна към огледалото и прокара ръка по брадата си, за да провери дали се е обръснал добре.

— Не мисля за това като за женитба, а като за осиновяване на дете — сухо изрече. Антъни се усмихна на шегата, а той продължи още по-сериозно: — Александра няма да промени живота ми по никакъв начин, а бракът ми с нея няма да доведе до особени последствия. След като се отбия в Лондон, за да видя Елиз, ще заведа Александра в Портсмут и ще отплаваме покрай бреговата линия, за да

изпробвам новия параход, който проектирахме. После ще я оставя в къщата си в Девон, на нея ще и хареса там. Къщата не е толкова голяма, че да я зашемети. Естествено, от време на време ще отивам да я виждам.

— Естествено — иронично повтори Антъни. Джордан не си направи труда да отговори, вдигна доклада, който беше чел досега, и продължи да го преглежда. — На твоята прекрасна балерина това няма да й хареса, Хоук — добави Тони след няколко минути.

— Смятам, че ще прояви здрав разум — разсеяно отвърна той.

— И така! — строго каза старата херцогиня, влизайки в стаята. Беше облечена в елегантна кафява рокля от сатен е кремава дантела. — Наистина ли мислиш да стигнеш до края с този цирк? Наистина ли възнамеряваш да се опиташ да представиш пред обществото тази провинциална хлапачка за млада дама от обществото?

— Напротив, възнамерявам да я настаня в Девон и да оставя другото на теб — отвърна Джордан. — Но не бързай. Позанимавай се с нея година-две, за да я научиш на всичко, което трябва да знае, за да може да заеме мястото си като съпруга.

— Не бих могла да извърша този подвиг и за десет години — сопна се старицата.

До този момент беше понасял спокойно възраженията на баба си, но тази забележка го подразни. Той заговори със стоманен глас, който еднакво плашеше и слугите, и членове на висшето общество:

— Колко трудно би било да се научи едно интелигентно момиче да се държи като безмозъчна и суетна кокошка.

Херцогинята запази спокойствието си, но се вгледа в непреклонното изражение на внука си с нещо подобно на изненада.

— Значи за теб жените от собствената ти класа са това? Безинтересни и суетни?

— Не — рязко отговори Джордан. — Такива са според мен жените на възрастта на Александра, по-късно повечето от тях стават далеч не толкова интересни.

„Като майка ти“ — помисли си старата жена.

„Като майка ми“ — каза си той.

— Това не важи за всички жени.

— Да, най-вероятно — съгласи се младият мъж с безразличие и неувереност.

Подготовката и обличането за сватбата бяха отнели на Александра и на две камериерки цели три часа. А сватбата се състоя за по малко от десет минути.

Час по късно, държейки смутено кристална чаша с шампанско, тя стоеше сама с младоженеца в средата на огромния син салон, докато той наливаше шампанско за себе си.

По време на сватбата Алекс бе обзета от чувство за нереалност. Херцогът и баба му едва бяха понесли присъствието на майка ѝ и на чичо Монти, въпреки че старецът се бе държал повече от добре и добросъвестно се бе въздържал да не се заглежда по задните части на която ѝ да е жена. Антъни Таунсенд и Мери-Елън също бяха присъствали, но сега всички си бяха заминали.

Заобиколена от потискащата елегантност на салона, облечена в сватбената рокля на майката на Джордан, ушита от сатен с цвят на слонова кост и украсена с перли, Алекс се почувства още по-нежелана, отколкото когато беше дошла в Роузмийд. Чувството, че е натрапница, проникнала в свят, в който не е добре дошла също като роднините си, я задушаваше.

Беше странно, че се чувстваше толкова неуверена и неспокойна. Носеше прелестна рокля и беше по-красива, отколкото някога бе мечтала. Крадок, камериерката на херцогинята, лично се бе погрижила за тоалета ѝ тази сутрин. Под нейното зорко око буйните къдрици на младата съпруга бяха прибрани под коронката, а отстрани бяха придържани от красиви седефени гребенчета, които подхождаха на перлените ѝ обици. Алекс бе погледнала отражението си в огромното огледало, поставено в спалнята ѝ, и бе останала изненадана. Дори и Крадок, застанала зад нея, ѝ бе заявила, че изглежда наистина добре, имайки предвид... Но Джордан нищо не бе казал за външния ѝ вид. Беше ѝ се усмихнал окуражително, когато чичо Монти постави ръката ѝ в неговата, и това беше достатъчно, за да я крепи по време на този час след протичането на церемонията. Сега обаче за пръв път оставаха насаме като съпруг и съпруга. В огромната къща се чуваше само шумът от слугите, които носеха тежките сандъци по стълбите към каретата им, където ги подреждаха за сватбеното пътешествие.

Александра отпи малко от шампанското и остави чашата на изящно резбованата, позлатена маса.

Когато се обърна, Джордан я изучаваше така, сякаш я виждаше за пръв път. Цяла сутрин не бе казал нищо за външния ѝ вид, но сега, докато погледът му се плъзгаше от лъскавата ѝ коса към блестящата ѝ сатенена рокля, момичето почувства, че той най-накрая ще каже нещо, и затаи дъх в очакване.

— Изглеждаш по-висока, отколкото ми се стори първия път.

Неочакваният коментар и учуденото му изражение я накараха да се засмее.

— Едва ли съм пораснала с повече от няколко сантиметра през последните няколко седмици.

Съпругът ѝ се усмихна разсеяно на остроумната ѝ забележка и замислено продължи:

— В началото те взех за момче, а всъщност си дребна за момче.

Алекс го подразни:

— Обаче не съм момче.

Въпреки намерението си да се държи безразлично след вчерашната целувка младият мъж не бе защитен от чаровната ѝ усмивка. Тя дори прогони мрачното му настроение, предизвикано от брачната церемония.

— Наистина не си момче — съгласи се той, усмихвайки се. — Не си точно и момиче, нито пък си жена.

— Изглежда съм в доста странна възраст нали? — в очите ѝ блестеше лека ирония, предизвикана от думите му.

— Очевидно — усмихна се той. Как би описала една млада дама, която не е навършила осемнайсет години?

— Но аз вече съм на осемнайсет — изрече Алекс сериозно. — Днес имам рожден ден.

— Нямах представа, че днес е рожденият ти ден — изненада се той. — Ще ти купя подарък по време на пътешествието ни. Какво харесват момичетата на твоята възраст?

— Не ни е приятно постоянно да ни се напомня за пашата изключителна младост! — отвърна Александра многозначително.

Джордан се засмя.

— Боже, колко си остроумна! Това наистина е забележително у толкова младо момиче... и толкова красиво — добави бързо той. Още

веднъж се извинявам, че те дразня за възрастта ти и че забравих за подаръка.

— Опасявам се, че независимо дали ми харесва или не, ти беше подаръкът за рождения ми ден.

— Колко странно се изрази — засмя се отново херцогът.

Алекс хвърли поглед към часовника. Беше минал по-малко от половин час от момента, когато Джордан беше казал, че му се иска вече да потегли за парахода.

— По-добре да се кача горе и да се преоблека — каза момичето.

— Къде отиде баба ми? — попита я той, когато тя понечи да си тръгне.

— Мисля, че отиде да си легне. Съсипана е от мъка заради твоя нещастен брак — отвърна Александра, опитвайки се да се пошегува, но после запита по-сериозно: — Дали ще се оправи, как мислиш?

— Само нашият брак не би я накарал да легне и да търси лекарството си — отговори Джордан с гордост и възхищение. — Баба ми би могла да се изправи сама пред Наполеон и да се завърне от сблъсъка с него като победител. А когато приключи с императора, той ще набухва възглавниците ѝ и ще я моли за прошка за лошите си обноски и за това, че е воювал срещу нас. Така че „моят нещастен брак“ не би я довел до припадък, повярвай ми. И сега, когато вече носиш моето име, би одрала жив всеки, който дръзне да говори по твой адрес.

След половин час, облечена в костюм за пътуване, Алекс се качи в черната лакирана карета с благородническият герб на Хоторн на вратичката. Купето бе облицовано в мек плюш с гълъбов цвят. Кочияшът прибра стълбичката и затвори вратичката.

Алекс се огледа с възхищение. Дръжките бяха от ковано орнаментирано сребро, а лампите — от кристал и сребърни елементи. Отпусната в луксозната карета, тя се опита да осъзнае факта, че е омъжена и че я очаква сватбено пътешествие. Срещу нея Джордан изпъна крака и се загледа през прозореца.

Беше се преоблякъл за пътуването и тя крадешком огледа тесните му кафяви бричове и лъснатите до блясък кожени ботуши. Ризата му с цвят на сметана бе леко разкопчана и прелъстително контрастираше със загорялата от слънцето кожа. Алекс несъзнателно се примоли един ден Джордан Таунсенд да я намира за толкова

привлекателна, за колкото го намираше тя сега. Сетне реши, че някакъв неангажиращ разговор ще разведри обстановката.

— Булчинската рокля на майка ти е много красива. Боях се да не я повредя, но, слава Богу, нищо не се случи.

— Не е трябвало да се притесняваш — сухо отвърна съпругът ѝ. — Убеден съм, че ти си много по-достойна за тази рокля от майка ми.

— О! — възкликна Алекс, която внезапно осъзна, че той току-що ѝ направи комплимент. Ала не знаеше какво да отговори, „благодаря“ щеше да е крайно неприемливо.

Джордан не направи никакъв опит да продължи разговора и Алекс разбра, че съпругът ѝ се опитва да разреши някакъв сложен проблем, затова замълча и се загледа в пейзажа.

Към три часа каретата най-сетне спря пред голям хан, покрит с бръшлян и е голям двор, ограден с красива бяла ограда.

Явно някои бе пратил вест за пристигането им, защото ханджията и жена му стояха отпред и посрещнаха важните гости, отвеждайки ги в самостоятелна уютна гостна. Трапезата бе отрупана с блюда.

— Явно си била гладна — рече Джордан, след като Алекс остави приборите си и въздъхна със задоволство.

— Умирах от глад. Стомахът ми още не е свикнал на навиците ви в Роузмийд. Вие вечеряте в десет часа, а по това време аз обикновено бях в леглото.

— Ще спрем в осем следващия път — предложи ѝ той. Джордан като че ли искаше да поседи и да си изпие виното на спокойствие, затова Алекс се осмели да попита:

— Ще имаш ли нещо против, ако изляза навън? Иска ми се да се поразходя, преди да се качим пак в каретата.

— Добре. Ще дойда при теб след малко.

Алекс излезе на двора, за да се наслади на следобедното слънце под зоркото око на кочияша.

Когато започнаха да приготвят впряга на каретата им, забеляза едно момченце, което се бе привело край оградата и като че говореше на пътя. Обзета от любопитство, тя се приближи и видя, че детето говори на няколко кученца.

— Колко са сладички! — възкликна тя. Главичките и предните лапички на паленцата бяха бели, а телцата им — кафяви.

— Купи си едно! — предложи ѝ момченцето. Щети го дам евтино, а са породисти.

— Каква порода са? — попита Алекс и се засмя, когато най-малкото топчесто животинче ухапа подгъва на полата ѝ и игриво тръсна главичка.

— Английски овчарки — обясни момчето, докато дамата се навеждаше да отдели кучето от роклята си. — Много умни стават.

В мига, в който докосна меката козинка, Алекс остана като омагьосана. Преди много време бе имала коли, но когато баща ѝ почина, храната бе станала прекалено скъпа, за да я пилеят за животно, което не може да си я заслужи. Затова бе подарила кученцето си на един от братята на Мери-Елън. Александра вдигна палето и то нетърпеливо размаха крачета и облиза ръката ѝ. Тя все още държеше кученцето и обсъждаше достойнствата му е ентузиазираното дете, когато се появи Джордан и рече:

— Трябва да тръгваме.

Алекс не мислеше да попита е съпруга си дали може да си има куче, но молбата се четеше в грейналите ѝ очи и в усмивката ѝ, когато се обърна към него и каза:

— Знаеш ли, че преди имах коли?

— Така ли?

Тя кимна постави кутрето на земята, потупа го по главичката и се обърна към момченцето:

— Успех! Дано намериш домове за всичките.

Не се бе отдалечила и на две стъпки, когато нещо я дръпна за полата. Обърна се и кученцето, което бе държала допреди малко, пусна полата ѝ и седна, загледало с обожание в нея.

— Тя ме харесва — безпомощно обясни Алекс и се засмя. Наведе се и обърна кутрето към момчето. После го потупа, за да го накара да се върне при собственика си. Паленцето обаче се заинати и отказала си отиде. Девойката се усмихна на рошавата топчица, обърна се и се върна в каретата заедно с Джордан.

Съпругът ѝ се поспря при кочияша, за да му даде напътствия, и малко след като се настаниха в луксозното купе, каретата потегли.

— Явно тази отсечка от пътя е много неравна — нервно рече Алекс половин час по-късно, когато каретата тежко залитна надясно, а после и наляво.

Седнал срещу нея със скръстени на гърдите ръце и протегнати крака, Джордан кратко отвърна:

— Не е.

— Тогава защо криволичим така?

Преди обаче съпругът ѝ да успее да отговори, кочияшът извика силно „Стоооой!“ и отби встрани от пътя.

Александра надзърна през прозореца и се загледа в гората. Миг по-късно кочияшът се появи пред вратата и извинително се обърна към господаря си:

— Ваша светлост, не мога едновременно да управлявам и да държа тази непрестанна машина за мърдане. За малко да влезем в канавката и да счупим колело.

„Непрестанната машина за мърдане“, за която говореше той и която се бе сгушила в ръцете му, представляваше малка кафяво-бяла рошава топчица, която сумтеше и скимтеше смешно.

Джордан въздъхна примирено и рече:

— Добре, Грим, пусни го вътре. Не, по-добре първо го разходи.

— Аз ще го разходя — бързо предложи Алекс. Джордан също слезе от каретата и придружи съпругата си до една малка полянка в гората край пътя. Тя се обърна и със светнали очи погледна съпруга си.

— Ти сигурно си най-милият мъж на света — прошепна.

— Честит рожден ден!

— Благодаря ги толкова... толкова много. Кученцето няма да създава проблеми, ще видиш.

Той погледна несигурно животинчето, което душеше наоколо и непрестанно махаше с опашка. Внезапно го съзря някаква клонка и започна да подскача около нея.

— Момчето ми каза, че са много умни.

— Помиярите обикновено са такива.

— О, тя не е помияр — рече Алекс и се наведе да си набере малко полски цветя. — Тя е английска овчарка.

— Какво? — поразен попита Джордан.

— Английска овчарка — обясни тя, погрешно решила, че той не знае нищо за тази порода. — Те не стават много големи и са много умни. — Съпругът ѝ продължи да я гледа недоумяващо, затова тя добави: — Момчето ми разказа всичко за тях.

— Онова малко честно момче ли? — иронично попита Хоук. — Същото, дето ти каза, че кучето е породисто?

— Да, разбира се. — Тя беше учудена от реакцията на съпруга си. — Същото момче.

— Тогава да се надяваме, че е и излъгало за породата.

— Излъгало ли ме е?

— Като циганче. Ако това куче е английска овчарка, значи ще стане колкото пони и лапите му ще са колкото чайници. Да се надяваме, че баща му наистина е от малките териери.

Джордан изглеждаше толкова отвратен, че за да прикрие усмивката си, Александра коленичи да вземе кученцето си.

Полите на роклята с богат черешовочервен цвят се плъзнаха по тучната зелена трева. Алекс държеше в свободната си ръка полските цветя, които беше набрала. Джордан погледна девойката, за която се бе оженил, наблюдаваше как ветрецьт развява косата ѝ и как кестенявите къдрици милват белите като алабастър скули. Ярки слънчеви лъчи проникваха през клоните на високите дървета и обграждаха Александра в ореол от светлина.

— Напомняш ми за портрет на Гейнсбъро — каза меко херцогът.

Изненадана от дрезгавия му глас и от странния му поглед, Алекс бавно се изправи.

— Не съм много красива.

— Не си ли?

— Иска ми се да бях, но се опасявам, че ще стана доста обикновена.

Джордан се усмихна. Поклати глава и изрече:

— Александра, в теб няма нищо обикновено. — Изведнъж забрави за решението си да стои настрана от нея, докато тя поотрасне с няколко години и стане готова да участва в любовната игра по неговите правила. Испита отчаяна нужда да усети вкуса на меките ѝ устни. Само още веднъж.

Докато се приближаваше бавно и решително към нея, сърцето на Александра започна да препуска в очакване на целувката, с която почувства, че ще я дари. Вече познаваше изражението на лицето му и дрезгавината на гласа му.

Джордан обхвана лицето ѝ и зарови пръсти в тъмните ѝ къдрици. Кожата ѝ бе мека коприна. Наклони славата ѝ назад. С неочаквана

нежност пое устните ѝ в своите, казвайки си, че сигурно е луд да го прави. Ала когато тя откликна и разтвори устни, той забрави всичко. Понечи да задълбочи целувката и да прегърне жена си, когато кученцето остро излая. Херцогът рязко се отдръпна от Алекс.

Когато се качваше в каретата, тя все още се опитваше да скрие разочарованието си.

Съпругът ѝ обаче изпита облекчение, че целувката не бе довела до следваща, която със сигурност щеше да провокира още едно романтично обяснение в любов отстрана на момичето, за което се бе оженил. Не смяташе, че този път „благодаря“ ще е достатъчно като отговор, а и не искаше да я нарани с мълчанието си или с поредния урок. Щеше да изчака година-две, преди да я приласкае в леглото си. Твърдо реши да остави Александра да поживее известно време сред висшето общество, за да придобие по-реалистични възгледи за брака.

След като взе това решение, настроението му се подобри.

— Измисли ли му име? — попита, когато каретата отново се понесе напред.

Той гледаше кученцето, което душеше пода на каретата и щастливо изучаваше новата обстановка.

Алекс погледна пухкавата топчица с любов.

— Какво мислиш за Батъркълп.

Младият мъж завъртя очи.

— Дейзи?

— Сигурно се шегуваш.

— Петуния?

Очите му проблеснаха. Щеше да се засмее.

— Горкият, няма да може да ходи с гордо изправена глава сред другите кучета.

— Момчето ми каза, че е момиче.

— Със сигурност не е.

Неспособна да повярва, че е измамена от едно дете, на Александра ѝ се прииска да вдигне кученцето и да се увери сама, но не беше достатъчно дръзка, за да го направи.

— Абсолютно ли си сигурен? — попита тя.

— Абсолютно.

— Не! — нареди Алекс, когато палето заби зъбки в полата ѝ и започна да я дърпа.

То обаче задърпа още по-силно.

— Спри! — заповяда херцогът. Разбрало кой командва, кученцето пусна полата, размахвайки опашка, и бързо се сви в краката на Джордан, полагайки главичката си на лъснатите му до блясък ботуши. При тази проява на привързаност мъжът изгледа кученцето силно отегчен и Александра се засмя.

— Не обичате ли животни, милорд? — попита го.

— Не обичам нетренираните и необучените животни — отвърна той, ала бързо се зарази от музикалния ѝ смях.

— Ще го нарека Хенри — заяви Алекс внезапно.

— Защо?

— Защото, ако ще се превръща в голям, космат звяр, ще прилича на Хенри VIII.

— Напълно си права — съгласи се съпругът ѝ, а настроението му се подобряваше с всеки миг, прекаран с това жизнерадостно девойче.

Прекараха остатъка от пътуването, разговаряйки за различни неща. Александра откри, че съпругът ѝ е изключително начетен, интелигентен и сам управлява обширното си имение. Научи всичко за многобройните му бизнесинтереси и достигна до заключението, че той е мъж, който понася отговорностите доста добре и без усилие. В действителност Алекс бе готова да започне да го боготвори като истински герой.

От своя страна Джордан затвърди първоначалните си впечатления за жена си. Тя бе чувствителна, интелигентна и остроумна. Освен това откри, че тя е безнадеждно невежа по отношение на секса. Доказателството за това дойде по-късно, когато се бяха нахранили в хана, където щяха да прекарат нощта. Колкото повече той се бавеше с портвайна си, толкова по-нервна и притеснена ставаше Александра. Най-накрая тя скочи и започна припряно да изглажда гънките по роклята си, завъртя се и заразглежда внимателно една малка маса от бук.

— Чудесна изработка, не мислиш ли?

— Не особено.

Почти отчаяно, тя продължи:

— Когато гледам някоя мебел, винаги се замислям за човека, който я е майсторил. Дали е висок или нисък, мрачен или ведър...

— Наистина ли? — равнодушно запита Джордан.

— Разбира се. А ти?

— Не.

Все още е гръб към него, тя пророци притеснено:

— Смятам да взема Хенри и да го изведа на разходка.

— Александра... — името ѝ, изречено е равен тон, я накара да спре и да се обърне.

— Да?

— Не се притеснявай. Нямам никакво намерение да спя с теб тази нощ.

Алекс, чиято единствена грижа беше желание го ѝ да използва удобствата на хана, го погледна учудено и спокойно.

— Никога не съм си и мечтала, че ще искаш. За какъв дявол ще искаш да спиш в моята стая, когато този хан е толкова голям и можеш да си позволиш отделна стая?

Джордан я погледна удивено.

— Моля? — изрече, неспособен да повярва на чутото.

— Не че не си добре дошъл да споделиш стаята ми — добави великодушно Алекс, — но не мога да си представя защо ще искаш да го правиш. Сара — старата ни икономка — винаги казваше, че когато спя, се мятам като риба на сухо и съм убедена, че бих ти създавала доста неудобства. Нали няма да възразиш? Бих искала да се оттегля.

Джордан продължи да се взира в нея, после тръсна глава, сякаш за да проясни мислите си.

— Разбира се, че не — отговори със странен приглушен глас. — Върви.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордан нареди на кочияша да отбие на следващото удобно място и Алекс въздъхна от облекчение. Пътуваха от обяд и тя копнееше да се разтъпче. Но съпругът ѝ сякаш се чувстваше добре в каретата. „Може би дрехите му са много по-удобни от моите.“

Той носеше светли бричове, лъснати кафяви ботуши и риза с широки ръкави, отворена на врата. Тези дрехи бяха много по-подходящи за дълъг път от нейните. Тя имаше три фусти под широката пола на светложълтия си костюм и бяла копринена блуза под плътно прилепващото жълто палто, извезано с тъмносин ширит. Шал на жълти, бели и сини райета стягаше шията ѝ, на ръцете си носеше жълти ръкавици, а върху кестенявите ѝ къдрици бе кацнала официална шапка, украсена с жълти панделки и копринени рози. Беше ѝ горещо, чувстваше се ужасно и беше възмутена от факта, че от модерните млади дами очевидно се изисква да се обличат глупаво, докато модерните кавалери като съпруга ѝ очевидно можеха да се обличат както си пожелаят. Щом каретата спря и кочияшът спусна стълбичката, Алекс сграбчи Хенри и се сблъска с Джордан в усилието си да избяга навън. Вместо да слезе преди нея, както би направил друг път, съпругът ѝ я погледна с разбиране и се отпусна на седалката. Остави я насаме достатъчно, за да се облекчи, защото бе предположил, че това е причината за бързането ѝ. После слезе от каретата и се разходи из храстите покрай пътя, където бяха спрели.

— Не се ли чувстваш прекрасно, Хенри? — Александра бе застанала напред отбивката и опъваше ръце високо над главата си, а кученцето седеше в краката ѝ. За втори път на Джордан му се прииска някой художник да ѝ направи портрет. В жълтия си тоалет, седнала на поляна с цъфнали полски цветя, тя беше въплъщение на младостта, радостта и ведрината, весела горска нимфа, облечена по последна мода. Усмихна се на поетичните си мисли и пристъпи към съпругата си.

— О, ти ли си! — възкликна Алекс и бързо отпусна ръце. Изглеждаше облекчена.

— А ти кого очакваше?

За да не се връща веднага в каретата, момичето се наведе и отчупи дълъг и тънък клон от една мъртва фиданка.

— Никого. Но когато човек пътува е двама кочияши, двама други ездачи и шест души охрана, е трудно да познаеш кой ще се появи. Каква армия само! — засмя се тя и бърза като светкавица, използвайки клона като сабя, поздрави Джордан и насочи клона към гърдите му. — Ангард! — каза, дразнейки го, после насочи дървената сабя към земята, опря се с две ръце на нея и кръстоса крака. В тази поза приличаше на красив млад фехтовчик.

Беше изпълнила движенията с такава безупречна техника, че той не можа да повярва, че само имитира нещо видяно. От друга страна, не допускаше, че Алекс притежава някакви действителни умения по фехтовка.

— Фехтуваш ли се?

Тя кимна, а устните ѝ се извиха в усмивка.

— Искаш ли да провериш?

Джордан се поколеба, тъй като бе наясно, че скоро ще се здрачи, но любопитството му бързо взе връх над здравия разум. Освен това той също бе уморен от седенето в каретата.

— Бих се пробвал — отвърна, дразнейки я умишлено, — достатъчно добра ли си?

— Има само един начин да разбереш.

Приемайки предизвикателството ѝ развеселен, младият мъж се обърна и започна да търси подходящ клон. Докато намери пръчка с подходящата дължина и ширина, Алекс вече бе свалила шапката и палтото си. Той спря и загледа как момичето развързва шалчето от врата си, как го сваля и разкопчава горните копчета на копринената си риза. Чула го да приближава, Александра се обърна. Очите ѝ сияеше, а очите ѝ блестяха от очакването.

— Ще ми се да сваля фустите и обувките си — кача тя. Докато говореше вдигна полите си, откривайки тънките си и красиви прасци. Завъртя краче и печално разгледа обидните жълти обувки. — Сигурно ще си разваля чорапите, ако си сваля обувките. Нали?

Погледна го, сякаш търсеше съвет, но съпругът и мислеше колко очарователно изглежда жена му в тази поза. Имаше и нещо друго — желание. Без никакво предупреждение бе усетил как страстта изригва в тялото му неочаквано, неканено, но непоколебимо.

— Милорд, защо ме гледате толкова свирепо?

Джордан с усилие насочи мислите си към думите ѝ, но вече осъзнаваше, че Алекс ще бъде негова преди края на пътешествието.

— Ако се притесняваш за чорапите си, свали ги — каза той. После поклати глава на наивността ѝ. Девојката невинно се обърна с гръб към него и свали чорапите си, давайки възможност на Джордан да зърне гладките ѝ прасци и изящните глезени.

Като свърши, Алекс вдигна импровизираната си сабя и я допря до челото си за официален поздрав. Той отвърна, въпреки че вниманието му бе насочено към омагьосващия блясък на очарователните ѝ синьо-зелени очи и към изящната розовина, пълзяща по чистото ѝ лице.

Тя отбеляза две точки срещу него, преди той най-накрая да успее да се съсредоточи върху фехтовката. Дори тогава Александра се оказа достоен противник. Компенсираше липсата на физическа сила със светкавично бързи движения и пъргавина. Ала в крайна сметка тъкмо тази пъргавина и с струва победата. Беше го притиснала в средата на полянката и напредваше бързо, пазеше позицията си и не се отдръпваше, освен в моментите, когато физическото надмощие бе на негова страна. Оставаше една решителна точка, когато Алекс видя пролука в защитата му и се спусна към него. За нещастие обаче настъпи роклята си, изгуби равновесие и падна право в ръцете на Джордан.

— Загуби — подсмивва се той, улавяйки я в прегръдката си.

— Да, но само заради роклята, а не благодарение на уменията ти — отговори тя през смях.

Александра се отдръпна от съпруга си и отстъпи назад. Гърдите ѝ бързо се повдигаха и спускаха в усилие да си поеме дъх. Но руменината по лицето ѝ се дължеше повече на неговото докосване, отколкото на фехтовката.

— Трябваше да ми дадеш няколко точки преднина напомни му тя. — В края на краищата си два пъти по-силен от мен.

— Така е — призна той, усмихвайки се нетърпеливо, — но аз не се възползвах от това си предимство. Още повече, че съм доста по-възрастен от теб.

Смеейки се, тя сложи ръце на кръста си.

— По вие сте същинска антика, ваша светлост. Догодина или следващата година ще сте с един крак в гроба, с шал увит около врата, а Хенри ще дреме в краката ви.

— А ти къде ще бъдеш? — попита той с престорена важност.

— Ще си играя с куклите — както се полага на възрастта ми. — Джордан се засмя, чудейки се какво ще кажат хората, ако можеха да видят как тази осемнайсетгодишна селска хлапачка се държи с него — без никакво уважение. — Къде другаде да бъда, ако не при куклите? — подразни го тя. „В скута ми или в ложето ми“ — помисли си той. Усмивката ѝ се стопи и тя притисна ръце към лицето си, загледана в нещо над рамото му.

— Мили Боже!

Джордан рязко се обърна, за да види каква е причината за нейната изненада. Видя шестимата души от тяхната охрана, двамата кочияши и другите двама ездаци, застанали в редица. Обърканите им физиономии бяха красноречиви, всички бяха наблюдавали двубоя с шпаги. Бяха чули и словесния двубой между херцога и младата херцогиня.

Изражението на лицето му стана каменно. Леденият поглед, който отправи към тях, накара мъжете да се разотидат бързо-бързо.

— Много е впечатляващо — подразни го Александра, навеждайки се, за да вдигне свалените си дрехи. — Това дете го правиш е очите си — поясни тя, оглеждайки се за сър Хенри. — Погледът ти е направо убийствен. Не ти е нужна сабя. Това вроден благороднически талант ли е или го развивате впоследствие според положението си? — Момичето намери Хенри да души около едни храсти и го грабна в ръце. Баба ти също го умее. Тя ме ужасява. Би ли подържал това за момент? — Преди Джордан да осъзнае какво прави съпругата му, тя сложи в ръцете му шапката и палтото си заедно с рошавото кученце. Би ли се обърнал, докато си слагам чорапите?

Той послушно изпълни молбата ѝ, но си представи как висшето общество удивено се е вторачило в него — Джордан Таунсенд — дванайсети херцог на Хоторн, собственик на най-прекрасните земи и

богатства в Европа, стоящ насред една горска поляна с ръце, заети с куп дамски дрехи и едно нежелано кученце, което бе твърдо решено да го ближе по лицето.

— Кой те научи да си служиш със сабя? — попита той, докато се връщаха към каретата.

— Баща ми. Когато си идваше вкъщи, се упражнявахме заедно с часове. След това се упражнявах с братята на Мери-Елън и с всеки, който имаше желание, така че когато баща ми се върнеше у дома, да може да се възхити на уменията ми. Предполагам, че тъй като не се оказах кой знае каква красавица, той реши, че ще е забавно да ме превърне в син. От друга страна, е възможно просто да е обичал да се фехтува и да е използвал двубоите ни като начин за приятно прекарване на времето.

Алекс нямаше представа, че болката и презрението, които изпитваше към баща си, се долавят в гласа ѝ.

— Александра?

Тя го погледна. Вече в продължение на два часа, от както бяха провели престорения си двубой, херцогът я наблюдаваше със странен, замислен поглед, от който ѝ ставаше все по-неудобно.

— Да?

— Каза, че баща ти не ви е посещавал често. Къде е прекарвал времето си?

Тъмна сянка помрачи бистрите ѝ очи.

— Идваше два-три пъти годишно и оставаше за около две седмици. Останалото време прекарваше в Лондон. За нас беше по-скоро гост.

— Съжалявам — промърмори Джордан. Мъчно му бе, че я бе накарал да говори за нещо, което явно ѝ причиняваше болка.

— Не е нужно да се извиняваш, но ако намериш сили да промениш мнението си за майка ми, наистина бих го оценила. Мама бе жизнерадостна и очарователна, ала след като баща ми почина, нещо в нея се пречупи.

— И остави товара на цялото домакинство върху плещите на едно четиринайсетгодишно дете — довърши той намръщено. — Видях дома ви и се запознах с майка ти и чичо ти. Мога много точно да си представя какво ти е било.

Тя долови гневното съчувствие в гласа му и любовта ѝ към него нарасна. Ала после тръсна глава, сякаш за да отхвърли състраданието му.

— Не беше толкова лошо, колкото си го представяш.

Беше толкова хубаво някой да се грижи за нея. На Александра ѝ бе трудно да не покаже благодарността и нежността, които изпитваше към него. Неспособна да промълви и дума, тя направи единственото, за което се сети. Бръкна в яркожълтата си чантичка и извади масивен златен часовник с тежък ланец. За нея той бе свещен — бе най-ценното нещо, което човек можеше да притежава.

Подаде часовника на Джордан и понеже той я погледна объркано, обясни:

— Беше на дядо ми. Един шотландски граф му го подарил от уважение към познанията му но философия. — Тя се натъжи, в очите ѝ се появиха сълзи. Гласът ѝ затрепери от мъка: — Той щеше да иска ти да го носиш. Щеше да те хареса.

— Съмнявам се — убедено рече Джордан.

— О, напротив! Той казваше, че трябва да се омъжа за благороден човек.

— Казал ти е да се омъжиш за благородник? — невярващо попита той.

— Не, не. Каза ми, че заслужавам благороден мъж. Ти си благороден.

Без да осъзнава, че Джордан притежава още няколко масивни златни часовника като този, Алекс обясни:

— Изпратих един лакей до дома. Пенроуз му е дал часовника, както бях наредила. Баба ти ми позволи.

Джордан прие подаръка и каза само:

— Благодаря.

Беше му подарила най-ценното — любовта си и часовника. А единственото, което той казваше всеки път, бе „благодаря“... Явно подаръците ѝ го поставяха в неудобно положение.

Най-сетне монотонното трополене на колелата и обилният обяд приспаха Алекс. Въпреки лукса в купето обаче тя не можеше да се настани удобно и да подремне. Опита се да се облегне на вратичката, но всеки път, когато колата подскочеше от някоя неравност по пътя, удряше главата си в дървото и се събуждаше. Изправи се сковано и

реши да скръсти ръце на гърдите си и да отпусне глава назад. В същия миг каретата мина върху камък и тя залитна настрани.

Седнал срещу нея, Джордан се засмя и потупа седалката до себе си.

— Ще бъда доволен да ви предложа рамото си като възглавница, милейди.

Алекс сънливо се усмихна и се настани до него. Ала вместо да ѝ помогне да склони глава на рамото му, Джордан я прегърна и я накара да отпусне глава на гърдите му. „Милейди“ — думата помилва наранената душа на Алекс. Колко хубаво звучеше, изречена от него. Тя заспа почти моментално.

Вече се здрачаваше, когато се събуди и ужасено осъзна, че почти изцяло е легнала върху съпруга си. Джордан я бе прегърнал, бе опънал крака, а Александра бе обвила ръка около кръста му.

Уплашена, че той може да се събуди и да види как безсрамно се е отпуснала върху гърдите му, Алекс внимателно повдигна глава и се опита да се измъкне от прегръдката му, без да го събуди. Погледна съпруга си с нежност. Сънят бе прогонил студенината от изражението му. Сега той не изглеждаше толкова заплашителен и... приличаше на момче... на будно малко момче!

Джордан отвори очи и сведе поглед към съпругата си. Отначало се обърка, сякаш не я позна, сетне се усмихна топло и съблазнително.

— Добре ли спа?

Александра, която досега бе прекалено уплашена, за да мърда, сега кимна и се опита да се отдръпне. Той я задържа в прегръдката си и прошепна умолително:

— Не си отивай. — Погледът му падна върху устните ѝ. — Остани така при мен.

„Иска да го целуна!“ — щастливо си помисли Алекс. Желанието му бе явно и грееше меко в сивите му очи. Александра срамежливо докосна устните му със своите, а Джордан бавно плъзна ръка по талията ѝ и нагоре по гърба ѝ. Устните му нежно погалиха нейните и когато тя не се отдръпна, той прокара бавно ръка по тила ѝ и я притисна до себе си.

Целува я дълго, сякаш безкрайно. Тялото на Алекс пламна. Езикът му прелъстително помилва устните ѝ, раздели ги и бавно проникна и се отдръпна, възпламенявайки желанието на младото

момиче. Александра не издържа и копнеейки да го накара да се чувства щастлив и доволен като нея, погали устните му е език. Джордан я привлече към себе си и страстно засмука устните ѝ. Ръцете му я притеглиха силно към възбуденото му тяло, докато устните им танцуваха в див ритъм, който запалваше пожар в тялото ѝ.

Едва когато ръката му се плъзна и погали гърдата ѝ, Алекс се отдръпна изненадана и уплашена.

Притисна длани към сърцето си и се опита да си поеме дъх. Бавно вдигна поглед и се вгледа в блесналите му очи.

— Шокирах те — дрезгаво промълви той.

Истина беше, ала Алекс зърна веселите искри в очите му и отказа да признае. Приемайки предизвикателството, тя отново се наведе и впи устни в неговите. Александра инстинктивно се притисна към мъжа под себе си. Джордан се засмя и изстена, ала когато тя понечи да се отдръпне от него, той я прегърна още по-силно и девойката се предаде на горещите му ласки. Желанието отново се събуди в тялото ѝ и пламенно се разгоря.

Когато най-сетне я пусна, двамата бяха задъхани. Джордан погали лицето ѝ и тихо прошепна:

— Толкова нежна... Толкова невинна.

Александра не разбра правилно думите му и изтълкува „невинна“ като „наивна“. Обидена, тя се отдръпна и с мъка рече:

— Явно съм много скучна за светски човек като теб.

Той я сграбчи за ръцете и я придърпа отново към себе си.

— Това беше комплимент — почти грубо рече и Алекс се зачуди какъв ли е, когато е наистина ядосан. Той леко я разтърси и добави: — Чиста, неопетнена, лишена от преструвки... разбираш ли?

— Напълно! — ядно рече тя, без да осъзнава думите му. След секунда, когато разбра какво ѝ е казал, се засмя. — Да не би да се караме и да спорим за това колко съм чудесна?

Неустоимата ѝ усмивка мигом прогони раздражението му и той меко отвърна:

— Май така изглежда.

Повече не можеше да отрича истината. Тялото му беше изпълнено с желание и копнеж по нея. Александра отново положи глава на гърдите му и той се опита да си припомни причините, поради

които щеше да направи непростима грешка, ако я отведе в легло го си вечерта...

*Тя бе млада, наивна и романтична.
Той не беше нито едно от тези неща.*

*Тя искаше да го дари с любовта си.
Той искаше само тялото ѝ.*

*Тя искаше той да я обича.
Единствената любов, която той можеше да ѝ даде, бе физическата.*

*Тя бе увлечена по него.
Той не искаше да си усложнява живота с влюбено дете.*

От друга страна...

*Тя го желаше.
Той я желаше.*

Взе решение още преди сам да осъзнае. Погледна съпругата си и делово попита:

— Александра, знаеш ли как се правят бебетата?

Дръзкият въпрос я засрами и гъста червенина пропълзя по страните ѝ.

— Н-налага ли се да го обсъждаме?

Устните му иронично се извиха.

— Вчера може би щях да кажа, че няма нужда. Преди час също щях да го твърдя. Сега... опазвам се, че се налага.

— Защо промени мнението си?

Сега бе негов ред да се почувства неудобно.

— Заради целувката ни — отвърна неохотно.

— Тя какво общо има с бебета?

Джордан облегна глава назад с отегчена въздишка рече:

— Знаех си, че ще попиташ точно това!

Александра се вгледа в него, след това припряно се изправи и приглади роклята си. Преди две години Мери-Елън се беше опитала да я убеди, че бебетата се правят по същия начин, по който се правят и кученцата, ала тя не бе повярвала на тази отблъскваща информация. Знаеше, че хората никога не биха постъпили така, и само някой ограничен човек като Мери-Елън можеше да повярва на такова нещо. Приятелката ѝ вярваше на всякакви глупости, като например, че ако обърнеш гръб на дъгата, ще те преследва лош късмет, и че феите обичат да лудуват под гъбените чадърчета в гората. Ето защо Мери-Елън вървеше заднишком, когато валеше, и никога не ядеше гъби.

Александра погледна крадешком съпруга си и реши да му зададе един простичък въпрос, по отношение на който младите момичета бяха държани в неведение. Някак усещаше, че има право да знае отговора.

— Как се правят бебетата?

Стреснат, Джордан понечи да отвърне, но се отказа. Александра се обърка от държанието му, ала веднага се досети за истината. Поклати глава и въздъхна примирено.

— И ти не знаеш, нали?

Силният му смях прониза като пистолетен изстрел полумрака. Едва когато се поуспокои и успя да си поеме дъх, той задавено рече:

— Напротив, Александра... знам.

За седемте дни, през които я познаваше, той се бе смял повече, отколкото през изминалата година.

Малко обидена от реакцията му, Алекс попита:

— Ами тогава кажи ми как става?

Веселите пламъчета в очите му угаснаха и той приглади къдриците ѝ. Най-накрая със странен, дрезгав глас каза:

— Довечера ще ти покажа как става.

Тъкмо бе изрекъл това и кочияшът отби каретата пред крайпътен хан.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На камината и на масата имаше свещи, поставени от камериерката, която бе дошла да раздигне масата. Седнала на луксозен диван, тапициран със сатен, Александра бе подвила крака, а Джордан я бе прегърнал и я бе притиснал към себе си. Младото момиче никога не се бе чувствало толкова уютно.

Алекс вдигна кристалната чаша и отпи от виното, което съпругът ѝ непрекъснато ѝ наливаше през последния час. Зачуди се дали той няма да се оттегли в стаята си, макар да не бе сигурна, че тази вечер има своя стая. Докато тя се бе изкъпала преди вечерята, той се бе освежил в малката съседна стая, но там имаше само едно тясно легло, очевидно предвидено за камериерка или за прислужник. Александра нямаше камериерка и можеше да се грижи сама за себе си. Хоук ѝ бе казал, че предпочита да не взема със себе си прислужник за такива кратки пътешествия. И тъй като никой от тях нямаше камериер, тя се почуди дали Джордан не е принуден да използва тази стаичка, понеже ханът е пълен.

Огнените езици танцуваха по решетката на камината, прогонваха прохладата на есенната вечер и правеха още по-уютна атмосферата в спалнята. Александра се замисли за бебетата. Джордан ѝ бе обещал тази вечер да ѝ покаже как се правят бебета. Не можеше да си представи защо хората упорито продължават да обгръщат този въпрос с такава мистериозност. Ала както и да се правеха бебетата, процесът едва ли бе отвратителен, защото английските двойки очевидно го правеха достатъчно често — населението на страната се увеличаваше.

Може би се пазеше в тайна, защото висшето общество не искаше момичета като нея, които желяеха да имат дете, да раждат.

„Очевидно точно това е причината!“ — заключи тя. От както свят светува мъжете измисляха правилата и пак мъжете твърдяха, че едно момиче е опозорено, ако роди дете, без да е омъжено. В това имаше смисъл. Но все пак... в теорията имаше и някои пропуски...

„Бебе...“ — замисли се Алекс, изпълнена с копнеж. Бебе.

Като единствено дете мисълта да си има тъмнокосо момченце, което да прегръща, за което да се грижи и с което да си играе, я изпълни е радост. Още повече, че бе чела достатъчно исторически книги, за да знае колко важен бе мъжкият наследник за съпрузите с титли, особено за знатните мъже като Джордан. Внезапно осъзнала, че именно тя ще да дари херцога с наследник, Алекс се изпълни е гордост и радост.

Погледна крадешком Джордан и сърцето ѝ заби по-силно. Той се бе облегал върху възглавниците, ризата му бе разкопчана и разкриваше мускулестите му гърди, на светлината на отгъня цветът на кожата му бе бронзов. С тъмната си, леко къдрава коса, с изсечените си черти и прекрасна физика, той напомняше на Александра на бог.

За момент тя се замисли дали поведението ѝ не е шокиращо — все пак се бе сгушила в него и приемаше целувките му с радост и трепет. Но нали бе негова съпруга пред бог и пред хората. Нямахше причина да се преструва, че вниманието му ѝ е неприятно. Дядо ѝ, очевидно притеснен, че тя ще добие погрешно впечатление за съпружеския живот, наблюдавайки родителите си, често, но внимателно ѝ бе давал съвети за това какъв трябва да бъде брачният живот.

— Хората правят две грешки по отношение на брака — бе повтарял често той. Първата е да се съберат с неподходящия човек. А когато открият подходящия, втората грешка е да го лишат от любовта си. Когато дариш съпруга си с безрезервна любов, тогава той ще ти отговори със същото.

Мислите на Джордан бяха далеч по-практични. В момента се опитваше да намери най-подходящия начин да я съблече, без да я изплаши до смърт.

Алекс се усмихна, тази вечер съпругът ѝ я бе целувал непрестанно. След миг обаче се стресна, когато Джордан взе чашата от ръката ѝ, рязко я придърпа в скута си и страстно я целуна. А щом откъсна устни от нейните и тихо ѝ предложи да използва паравана в ъгъла, за да си сложи нощницата, Алекс беше поразена.

Чудейки се коя е най-благопристойната ѝ нощница, ушита от френската шивачка, тя се изправи и нервно попита:

— Ти къде ще спиш?

— При теб — отвърна ласкаво съпругът ѝ.

Алекс подозрително присви очи. Инстинктивно почувства, че необичайното решение на Джордан да спи с нея е свързано с тайната на правенето на бебета, и без сама да разбира защо, проумя, че не е сигурна дали всъщност желае да научи тази тайна. Поне засега не бе сигурна.

— А не би ли предпочел да спиш в своето легло? — попита с надежда.

— За правенето на бебе е нужно да сме заедно — обясни спокойно и търпеливо той.

Момичето отново присви очи.

— Защо?

— След няколко минути ще разбереш защо.

— А не може ли просто да ми обясниш сега? — настоя умолително тя.

Той промърмори нещо приглушено, но изражението на лицето му остана непроменено.

— Опасявам се, че не е възможно.

След като каза това, той се загледа в момичето, което неохотно се отправи към паравана, и широката усмивка, която досега се бе старал да потиска, се разля на лицето му. Алекс вече умираше от страх, осъзна Джордан. А още дори не бе я докоснал. Очевидно жените се раждаха с някакво шесто чувство, което ги предупреждаваше, че мъжете са опасни, особено когато жената с тях остане без защитата на камарата си от неудобни дрехи. Александра бе пълна с изненади, помисли си той, докато се взираше в паравана. Беше умна като учен, невинна като дете и съобразителна като мъдрец. В един момент бе достатъчно дръзка да насочи пушка и да застреля мъжа, опитал се да го убие, а в следващия шокирана от постъпката си — бе припаднала. Беше заговорила за секса с безпристрастието на учен, а сега, когато бе дошло време да разбере всичко за него, трепереше от страх и нарочно се бавеше.

Страхът ѝ го притесняваше, но не достатъчно, че да го откаже от намерението му да задоволи необяснимата си жажда за нея. Въпреки че Алекс бе доста по-млада от светските, изискани жени, с които се бе срещал, тя със сигурност бе достатъчно голяма, за да се омъжи и дори да му роди наследник. Освен това бе платил прескъпо за привилегията да се наслаждава на тялото ѝ — бе ѝ дал името и ръката си.

Въпреки това с всеки изминал миг на желанието му да я люби се противопоставяха две неща. Първо, Александра въобще не бе наясно какво щяха да правят, поради което Джордан очакваше да се съпротивлява, когато разбере точно какво ще се случи. И второ, дори и да не беше изплашена, той не бе особено въодушевен от възможността да вкара в леглото си неопитна девойка, която бе напълно непосветена в тайните на любовното изкуство.

За разлика от останалите мъже, които предпочитаха невинните млади момичета, той обичаше да прекарва времето си с жени, запознати с любовните умения — чувствени и откликващи партньорки, които знаеха как да го задоволят и които приемаха удоволствията, които той им предлагаше, без да се срамуват или да се въздържат.

Фактът, че жените, които търсеха вниманието му, го нравеха само защото искаха нещо от него — титлата му иди да бъдат докоснати от блясъка на славата и известността му, не го притесняваше особено. В края на краищата и той искаше в замяна нещо от тях, а и удоволствието бе център на този прелестен свят. Ала каквито и да бяха причините жените да търсят компанията му, когато страстта угасваше, той предпочиташе да спи сам.

Шумоленето зад паравана престана и Джордан осъзна, че Алекс вече се е преоблякла. Досети се, че съпругата му се бави, защото се срамува да се покаже пред него но нощница.

Младият мъж реши, че най-лесно ще я успокои, ако подходи към темата за дрехите или тяхната липса — спокойно и безразлично. Затова стана и прекоси стаята с намерението да си налее чаша вино.

— Александра — попита я сериозно, — имаш ли нужда от помощ?

— Не! — чу се ужасеният отговор. — Аз... вече съм готова.

— Тогава излез оттам.

— Не мога! Френската шивачка на баба ти е луда. Във всичко, което ми е ушила, има дупки.

— Дупки ли? — изненадано повтори той, протегна ръка към бутилката с вино и погледна към паравана. — Какви дупки?

Алекс се показва иззад паравана и съпругът ѝ удивено зяпна възмутеното изражение на лицето ѝ. Сетне погледът му се плъзна по дълбокото деколте на корсажа на сатенената нощница.

— Тази нощница има огромна дупка на гърдите, както виждаш — горчиво обяви момичето. — Синята пък има дупка на гърба, а жълтата е най-лоша... Гърбът и гърдите ми са почти голи, а на всичкото отгоре има и огромна цепка чак до коленете ми. На онази францужойка трябва да ѝ забранят да докосва игла и ножица!

Джордан избухна в смях, грабна девойката в прегръдките си и зарови лице в уханните къдрици.

В този миг цинизмът, който досега го бе съпътствал, като че ли го напусна.

— О, Алекс — рече през смях, — не мога да повярвам, че си истинска!

Тъй като не бе виновна за безумния модел на нощниците си, тя не се обиди.

— Няма да ти е толкова смешно, като видиш какво е натворила онази шивачка и като си припомниш колко си ѝ платил.

— Защо?

— Защото дрехите, в които няма огромни дупки, са прозрачни като стъкло.

— Стъкло... — За втори път херцогът изгуби самоконтрол. Той отметна глава назад и се предаде на веселието, което невинната и остроумна девойка внасяше в живота му.

Отнесе Алекс на леглото, ала когато я пусна да се облегне назад, тя усети възбудата му и се напрегна. Несигурна, уплашена, сякаш той бе ужасна заплаха, тя попита:

— Какво ще ми направиш?

— Ще те любя — нежно отвърна той. Алекс се разтрепери.

— Как?

Той се усмихна, трогнат от свенливостта и невинността ѝ.

— Ще ти казвам, докато го правим. Но за да не те плаша, нека ти кажа, че семенцата, с които се правят бебетата, са в тялото ми. А след мъничко аз ще ги прехвърля в твоето тяло. Обаче няма как да разберем дали веднага ще заченем бебенце, Александра. Давам ти честната си дума, че нищо от това, което ще направим, не е нередно. Хората го правят, без значение дали искат бебе или не.

— Наистина ли? Защо?

Той прикри усмивката си и заразвързва корсажа ѝ.

— Защото е приятно.

Погали раменете ѝ и преди Алекс да разбере какво прави, нощницата се свлече в краката ѝ. Джордан затаи дъх пред красивото тяло на съпругата си. Александра бе стройна, с малки, пълни гърди, тънка талия и дълги крака.

Тя се чувстваше засрамена и уплашена пред втренчения поглед на мъжа си. Понечи да се прикрие с нощницата си, ала Джордан я вдигна на ръце отново и я положи на теглото. Доволна от прикритието, което ѝ даряваше завивката, Алекс придърпа чаршафа до брадичката си и отклони поглед, когато съпругът ѝ бавно започна да се съблича.

Момичето упорито си заповтаря наум, че хората правят бебета, откакто свят светува, и че явно няма нищо срамно и ужасно в това, което Джордан щеше да ѝ стори. Освен това неин дълг бе да го дари с наследник, а тя не желаше да сложи начало на брачния си живот, избягвайки задълженията си. Въпреки тези смели мисли, когато той се надвеси над нея, сърцето ѝ запрепуска като лудо.

— К-какво ще ми сториш? — ужасено понита, неспособна да отвърне поглед от силната мъжка гръд.

Джордан нежно я накара да вдигне поглед и да се взре в очите му.

— Ще те целуна и ще те прегърна — рече той с галещ глас. — После ще те докосна. След малко нещо, което ще направя, ще ти причини болка, но само за миг. Ще ги кажа точно кога — обеща ѝ, за да не я притесни повече.

Алекс се уплаши и умолително го погледна. Думите ѝ обаче го трогнаха до сълзи.

— Теб също ли ще те заболи?

— Не.

Беше се опасявал, че съпругата му ще се бори със зъби и нокти срещу близостта му, ала тя просто се усмихна смело и погали лицето му.

— Радвам се. Не бих искала да те нараня.

Нежност и желание замъглиха погледа му и той страстно целуна съпругата си. След миг, принуждавайки се да забави темпото, бавно замилва устните ѝ със своите. Езикът му леко докосна устните ѝ и когато те се разтвориха, Джордан я вкуси и се наслади на удоволствието.

Отдадена на удоволствието и желанието. Алекс се притисна към мъжа си, усети докосването на възбудения му член и се вцепени от тревога. Той долови страха ѝ и успокоително замилва гърба ѝ. Когато тя отново се отпусна в прегръдката му, бавно плъзна ръка по гърдите ѝ. Този път девойката подскочи, стресната от ласката, и младият мъж неохотно откъсна устни от нейните. Той нежно погали лицето ѝ.

— Не се страхувай, скъпа.

Алекс се подвоуми. Настойчиво се вгледа в гълъбовосивите му очи. Джордан се почувства така, сякаш разголва черната си душа пред нея. Красивата му съпруга обаче се усмихна.

— Ти никога няма да ме нараниш, знам това. Въпреки че изглеждаш груб и студен, ти всъщност си много мил и добър.

Думите ѝ го поразиха. Той простена, сведе глава и жадно впи устни в нейните. Този път Александра отвърна на ласките му със същата страст, привличайки го към голото си тяло.

Без да прекъсва нежната целувка. Джордан бавно плъзна ръка по гърдите ѝ, дразнейки ги с палец. Сетне обсипа с целувки клепачите ѝ, високите скули, чувствителната кожа на шията... Щом докосна с език извивката на ухото ѝ, Алекс простена от удоволствие и заби нокти в стегнатите мускули на раменете му. Джордан се усмихна.

Желанието му нарасна и младият благородник насочи ласките си към гърдите на съпругата си. Той се приведе и нежно пое розовото връхче в устата си. Зашеметяващата игра на езика му я измъчваше. Алекс плъзна ръце в косата му и притисна устните му към себе си. Когато Джордан засмука зърното, девойката ахна от удоволствие. Той продължи да покрива с целувки гърдите, корема, бедрата ѝ.

Замаяна от страст и желание, Александра имаше чувството, че ще се пръсне от любов. Копнееше да го накара да изпита същото удоволствие, с каквото той я даряваше. Джордан сведе глава над нея и прошепна:

— Целуни ме, мила. — Алекс не се поколеба. Убедена, че онова, което я е накарало да стене от наслада, сигурно ще накара и него да измита блаженство, тя плъзна ръце около врата му и го целуна пламенно.

Джордан рухна върху възглавницата и Алекс се приведе над него, обсипвайки с целувки лицето му. Плъзна ръце и помилва гърдите му, наслаждавайки се на докосването до тъмните копринени

косъмчета. После нежно засмука ухото му и под дланта си усети тежкия ритъм на сърцето му. Окуражена, продължи да го целува и най-накрая нежно погали е език стоманените мускули на корема му. Джордан рязко пое дъх и конвулсивно потрепери от удоволствие.

На Александра ѝ хрумна, че кожата му е гладка и еластична. Когато той зарови пръсти в косата ѝ, докато тя продължаваше да го милва и докосва, Алекс сведе глава още по-ниско. Джордан се засмя и рязко я придърпа нагоре към себе си.

Желанието струеше горещо по тялото му. Хладнокръвният благородник не можеше да проумее как от съблазнител се бе превърнал в съблазнен. Знаеше само, че това очарователно момиче, което бе отвел в леглото си, внезапно се бе превърнало в екзотична и интересна жена, която в момента го караше да губи ума и дума от удоволствие.

Жадно целуна устните ѝ, докато ръцете му милваха бедрата ѝ. Пръстите му бавно се насочиха надолу и докоснаха нежното местенце между краката ѝ. Александра се вцепени от интимната милувка, стисна здраво крака и ужасено поклати глава.

Джордан спря да движи ръката си и бавно вдигна глава, за да погледне съпругата си.

— Не се страхувай от мен, скъпа — каза той, въздишайки с трепет, а ръката му започна да се движи нежно, милвайки най-чувствената част от тялото ѝ. — Довери ми се.

След моментно колебание Александра се отпусна и разтвори бедра. От момента, в който всичко бе започнало, той бе очаквал, бе знаел, че тя ще се съпротивлява, когато милувките му започнат да стават по-смели. Вместо това съпругата му се отдаваше напълно, борейки се със страха си, сигурна, че той няма да я нарани. Нежността, която изпила в този миг към чаровната малка изкусителка, бе разтърсващо силна. Младият мъж се вгледа в Алекс, смирен пред сладкото ѝ отдаване. Тя бе затворила очи, скрила пламналото си лице в гърдите му, докато пръстите му я галеха и я подготвяха за него. Милувките му я накараха да впие пръсти в мускулите на ръцете му.

Знаейки, че ще ѝ причини болка, Джордан се надвеси над нея, уплашен и погълнат от пожара на желанието. Подпрян на лакти, той обхвана лицето ѝ в длани и спря, преди да проникне в нея.

— Алекс — отрони.

Дългите ѝ мигли трепнаха, момичето отвори очи и младият мъж осъзна, че тя вече е разбрала.

Дишаше учестено, ала вместо да затвори очи, го погледна, търсейки утеха от човека, който щеше да ѝ причини болка. С плавно движение на бедрата Джордан бавно проникна дълбоко в нея, докато не усети съпротивата на девственото ѝ тяло. Разбра, че нежно и внимателно движение нямаше да помогне.

Алекс повдигна бедра, за да посрещне тласъка, а съпругът ѝ се надигна и покри треперещите ѝ устни със своите.

— Съжалявам, мила — пророни дрезгаво. Прегръщайки я силно, той проникна докрай с едно плавно движение. Тялото ѝ се изви, а викът ѝ, изпълнен с болка, прониза сърцето му. Въпреки това тя не се опита да го отблъсне. Той я прегръщаше и ѝ нашепваше успокоителни, нежни слова.

Преглъщайки конвулсивно, Алекс отвори блесналите си от сълзи очи, удивена и облекчена, когато болката отмина. Лицето на съпруга ѝ бе мрачно от страст и разкаяние. Момичето прегърна Джордан и прошепна:

— Не беше толкова лошо.

Фактът, че тя се опитва да го утеши, бе повече, отколкото Джордан можеше да понесе. Цинизмът и студенината, които тровеха душата му вече двайсет и седем години, изведнъж изчезнаха, погубени от страстта, бушуваща в тялото му. Той бавно се раздвижи в нея, прониквайки нежно и внимателно. Загледан в красивото и поруменяло лице.

Алекс впи нокти в стоманените мускули на ръцете му и треперливо се притисна към него. Усещаше как в тялото ѝ се събужда сладостна топлина и жарко желание.

— Не се съпротивлявай, мила — дрезгаво прошепна Джордан и започна да се движи все по-бързо. — Нека се случи.

Удоволствието избухна, разтърсвайки тялото ѝ, карайки я да стене от наслада. Джордан я прегърна силно и рязко проникна в нея, отдавайки се на вълшебното усещане. Все още в нея, той я придърпа върху себе си и двамата се претърколиха на една страна.

Алекс бавно се съвземаше от сладката забрава, в която съпругът ѝ я бе потопил. Тя отпусна глава на гърдите му.

Инстинктивно бе предусещала, че съпругът ѝ желае нещо от нея. Когато Джордан легна до нея в леглото, Александра все още не знаеше за какво копнее той. Сега вече знаеше. Той бе търсил тази изумителна експлозия от удоволствие и бе копнял тя също да я изпита. Радост сгръ сърцето ѝ. Беше успяла да му достави наслада, да го направи щастлив. Бе принудила силното му тяло да трепери, също както той я бе накарал да стене и да се извива от удоволствие. Беше го накарала да извика от наслада.

Дори не ѝ хрумна да се засрами от преживяното. Любовта означаваше да даваш всичко от себе си, да не задържаш нищо. На това я бе научил дядо ѝ. Любовта означаваше да повериш щастието си на друг човек и да се стремиш да го направиш щастлив. Беше успяла да спазва и двата съвета.

Отново се замисли за бебетата. Никога не бе разбирала как така двойките понякога имат деца, без да са го искали. Без съмнение причината за това бе в желанието им да се занимават с това чудесно нещо, което Джордан бе нарекъл „любене“.

Херцогът сведе глава, за да погледне жена си. На светлината на свещите дългите ѝ ресници хвърляха сянка върху скулите. Александра беше много красива, чистото ѝ лице, нежната прасковена кожа и леката руменина ѝ придаваха невинен и почти детски вид. Беше възнамерявал да ѝ разкрие радостите на любовта, ала вместо това тя го бе научила как да се раздава. Алекс беше невинна, млада, непорочна, красива и сладка — беше изкусителка.

Усмихна се, щом осъзна, че съпругата му бе приложила всички техники, които той бе използвал, за да му достави удоволствие, така както той бе накарал нея да стене от наслада. Ала тя бе добавила и нещо от себе си, нещо трогателно и чисто, което го караше да се чувства горд и... притеснен.

Той се наведе и нежно я целуна по челото, изричайки тихо името ѝ. Александра отвори очи и онова, което зърна в тях, го накара да потръпне — видя същото нещо, което го бе разтърсило, когато тя го целуна и докосна — цялата любов на вселената, грейнала в очите ѝ.

— О, Боже! — пресипнало прошепна съпругът ѝ.

Часове по-късно, когато за втори път я бе любил и я бе държал в прегръдката си, загледан в пламъка на свещта и неспособен да прогони ревността, която се зараждаше в него, Джордан рече:

— Александра, никога не вярвай на мъж, който иска да му вярваш. Особено ако в този момент си без дрехи.

Тя отвори очи. Усмивката ѝ грейна.

— С колко мъже очаквате да говоря, докато съм без дрехи, милорд?

— С няколко — строго заяви Хоторн. — Просто се шегувах. — И тъй като не знаеше как направо да ѝ каже да не вярва на него или на друг мъж, започна да увърта: — Не бива да се доверяваш на хората, можеш да пострадаш.

Алекс се усмихна сдържано и каза:

— Бих пострадала, ако не се доверявам. Ти нямаш ли доверие на хората?

— На малцина, и то не напълно.

Тя прокара пръст по гоилите му чувствени устни.

— Ако не се доверяваш — рече съпругата му мъдро и наивно, — няма опасност да бъдеш разочарован от някого. Ала също така ще се лишиш и от възможността да бъдеш щастлив. — Неспособна да спре да го докосва, проследи с пръсти изсечените мускули, без да забелязва припламналото желание в очите му. — Ти си красив, нежен, мъдър и силен — прошепна тя, наблюдавайки как очите му потъмняват, докато плъзваше ръка към гърдите му. — Но трябва да се научиш да се доверяваш на хората, особено на мен. Без доверие не може да има любов, а аз те о...

Джордан запечата устните ѝ с изпепеляваща целувка, която заглуши думите ѝ и я заключи омаяна в един прекрасен свят, където съществуваше само дивата красота на неговите движения.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано на следващата вечер спряха за кратко в Лондон и докато съпругът ѝ бе зает с някаква работа, кочияшът я разхожда с каретата цели два часа из града. Александра бе убедена, че Лондон е най-вълнуващият град на света.

Слънцето потъваше бавно в морето, когато на следващия ден пристигнаха на пристанището. Алекс бе опиянена от пейзажа и звуците на пристанището. Наблюдаваше как хамалите слизат и се качват по траповете с големи сандъци върху раменете си, докато огромни кранове повдигаха натоварени мрежи от доковете и ги товареха в корабите. Страховити бойни кораби с внушителни мачти бяха зареждани с провизии и приготвяни да се присъединят към блокадата на американските колонии или да продължат морската битка с французите. Едри моряци се разхождаха по доковете, прегърнали жени с гримирани лица и с рокли, пред които дрехите на Александра бледнееха.

Капитанът на „Попътни ветрове“ ги приветства лично, докато се качваха на борда, и ги покани да се присъединят към него в каютата му за скромна вечеря. „Скромната вечеря“ се състоеше от четиринайсет блюда, всяко сервирано с различен вид вино, придружени с оживени разговори относно войните, които Великобритания водеше с Франция и Америка. В Моршам, когато Алекс бе чела за кървавите сухопътни битки с войските на Наполеон и за морските сблъсъци, всичко бе изглеждало далечно и нереално. Но сега с всичките тези бойни кораби, пуснали котва край брега, войната изглеждаше истинска и плашеща.

Когато Джордан я придружи до каютата, тя бе изпила толкова много вино по настояване на капитана, че се чувстваше замаяна и много ѝ се спеше. Куфарите на съпруга ѝ бяха донесени в каютата и Александра се усмихна, чудейки се дали той възнамерява да се любят тази вечер. Държеше се хладно с нея и когато най-накрая се бе върнал от срещата си в Лондон миналата вечер, не се бе любил с нея в хана, в

който спряха да нощуват. Но я бе целунал и я бе държал в прегръдките си цяла нощ.

— Да вляза ли в ролята на камериерка? — попита Джордан. И без да дочака отговор, я обърна и започна да разкопчава дългата редица от копченца, покрити с розова коприна.

— Люлее ли се лодката? — запита Алекс, сграбчвайки дъбовата масичка до себе си. Той се засмя.

— Това е кораб, а не лодка, и ти си тази, която се люлее, сладка моя, опасявам се, че това е резултат от виното, което изпи на вечеря.

— Капитанът настояваше да опитам всяко от вината — оправда се тя. — Много е мил — добави доста весело.

— Няма да мислиш така на сутринта — подразни я съпругът ѝ.

Учтиво се обърна, докато тя се преобличаше, после я настани в леглото и я зави чак до брадичката.

— Милорд — запита го Александра, — няма ли да си лягате?

Надяваше се да не ѝ се налага винаги да се обръща към него с „ваша светлост“ или с „милорд“, но строгата херцогиня ѝ бе обяснила категорично, че трябва да го нарича така, освен ако той сам не ѝ позволи да го нарича другояче. А той още не го бе направил.

— Ще се кача за малко на палубата — отговори съпругът ѝ. Спря да вземе пистолета си и го затъкна в колана си.

Младата жена заспа още преди да е изкачил тесните стъпала, водещи към горната палуба.

До перилата Джордан бръкна в джоба си и извади гънка пура, както правеше винаги след вечеря. Сви ръце, запали я и после зарея поглед към Ламанша, размишлявайки над проблема с Александра. След многогодишно общуване е изискани, платени и повърхностни жени, след като бе осъждал целия женски пол въз основа на впечатленията си от тези жени, той се бе оженил за това непринудено, мило, интелигентно и щедро момиче.

И не знаеше какво да прави с него.

Александра си беше втълпила глупавата идея, че той е благороден, нежен и красив. А той добре знаеше, че е презадоволен циник, презиращ морала. През краткия си живот бе отнел живота на прекалено много хора, вече не им знаеше броя, и бе прильгал в леглото си толкова много жени, че вече не си спомняше точно колко.

Александра вярваше в откровеността, доверието и любовта и бе твърдо решена да го накара да сподели възгледите ѝ. Той обаче не искаше да има нищо общо с доверието и любовта.

Тя бе романтичка и мечтателка, а той — убеден реалист.

Съпругата му всъщност бе такава романтичка, че вярваше, че ще ѝ се случи „нещо прекрасно“. Ала това не го учудваше. Алекс също така смяташе, че мократа пръст ухае на парфюм.

Тя желаше да го накара да види света през нейните очи — свеж, красив и чист, но за него бе прекалено късно. Можеше само да направи всичко възможно да запази света за Алекс такъв, какъвто го виждаше в момента. Той обаче нямаше да се затвори в него. Не желаше да го прави. Мястото му не беше там. В Девон Александра щеше да бъде в безопасност, далеч от обществото, далеч от разврата и шлифовката на елита — свят, в който той се чувстваше уютно и от него не се очакваше да изпитва неща като любов; свят, в който никой нямаше да го кара да се доверява и да разкрива най-съкровените си мисли и чувства...

С ужас очакваше мига, в който щеше да види болката, изписана на красивото ѝ лице, когато осъзнаеше, че той не възнамерява да остане с нея в Девон. Защото нямаше да остане там. Не можеше да го направи.

Ламаншът се простираше до хоризонта. Сребърната му повърхност проблясваше. Джордан раздражено изхвърли запалената пура във водата, когато се сети, че му е последната. Предната вечер беше оставил златната си табакера в дома на Елиз в Лондон.

Изнервен от дните, прекарани в тясната карета в опити да разреши проблема с Александра, той се отдалечи от перилата и се загледа към брега, където от таверните се лееше светлина, а пияните моряци се клатушкаха, прегърнали разголени леки жени.

На три-четири метра двама мъже припряно се отдръпнаха в сенките на кораба и се снишиха между навитите въжета, далеч от погледа на благородника.

Джордан прекоси палубата и се отправи към мостика. Надяваше се да си купи качествени пури в таверната. Две тъмни сенки се появили иззад въжетата и сандъците и го проследиха.

Джордан знаеше, че крайбрежието е опасно през нощта. Бандитите се нахвърляха върху нищо неподозиращите си жертви и ги захвърляха по палубите на бойните кораби на негово височество,

краля, където те се събуждаха, за да открият, че са станали моряци за месеци или дори години, преди корабът отново да пусне котва на родна земя. Но пък той бе въоръжен и на брега се виждаше само един самотен пиян моряк. А херцогът на Хоторн бе прекарал години в кървави битки в Испания и не се плашеше от няколкото метра, дялящи го от сушата и таверните.

— Стой, глупако, нека иде на брега — прошепна единият бандит, докато двамата се промъкваха тихо зад богаташа.

— К'во, по дяволите, чакаме — ядоса се вторият разбойник. — Трябваше да го цапнем по главата и да го хвърлим във водата. Щеше да е лесно, докато беше на кораба.

Другият бандит се ухили злобно.

— Имам по-добра идея. Няма да е по-трудно, но ще ни донесе повече кинти.

Джордан излезе от таверната с три дебели пури във вътрешния джоб на палтото си. Но след като вече си ги бе купил, се съмняваше, че иска да ги изпуши. Зад него сенките леко се раздвижиха, изскърца дъска и той се ослуша. Без да променя изражението си, той пхна ръка в джоба на палтото, където бе пистолетът му, но преди дори да успее да го докосне, в главата му избухна ослепителна болка и той падна в несвяст. После се понесе към приветлива светлина, която сякаш го зовеше в края на тунел.

Александра се събуди призори от виковете на моряците. Екипажът на горната палуба подготвяше кораба за отплаване. Въпреки че беше замаяна, искаше да бъде на палубата, когато освободят въжетата и отплават. Явно и Джордан бе навън, хрумна ѝ, докато обличаше чиста рокля, върху която сложи наметало от мека вълна с цвят на лавандула. Съпругът ѝ вече се бе събудил и бе излязъл от каютата. Сиво-розова ивица прорязваше хоризонта, когато Александра се качи на палубата. Моряци бързаха по задачите си, заобикаляха я, докато развиваха въжета и се катереха бързо по такелажата. Помощник-капитанът се бе изпъчил, стоеше с гръб към нея и раздаваше заповеди на хората, катерещи се по мачтите. Младата жена се огледа за Джордан, но, изглежда, тя бе единственият пътник на палубата. По време на вечерята беше чула съпруга си да казва на капитан Фарадей,

че винаги е обичал да наблюдава кораба. Повдигайки роклята си, тя се запъти към капитана, който тъкмо се качваше на палубата.

— Капитан Фарадей, случайно да сте виждали съпруга ми?

Забелязала нетърпението му, Александра бързо обясни причината да го откъсва от работата му:

— Не е в каютата, нито е някъде на палубата. Къде другаде би могъл да бъде?

— Знам ли, ваша светлост — отговори разсеяно той, загледан в небето, преценявайки колко време остава до разсъмване. Ако ме извините...

Притеснена, Александра слезе в тяхната каюта, застана в средата и несигурно се заоглежда. Решавайки, че Джордан е отишъл да се поразходи по кея, тя взе кафявото палто, което той бе преметнал на облегалката на стола, след като се бяха качили на кораба миналата вечер. Понесе го към гардероба, допря буза до меката тъкан, вдишвайки аромата на одеколона на съпруга си, след което го прибра. Той бе свикнал камериерът да разтребва. Потърси и тъмносиньото палто, което бе носил, когато се качи на палубата, но не го намери в каютата. Нямаше ги и дрехите, е които бе облечен миналата вечер.

Капитан Фарадей разбираше притеснението ѝ, но нямаше намерение да изпусне отлива и го заяви открито. Ужасяващо предчувствие разтърсваше Александра, караше я да трепери, но тя разбираше, че с молби няма да трогне капитана.

— Капитан Фарадей — изрече, надявайки се, че успява да имитира студенината и хладнокръвието на старата херцогиня, — ако съпругът ми лежи някъде ранен, отговорността ще бъде изцяло ваша не само за нараняванията му, но и за това, че сте отплавали, вместо да го заведете на лекар. Още повече — допълни тя, опитвайки се да прикрие треперенето на гласа си, — освен ако не съм разбрала какво ми каза съпругът ми вчера, той притежава част от компанията, чиято собственост е този кораб.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Капитан Фарадей и първият му помощник стояха мирно на палубата на закотвения кораб „Попътни ветрове“, наблюдавайки как черната пътна карета спира отпред.

— Това ли е тя? — попита невярващо първият помощник, зяпнал слабата и скована старица, която бавно се изкачваше по трапа. Херцогинята се бе облегла на сър Джордж Бардбърн, един от най-високопоставените мъже в адмиралтейството. — Искате да ми кажете, че тази беловласа дама има достатъчно влияние да накара министъра да закотви кораба ни и да не ни позволи да го напускаме? Само и само да дойде дотук и да чуе какво имаме да ѝ кажем?

Александра подскочи, като чу почукването по вратата на каютата. През последните пет дни сърцето ѝ се изпълваше със страх и надежда всеки път когато навън се чуеше някакъв звук. Но херцогът не се показва на прага. Там стоеше херцогинята, която не бе виждала от деня на сватбата.

— Има ли някакви новини? — прошепна отчаяно Алекс, прекалено объркана, за да се сети да поздрави жената.

— Капитанът и помощникът му не знаят нищо — отвърна нейна светлост. — Ела с мен.

— Не! — От няколко дни и нощи Александра бе на ръба на истерията и сега поклати глава, и се дръпна назад. — Той би искал да остана...

Старицата се изпъна и изгледа бледото, измъчено момиче.

— Моят внук — изрече с най-студения си тон — би очаквал от теб да се държиш с достойнството и хладнокръвието, което приляга на една истинска благородничка — херцогиня на Хоторн.

Думите ѝ върнаха Алекс към действителността. Съпругът ѝ наистина би очаквал това от нея. Борейки се с паниката си, младото момиче вдигна кученцето, изпъна гръб и вдървено тръгна заедно с херцогинята и сър Джордж Бардбърн към каретата. Но когато кочияшът понечи да ѝ помогне да се качи, рязко се отдръпна и за

последен път огледа кръчмите и складовете по оживения пристан. Съпругът ѝ бе тук някъде. Болен или сериозно ранен. Трябваше да е... Съзнанието ѝ отказваше да приеме друга възможност.

Часове по-късно каретата намали ход, проправяйки си бавно път по лондонските улици, и Александра отмести поглед от прозореца, и го насочи към херцогинята, която седеше срещу нея с изправен гръб и студено и безразлично изражение. Зачуди се дали тази жена е способна да изпита някакви чувства. В тишината дрезгавият шепот на Алекс прозвуча като вик:

— Къде отиваме?

След дълго мълчание, с което ясно показва, че ѝ е крайно неприятно да обяснява намеренията си на Александра, старицата хладно отговори:

— В градската ми къща. Рамзи би трябвало вече да е пристигнал с част от персонала, който ще уведомява всички посетители, че сме в Роузмийд. Новината за изчезването на внука ми вече е във всички вестници и нямам никакво намерение да бъда безпокоена от посетители и други нахалници.

Министър Бардбърн съжали младата жена и се опита да я утеши:

— Правим всичко възможно, за да разберем какво се е случило с Хоторн. Бо Стрийт е изпратил стотици мъже да претърсват пристаните и да провеждат разпити, а адвокатите на семейството ви са наели още сто следователи и са им дали инструкции да използват всички налични средства, за да открият и най-малката следа. Все още не е получено искане за откуп, така че явно не е бил отвлечен е такава цел.

Сдържайки сълзите, заради които старицата би я презряла, Алекс се насили да зададе въпроса, от който се страхуваше:

— Каква е възможността да го откриете... — гласът ѝ заглъхна.
— Жив.

— Аз... Бардбърн се поколеба. — Наистина не знам.

От думите му стана ясно, че шансовете са малки. Сълзи замъглиха очите на младата жена и за да ги прикрие, тя зарови лице в меката козина на Хенри, докато се опитваше да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ.

В продължение на четири безкрайни дни Александра живя в къщата с херцогинята, за която тя сякаш не съществуваше, не говореше с нея, не я поглеждаше. На петия ден Алекс стоеше на прозореца на спалнята си, когато видя сър Джордж да напуска къщата. Твърде развълнувана, за да дочака да я повикат, тя се втурна по стълбите и нахлу в салона, където бе херцогинята.

— Видях министъра да си тръгва. Какво каза?

Старицата ядосано я изгледа, възмутена от нахалното ѝ нахълтване.

Посещенията на сър Джордж не те засягат — отвърна студено тя и грубо се извърна — знак за Алекс да напусне салона.

Притискайки ръце към тялото си, Александра отвърна с треперещ от ярост и възмущение глас:

— Независимо от вашето мнение за мен аз не съм глупаво дете, госпожо, и в този момент съпругът ми е най-важното нещо за мен. Вие не можете и не трябва да криете новини за него! — Тъй като херцогинята продължи да я наблюдава мълчаливо, започна да я умолява: — Би било толкова по-мило да ми кажете истината, отколкото да я криете от мен. Не мога да понеса тази неизвестност! Моля ви се, не ми причинявайте това! Няма повече да ви смущавам с истерии... когато баща ми почина и майка ми не успя да продължи напред, аз поех управлението на домакинството на четиринайсетгодишна възраст. А когато почина дядо ми, аз...

— Няма никакви вести! — сопна се нейна светлост. — А когато разбере нещо, ще се погрижа да научиш.

— Но мина толкова време! — проплака момичето. Старицата я изгледа с презрение.

— Ти наистина си изключителна малка актриса, нали? Но можеш да не се тревожиш. Бе сключено брачно споразумение между майка ти и моя внук, което ѝ осигурява достатъчно пари, за да живее в разкош до края на дните си. Има предостатъчно, за да ги сподели с теб.

Александра зяпна, осъзнала, че херцогинята наистина мисли, че тя се притеснява за бъдещето си, а не за съпруга си, който в този момент можеше да лежи на дъното на Ламанша.

Обзета от гняв, безмълвна, тя изслуша язвителните думи на възрастната жена:

— Махни се от погледа ми. Не мога и миг да понасям лицемерните ти притеснения за внука ми. Ти едва го познаваше, той не означава нищо за теб.

— Как смеете! — извика Александра. — Как смеете да седите тук и да ми говорите така. Вие... вие не разбирате какво изпитвам към него, защото не изпитвате никакви чувства! А дори да изпитвате, вие сте прекалено... прекалено стара, за да си спомняте какво е любовта! — Херцогинята се изправи бавно и сякаш се извиси над Алекс, но тя бе обидена и наранена и не спря да говори: — Не можете да си представите какво изпитвах, като го виждах да ми се усмихва или да се смее с мен. Не можете да знаете какво изпитвах, като го гледах в очите... — Плачът я задави и сълзите започнаха да се стичат по бледите ѝ страни. — Не искам парите му... Просто искам да мога да се вглеждам в очите му, да го виждам как се смее. — За неин ужас Александра не издържа, отпусна се на пода в краката на надменната старица и избухна в плач. — Просто искам да видя красивите му очи — проплака съкрушено.

Възрастната жена се поколеба, после се обърна и излезе от стаята, оставяйки Александра да изплаче мъката и нещастията си сама. След малко Рамзи влезе с поднос и сребърен сервиз за чай.

— Нейна светлост каза, че сте изтощена и желаете нещо освежително.

Александра, която седеше на пода, отпуснала глава на дивана, го погледна и внимателно избърса сълзите си.

— Моля те... отнеси това. Повдига ми се от храната.

Следвайки нарежданията на херцогинята, Рамзи постави нежелания поднос на масата, после се изпъна и за пръв път, откакто Александра се бе запознала с него, той я погледна несигурно и неспокойно.

— Не обичам да клюкарствам — поде след кратка пауза, — но камериерката на нейна светлост, Крадок, ме информира, че херцогинята не е хапнала нищо цели пет дни. Току-що ѝ бе занесен поднос в трапезарията. Може би, ако предложите да ѝ правите компания за обяд, може да я убедите да хапне малко.

— Тази жена няма нужда от храна — равнодушно рече Алекс и се изправи. — Тя не е като простосмъртните.

— Служа на херцогинята на Хоторн от четирийсет години. Загрижеността ми ме подведе да си помисля неправилно, че вероятно и вие се притеснявате за нея, тъй като сега сте част от семейството. Извинявам се за погрешното си заключение.

Поклони се вдървено и напусна салона, оставяйки младата жена смутена. Рамзи очевидно бе предан на херцогинята, а Алекс добре познаваше отношението на старата вдовица към прислугата. В Роузмийд старицата два пъти сурово бе укорила Александра, че клюкарства с прислугата, а тя само бе попитала Рамзи дали е женен и една прислужница дали има деца. От високото обществено положение на възрастната дама да говориш с прислугата означаваше да клюкарстваш, което на свой ред означаваше да се отнасяш към слугите като с равни. А това, Алекс помнеше презрителните думи на старицата, не бе приемливо. И въпреки всичко Рамзи очевидно ѝ бе предан. Явно херцогинята не притежаваше само гордост и високомерие.

Това я наведе на друга мисъл. Алекс се вгледа в подноса объркано, чудейки се дали старата жена не бе накарала да ѝ го пратят като предложение за мир. Преди минути тя се бе поинтересувала дали снаха ѝ се храни или не. От друга страна, постъпката ѝ можеше да се възприеме като напомняне към Александра да се вземе в ръце.

Алекс прехапа устни, припомняйки си думите на Рамзи. Пет дни... херцогинята не бе хапвала нищо пет дни. Тя самата също почти не бе хапвала, но бе млада и здрава. Трогна се още повече, когато си помисли, че ако старицата не може зальк да сложи в уста, явно изчезването на внука ѝ я бе сломило, без значение, че не го показваше.

Александра реши, че подносът за чай е предложение за мир.

През открянатата врата на синия салон тя видя херцогинята да седи в кресло с висока облегалка. Жената гледаше втренчено в камината. Дори когато си почиваше, старицата беше страшна, но имаше нещо в лошия ѝ нрав, което силно напомняше на Алекс за майка ѝ по време на онези първи дни след смъртта на баща ѝ, преди пристигането на другата му съпруга да превърне скръбта на госпожа Лорънс в омраза.

Тя пристъпи тихо в салона. Възрастната жена рязко извъртя глава и също толкова бързо отмести поглед, но Александра зърна сълзите ѝ.

— Ваша светлост? — пророни меко Алекс, докато пристъпваше напред.

— Не съм ти позволила да ме притесняваш — сопна се вдовицата, но за пръв път Александра не се подлъга от острите думи.

Със същия успокоителен тон, с който бе говорила и на майка си, тя каза:

— Да, госпожо не сте.

— Махай се.

Алекс обаче продължи:

— Няма да ви досаждам дълго, но бих искала да ви се извиня за нещата, които ви наговорих преди малко. Беше непростимо от моя страна.

— Приемам извинението ти. А сега се махай. Пренебрегвайки студения поглед на херцогинята, младата жена продължи да пристъпва напред.

— Помислих си, тъй като и двете имаме нужда да се храним, че би било по-поносимо, ако се храним заедно. Бихме могли да... да си правим компания.

Старицата се разгневи, тъй като момичето пренебрегваше желанието ѝ.

— Ако си търсиш компания, върви си вкъщи при майка си, каквото ти предложих да направиш преди малко.

— Не мога.

— И защо? — сопна се възрастната жена.

— Защото — прошепна Алекс — имам нужда да бъда с някого, който го обича.

Мъката се изписа на лицето на строгата дама, преди да успее да я прикрие под благородническото си високомерие.

Изпълнена с жал, но опитвайки се да не го покаже, Александра бързо седна в креслото срещу херцогинята и махна капака на един от подносите. Стомахът ѝ се сви при вида на храната, но тя се усмихна.

— Желаете ли парче от това прекрасно пиле или предпочитате телешко?

Старицата се поколеба и присви очи.

— Внукът ми е жив! — заяви тя, предизвиквайки Алекс да ѝ противоречи.

— Но, разбира се, че е жив — изрече пламенно младата жена. — Вярвам го с цялото си сърце.

— Предполагам, че мога да хапна малко пиле.

Хранеха се в пълно мълчание, нарушавано от време на време от пукането на огъня в камината.

Едва когато Алекс стана и пожела лека нощ, старата жена проговори и за пръв път се обърна към нея с името ѝ.

— Александра... — прошепна дрезгаво. Тя се обърна.

— Да, госпожо?

— Ти... — старицата си пое болезнено лъх, — ти молиш ли се?

Очите на момичето се насълзиха. Гордата жена не я питаше дали е вярваща. Питаше дали се моли за внука и.

Преглъщайки с мъка, Алекс кимна.

— Много, много горещо — прошепна.

Следващите три дни двете прекараха в тихо бдение в синия салон. Говореха неестествено тихо — бяха като непознати, които нямат нищо общо, с изключение на неописуемия ужас, който ги свързваше.

На третия ден Алекс попита херцогинята дали е изпратила да повикат Антъни, лорд Таунсенд.

— Пратих му вест да се присъедини към нас, но той беше... — Рамзи прекъсна думите ѝ. — Какво има Рамзи?

— Пристигна сър Джордж Бардбърн, ваша светлост.

Александра нетърпеливо скочи на крака, събаряйки бродерията, която херцогинята ѝ бе подала. Но когато белокосият мъж пристъпи в стаята, един миг ѝ бе достатъчен, за да се разтрепери от ужас. До нея възрастната жена очевидно си бе помислила същото, защото кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Вдовицата бавно се изправи, облягайки се тежко на бастуна, който използваше, откакто бяха пристигнали.

— Носиш ни новини, Джордж. Какви са?

— Следователите са установили, че мъж, отговарящ на описанието на Хоторн, е бил забелязан в кръчма на пристана в единайсет часа приблизително в нощта, когато херцогът е изчезнал. Срещу голям подкуп собственикът на кръчмата си спомнил също, че мъжът бил необичайно висок — към два метра — и бил облечен като джентълмен. Господинът купил няколко пури и си тръгнал. Кръчмата

се намира точно срещу мястото, където бил закотвен „Попътни ветрове“ и сме сигурни, че мъжът е бил Хоторн.

Брадбърн направи пауза и нещастно попита:

— Дами, бихте ли седнали, за да чуете останалото?

Алекс сграбчи облегалката на креслото и поклати глава.

— Продължете — дрезгаво нареди херцогинята.

Двама моряци на борда на „Сокол“, закотвен близо до „Попътни ветрове“, видели висок, добре облечен джентълмен да напуска кръчмата, следван от двама мъже, които изглеждали от простолюдието. Двамата моряци от „Сокол“ вече били пийнали и не се загледали внимателно, но единият от тях смята, че е видял едни от бандитите да удря но главата високия джентълмен. Другият моряк не видял това, но забелязал как един от главорезите премята през рамо ранения, за когото морякът предположил, че е припаднал от препиване, и го отнася надолу по пристана.

— И не са сторили нищо, за да му помогнат? — проплака Александра.

— Нито един от тях не е бил в състояние да окаже помощ, нито са си помислили да се намесят в подобно нещо, което за съжаление не е рядко явление по доковете.

— Има още, нали? — подкани го старицата. Сър Джордж дълбоко си пое дъх и бавно издиша.

— Знаем, че комисиите за вербуване на моряци били активни онази нощ, и след допълнително разследване установихме, че една от тях е закупила мъж, чието описание съвпада с това на Хоторн. Смятайки, че е пиян, те са платили на бандитите и са го качили на борда на бойния кораб „Ланкастър“.

— Слава богу! — извика Александра радостно. Без да се замисли, тя сграбчи леденостудената ръка на херцогинята и я стисна силно. Следващите думи на Брадбърн обаче я запратиха в дълбините на ада.

— Преди четири дни — каза мрачно той — „Ланкастър“ влязъл в битка с френския кораб „Версай“. Друг от нашите кораби „Карлайл“, сериозно повреден след сблъсък с американците, се връщал към пристанището под прикритието на мъглата. Капитанът на „Карлайл“ наблюдавал битката през далекогледа си, тъй като не можел да

помогне. Когато битката приключила, „Версай“ едва се държал над водата...

— А „Ланкастър“? — извика Александра. Сър Джордж прочисти гърлото си:

— Мой печален дълг е да ви уведомя, че „Ланкастър“ бил потопен, а целият екипаж загинал — включително и негова светлост, херцогът на Хоторн.

Светът се завъртя пред очите на Александра. Тя притисна ръка към устните си, за да не извика. Погледна към възрастната жена. Старицата се олюля, разрида се и Алекс я прегърна, люлеейки я леко, сякаш бе малко дете. Сетне дълго нашепва успокоителни думи, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ.

Гласът на сър Джордж долетя сякаш от километри разстояние. Той им съобщи, че е довел лекар със себе си. Алекс почти не разбра как някой нежно, но решително я отдели от херцогинята. После смътно си спомняше, че Рамзи я хвана за ръката и я отведе в спалнята ѝ.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра сънуваше, че стои насред огромен църковен двор, в който навсякъде сгърчат грозни надгробни камъни, всички с имената на баща ѝ, на дядо ѝ и на съпруга ѝ.

Тя се събуди. Имаше чувството, че клепачите ѝ са залепени. Когато най-сетне успя да отвори очи, ѝ се прииска да не го бе правила. Усецаше главата си като оловна. Примигвайки, тя се извърна на другата страна и видя слаба жена в черна униформа. Непознатата дремеше в креслото край леглото ѝ. Беше ѝ познала, може би бе от персонала.

— Коя сте вие? — едва прошепна с пресипнал глас. Жената продължи да спи и да похърква тихо. Алекс повдигна глава и погледна масичката до леглото си. Там имаше шишенце, чаша и лъжица.

— Какво е това? — прошепна по-силно този път.

Изтощената камериерка рязко вдигна глава, видя, че господарката е будна, и скочи на крака.

— Лауданум, милейди. Докторът нареди да се нахраните в мига, в който се събудите. Ще ви приготвя закуска и ще ви я донеса.

Алекс притвори очи. Когато отново ги отвори, на масичката имаше поднос с храна, а слънцето се бе спуснало много ниско. Беше късен следобед. Чувстваше се дезориентирана и замаяна, но отпочинала.

Камериерката беше будна този път и се кокореше уплашено срещу нея.

— Мили боже, спяхте като мъртва!

Алекс любопитно изгледа жената и с мъка се надигна да седне в леглото. Камериерката сложи подноса със закуската, вестника и червената роза в скута ѝ.

— Защо ми бяхте дали лауданум?

— Така нареди докторът.

Александра се намръщи объркано, сетне зададе въпроса, който задаваше всяка сутрин, откакто бе дошла в тази къща:

— Сър Джордж дойде ли...

Мъката я сграбчи, когато внезапно си припомни последното посещение на Бредбърн. Тръсна глава, опитвайки се да прогони спомените... „Мой дълг е да ви уведомя... всички са загинали... Бързо, извикайте лекар... властите са уведомени... Рамзи, отнеси я в покоите й...“

— Не! — изплака Александра и отвърна лице от камериерката. Вестникът обаче беше в скута й. Тя се взря в голямото черно заглавие на първа страница.

— Какво има, милейди? Какво пише?

Алекс мълчаливо четеше. Във вестника пишеше, че Джордан Адисън Матю Таунсенд, дванайсети херцог на Хоторн, е мъртъв.

Александра отпусна глава на възглавниците. Не разбираше нищо, мъката я разкъсваше.

— О, госпожице... ваша светлост, не исках да ви разстроя — занарежда прислужницата и закърши ръце. — Ще доведе доктора. Нейна светлост бе толкова зле, когато я настанихме в покоите й, че лекарят не смееше да я остави сама.

Последните думи на камериерката бавно проникнаха в съзнанието на Алекс.

— Ще ида да видя как е тя — рече.

— О, не, господарке. Вие също бяхте болна и това ще ви навреди. Казали на господин Рамзи, че нейна светлост не говори. Не можела. Не познавала никого, просто стояла ококорена...

Тревогата надви мъката и въпреки протестите на камериерката Александра се изправи, олюля се и сграбчи рамката на леглото, за да се задържи на крака. Сетне навлече робата си.

След малко почука на вратата на спалнята на старата херцогиня и лекарят й отвори.

— Как е тя? — задъхано попита Алекс.

— Зле е. Вече не е млада. Понесе ужасен шок. Не говори, нито се храни. Просто седи и се вира в една точка — рече лекарят и тъжно поклати глава.

Алекс кимна. Спомни си за майка си след смъртта на съпруга й, след посещението на любовницата и дъщеря му. Майка й също бе останала в леглото. Не беше позволила на никого да я утеши, не бе искала да се храни, не говореше. Когато се възстанови, вече не бе

същата. Сякаш всичката мъка и тъга на света бяха легнали на плещите ѝ и не ѝ позволяваха да се изправи отново.

— Плака ли? — попита Алекс. Знаеше, че е вредно човек да сдържа мъката в себе си.

— Разбира се, че не! Дама с нейното положение не би си го позволила. Всички ѝ повтаряме да бъде силна и да гледа на живота от хубавата му страна. В края на краищата тя има още един внук и семейството няма да остане без наследник.

Александра нямаше добро мнение за лекарите, ала в този миг изпита омраза към безчувствения, надут мъж.

— Бих искала да я видя, моля.

— Опитайте се да я утешите. Не говорете за Хоторн.

Александра влезе в затъмнената стая. Сърцето ѝ се сви, когато зърна херцогинята, отпусната на възглавниците. Старицата не приличаше на себе си. Беше като призрак на предишната силна и издръжлива жена. Лицето ѝ бе бледо като тебешир, очите — изцъклени и оградени от огромни тъмни кръгове. Херцогинята не я позна, когато тя се приближи и внимателно седна на крайчеца на леглото.

Уплашена, Александра стисна силно ръката на възрастната жена и умолително зашепна:

— О, мадам, не бива да постъпвате така. Джордан не би желал да ви види такава. — Старата вдовица не реагира. Алекс започнала се отчайва. — Имате ли представа колко много се гордееше със силата и духа ви? Съзнавате ли го? Знам, че това е истината, защото той само за това ми говореше.

Клепачите над светлосините очи така и не мигнаха. Несигурна дали старицата въобще я чува, или просто не желае да я чуе, тя упорито продължи:

— Истина е. След сватбата ни, на тръгване от Роузмийд, той ме попита къде сте. Казах му, че сте в стаята си и че не вярвам да се възстановите след сключването на брака ни. Той се усмихна и каза... нали си спомняте усмивката му... Знаете ли какво ми каза?

Херцогинята не помръдна.

— Каза, че ще е необходимо много повече от един брак, преди баба му да се предаде и да се откаже от живота. Каза, че сам Наполеон щял да се страхува от вас и да ви се извинява, задето е воювал срещу нас. Точно това каза...

Старицата тъжно се взря в снаха си.

Александра помилва лицето на съсипаната жена и още попламенно се опита да я убеди, че говори самата истина. Ала тя самата не можеше да сдържа мъката си...

— Истина е. Бе толкова сигурен в лоялността ви към него, че ми довери нещо. Каза ми, че макар да не приемате брака ни, ще погубите всеки, който дръзне да ме критикува, защото нося името Хоторн.

Сините очи се наляха със сълзи, които кротко се отрониха и навлажниха дланта на Алекс. След малко старицата конвулсивно преглътна и впи очи в младата жена:

— Хоторн наистина ли каза онова нещо за Наполеон?

Алекс кимна и се опита да се усмихне, ала следващите думи я разплакаха горчиво.

— Знаеш ли, че го обичах повече от собствените си синове? — проплака херцогинята и прегърна снаха си. — Александра, така и не му казах, че го обичам. А сега е твърде късно.

Цели два дни момичето остана с възрастната жена, която изпитваше нужда непрестанно да говори за Джордан.

На следващата вечер Александра слезе в синия салон и взе да чете книга, за да се опити да забрави мъката си. Внезапно на прага се появи Рамзи и обяви:

— Негова светлост, херцогът на Хоторн...

Алекс извика радостно, скочи на крака и се втурна към входа. Рамзи се отдръпна и пред нея се появи херцогът на Хоторн — Антъни Таунсенд. Тя спря като попарена.

Яростта я задуши. Как смееше друг да се назове с титлата на Джордан след толкова кратко време. Изведнъж осъзна, че Антъни Таунсенд е спечелил от тази трагедия и че сигурно се радваше...

Антъни се закова на място, притеснен от гнева, изписан на лицето й.

— Грещиш, Александра. Бих дал всичко, само и само да го видя да влиза жив и здрав в тази къща. Ако знаех, че Рамзи ще съобщи за мен по този начин, щях да го помоля да не го прави.

Яростта на Алекс веднага я напусна. Тя долови мъката в думите на Антъни и забеляза помръкналия му поглед.

- Моля, простете ми, ваша светлост.
- Тони — поправи я той и ѝ подаде ръка. — Как е баба ми?
- Сега спи, но вече се съвзема.
- Рамзи ми довери, че ти си нейната подкрепа и утеха.

Благодаря ти.

- Тя е много смела. Сама умее да се грижи за себе си.
- А ти? Ти как си? Изглеждаш ужасно.
- Никога не съм била голяма красавица, ваша светлост.
- Тони — настоя той отново.

— Тя не желае да остава в Лондон и да приема хилядите съболезнования на хората от обществото. Предпочита малка погребална служба, след която веднага да се оттегли в Роузмийд.

Антъни поклати глава, когато чу за имението на баба си.

— Не мисля, че трябва да се затваря там сама, а аз не мога да остана с нея повече от седмица. Хоторн — имението на Джордан — е огромно. Там има хиляди слуги и обитатели, които ще имат нужда от управител след случилото се. Съсредоточил съм се върху работите на братовчед си. Опитвам се да науча всичко за инвестициите му и за многобройните му имения. Бих предпочел баба ми да дойде с мен в Хоторн и да се настани там.

— Това ще е много по-добре за нея — съгласи се Алекс и го уведоми за собствените си планове да се прибере у дома. — Майка ми замина на пътешествие веднага след сватбата. Обеща да ми пише, така че ще съм ти благодарна, ако препращаш писмата ѝ до дома. Аз също ще ѝ пиша, за да я уведомя, че съпругът ми е... — Опита се да изрече думата, но не успя. Не можеше да повярва, че красивият и жизнен мъж вече го няма.

На следващата сутрин, намръщена, с Рамзи, херцогинята бавно влезе в жълтия салон. Рамзи не се отделяше от нея. Александра стоеше зад бюрото, а Антъни четеше вестник.

Щом зърна бледото момиче с хлътнали страни, което я бе спасило от океана на мъката, изражението на старицата се смекчи. Ала когато видя Хенри, който непрестанно гонеше собствената си опашка и се въртеше в кръг, физиономията ѝ се промени.

— Мирно! — заповяда тя на палето.

Александра се стресна, Антъни подскочи, но Хенри само помахаша с опашка и продължи заниманието си. Херцогинята се обърна към иконома:

— Рамзи, погрижи се това странно същество да отиде на дълга и изтощителна разходка.

— Да, ваша светлост. Веднага.

Възрастната жена се обърна към Александра:

— Антъни ме уведоми, че искаш да си отидеш у дома.

— Да, искам да тръгна утре след погребението.

— Няма да направиш нищо такова. Ще дойдеш с мен и Антъни в Хоторн.

Александра се боеше, че ще трябва да се върне у дома към предишния си живот, сякаш Джордан никога не е съществувал, ала никога не бе мислила да се премести в Хоторн.

— Защо?

— Защото ти си херцогинята на Хоторн сега. Мястото ти е при семейството на съпруга ти.

— Мястото ми е у дома.

— Глупости! — скастри я старицата и Алекс се усмихна, защото явно възрастната жена се връщаше към живота. — В деня, в който се омъжи за Хоук, дадох обещание на внука си, че ще те превърна в истинска дама, за да поемеш задълженията си в обществото и семейството. Въпреки че внукът ми вече не е сред нас, аз съм достатъчно лоялна и ще изпълня желанието му — рече тя, натъртвайки на думата „лоялна“.

Александра се поколеба, разкъсвана от желанието да изпълни дълга си, да бъде вярна на съпружеската си клетва и от копнежа да продължи собствения си живот сред близките си. От друга страна обаче, не бе сигурна, че ще успее да преживее мъката сама и че ще може да живее така, както когато дядо ѝ и баща ѝ бяха починали.

— Много сте мила да ми предлагате да живея с вас, мадам, но се боя, че не мога. Майка ми е далеч и аз нося отговорност за близките си.

— Какви отговорности?

— Пенроуз и Филбърт. Сега няма кой да се грижи за тях. Възнамерявах да помоля съпруга си да намери място за тях в дома си, по...

— Кой са Пенроуз и Филбърт?

— Пенроуз е икономът ни, а Филбърт — лакеят.

— Цял живот съм вярвала, че слугите са, за да се грижат за господарите, а не обратното. Както и да е — уважавам чувството ти за отговорност. Можеш да доведеш слугите си в имението Хоторн. Работната ръка никога не е излишна.

— Но те са старци! — прекъсна я Александра. — Те не могат да работят усилено, но са прекалено горди да си го признаят, освен това се налага да им се внушава, че са много полезни.

— Аз също вярвам като добра християнка, че е мой дълг да позволя на възрастните си слуги да работят, докогато искат и докато им е възможно. — Възрастната жена бе твърдо решена да превърне снаха си в дама и да изпълни обещанието към покойния си внук. Това не бе само обещание, бе цел. Никога обаче нямаше да си признае, че това смело момиче с буйни къдрици бе пленило сърцето ѝ и че не искаше да се раздели с него.

— Не мисля, че... — започна Алекс.

Старицата се досети, че тя ще откаже отново, и категорично заяви:

— Александра сега си Таунсенд и мястото ти е при нас. Още повече — трябва да уважаваш желанията на покойния си съпруг и да се превърнеш в пример за останалите дами в обществото, носейки с гордост името Таунсенд.

Алекс най-сетне с гордост осъзна, че вече не е Лорънс, а херцогиня Хоторн. Не бе загубила всичко със съпруга си, бе спечелила името му! Явно Джордан бе мечтал тя да стане изискана и да заеме мястото си във висшето общество. Трябваше да почете волята му.

— Ще постъпя, както е пожелал съпругът ми.

— Чудесно.

Когато Александра отиде да си приготви багажа, Антъни се облегна в креслото и изумено се втренчи в баба си.

— Кажи ми — задави се внукът ѝ от смях — откога си решила да наемаш стари слуги?

— Когато осъзнах, че само това ще накара снаха ми да остане. Няма да позволя на това дете да се затвори далеч от света и да носи траур до края на живота си. Та тя е едва на осемнайсет години.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хоторн, фамилното име на дванайсет поколения на семейство Таунсенд, се състоеше от петдесет хиляди акра гори, паркове, красиви хълмове и плодородни ниви. Тежки железни порти със семейния герб отделяха имението от пътя. Униформен лакей бързо изскочи от каменна къщичка и отвори портата, за да може луксозната карета да влезе.

Седнала до старицата, Александра надзърна през прозореца, докато кочияшът завиваше по красива алея, виеща се сред тучни зелени поляни.

Въпреки че сега имението принадлежеше на Антъни, Алекс го прие като дом на Джордан. Съпругът ѝ бе роден и израсъл тук. Тук тя щеше да има възможност да го опознае, да научи всичко за него.

— Имението е най-прекрасното място, което някога съм виждала — възкликна.

Антъни се засмя на реакцията ѝ.

— Чакай да видиш къщата.

Алекс подозираше, че домът на съпруга ѝ е огромен, но въпреки това, когато каретата зави покрай едно възвишение, не се сдържа и ахна. На около километър пред тях се простираше имението. Къщата бе триетажна с много прозорци, сгушена в полите на няколко зелени хълма, заобиколена от градини и бистри сини потоци. В двора се бе ширнало голямо езеро, в което плуваха снежнобели лебеди.

— Невероятно е! — прошепна Алекс.

Поне шестима слуги се бяха подредили на стълбите пред входа. Потискайки чувството, че се държи невъзпитано, Александра последва старицата и подмина прислугата, сякаш не я забеляза.

Вратата бе широко отворена. Придържаше я мъж, когото Алекс веднага определи като главен иконом на домакинството. Възрастната херцогиня го представи като Хигинс, сетне застана до снаха си и я въведе в дома.

Красиво мраморно стълбище се извиваше към втория етаж, минаваше през просторна тераса и се насочваше към третия етаж. Старицата въведе Александра в елегантен апартамент, в който доминираше мек розов цвят.

— Би ли искала да си починеш? Вчера бе тежък ден и за двете ни — рече възрастната жена.

Алекс почти не си спомняше погребалната служба на съпруга си. Знаеше само, че мъката я бе сломила напълно и че стотици мрачни хора се бяха взирали подозрително в нея, докато стоеше мълчаливо край старата херцогиня в огромната църква. Майката на Антъни и по-малкият му брат бяха стоели до нея през цялото време, потънали в скръб. Александра ги харесваше и се радваше, че имението им е недалеч от Хоторн.

— Вместо да почивам, мога ли да отида да видя стаята му, мадам? Бях омъжена за Джордан, но така и не успях да го опозная. Детството му е минало в този дом, юношеството, целият му живот... Искам да науча колкото се може повече за него. Това е една от причините, поради които се съгласих да се преместя тук с вас.

Възрастната жена се разнежи и понечи да погали снаха си по лицето, но бързо се осъзна и рязко рече:

— Ще кажа на Гибънс, главния лакей, да дойде при теб.

След минута се появи Гибънс — здрав, възрастен мъж, който придружи Алекс до покоите на господаря — невероятен апартамент на втория етаж.

Тя веднага долови лекия, едва осезаем аромат на одеколона, който Джордан използваше. Скръбта отново я връхлетя. Въпреки това искаше да бъде тук. Така четиридневният ѝ брак с този невероятен мъж нямаше да ѝ се струва като сън.

Огледа с любов стаята. Таванът бе украсен с гипсови орнаменти, а килимите бяха меки и дебели в син и златист цвят. Две огромни камини се оглеждаха една в друга от двата края на просторната спалня. Леглото бе огромно, покрито с морскосиния сатенена кувертюра със златисти бродерии.

— Бих искала да разгледам — прошепна Алекс на лакея, сякаш се боеше да не накърни светостта на мястото.

Нежно докосна бюрото от палисандрово дърво и се надигна на пръсти, опитвайки се да се огледа в огромното огледало над него.

Огледалото на Джордан. Беше огромно. Дори на пръсти успя да зърне само челото и очите си. „Колко беше висок!“ — помисли си тъжно.

От спалнята се влизаше в гардеробна, кабинет с високи до тавана библиотеки и още едно помещение, което я накара да ахне. То представляваше полукръгла стая със стени от череп мрамор със златисти жилки. В средата на стаята имаше нещо като дупка на пода.

— Какво, в името на Бога, е това място?

— Баня, господарке — отвърна лакеят и се поклони.

— Баня ли?

— Господин Джордан вярваше в модернизацията, ваша светлост.

— Предпочитам да ме наричаш просто госпожица Александра — меко рече тя. Човекът така се ужаси, че тя побърза да добави: — Тогава ме наричай лейди Александра. Познаваше ли добре съпруга ми?

— По-добре от който и да е друг от прислугата, с изключение на господин Сمارт — главния коняр. — Усетил, че в лицето на лейди Александра има вярна публика, Гибънс бързо предложи да я разведе из имението. Обиколката продължи цели три часа и Алекс успя да види любимите детски скривалища на Джордан и да се запознае със Сمارт, който ѝ предложи да ѝ разказва за господаря, когато пожелае.

Късно следобед Гибънс приключи с обиколката, като я заведе на едно място, което веднага ѝ стана любимо. Беше голям коридор, в който висяха портрети в цял ръст на предишните носители на титлата херцог на Хоторн.

— Съпругът ми е бил най-красив от всички — заяви Александра, след като разгледа портретите.

— С господин Хигинс твърдим същото.

— Но портретът му не е тук.

— Веднъж чух господарят да казва, че има по-важни неща, които да върши от това да стои мирно и да изглежда важен. — Мъжът кимна към портретите на стената: — Това там е той като малко момче, а после и като шестнайсетгодишен младеж. Баща му настоя да позира за този портрет и господарят Джордан направо побесня.

Александра се усмихна. Тя наблюдаваше момчето на портрета — то бе с тъмна къдрава коса и гледаше сърдито, застанало до красива руса жена с прекрасни сиви очи. От другата страна на жената и момчето бе застанал мъж с мрачно и гордо изражение.

Последното място, на което Гибънс я отведе, бе малка стая на третия етаж, в която миришеше на застояло. Сякаш никой не бе влизал там от години. Три малки бюра бяха поставени едно до друго срещу много по-голямо и масивно писалище. Наблизо имаше и огромен глобус върху стойка.

— Това бе учебната стая. Господарят губеше повече време да измисли как да се измъкне, отколкото всъщност прекарваше тук. Въпреки това научи много. Имаше ум като бръснач.

Когато лакеят най-сетне я остави да си почине, Алекс отново се отби при портретите. Застана пред портрета на Джордан като младеж и мрачно промълви:

— Ще те накарам да се гордееш с мен, любов моя. Заклевам се.

Александра се посвети изцяло на тази клетва. Наизустяваше родословия и изчиташе на един дъх всички томове по етикеция и правила на поведението, които ѝ носеше старата херцогиня. С отдадеността си бързо спечели одобрението на старицата. Само едно нещо смущаваше възрастната жена. Затова тя повика Антъни едва седмица след като бяха пристигнали в Хоторн.

— Александра се е сприятелила с Гибънс и Смарт — заяви тя на внука си. — Вече си е говорила с тях повече, отколкото аз съм общувала с двама им в продължение на четирийсет години.

Антъни само повдигна вежди и направо каза:

— Тя се отнася с прислугата като със семейство. Това стана ясно още като ни помоли да приберем иконома и лакея ѝ. Безобидно е.

— Като се запознаеш с Филбърт и Пенроуз, няма да ти се сторят безобидни. Пристигнаха сутринта.

Антъни си припомни описанието на Алекс за слугите ѝ като старци и каза:

— Те са...

— Глух и сляп! — прекъсна го баба му. — Икономът няма да чуе нищо, освен ако не изкрешиш в ухото му, а лакеят се блъска във вратите и в иконома! Въпреки обичта на Александра към тях ще се наложи да ги държим надалеч, когато имаме гости. — Тони изглеждаше развеселен, но не и разтревожен. Херцогинята още повече се ядоса: — Щом това ти се струва забавно, значи няма как да те убедя

да престанеш да се дуелираш с Александра всяка сутрин. Знаеш, че това е напълно неприемливо занимание за една млада дама... Освен това за него се изисква тя да носи бричове!

Антъни отново не се съгласи с баба си:

— За мое добро и за доброто на Александра се надявам, че няма да й забраниш да тренира с мен. Безобидно е и на нея й харесва да се фехтува. Казва, че така си поддържа формата.

— За твое добро ли? — раздразни се старицата. Антъни се засмя.

— Тя е невероятен противник и поддържам формата си, като се фехтувам с нея. Двамата с Джордан бяхме едни от най-добрите фехтовчици в Англия, ала когато тренирам е Александра трябва доста да се поизпотя, за да не загубя. Въпреки това обаче тя доста често ме побеждава.

Когато внукът ѝ си замина, старицата тъжно се взря в празното кресло. Знаеше, че няма да може да говори с Александра по тези въпроси. Не можеше да прекърши духа на снаха си, като знаеше какви усилия полага тя да изглежда весела. Само за няколко дни момичето бе успяло да разведри мрачната къща с лъчезарната си усмивка и музикалния си смях. Старицата осъзнаваше, че причината Александра да се смее не бе, защото беше весела. Младата жена просто се опитваше да повдигне духа на всички в имението. Тя бе много нежно, добро и смело момиче и херцогинята вече го знаеше.

Без да осъзнава, че е станала причина за тревога, Алекс се опитваше да се настрои към строгите порядки в благородническото семейство. Пролетта скоро отлетя и лятото я смени, ала тя продължаваше да учи и да се разхожда до конюшните, където Смарт ѝ разказваше чудни истории за съпруга ѝ. Съвсем скоро коняря бе напълно запленил от очарователното момиче, за което се бе оженил господарят му.

Въпреки че Александра беше много ангажирана, Джордан не преставаше да тревожи мислите ѝ. Месец след смъртта му по нейна молба в имението бе поставена надгробна плоча.

Мястото бе красиво и се намирало не в семейното гробище, а край езерото, близо до гората и до беседката.

Алекс харесваше кътчето и не ѝ се искаше плочата да се намира в отдалеченото, мрачно и самотно гробище зад хълмовете. Въпреки това, когато поставиха плочата, тя не остана доволна. Посети главния

градинар и го помоли да ѝ даде семена, за да засади цветя край беседката. Работеше в малката си градинка, а когато приключи и цветята израснаха и цъфнаха, осъзна, че без да иска е пресъздала копие на местността, в която Джордан ѝ бе казал, че му напомня на портрет на Гейнсбъро.

Още повече се влюби в мястото и прекарваше безброй часове в беседката, съзерцавайки малката китна полянка, припомняйки си всеки прекаран миг с Джордан. Беше се оженил за нея само за да я предпази от сплетните; беше ѝ купил кученце за рождения ден, а дори не го харесваше. Припомняше си целувките му, жадуваше за тях. Мечтаеше, че ако бе останал жив, щеше да падне на колене с ръка на сърцето и да ѝ признае колко много я обича. Колкото повече мечтаеше, толкова повече се убеждаваше, че Джордан наистина бе започнал да се влюбва в нея, преди съдбата да ѝ го отнеме.

На Александра така и не ѝ хрумна, че Гибънс и Смарт може да преувеличават качествата на господаря си и да не ѝ споменават за неговите недостатъци. Слугите така и не ѝ бяха казали за красивата балерина и жените преди нея, топлили ложето на съпруга ѝ.

От разказите на лакея и коняря тя остана с впечатление, че Джордан е известен с честта, достойнствата и смелостта си. Дори не подозираше, че се носеха легенди за похожденията му, за безбройните флиртове и скандалните връзки с жени, които красяха обществото единствено с хубостта си.

Застанал пред прозореца, Антъни удивено наблюдаваше Александра, която яздеше пред къщата. Беше облечена в яркосин костюм за езда и изглеждаше великолепно.

— Изумително е как се промени за една година. Сега е красавица — рече той на баба си.

— Въобще не е удивително. Тя има прекрасна фигура и правилни черти. Просто бе много слабичка. Още не се бе наляла... аз самата бях като нея — къснозрейка.

— Наистина ли? — засмя се Тони.

— Да — отсече старицата и мрачно добави: — Тя все още носи цветя на надгробната плоча край гората. Всеки ден. Веднъж през зимата едва не се разплаках, когато я видях да крачи през снега със свежи цветя в ръцете. Береше ги от оранжерията.

— Знам — тъжно отвърна Антъни и отново се загледа в момичето.

Алекс ги забеляза и весело им махна. Косата ѝ вече бе дълга и вятърът немирно си играеше с нея. Големите ѝ очи с цвят на бистър аквамарин блестяха под дългите ресници, а страните ѝ розовееха от ездата и дългата разходка.

Джордан я бе сбъркал с момче. Сега никой не можеше да направи такава грешка. Алекс се бе превърнала в хубавица. Тони с гордост остана пред прозореца да наблюдава изящната ѝ походка и гордата осанка. Всеки мъж би се загледал в Александра и повече не би отвърнал поглед от нея.

— След няколко седмици, когато направи дебюта си в обществото, ще се наложи да гоним с тояги тълпите от ухажори — рече той.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЛОНДОН

— Антъни, мислиш ли, че направих грешка, като не наех млада жена, която да обучи Александра как да дебютира в обществото? — попита нервно херцогинята и продължи да крачи разсеяно. Старицата приличаше на кралица в дългата си сатенена рокля.

Тони се извърна от огледалото, пред което без нужда непрестанно оправяше снежнобялата си вратовръзка. Усмихна се с обич на баба си.

— Вече е късно да се притесняваш за това.

— Но всъщност кой е по-подходящ от мен... кой би могъл да я научи на държание по-добре от мен? Аз съм образец за всички в обществото, нали?

— Така е — отвърна той и се въздържа да ѝ напомни, че за Алекс може би е по-добре да не подражава на една седемдесетгодишна жена.

— Не мога да се справя — внезапно рече старицата и се отпусна в едно кресло. Изглеждаше ужасена.

Антъни се засмя на неочакваната проява на слабост и несигурност на баба си и тя го изгледа строго.

— След час-два няма да се смееш. Довечера ще се наложи да убедя висшето общество да приеме като своя една жена без потекло, без състояние, без семенни връзки... Ще бъде истинска катастрофа! Ще ми се подиграят и ще ме смятат за мошеничка.

Тони се приближи до дамата, която вече пето десетилетие плашеше каймака на обществото, както и цялото си семейство, с острия си език, пронизателен поглед и безупречно поведение. За пръв път в живота си той си позволи да се наведе и да я целуне по челото.

— Никой няма да смее да излезе насреща ти и да се подиграе на снаха ти, въпреки че може и да се досетят за произхода ѝ. Ще се справиш, без дори да ти мигне окото. Всяка друга жена би се предала, но не и ти, бабо. Ти си дама с огромно влияние и власт.

Старицата помисли върху думите на внука си и сетне царствено кимна.

— Напълно си прав, разбира се.

— Разбира се, и не трябва да се тревожиш, че Александра ще разкрие произхода си.

— На всичкото отгоре се притеснявам, че ще вземе да изтъква интелекта си. Не мога да разбера какво си е мислел дядо ѝ, когато ѝ е пълнил главата с тези книжни глупости. Разбираш ли ме, толкова много искам сезонът да е успешен за нея. Искам да ѝ се възхищават и да си намери подходящ съпруг. Така ме е яд, че Галверстън е поискал ръката на момичето на Уевърли миналата седмица. Той е единственият маркиз ерген в Англия, което значи, че за Алекс ще остане граф или дори нещо по-малко.

— Ако на това се надяваш, бабо, ще се разочароваш горчиво. Александра не се интересува от светските удоволствия, които може да ѝ предложи сезонът, тя дори не иска да ѝ се възхищават.

— Не ставай глупав, вече месеци наред учи и се труди само за това.

— Но не е водена от причините, за които ти си мислиш. Тя е тука само защото ти я убеди, че е неин дълг да се представи блестящо като съпруга на Джордан. Единствената причина да работи толкова упорито тези месеци е да докаже, че е достойна за името на съпруга си. Тя няма намерение да се омъжва повторно. Снощи сподели това с мен. Убедена е, че Джордан я е обичал, и има намерението да се жертва в негова памет.

— Мили Боже! — потресено възкликна херцогинята. — Та тя е едва на деветнайсет! Разбира се, че трябва да се омъжи. Ти какво ѝ каза?

— Нищо. Как да ѝ обясня, че за да се впише в кръга от познати на Джордан, трябва да изучава изкуството на прелъстяването и съблазняването, вместо да чете дебели книги.

— Махни се, Тони, потискаш ме! Иди да видиш защо Александра се бави. Време е да тръгваме.

Във фойайето пред спалнята си Александра стоеше пред малкия портрет на Джордан, който бе открила, след като се преместиха в Лондон, и който бе помолила да закачат тук, за да може винаги да е пред очите ѝ. На портрета съпругът ѝ бе изобразен облеган на едно

дърво, свил крак в коляно, спокойно вираш се в художника. Изражението му й напомняше на онова, което бе придобивал, когато се канеше да я целуне. В очите му гreeха весели искрици, а усмивката озаряваше лицето му. Алекс протегна ръка и докосна устните му.

— Тази нощ е нашата нощ, любими. Няма да те посрамя!

Нещо помръдна, тя бързо отдръпна ръка от картината и зърна Антъни, който се приближаваше към нея. Без да откъсва очи от портрета, Алекс попита:

— Художникът, който е нарисувал платното, е много талантлив. Кой е той?

— Алисън Уитмор — рязко отвърна Тони. Изненадана от факта, че художникът е жена, Алекс понечи да каже нещо, ала се отказа и бавно се завъртя.

— Погледни ме, Антъни. Как мислиш, той щеше ли да се гордее с мен, ако можеше да ме види?

Тони потисна желанието си да й разкрие истината и да й каже, че лейди Алисън Уитмор бе нарисувала портрета, докато двамата с Джордан бяха любовници. Той погледна Алекс. Онова, което видя, спря дъха му.

Пред него стоеше съблазнителна тъмнокоса красавица, облечена в елегантна рокля от лъскан ярко челен шифон с дълбоко деколте. Дългата коса с цвят на тъмен махагон падаше на меки вълни по раменете и гърба й, на шията и на китката й искряха диаманти, ала онова, което отне дъха на Антъни, бе лицето на Алекс.

Въпреки че Александра Лорънс Таунсенд не бе типичната красавица, не бе руса с бледа и прозрачна бяла кожа, тя бе най-съблазнителната и привлекателна жена, която бе виждал. Бистрите й зелени очи, които можеха да очароват и обезоръжат всеки мъж, го гледаха смирено под дългите ресници. Александра бе в пълно неведение какви чувства можеше да предизвика у мъжете. Алените й пълни устни сякаш подканваха да бъдат целунати, ала усмивката й предупреждаваше да не бъде докосвана. Тя успяваше да изглежда дяволски привлекателна и в същото време — недостижима, чувствена, но и невинна. И тъкмо този контраст я превръщаше в неустоима чаровница.

Алекс внезапно пребледня, докато очакваше отговора му.

— Толкова зле ли изглеждам?

Антъни се засмя и нежно взе ръцете ѝ в своите.

— Джордан щеше да бъде зашеметен, както ще стане и с всички от висшето общество, щом те зърнат — искрено рече той. — Ще ми запазиш ли един танц довечера? Може би валс?

Когато се настаниха в каретата и потеглиха към балната зала, старата херцогиня даде последни напътствия на снаха си:

— Не се тревожи за уменията си в танците, скъпа, нито от социалните ангажименти, които ще трябва да изпълниш тази вечер. Въпреки това — сухо предупреди тя — не искам да позволяваш възхищението на Антъни от интелекта ти да те подведе да кажеш нещо, заради което ще те помислят за книжен плъх и за прекалено умна. Няма да е в твоя полза, повярвай ми. Мъжете не обичат прекалено образовани дами.

Щом слязоха от каретата, Тони окуражително стисна ръката на Александра и нежно рече:

— Да не забравиш да ми запазиш елин танц.

— Мога да ти запазя всички, ако желаш.

— Ще трябва да се редя на опашка за теб. Но да знаеш, че това ще е най-веселата вечер, която съм прекарвал от много време насам.

През първия час от бала на лейди и лорд Уилмър предсказанието на Тони се сбъдна. Антъни нарочно влезе заедно с баба си и с Александра в залата, за да наблюдава фурора, който появата им предизвика. Старата херцогиня се появи в балния салон като майка орлица, бдяща над малкото си. Старицата стоеше гордо изправена с високо вдигната глава и поглед, който предизвикваше всеки, дръзнал да одума Александра.

Появата им накара всички да занемаят. Стотици погледи се втренчиха в най-благородната и уважавана жена, която въведе млада непозната красавица. Хората започнаха да шушукат. Онези, които недовихдаха, вдигнаха моноклите си, за да огледат новодошлите по-добре. Никой не позна Александра, тя вече не приличаше на бледото, измъчено и слабо момиче, което бе стояло сломено в църквата на погребалната служба на съпруга си.

Сър Родерик Карстеърс, който стоеше до Антъни, повдигна арогантно вежди и рече:

— Хоторн, надявам се да ни осветлиш и да ни кажеш коя е тъмнокосата красавица с баба ти.

Антъни безизразно го погледна и рече:

— Това е вдовицата на братовчед ми, херцогиня Хоторн.

— Шегуваш се! — възкликна Роди и за пръв път през живота си вместо отегчен изглеждаше изненадан и заинтригуван. — Да не искаш да кажеш, че това вълшебно същество е обикновеното жалко врабче, което присъства на погребението на Хоук?

Опитвайки се да прикрие раздражението си, Тони отвърна:

— Когато я видя за последен път, тя изживяваше ужасен шок, бе млада и слаба.

— Направо е неузнаваема! Братовчед ти разбираше от жени и от вино. Съпругата му е живото доказателство. Знаеше ли, че красивата балерина на Хоук не прие нито един мъж в леглото си, откакто херцогът загина? Невероятно, нали? Любовницата е по-вярна на любовника си, отколкото собствената му съпруга!

— Какво намекваш?

— Да намеквам ли? Ами нищо. Но ако не престанеш да гледаш вдовицата на братовчед си по този начин, обществото бързо ще си направи същия извод като мен. Тя все пак живее с теб, нали?

— Млъквай! — вбеси се Антъни.

В характера на сър Родерик бе да сменя темата без предупреждение. Така направи и сега. Усмихна се и рече:

— Танците започват. Ела да ме запознаеш с момичето. Искам първия танц за себе си.

Тони скръцна със зъби. Знаеше, че ако откаже да представи снаха си на Роди, той ще се вбеси и ще си отмъсти, пускайки слух, че Александра споделя леглото на Тони. А Родерик бе най-влиятелният клюкар в кръга им от познати. Щеше да компрометира Алекс.

Антъни знаеше и друго. Баба му бе достатъчно уважавана, че да осигури приемането на Александра от собственото си поколение, защото самата тя бе безкомпромисна и силна като Джордан. Но тя нямаше да успее да повлияе по същия начин на по-младото поколение. Тони също нямаше да успее. Ала сър Родерик можеше да го направи. Всички живееха в ужас от неговия хаплив език и никой, дори самият Тони, не желаше да стане обект на подигравките на Карстеърс.

— Разбира се — съгласи се най-сетне сър Хоторн. Антъни представи Роди на Александра и се отдръпна, за да наблюдава как той се покланя на момичето и моли за честта за един танц.

Танцът почти свърши, преди Алекс да успее да се отпусне и да спре да брои наум стъпките. Тъкмо реши, че няма да сбърка, когато от думите на отегчения си партньор едва не се спъна.

— Кажете ми, скъпа, как успяхте да разцъфнете така в компанията на старата херцогиня?

Музиката заглуши отчасти думите на Роди и Алекс бе сигурна, че не е чула въпроса му правилно.

— Аз... моля?

— Тъкмо изразих възхищението си от смелостта ви. Издържали сте цяла година в компанията на най-известната ледена шушулка. Съжалявам ви за онова, което е трябвало да изтърпите.

Александра нямаше опит в размяната на подобни празни остроумия и не знаеше, че в момента се смятат за модерни. Шокирана от държанието на благородника срещу себе си, тя защити старицата, която бе заобичала с цялото си сърце.

— Явно не познавате добре нейна светлост.

— Напротив. И наистина ви съжалявам.

— Не ми е нужно съжалението ви, милорд, и ако я познавахте, както твърдите, тогава нямаше да говорите така за нея.

Роди недоволно се вгледа в тъмнокосата красавица.

— Смея да твърдя, че познавам херцогинята и че няколко пъти съм търпял на собствен гръб строгостта ѝ. Старата е истинска ламя.

— Тя е мила и щедра дама.

— Или се страхувате да си признаете истината, или сте най-наивното същество на земята.

— А вие — сряза го с леден глас Алекс — сте или сляп и не можете да прозрете истината, или сте много злобен.

В същия миг музиката спря и танцът свърши, а Александра обиди жестоко сър Родерик, като му обърна гръб и го остави сам.

Тя обаче не осъзнаваше, че я наблюдават стотици очи. Спокойно се върна при старицата и при Тони. Всички забелязаха неуспеха, който Роди претърпя с младата херцогиня, и всички заговориха за него. В отговор на обидата сър Карстеърс обяви на познатите си, че вдовицата е глупава, лишена от всякакво остроумие, невъзпитана, скучна и неприятна. Той се превърна в най-големия ѝ противник. След около час всички присъстващи бяха убедени, че херцогиня Хоторн е глупаво и празноглаво същество. Александра стоеше, без да подозира нищо за

това, и слушаше как група млади хора, облечени елегантно, обсъжда балета, който бяха посетили миналата вечер. Те споменаха за прекрасното изпълнение на красива балерина на име Елиз. Алекс се обърна към Антъни и невинно го попита дали Джордан е харесвал този балет. Около двеста души млъкнаха сконфузено или се извърнаха, за да не види тя присмехулните им изражения.

Следващата неприятност не закъсня. Антъни се бе отдалечил и бе оставил Александра в компанията на група младежи, когато тя случайно забеляза две от най-красивите жени, които някога бе виждала. Непознатите стояха с гръб една към друга и наблюдаваха младата херцогиня с презрение. Едната бе блондинка с хладна красота, а другата бе млада и пищна брюнетка.

Алекс разсеяно осъзна, че господин Уорън ѝ говори нещо, затова се извини за невниманието си и наивно попита:

— Тези дами не са ли най-красивите жени, които някога сте виждали?

Групичката, която се бе събрала около нея, погледна първо към въпросните дами, сетне всички втренчиха погледи в Александра. Хората се ококориха, някои повдигнаха вежди, а други направо прикриха устни с длани, за да не се засмеят. До края на бала всички присъстващи знаеха, че вдовицата на херцога на Хоторн се е възхищавала публично на две от любимите му бивши любовници — лейди Алисън Уитмор и лейди Елизабет Грейнджърфийлд. Мълвата бързо достигна до двете светски красавици и за пръв път от годините се засмяха като първи приятелки, чието приятелство отдавна бе разрушено от желанието им към един и същи мъж.

Алекс така и не разбра какво точно се е случило, но все повече се убеждаваше, че хората в залата като че ли ѝ се присмиват.

Когато се прибираха у дома, тя помоли Тони да ѝ каже дали не се е провалила в нещо, ала той едва я потупа по рамото и само рече:

— Беше голям успех.

Въпреки това Александра усещаше, че нещо ужасно се е объркало. През следващата седмица последва дълга поредица от балове, соарета, официални закуски, на които Алекс винаги бе съпровождана от присмехулните погледи на благородниците. Накрая положението стана нетърпимо. Обидена и объркана, тя потърси утеха от възрастните познати на старата херцогиня, които внимателно я

изслушваха и не прекъсваха разказите ѝ за прекрасния ѝ съпруг, херцога на Хоторн. На нея обаче и през ум не ѝ мина, че същите тези мили възрастни хора могат да споделят по-младите си роднини, че вдовицата на Хоук е била сляпо влюбена в съпруга си женкар. Скоро всички в града знаеха, че Александра е била заслепена от Джордан.

Мъжете много рядко я канеха на танц. Правеха го единствено заради огромната зестра, която Антъни и херцогинята ѝ бяха отредили. Сред малкото ѝ почитатели имаше и такива, които просто искаха да се похвалят пред познатите си, че са държали в прегръдките си жената на най-легендарния прелъстител в Лондон. Алекс усещаше, че нито един от тези мъже не я харесва, затова правеше единственото, което можеше — криеше мъката и нещастията си. Вдигаше високо глава и често хладно отказваше на поканите за танц с извинението, че предпочита да остане седнала до старата херцогиня.

Резултатът от поведението ѝ бе, че я нарекоха Ледената херцогиня. Благородниците се шегуваха, че Джордан всъщност е предпочитал да се удави, вместо да посещава ледената си съпруга в брачното ложе. Скоро всички си спомниха, че в деня, в който вестниците бяха обявили новината за сватбата на Хоторн, той бе видян да излиза от разкошните покои, които бе подарил на скъпата си балерина.

Излезе наяве и клюката, която Елиз бе споделила със своя приятелка, че бракът, който Джордан сключва, е от неудобство и съжаление и че младоженецът няма никакво намерение да прекъсва връзката си с нея.

Само след две седмици Александра вече бе уверена, че е отхвърлена, но слуховете и клюките не достигаха до нея, така че тя не разбираше причината за това.

— Чуваш ли ме, Хоторн? Ставай, бе, човек!

С усилие, което почти изцеди и последните му сили, Джордан отвори очи. Ослепителна бяла светлина нахлуваше през стените и през отворите на тавана. Пареше очите му. Болката отново го изпрати в безсъзнание.

Беше нощ, когато се съвзе и видя мрачното лице на Джордж Морган, друг пленник от „Ланкастър“, когото не бе виждал от три

месеца, когато ги отведеха.

— Къде съм? — попита прегракнало той и облиза напуканите си устни.

— В ада — отчаяно отвърна американецът. — За да съм поточен — във френска тъмница.

Джордан понечи да вдигне ръка и откри, че е прикован с тежки окови. Проследи с поглед веригата и видя, че е закрепена на стената с огромни масивни халки. Объркано се взря в тях, докато се опитваше да разбере защо той е окован, а Джордж Морган не е.

Съкилийникът му бързо схвана какво тревожи благородника и попита:

— Не си ли спомняш? Веригите са за награда. Задето цапардоса един тъмничар и му счупи носа. Освен това за малко да прережеш гърлото му със собствения му нож, когато те докараха тук.

Джордан затвори очи, но не успя да си спомни да се е бил с някого.

— Само с това ли ме наградиха?

— Не. Имаш счупени ребра, лицето ти е неузнаваемо, а гърбът ти прилича на кайма.

— Очарователно. Има ли някаква причина, поради която ме оставиха жив и ме пребиха?

Джордж се засмя, когато чу студения невъзмутим тон на херцога.

— Дявол го взел! Вие британците не мигвате с око дори, каквото и да стане, нали? Студени и хладнокръвни, както всички говорят за вас.

Джордж взе металното канче и го напълни с вода от кофата. Опита се да излее мръсотията, събрала се най-отгоре, после допря канчето до кървящите устни на Джордан.

Хоук преглътна, после изплюе отвращение.

Пренебрегвайки реакцията му, американецът отново притисна канчето до устните му.

— Знам, че не ухае на любимата ти мадейра и че чашата е мръсна, и не е кристална, но ако не пиеш вода, ще лишиш надзирателите от удоволствието да те убият собственоръчно и тогава ще се заемат с мен.

Джордан се намръщи, но осъзна, че Морган се шегува. Отпи няколко глътки от отвратителната миризлива вода.

— Така е по-добре. Ти май харесваш да те наказват. — Американецът продължаваше да говори весело, но загрижено превързваше гърдите на Джордан с парчета плат, които късаше от ризата си. — Можеше да си спестиш побоя. Майка ти не те ли научи, че е лошо да се биеш с въоръжени мъже, които явно те мразят?

— Какво правиш?

— Правя ти стегната превръзка. Не те убиха, защото те държат за резерва. Ако британците заловят някой от техните, французите ще направят размяна. Ама ти не играеш по правилата и очевидно не искаш да останеш жив.

— Как изглеждам? — попита Джордан без особен интерес.

— Бих казал, че двете ти момичета нямаше да те харесат особено.

— Какви две момичета?

— Струва ми се, че ти ще знаеш по-добре. Коя е Елиз — жена ти ли?

— Любовницата.

— Ами Александра?

Джордан примигна. Александра. Александра...

— Едно дете — отвърна най-сетне той и си спомни тъмнокосо момиче, което държи клон вместо сабя. — Не — поправи се той, докато си припомняше пропиления си празен живот, който го бе довел до прибързания му брак с едно очарователно момиче, с което бе споделил леглото си. — Съпругата ми.

— Наистина ли? Леле, любовница, жена и дете. От всичко по малко.

— Не... Нямам дете. Една съпруга... Няколко любовници...

— Къде те държаха досега? Не съм те виждал, откакто французите ни свалиха от кораба преди три месеца.

— Имах си свои покои и ми беше отделяно специално внимание — горчиво рече той, говорейки за миризливата дупка, в която го измъчваха непрестанно, докато едва не загуби разсъдъка си от болка.

Джордж угрижено погледна англичанина и попита:

— Какво толкова каза на французите, че така те намразиха?

— Казах им името си.

— Е, и?

— И те си го спомниха — изхърка Джордан, опитвайки се остане в съзнание, борейки се с острата болка, пронизваща гърдите му. — От Испания. И защото си мислят... че... знам нещо за военните.

— Чуй ме, Хоторн — отчаяно рече Морган. — Мърмореше нещо за бягство, когато те докараха тук. Имаш ли план?

Джордан едва кимна.

— Искам да дойда с теб. Но, Хоторн, ти няма да преживееш още един такъв побой. Не се шегувам, човече! Не ги предизвиквай повече!

Херцогът отпусна глава настрани и загуби съзнание.

Джордж отчаяно поклати глава. Един от оцелелите вече бе починал от раните си, нанесени от побоищата. Чудеше се дали англичанинът няма да е втората жертва.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

По време на бала у лорд и лейди Донлий, Александра вече бе толкова напрегната и нещастна, че бе почти безчувствена. Имаше усещането, че вече никога няма да се засмее или да заплаче.

По изрично настояване на херцогинята танцува с лорд Понсънби, тромав и превзет мъж на средна възраст, облечен като паун. По време на танца благородникът със задоволство заяви, че е известен сред хората със завидния си интелект.

Когато танцът свърши, вместо да придружи Александра до мястото ѝ при старата херцогиня, лордът, за когото Алекс бе дочула, че си търси богата съпруга заради затрудненото си финансово положение, решително я отведе в другия край на залата.

— Трябва да ме придружите до онова усамотено кътче, ваша светлост. Херцогинята ми спомена, че се интересувате от философия. Затова реших да ви разкажа някои неща за един от най-великите философи — Хораций.

Александра веднага се досети, че старицата сигурно се бе отчаяла от липсата на интерес към снаха си, за да реши да проговори за познанията ѝ.

— Но, моля ви, не се притеснявайте — продължи лордът, който погрешно разбра тъгата на младата вдовица. — Няма да забравям, че сте жена и че ще ви е доста трудно да разберете същността на логиката. Можете да разчитате на мен, че ще поддържам разговора на много ниско ниво.

Александра бе толкова отчаяна, че дори не се подразни от обидните му забележки. Не и бяха останали сили да се съпротивлява, затова не обърна внимание на мъжа, който имаше ум в главата си само колкото да се облече като блюдо с разноцветни цитрусови плодове.

Насили се да бъде учтива и позволи на кавалера си да я отведе в съседната зала, отделена от дансинга с тежки кадифени завеси. Залата обаче не бе празна. Александра веднага забеляза пищно облечената млада дама с гъста коса с цвят на старо злато. Непознатата бе с гръб

към тях и явно се опитваше да се порадва на усамотението си и на свежия въздух.

Когато Алекс и лордът влязоха, дамата се обърна и Александра веднага я позна. Лейди Мелъни Камдън, красивата млада съпруга на граф Камдън, която тъкмо се бе върнала в Лондон след посещенията си при сестра си в провинцията. Александра бе присъствала на бала, на който лейди Мелъни бе направила своя дебют за сезона. Тогава всички я бяха посрещнали с широки усмивки, много прегръдки и топли думи. „Тя наистина е успяла!“ — помисли си Алекс.

Младата херцогиня скришом се усмихна на графинята, защото бяха прекъснали усамотението ѝ и лейди Мелъни се усмихна разбиращо.

Лорд Понсънби или не забеляза жената, или просто не желаше да се разсейва заради присъствието ѝ. Той си наля пунш, облегна се на мраморните колони и се впусна в безкрайна тирада върху произведенията на Хораций, без да откъсва очи от деколтето на Александра.

За пръв път в живота си Алекс бе поставена в такова положение — мъж я оглеждайте похотливо, докато правеше грешни изводи и бъркаше цитати от Сократ и Хораций. Притеснена от поведението му, тя почти не забеляза грешките, нито видя как младата графиня се извърна рязко и стреснато погледна лорда.

— Напълно съм съгласен с думите на Хораций — „Амбицията е толкова неудържима страст, че колкото и далеч да стига човек, никога не е доволен...“ — рече Понсънби.

Раздразнена от немигация му взор, без да съзнава, че лейди Мелъни се е обърнала и слуша тирадата с неверие и зле прикрит присмех, Александра едва пророни:

— Макиавели...

— Хораций — заяви лордът. — Може би сега разбирате защо... — За ужас на Алекс смехотворно облеченият мъж се опита да се прави на съблазнител и вдигна чаша към устните си, понечвайки да се облегне на мраморната колона. За беда обаче не успя. — Може би сега наистина ще разберете... А-а-а-а... — Сър Понсънби не успя да уцели колоната, загуби равновесие и се стовари право върху масичката с пунша, приземявайки се в краката на трима изумени гости.

Алекс не можа да сдържи смеха си. Притисна длани към устните си и се извърна. Когато се обърна, се озова лице в лице с графиня Камдън, която също бе притиснала ръце към устата си и се мъчеше да не се засмее с глас. Без да си продумат, двете жени изтичаха на терасата, където избухнаха в смях.

Когато най-сетне престана да се смее, Мелъни задъхано рече:

— Беше се плъснал на земята и приличаше на огромен шарен папагал, паднал от дървото.

— На мен пък ми заприлича на каша от смлени плодове... не всъщност на плодов пунш.

— Горкият Понсънби — изкикоти се графинята, — изложи се точно когато се опитваше да припише на Хораций думите на Макиавели.

— Това бе отмъщението на Макиавели! — засмя се отново Алекс.

Двете дами отново избухнаха в смях, неспособни да се овладеят. Когато най-сетне се успокоиха, Мелъни любопитно попита:

— Как разбрахте, че той бърка Хораций и Макиавели?

— Чела съм произведенията и на двамата автори.

— Така ли? Аз също.

— Бях останала с впечатлението, че ако жена чете класиците, това я превръща в скучна сухарка.

— Обикновено е така, но в моя случай висшето общество избра да си затвори очите.

— Но защо?

Лейди Камдън се усмихна нежно и промълви:

— Защото съпругът ми ще унищожи всекиго, който се опита да твърди, че не съм истинска дама. — Внезапно младата жена се взря строго в Алекс и попита: — Свирите ли на някакъв инструмент? Защото ако свирите, предупреждавам ви, без значение дали сме приятелки или не, няма да дойда и да слушам изпълненията ви. Дори само като чуя Бах или Бетовен, бягам от стаята, а при вида на арфа направо ми прилошава.

Александра бе прекарала последната година в опити да се научи да свири на пиано, защото старата херцогиня я бе убедила, че е абсолютно задължително да умее да свири поне на един музикален инструмент. Сега не можеше да повярва на ушите си, че тази млада и

уважавана графиня говори толкова открито и с таква неудоволствие за предпочитаните дамски занимания.

— Взимах уроци по пиано, но не свиря достатъчно добре, че да карам хората да ме слушат.

— Чудесно. Обичате ли да обикаляте магазините?

— Всъщност ми е доста скучно да го правя.

— Идеално. Пеете ли?

Александра, която с неохота си бе признала, че може да свири на пиано, сега отново призна истината:

— Боя се, че да.

— Никой не е идеален. Освен това цяла вечност чакам да се запозная с жена, която е чела Макиавели и Хораций, и няма да загубя приятелка като вас само защото можете да пеете. Освен ако не пеете наистина като славейче, така ли е?

Алекс се засмя. Знаеше, че наистина пее много добре. Мелъни се досети какъв е отговорът и с престорен ужас попита:

— Но поне не пеете често, нали?

— Не — отвърна Алекс, задавяйки се от смях, — и ако това ще ме издигне в очите ви, смело мога да заявя, че не понасям любезните безсъдържателни разговори и гледам да ги избягвам.

— В такъв случай — весело заяви Мелъни — отсега нататък ще сте наистина ценена приятелка. Близките ми ме наричат само Мелъни.

Александра се зарадва. Беше си намерила истински приятел. Сетне обаче настроението ѝ отново се развали. Никой нямаше да я допусне в кръга на младата графиня. Вече се бе превърнала в нещо като отрова за висшето общество. Благородниците я бяха оценили като недостойна. Явно Мелъни Камдън дълго бе отсъствала от Лондон и не знаеше подробностите. Сърцето ѝ се сви, когато си представи какви укорителни погледи ще трябва да изтърпи новата ѝ приятелка, когато влязат заедно в балната зала.

— Теб как те наричат приятелите ти?

„Вече нямам приятели“ — натъжи се Алекс и се наведе да приглади полите на роклята си, опитвайки се да прогони сълзите, които пареха в очите ѝ.

— Наричаха ме... наричат ме Алекс. — Реши да приключи познанството си с Мелъни още сега, вместо да очаква презрението ѝ, когато се срещнат друг път. — Оценявам добронамереността ги, но...

много съм заета тези дни с всичките балове и обеди и... И се съмнявам... че ти... че ние ще намерим време да се срещнем. Сигурна съм, че вече имаш дузини приятели, които...

— Които мислят, че ти си най-глупавото момиче, което някога се е появявало в Лондон.

Преди Алекс да успее да каже нещо, на балкона се появи Антъни. Тя се приближи към него с облекчение и заговори бързо:

— Търсихте ли ме, ваша светлост? Може би е време да си вървим. Лека вечер, лейди Камдън.

— Защо отказа предложението за приятелство? — гневно попита Тони веднага щом се качиха в каретата.

— Аз... нямаше нищо да се получи. Не се движим в едни и същи кръгове, както се изразявате вие.

— Знам това. Освен това знам защо. Роди Карстеърс е причината.

Алекс се отчая от факта, че той очевидно знае за неуспеха ѝ в обществото.

— Утре съм поканил Роди у дома — рязко изрече Тони. — Трябва да го накараме да промени мнението си за теб и да го умилостивим, все пак ги го остави сам на дансинга пред всички.

— Да го умилостивим? Антъни, той каза ужасни... неща... за баба ти.

— Той непрестанно обижда хората. Най-много му харесва да сплашва жените и когато успее, им се подиграва заради плахостта им. Предполагам, че си казала нещо или си го стреснала, за да реагира така.

— Съжалявам. Не знаех.

— Има много неща, които не знаеш — процеди херцогът. — Но ще променя това.

Внезапно необясним страх сграбчи Александра. Прибраха се и Тони кимна към едно меко канапе. Накара я да седне и си наля уиски. Когато се обърна към нея, изглеждаше разгневен и нещастен.

— Алекс, този сезон ти трябваше да си най-невероятното нещо, което висшето общество е виждало. Бог ми е свидетел, че притежаваш всички качества. Вместо това обаче ти се превърна в най-големия провал на десетилетието. — Прииска ѝ се да потъне в земята от срам, но той усети това и вдигна успокоително ръка. — Вината е моя, не

твоя. Скрих някои неща от теб, а можех да ти кажа още преди време. Ала баба ми забрани. Каза, че не бива да те обезсърчавам. Сега обаче двамата с нея сме на едно мнение — трябва да знаеш всичко, преди да провалиш шансовете си да бъдеш щастлива в този град. — Антъни отпи, сетне рече: — Откакто си тук не може да не си чула, че познатите на Джордан го наричат Хоук^[1]. Според теб защо го наричат така?

— Предполагам, че е галено име, произлизащо от Хоторн.

— Някои са на твоето мнение, но мъжете имат нещо различно предвид, като го наричат така. Ястребът е хищна птица с остър поглед, дарена със способността да покосява жертвата си, преди тя да осъзнае, че над главата ѝ е надвиснала беда. — Александра го наблюдаваше с любопитство, без да разбира нито една дума от казаното. Тони се ядоса и прокара нервно ръка през косата си. — Джордан получи прякора си преди години. Бяха се хванали на бас, че няма да може да омае една млада и красива дама, за която всички ергени се редяха на опашка. Той ги победи, като я покани на танц и тя се съгласи. — Антъни се наведе над Алекс и твърдо обясни: — Александра, ти сама се заблуди, че обичаш и че си била обичана от мъж, който е светец. Истината обаче е, че Хоук бе по-скоро демон, поне по отношение на жените. Всички го знаят. Разбираш ли? Всеки в Лондон, който е чул как говориш за съпруга си като за светец, знае, че ти си просто поредната му жертва. Просто една от многото жени, която се е оплела в мрежите му. Хоук не се опитваше да прелъстява жените и се дразнеше, когато те се влюбваха в него. Но те продължиха да се влюбват, също както направи и ти. Ала за разлика от всички останали ти си прекалено невинна и честна и не се опитваш да го криеш.

Александра се изчерви от неудобство, но все още не бе убедена, че Джордан е бил виновен, задето жените са се влюбвали в него.

— Обичах го като брат, но истината е, че той беше непоправим женкар. Не ми вярваш, нали? Тогава чуй останалото. В нощта на първия бал ти коментира с гостите красотата на две дами — лейди Алисън Уитмор и лейди Елизабет Грейнджърфийлд. И двете са му били любовници. Разбираш ли? Разбра ли ме?

Александра пребледня. Любовницата бе жена, която споделя ложето на мъж и му позволява да прави интимни неща с тялото ѝ. Неща, каквито Джордан бе правил с нея.

Антъни забеляза реакцията ѝ, но решително продължи:

— На същия бал ти попита дали Джордан е харесвал балета и околните почти ти се изсмяха в лицето, защото Елиз Грандю му беше любовница до смъртта му. Алекс, когато спряхте в Лондон на път за кораба, той отиде при нея. Вече бяхте женени. Хората са го видели да излиза от дома ѝ. И тя разказала на всички, че бракът ви е просто едно неудобство за него.

Александра скочи на крака и тръсна глава:

— Не е вярно. Не ти вярвам. Той никога не би...

— Напротив! И го е направил, по дяволите! Освен това е възнамерявал да те отведе в Девон и да те остави там, а сам е щял да се върне в Лондон при любовницата си. Той лично ми го каза! Джордан се ожени за теб само защото се чувстваше длъжен да го направи, но нямаше никакво намерение, нито пък желаше, да те обича и почита като своя съпруга. Към теб изпитваше само съжаление.

Алекс рязко извърна глава, сякаш Тони я бе зашлевил.

— Съжалявал ме е? — извика сломено. Младата жена стисна полата си толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Изведнъж се сети за нещо, от което ѝ прилоша. Джордан е мислел да постъпи с нея, както баща ѝ бе постъпил с майка ѝ — да се ожени за нея и да я изостави на някое далечно място, за да навестява нежеланата си съпруга само от време на време.

Тони понечи да я прегърне, но тя се отдръпна, все едно бе лош и от Джордан.

— Как можа! — избухна тя. Гласът ѝ трепереше от гняв и болка. — Как можа да ми позволиш да го жаля така. Как можа да ми позволиш да се изложя пред всички! Защо ме остави да си мисля, че го е било грижа за мен?

— Тогава си мислехме, че е за твое добро — рече старата херцогиня, която тихо бе влязла в стаята.

Александра бе прекалено огорчена, за да мисли за старицата.

— Отивам си у дома! — едва промълви.

— Не! Няма да ти позволя! — сръза я Антъни. — Майка ти обикаля островите. Ще пътешества цяла година. Не можеш да живееш сама.

— Не ми е нужно разрешението ти, за да си отида. Нито пък ми е нужна финансова подкрепа. Според баба ти имам пари, завещани ми от Хоук! — горчиво довърши тя.

— На които аз съм настойник — напомни й Тони.

— Не ми трябва настойничеството ти. Живея сама от четиринайсетгодишна.

— Александра, изслушай ме. Знам, че си обидена и разочарована, но не можеш да бягаш от нас или от Лондон. Ако го направиш, случилото се ще те преследва цял живот. Ти не си обичала Джордан...

— О, така ли? — ядно го прекъсна Алекс. — Каж ми тогава защо прекарах цяла година, мъчейки се да заслужи честта да се наричам негова съпруга?

— Ти обичаше един блян. Блян, който сама си създаде, защото си идеалистка и романтичка...

— И глупава, и невежа, и сляпа!

Едва когато остана сама в спалнята си, Алекс избухна в сълзи. Плачеше заради глупостта си, заради неопитността си, заради годината, която бе прекарала в учение само за да заслужи името на мъж, който не бе почтен човек. Плака, докато се отврати от себе си. Проливаше сълзи за мъж, който не я заслужаваше.

Принуди се да седне. Избърса очи, ала продължаваше да се терзае заради собствената си глупост. Спомни си как бе стояла пред него в градината в деня, преди да се оженят. „Ще ме целунеш ли?“ — беше попитала тогава, а когато той го бе направил, тя едва не припадна в прегръдките му. Беше му казала, че го обича.

Мери-Елън й бе казала, че джентълмените обичат да знаят, че са харесвани, и Алекс бе приела съвета й. „Мисля, че си точно като Давид на Микеланджело...“ — беше изрекла, след като я бе целунал.

Тя изплака на глас от срам. Спомените обаче не я напускаха. Мили Боже! Беше му подарила часовника на дядо си.

Беше му казала, че дядо й ще го хареса, защото е почтен, благороден човек. Да го хареса ли? Дядо и сигурно би изгонил този подъл тип от дома им!

В каретата отново бе позволила на Джордан да я целуне. Бе лежала върху него като някоя глупачка. Беше му позволила да прави интимни неща с тялото й, а когато бе приключил с нея, бе отишъл да прави същото с любовницата си. Същата нощ!

Вместо да простреля бандита онази нощ, трябваше да убие Джордан Таунсенд! Колко ли скучна му се бе струвала неопитността й.

Сега вече не се учудваше, че той не бе желал да слуша наивните ѝ признания в любов.

— Още колко? — прошепна Джордж в ухото на Джордан.

— Около час, после може да опитаме.

— Сигурен ли си, че ги чу да казват, че войските ви са на шейсетина километра южно оттук? Не ми се ще да вървим шейсет километра в грешната посока. Аз съм куц, а и ти си ранен в крака.

— Това е само драскотина — рече Джордан, говорейки за раната, която бе получил, докато предишния ден се биеше с тъмничаря.

Пещерата, в която се криеха, откакто бяха избягали, бе твърде тясна. Болката отново проряза крака му и Джордан престана да се движи. Отчаяно се вкопчи в спомена за Александра. Опита се да си представи как ли изглежда тя сега, но виждаше само едно момиче с искрящи зелени очи. То държеше кученце в ръце и го гледаше с цялата любов, на която бе способен човек. Затвори очи и се опита да си припомни лицето ѝ. Болката в краката му утихна до неприятно туптене. И преди бе правил така, за да се съвземе. Този начин на съсредоточаване винаги бе работил безотказно.

През дългите дни и нощи, изкарани в плен, когато болката от мъченията го подлудяваше, единствено споменът за Александра го бе спасявал. Джордан бавно си бе припомнял всеки миг с нея.

Времето, прекарано с Александра, обаче бе съвсем кратко. Споменът за него не бе достатъчен, за да му помогне да преодолее мъченията, на които го подлагаха. Трябваше му друго нещо, за което да копнее също чаква силно, че да отбягва гласа, който тихичко му нашепваше да се предаде, да обърне гръб на живота. Затова започна да си измисля моменти с Александра, несъществуващи мигове, които му даваха сили и го караха да желае живота. Херцогът знаеше, че ако веднъж се поддаде на отчаянието, смъртта няма да закъснее.

Само заради нея, само заради мисълта, че очарователното момиче се нуждае от него, той планира бягството си. За да се върне при съпругата си. Сега, когато бе живял в плен толкова дълго, вече бе готов да позволи на Александра да му покаже своя красив и ведър свят, в който винаги я очакваше „нещо прекрасно“. Желаше да се изгуби в добротата ѝ и до безкрай да слуша мелодичния ѝ смях. Копнееше да се

пречисти от мръсотията на затвора и от грозотата на пропиления си живот.

Освен всичко това обаче той мечтаеше за още нещо. Нещо, което не бе така благородно като цел, но бе не по-маловажно. Мечтаеше да открие човека, който бе виновен за отвличането му. Искаше отмъщение. Тони бе човекът, който щеше да спечели най-много от смъртта му. Джордан знаеше това, но не можеше да понесе мисълта. Не още. Не сега. Не и без доказателства. Тони му бе като брат.

[1] Hawk — ястреб (англ.) — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра се събуди. Откритието за предателството на съпруга ѝ бе унищожило наивността ѝ. Ала докато се къпеше и обличаше, осъзна, че всичко, което бе узнала, я бе освободило от затвора на предаността към мъжа, за когото бе копняла и заради когото бе живяла цяла година, опитвайки се да бъде достойна за името му.

Сега вече бе свободна от Джордан Таунсенд. Лека усмивка докосна устните ѝ. Алекс седна пред тоалетката си и бавно заразресва дългата си коса. Стори ѝ се смешно, че докато се бе мъчила да заслужи името, което носи, се бе превърнала в пуританка, напълно различна от скандалния мъж, за когото бе омъжена. Наистина бе смешно. Защото тя не бе нито пуританка, нито благовъзпитана.

Внезапно осъзна, че винаги бе постъпвала така. Заради близките си се бе опитвала да се превърне в нещо, което не е. Беше се опитала да бъде син на баща си; беше се опитала да бъде майка на майка си; а сега се бе превърнала в пълна противоположност на Джордан.

Ала от този миг нататък всичко щеше да се промени. За добро или за зло Александра Лорънс Таунсенд щеше да се забавлява и да се радва на живота.

За да го направи обаче, трябваше да промени мнението на хората за себе си. Трябваше да изчисти името си пред висшето общество на Англия. И понеже сър Родерик явно бе най-опасният ѝ враг, се налагаше да започне с него. Антъни искаше да се види със сър Родерик тази сутрин. Може би тя също можеше да каже нещо, с което да промени мнението на благородника за себе си.

Докато разсъждаваше, изведнъж се сети за думите на лейди Мелъни: „най-глупавото момиче, което някога се е появявало в Лондон“ — това мислеха за нея приятелите на младата графиня. Мелъни явно знаеше, че хората не харесват новата херцогиня, ала въпреки това бе готова да ѝ предложи приятелството си. Алекс внезапно престана да се реши и се усмихна победоносно. Може би все пак щеше да има истински приятел в Лондон.

Обнадеждена, тя върза косата си, бързо обу бричовете си и нахлузи една от ризите, с които обикновено се фехтуваше. Грабна рапирата си от гардероба и си взе маската. Когато излезе от спалнята, си тананикаше весело.

Тони стоеше сам в средата на огромната бална зала, където двамата се упражняваха всяка сутрин. Когато чу стъпки зад себе си, бързо се обърна. Погледна снаха си с облекчение и рече:

— Не бях сигурен, че ще искаш да се фехтуваме след снощи...

Лъчезарната усмивка на младата херцогиня бе красноречива — Александра не му се сърдеше заради Джордан. Явно бе решила да забрави и разговора им, и Джордан Таунсенд. Алекс взе нагръдника и сложи маската. Повдигна рапирата за поздрав и весело викна:

— Ангард...

— Мили Боже, Хоторн — прекъсна ги гласът на Роди по средата на тренировката, — не е ли малко рано да се разгорещяваш така? — Благородникът погледна непознатия противник на херцога и рече: — Който и да си, ти си дяволски добър с шпагата.

Докато изчакваше с ръце на кръста, дишането ѝ да се успокои, Александра трескаво размишляваше дали да свали маската си и да се разкрие пред Карстеърс, или да се срещне с него малко по-късно в салона, както бе планирала сутринта. Припомняйки си какво ѝ бе качал за него Антъни, реши да не бъде страхливка.

Извади двете дълги фиби, които придържаха косата ѝ, разкопча маската си и я свали. Разтърси глава и тежката ѝ лъскава коса се разпиля по раменете.

— Невероятно! — промърмори иначе невъзмутимият сър Роди, зяпна ококорено усмихнатата млада жена, която носеше стегнати бричове и широка риза, много по-предизвикателни и от най-разголената рокля. — Дяволите да ме вземат... — изруга той, но ниският съблазнителен смях на херцогинята го накара да млъкне.

— Дано така да стане — весело рече тя и с грациозна походка се приближи до него. — А ако не стане, да знаете, че наистина е трябвало да ви вземат — добави и му подаде ръка.

— Защо? — попита той, ядосан на самия себе си, задето не можеше да овладее изражението си.

— Защото ме направихте за смях пред всички, въпреки че си го заслужавах. Но ми се струва, че може би ще пожелаете да промените

това положение и по този начин да си осигурите по-благоприятен климат в небесата.

Роди беше готов да се подсмихне.

— Предполагам, че обвинявате мен за вашата... ъ-ъ... да кажем — непопулярност — рече Карстеърс, който започваше да се окопитва.

— Напротив, обвинявам себе си — рече младата красавица и се усмихна прелъстител но. — Но сега ви моля да ми помогнете да променя станалото.

— И защо да го правя? — безцеремонно попита Роди. Алекс повдигна вежди и дяволито се усмихна:

— За да докажете, че можете, разбира се.

Благородникът се подвоуми дали да приеме предизвикателството. Само от скука и за свое собствено удоволствие Роди бе унищожил репутациите на много млади дами, ала никога не бе правил опит да възвърне доброто име на някого. Ако се заемеше с тази задача, щеше да се изложи в обществото на голям риск... Ала все пак предизвикателството бе така сладко и примамливо. Възрастната херцогиня бе достатъчно влиятелна, за да накара по-старото поколение от благородниците да приемат Александра, но само Роди Карстеърс можеше да превърне младата ѝ снаха в популярна дама сред младите членове на висшето общество.

Той погледна крадешком Александра и забеляза, че тя го наблюдава с лека усмивка. Изненадан от себе си, той се загледа в дългите ѝ извити ресници, които хвърляха сянка върху деликатните ѝ скули. Сър Родерик Карстеърс като омагьосан предложи ръката си на младата жена и рече:

— Нека обсъдим стратегията си по-късно, да речем на вечеря. Довечера ще дойда и ще ви придружа на бала у Гинели.

— Значи ще ми помогнете?

Той се усмихна и отвърна, цитирайки известна сентенция:

— Мисля, че бе на Омир.

Упоритото и инатливо момиче поклати глава и с усмивка го поправи:

— Хорацій.

Карстеърс се замисли за миг, сетне се усмихна и я загледа с възхищение.

— Права сте.

„Колко бе лесно“ — помисли си Алекс месец по-късно, докато стоеше сред тълпа от обожатели и приятели. Следвайки съвета на лейди Мелъни, бе подновила гардероба си напълно. Сега в него имаше само светли дрехи в пастелни и ярки цветове, които подчертаваха красотата на женствената ѝ фигура. Другото, което направи, бе да пристъпи строгите принципи, на които я бе научила старата херцогиня, и да говори, общо взето, каквото ѝ хрумне.

Роди се бе погрижил за останалото. Той я придружаваше навсякъде и публично демонстрираше одобрението си. Беше ѝ дал ценен съвет как да се държи с бившите любовници на Джордан — лейди Уитмор и лейди Грейнджърфийлд.

— Като се имат предвид коментарите ви за несъществуващите добродетели на съпруга ви — беше ѝ казал той — и абсурдните ви хвалби по отношение на метресите му, не ви остава друго, освен да установите добри отношения с двете дами. Тогава висшето общество ще заключи, че не сте наивна и глупава, а че сте млада дама с малко пиперливо чувство за хумор.

Александра бе последвала този съвет, както и всички останали, и само за един месец бе пожънала небивал успех.

Интелектът и остроумието ѝ я превърнаха в най-желана сред младите дебютантки, които често се изчервяваха и засрамваха. Тя се отличаваше сред тълпата от блондинки. Младата херцогиня имаше лъскава и тежка коса с цвят на стар махагон, тенът ѝ бе румен, а не блед и измит като на останалите, поради което блестеше като тъмен скъпоценен камък върху бял сатен.

Тя бе импулсивна, остроумна и весела, но популярността ѝ се дължеше не само на тези качества или на огромната зестра, която Антъни бе определил за нея. Причината дори не бе в роднинските ѝ отношения със семейство Таунсенд, които щяха да продължат дори и ако се омъжеше повторно.

Александра бе загадка. Тя бе омъжена за най-желания и най-известен мъж в Англия. Затова и всички предполагаха, че тя е истинска прелъстителка. Въпреки това дори когато бе най-весела и разкрепостена, тя излъчваше чистота и невинност, които държаха повечето мъже на разстояние.

Лорд Мериуедър, който бе неин обожател, веднъж я описа така:

— Тя ме кара да искам да знам всичко за нея, но в същото време знам, че никога не бих могъл. Смея да твърдя, че никой не я познава. Младата вдовица на Хоторн е пълна загадка. Всички са на това мнение. Много е интригуваща.

Когато Роди ѝ предаде тези думи, Александра едва се сдържа да не се изсмее. Тя знаеше точно защо джентълменът я намира за загадъчна. Причината се криеше в това, че под лъскавата си опаковка тя бе само една фалшификация.

Александра така и не успя да се научи как да прогонва искриците смях от погледа си, когато някой ѝ правеше преувеличени и цветисти комплименти. Не можеше и да скрие руменината си, когато я предизвикваха да се състезава в конни надбягвания в Хайд Парк.

Светът и хората отново бяха станали привлекателни и интересни, както когато бе дете и седеше в скута на дядо си.

Един от ухажорите ѝ подаде чаша шампанско и тя я пое с усмивка, без да откъсва очи от танцуващите двойки. В другия край на залата Роди повдигна чашата си за поздрав. Карстеърс все още бе пълна загадка за нея, ала Алекс го харесваше и му бе много благодарна.

Само веднъж през цялото това време Роди ѝ бе дал повод да не го харесва. Това бе, когато той разкри историята на запознанството ѝ с Джордан, която му бе разказала, след като изрично го бе помолила да не споделя чувото с никого.

Двайсет и четири часа след това Лондон сякаш бе опожарен от клюката, че Александра Таунсенд бе спасила живота на Хоук, когато е била едва седемнайсетгодишна.

След два дни популярността ѝ нарасна неимоверно заедно с броя на ухажорите ѝ.

Когато Алекс направи забележка на Роди, той я погледна удивено.

— Мило момиче — изрече, — дадох думата си да не казвам на никого, че сте застреляли човек, за да спасите Джордан. Спазих обещанието си. Но не съм обещавал да не разкривам на хората, че сте

спасили живота на херцога. Тази новина бе прекалено любопитна, че да я държа за себе си.

В резултат на тази история младите почитатели на Александра започнаха още повече да ѝ се възхищават, защото знаеха, че тя никога няма да се държи надменно с тях, нито че ще ги унижи пред всички. Това бе и причината младият лорд Сивли, който бе непохватен и не умееше нито да се фехтува, нито да танцува, да напише поема. Произведението се казваше „Ода за Алекс“.

Оттогава всички започнаха да я наричат Алекс.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Антъни влече в дневната и завари херцогинята застанала до прозореца, загледана в лъскавата карета, която се приближаваше.

— Ела при мен, Антъни — нареди му тя с най-ледения си тон. — Погледни към улицата и ми кажи какво виждаш.

Той надникна през прозореца и отвърна:

— Множество хора, които се връщат каретите си от разходка в парка. Това виждам всеки ден.

— И какво друго виждаш?

— Виждам как Александра и Джон Холидей се връщат в една от тези карети. Файтонът, който се движи зад тях, е на Питър Уеслин. Каретата пред тази на Холидей е на лорд Тинсдейл. Горкият Холидей — подсмихна се Антъни, — пожела този следобед, да се види с мен насаме. Освен него на опашката са Уеслин, Брадфорд и Тинсдейл. Естествено, всички ще искат ръката ѝ.

— Естествено — мрачно изрече баба му, — точно това имам предвид. Днес е един от многото дни, в които се случва все едно и също. Пристигат десетки сватовници, задръстват с каретите улицата ни, пълнят салоните на дома ни, но Александра няма никакво желание да се омъжва за някого от тях. Въпреки това те продължават да пристигат с букети и да се разхождат из дома ми.

— Стига, бабо — опита се да я успокои Антъни.

— Не ме бабосвай. Може да съм стара, но не съм глупачка. Пред очите ми се случва нещо много опасно и много неприятно! Александра е подхванала някакво състезание срещу глупавия ви пол. Щом откри, че Джордан ѝ е изневерявал, и след като Карстеърс я взе под крилото си, тя разцъфтя. А когато това се случи, нейната външност заедно със зестрата, която ѝ определихме, се превърна в най-сладкото нещо в Лондон. Ако бе показала поне известен интерес към някой мъж, може би другите щяха да се откажат. Но тя не постъпи така. И ето че се заизнизва тази безкрайна нелепа поредица, за което вина само вашия глупав пол.

— Нашия пол ли? Защо?

— Защото всеки мъж, който види, че не може да притежава нещо, веднага се опитва да докаже, че той е единственият, който може да го получи. Това е отворителна черта в характера, която всички мъже притежават. Само влез в някоя детска градина и обърни внимание как момченцата се опитват да си грабнат играчките. Причината не е в това, че искат тези играчки, а в това, че се опитват да докажат способността си да ги получат.

— Благодаря ти, бабо — сухо отвърна Антъни, — задето с лека ръка задраска половината от човешкото население в света.

— Просто изтъквам един факт. Случайно да си виждал жените да се редят на опашка, когато някой някъде обяви глупаво състезание?

— Не.

— А тук се случва точно това. Все повече мъже се опитват да спечелят Александра. И без това беше лошо, когато Алекс беше само предизвикателство за тях, но сега е много по-лошо.

— Защо?

— Александра се превърна в награда. Награда за всеки, който може да я спечели или който е достатъчно дързък и умен, че да я откъдне. Дори не се опитвай да отричаш. Вече знам, че преди три дни Марбли ѝ е предложил да го придружи на кратък излет в Катбъри. Тя се е съгласила. Доколкото разбрах, той е възнамерявал да я отведе в имението си в Уилтън и да я накара да пренощува там. Тогава си се намесил ти, настигнал си ги по пътя и си накарал Александра да се върне тук под претекст, че ми е необходима. Представяш ли си как скандалът от един дуел щеше да унищожи репутацията на Алекс и как щеше да увеличи проблемите ни?

— Във всеки случай Алекс не знаеше нищо за намеренията на Марбли. Нито тогава, нито сега. Не виждам причина да я разстройвам. Помолих я повече да не се вижда с него и тя се съгласи.

— Ами Риджли? Той какво беше намислил, заведе я на панаир! Цял Лондон само за това говори.

— Александра е ходила цял живот по панаири. Не би могла да знае, че тук това не е прието.

— Предполага се, че Риджли е джентълмен. Той е знаел. Каква муха му е влязла в главата, та да заведе млада дама на такова място!

— Засягаш един от другите ни проблеми. Александра е вдовица, а не девица. Мъжете обикновено не са джентълмени спрямо опитните жени, особено ако те ги заслепяват с красотата си.

— Не бих нарекла Александра опитна жена! Та тя дори още не е жена.

Въпреки сериозността на проблема Тони се усмихна на неуместното описание на Александра, която бе неустоима красавица със зашеметяваща усмивка и прелъстителка фигура.

— Всичко е толкова сложно, защото тя е много млада, а вече е вдовица. Ако имаше съпруг като лейди Камдън, никой нямаше да смее да коментира малките ѝ лудории. Ако пък бе по-възрастна, обществото нямаше да я съди със същата строгост, с която съди девойките. Ако беше по-обикновена, отхвърлените ухажори нямаше така безмилостно да се опитват да опетнят доброто ѝ име от обида и ревност.

— Нима така правят?

— Само един-двама. Но са шушукали пред правилните хора. Знаеш как клюките се разпространяват като пожар. В крайна сметка всички започват да се чудят дали в слуха няма нещо вярно.

— Колко лошо е положението?

— Още не е лошо. Досега отхвърлените от нея мъже са успели само да намекнат за някои нейни дребни недостатъци.

— Например?

— Миналата събота Александра е била на парти. Уговорила се с един джентълмен да се видят рано за езда. Излезли са в осем. Обаче са се върнали по мръкнало, а дрехите на Александра били изпокъсани и раздърпани.

— Мили Боже! — извика херцогинята и притисна длан към гърдите си.

Антъни се усмихна.

— Джентълменът е на седемдесет и пет години и е свещеник. Искал да покаже на Алекс някакво старо гробище, на което случайно се натъкнал преди седмица. За беда не успял да си спомни точното местонахождение на гробището, а когато си го припомнил няколко часа по-късно, Алекс вече била загубила ориентация, а той бил толкова уморен, че го било страх да язди, преди да си почине.

— Ами дрехата ѝ?

— Крачолът на костюма ѝ за езда бил скъсан.

— Значи цялата случка дори не си заслужава да се споменава.

— Именно. Но вече толкова пъти е преразказвана и преувеличавана, че всички започват да се съмняват. Най-лесното решение на проблема е да помолим някой по-възрастен да я придружава навсякъде, но това ще накара хората да си мислят, че не ѝ вярваме, освен това ще развали цялото удоволствие от успеха ѝ.

— Глупости! Александра не се забавлява и точно затова те извиках. Тя върти мъжете на малкото си пръстче само за да докаже на Джордан, че може да го направи, за да докаже, че ще го бие в собствената му игра. Ако ухажорите ѝ изчезнат, тя дори няма да забележи. А ако забележи, няма ни най-малко да се трогне.

Тони се ядоса.

— Не бих нарекъл посещенията на панаира, нито състезанията в Хайд Парк или пък другите неща, които прави, победа в играта на Джордан.

— Въпреки това тя прави точно това. Не знам дали го съзнава, но това е истината. Съгласен ли си?

— Да, предполагам, че си права.

— Разбира се, че съм — вбеси се старицата. — Ти също си на мнение, че поведението на Александра излага бъдещето ѝ и репутацията ѝ на риск. А и ми се струва, че ситуацията ще се влошава.

Антъни въздъхна и рече:

— Права си.

— Така. Тогава ще се согласиш с мен, когато ти заявя, че не желая да живея тук в Лондон, обсадена от ухажорите на Александра, нито пък да седя на тръни, притеснена, че някой все ще успее в онова, в което Марбли се провали. Искам да прекарам остатъка от живота си в Роузмейд. Но не мога да отида там, защото Александра ще трябва да ме придружи, а това също ще провали бъдещето ѝ. Единственото, което ни остава, е да я накарам да живее тук с теб, а това е немислимо. Скандалът ще е невероятен.

— Да, като че ли няма изход от ситуацията.

— Сега, когато и двамата сме на едно мнение, искам да те помоля за нещо.

— Само кажи какво.

— Ожени се за Александра.

— Всичко друго, но не и това — намръщи се Тони. Старицата се загледа мрачно във внука си. Той познаваше този поглед. С него цял живот баба му подчиняваше слугите, плашеше недоброжелателите и наказваше децата си. Единствено Джордан и майка му бяха имунизирани към този поглед.

Антъни обаче още се боеше от херцогинята. Сега отчаяно се огледа, сякаш търсеше изход за бягство.

Баба му стоеше и чакаше.

Мълчанието бе друго смъртоносно оръжие, което тя употребяваше с виртуозност. В моменти като този винаги млъкваше. Много по-лесно и по-високомерно бе да накараш някого да моли за пощада само защото мълчиш, вместо да го залееш с поток от гневни тиради.

— Май не осъзнаваш за какво ме молиш — ядоса се Тони. Отказът му веднага предизвика атака. И Антъни успя да се досети къде точно ще се прицели баба му. Тя бе майсторка на словесните двубои.

— Искрено се надявам — изрече надменно тя и като че ли леко разочаровано, — че няма да ми твърдиш, че Александра не те привлича.

— Ами ако кажа точно това?

Старицата смръщи вежди, предупреждавайки го, че ще избухне, ако той продължи да се съпротивлява.

— Не е нужно да изравяме томахащата. Не го отричам. Освен това същата идея ми е хрумвала и на мен.

Херцогинята възвърна спокойното си изражение и леко кимна — жест, който означаваше, че може би един ден Антъни ще си възвърне благоволенieto й.

— Сега вече говориш разумно.

— Не съм съгласен да направя това, за което ме молиш, но ще го обсъдя с Алекс и ще оставя решението на нея.

— Александра няма думата по въпроса, също както и ти, мили мой. И не е необходимо да говориш за това с нея, защото вече накарах Хигинс да я покани да се присъедини към нас. — Старицата погледна към вратата и добави: — Сега.

— Сега! — избухна Тони. — Не може сега. Долу ме чакат трима мъже, които възнамеряват да поискат ръката й от мен.

Херцогинята не обърна внимание на думите му и просто махна с ръка.

— Ще накарам Хигинс да ги отпрати.

Преди Антъни да успее да протестира, старицата отвори вратата и пусна Алекс вътре.

— Александра — рече тя строго, — поведението ти напоследък доста ни притеснява. Знам, че не желаш да ни безпокоиш. Аз съм стара жена...

— Притеснявам ли те, мадам? — разтревожи се Алекс. — С поведението си? Какво съм направила?

— Ще ти кажа — рече херцогинята и набързо изреди няколко случки, с което целеше да изплаши и обърка Александра. — Тази ужасна ситуация, в която се намираме, не е изцяло по твоя вина. Истината обаче е, че ако Антъни не беше прозрял истинските намерения на сър Марбли и ако не те бе спасил навреме, ти щеше да се озовеш в Уилтън, а с репутацията ти щеше да бъде свършено. Ако това бе станало, щеше да се наложи да се омъжиш за онзи измамник. Това твоє флиртуване с ухажорите трябва да престане. Всички мислят, че ти просто се забавляваш, но аз те познавам. Държиш се така заради Джордан, за да му покажеш, че не си по-глупава от него. Както се казва: „зъб за зъб“. Ала това не е възможно, скъпа моя! Твоите малки лудории не могат да се сравняват с нещата, които мъжете вършат, особено мъжете като Джордан. Освен това той е мъртъв.

Александра объркано погледна херцогинята.

— Знам това.

— Чудесно! Тогава няма причина да продължаваш да живееш по този начин. — Възрастната жена погали лицето на снаха си и добави: — Престани, преди да унищожиш репутацията и бъдещето си. Трябва да се омъжиш за някого, скъпа, и понеже съм загрижена за теб, желая този човек да бъде Антъни. Това също е и негово желание. Трябва да се занимаваш с нещо друго освен със забавленията, Александра. Трябва да се задомиш и да имаш деца. Досега си играеше с огъня и се боя, че това не може да продължи. Балните рокли струват цяло състояние в Лондон, а ние не сме направени от пари. Ще оставя на теб и на Антъни да се доуточните. — Усмивната, възрастната жена тръгна към вратата, но се извърна и добави: — Планирайте голяма сватба в църква, но да бъде съвсем скоро, разбира се.

— Разбира се — сухо рече Антъни. Александра мълчеше.

Херцогинята изгледа внука си заплашително и се обърна към Алекс:

— Досега никога не съм си го признавала, но съм много суеверна. Винаги съм вярвала, че нещата, които имат лошо начало, имат и лош край. А твоята женитба с Джордан... Е, това бе тъжно и безсмислено събитие. Хубава голяма църква ще промени това. Хората ще говорят само за сватбата. След три седмици ще е идеално време за провеждане на церемонията. — Без да изчака да чуе възраженията им, старицата затвори вратата зад себе си и остави двамата сами.

Алекс се вкопчи в облегалката на един стол, за да запази равновесие, и бавно вдигна поглед към Тони, който се усмихваше пред затворената врата.

— Тя е по-безмилостна, отколкото предполагах — промълви той с обич и раздразнение. — Единствено Хоук издържаше на погледа ѝ. Моят баща и чичо ми се ужасяваха от нея. Същото бе и с дядо...

— Тони — прекъсна го тя нещастно и объркано, — какво толкова направих? Нямах представа, че петня името ни. Защо не ми каза, че харча прекалено много? — Искаше ѝ се да потъне в земята от срам, внезапно осъзнала, че се е отдала на разгулен живот.

— Александра! — Тя се обърна и се вгледа в него. — Току-що бе подложена на най-умелото емоционално изнудване, което някога съм виждал. Баба ми е виртуоз в това отношение. Тя е в цветущо здраве, ти не ни създаваш каквито и да е финансови проблеми и определено не петниш името Таунсенд.

Александра не се успокои. Повечето от нещата, за които бе споменала старицата, ѝ бяха хрумвали и я бяха тревожили. Повече от година вече живееше с тези хора, които я бяха приели като част от семейството си и се отнасяха с нея като с кралска особа. Отначало бе възпирала гласа на съвестта с мисълта, че херцогинята се нуждае от подкрепата ѝ в месеците след смъртта на Джордан. Ала напоследък почти не се виждаше с възрастната жена. Най-често си помахваха, докато каретите им се разминаваха на улицата или разменяха по някоя дума, преди всяка да поеме ангажиментите си за деня.

— Обаче частта за Марбли е истина, нали? — нещастно попита тя.

— Да.

— Та той не е влюбен в мен като останалите. Умът ми не го побира защо е решил да ме отвлече така.

— Баба ми има интересна теория по въпроса. Става дума за малките момченца и играчките. Трябва да я попиташ някога.

— Не ми говори с гатанки. Просто ми кажи защо се случва всичко това!

Тони набързо ѝ предаде разговора си с херцогинята.

— Проблемът е, че си прекалено желана. А това ще донесе много грижи и на теб самата, и на нас.

— Ама че глупост. Не може да е само това — засмя се тя.

— Кажи ми истината, наслаждаваш ли се на дебюта си този сезон?

— Всичко е такова, каквото ми го описа: вълнуващо, елегантно, луксозно...

Тони се засмя.

— Много неумела лъжкия си!

— Знам — призна тя обезсърчено.

— Нека се придържахме към истината.

— Искаш да знаеш дали ми харесва сезонът ли? — Алекс се замисли сериозно. Като всички благородници и тя спеше до късно сутрин, закусваше в леглото, преобличаше се поне по пет пъти на ден според ангажиментите си. Всъщност никога през живота си не е била толкова заета. Ала един въпрос не ѝ даваше мира... Какъв е смисълът?... Какъв е смисълът?... Неспособна да погледне Антъни в очите, тя отиде до прозореца и рече: — Всичко е много забавно и хубаво, но ми се струва, че понякога всички се трудят толкова усилено, за да се забавляват. Лондон ще ми липсва, когато го напусна, и знам, че ще ми се иска да се върна тук. Но нещо липсва. Искам да работя. Тук се чувствам безполезна, въпреки че никога не съм била така заета. Налудничаво ли ти се струва всичко това?

— Винаги си била много разумна, Александра.

Окуражена, тя се обърна към него и го погледна.

— Александър Поуп е казал, че забавлението е щастие за онези, които не могат да мислят. Не съм напълно съгласна с това твърдение, но ако забавлението стане единствената ми цел в живота, ми се струва, че... ами че за мен ще е незадоволително. Тони, ти никога ли не си се отегчавал от безкрайните забавления?

— Тази година не съм имал време за подобни занимания. Знаеш ли, преди завихдах на Джордан за всичко това — за именията му, за земите и за инвестициите. Сега, когато всичко ми принадлежи, бих го сравнил с тежка скъпоценна огърлица. Прекалено ценно е, за да бъде пренебрегнато, прекалено тежко е, за да бъде носено. Когато Джордан бе на двайсет, наследи титлата. Тогава богатството на семейството бе завидно, но не и огромно. Именно той успя да направи живота ни така разкошен и да увеличи авоарите ни десетократно. При това само за седем години. Той се нахвърляше върху работата като звяр, но винаги си оставяше време и за забавления. Аз обаче не успявам да върша и двете.

— Заради това пренебрегваш дамите, които ми досаждат непрестанно с въпроси къде ще бъдеш през деня?

Тони се изсмя.

— Не. Пренебрегвам ги по същата причина, поради която ти пренебрегваш своите ухажори. Поласкан съм, но не и заинтересуван.

— Нито една от тях ли не ти привлече вниманието през годините?

— Само една — призна той с усмивка.

— Коя?

— Дъщеря е на един граф.

— Какво се случи? Или е прекалено лично, за да ми разкажеш?

— Не, не е. Историята всъщност е доста обикновена. Тя ме харесваше и аз я харесвах. Поисках ѝ ръката, но родителите ѝ настояваха да изчака до края на сезона да не би да се появи по-добра партия от мен. Аз съм човек с отлично потекло и състояние, но без титла. Затова решихме да запазим в тайна чувствата си, докато не свърши сезонът.

— И?

— И тогава се появи човек с титла и богатство, който се интересува от нея. Придружи я на няколко бала и ѝ се обади един-два пъти. Сали се влюби лудо в него.

— И тя се омъжи за него, а не за теб, нали? — съчувствено попита Алекс.

Тони се подсмихна и поклати глава.

— За този благородник Сали бе само безсмислено запълване на времето.

— Той... е бил Джордан, нали? — попита тя и усети как ѝ прилошава.

— За мое щастие — не, не беше той.

— Във всеки случай на теб ти е по-добре без нея — заключи лоялно Александра. — Или е била прекалено алчна, или съвсем празноглава. — Внезапно тя закачливо се засмя и добави: — Сега, когато ти си най-видният херцог на Англия, сигурно си гризе ноктите от яд.

— Сигурно.

— Е, аз се надявам, че е така. Въпреки че е много грозно от моя страна.

— И от моя — засмя се на свой ред Тони. — Защото и аз се надявам на това.

Двамата постояха мълчаливи. Винаги се радваха на приятелството си в такива моменти. Сетне Антъни бавно пое дъх и каза:

— Това, което исках да ти кажа, е, че прекалено многото работа е също така затормозяваща, както и прекалените удоволствия.

— Прав си, разбира се. Не ми бе хрумвало.

— Ала сега има нещо, върху което ще трябва да се замислиш — меко промълви той.

— Какво?

— Трябва да помислиш дали онова, което липсва в живота ти, не е любовта.

Внезапният ѝ смях го свари неподготвен.

— Мили Боже, трябва да се благодаря, че ми липсва. Вече съм се влюбвала, ваша светлост, и ни най-малко не ми хареса! Предпочитам да ме боли стомахът.

Тони осъзна, че тя говори откровено и напълно сериозно. Испита гняв към покойния си братовчед.

— Ти само опита мъничко от това чувство.

— Достатъчно, че да установя, че не ми харесва.

— Следващия път може да ти хареса повече.

— Направо ми се гади, като си го помисля. Все едно съм яла... змиорки — засмя се отново Алекс.

Тони изруга:

— Дяволите да те вземат, Джордан! Ако беше жив, щях да те удуша със собствените си ръце.

— Не, ти не ме разбра! Исках да кажа, че дори когато мислех, че той също ме обича, се чувствах напрегната и уплашена. Все се притеснявах и за най-малките неща. Исках да го зарадвам и се измъчвах, докато се опитвах. Предполагам, че това ми е в кръвта. Жените от моето семейство винаги са се влюбвали в неподходящите мъже. И са ги обожавали, глезели са ги и са се опитвали всячески да им угаждат.

Тони изведнъж избухна в смях и импулсивно я придърпа в прегръдката си. Когато се успокои, той сведе поглед към нея и попита сериозно:

— Александра, какво искаш от живота?

Тя се вцепени, когато мъжът, когото бе приемала като по-голям брат, обхвана лицето ѝ в длани. Едва промълви:

— Не знам.

— Каж ми как се чувстваш сега, когато си една от най-желаните жени в Лондон?

— Празна. И безчувствена.

— Омъжи се за мен, Александра!

— Аз... аз не мога.

— Разбира се, че можеш. Ще те направя щастлива. Знаем как да го направя, въпреки че ти самата не си наясно.

— Как? — попита боязливо тя и внимателно се вгледа в лицето му, сякаш го виждате за пръв път.

— Като ти дам онова, което аз самият желая — деца, дом, семейство, любим човек.

— Недей — изплака тя. — Не знаеш какво говориш, Тони. Не съм влюбена в теб и ти не си влюбен в мен.

— Но не обичаш и други, нали?

Тя поклати глава и той се усмихна.

— Ето, видя ли? Това само улеснява нещата. Аз също не съм влюбен. Вече познаваш най-добрите и най-хубавите мъже в обществото. Онези, които не си видяла, не са по-различни. Затова можеш да ми вярваш.

Когато тя продължи да се колебае, Тони леко я разтърси.

— Александра, престани да витаеш из облаците. Това е животът. Истинският живот. Няма да видиш нищо ново и вълнуващо, освен ако не създадеш семейство.

Семейство. Истинско семейство. Тя никога не бе имала здраво, сплотено и щастливо семейство.

Коя жена би могла да мечтае за повече от онова, което той ѝ предлагаше? Тони я обичаше. А тя можеше да го направи щастлив. Мисълта сгря сърцето ѝ. Можеше да посвети времето си на него и на усилието да го направи щастлив. Можеше да му роди деца.

Деца... Мисълта да има свое дете бе достатъчна мотивация за нея да се омъжи за този нежен и щедър мъж. От всички мъже, с които се бе запознала в Лондон. Тони бе единственият, който споделяше възгледите ѝ за живота.

С нечовешко усилие Джордан помогна на приятеля си да се изправи и го понесе към потока. Погледна към слънцето, опитвайки се да прецени кое време е. Това бе важно. Реши, че е около пет следобед.

Беше видял как английски войници тихомълком се придвижват през гората. Англичани... Свобода...

С малко повече късмет след три-четири седмици щеше да си бъде у дома.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всички се усмихваха широко, дока го Александра слизаше по стълбите. Младата жена бе облечена в прелестна сатенена рокля с цвят на синкав скреж, украсена е перли, диаманти и сини цирконии около деколтето и по ръкавите.

Пенроуз ѝ отвори вратата, както бе правил хиляди пъти, ала този път тя се отправяше към църквата, в която щеше да се омъжи за Тони. Милият старец се усмихна и ниско се поклони.

Филбърт се просълзи, когато господарката му го прегърна.

— Късмет.

Старият иконом и късогледият лакей заедно с чичо Монти бяха единственото ѝ семейство сега. Майка ѝ бе продала дома им в Моршам и бе предприела дълго пътуване, затова не можеше да присъства на сватбата. Мери-Елън и съпругът ѝ очакваха първото им дете да се роди всеки миг, затова също не можеха да дойдат в Лондон. Поне чичо Монти бе тук, за да я придружи до олтара. И въпреки че Мелъни наскоро бе открила, че е бременна, тя се бе съгласила да стане кума.

— Готова ли си, скъпа? — попита чичо Монти и ѝ подаде ръка.

— Внимавайте да не настъпите шлейфа на Александра — скастри го старата херцогиня и критично огледа възрастния мъж. През последните три дни тя бе посвещавала сър Монтакю в тайните на добрите обноски и на трезвеността. Внезапно присви очи и подозрително понита: — Сър Монтакю, — рече и се вгледа в румените му страни, — да не сте се почерпили тази сутрин?

— Разбира се, че не! — изпухтя той недоволно, въпреки че цяла сутрин се бе наливал с мадейра.

— Няма значение. Просто не забравяйте онова, което ви казах. След като отведете Александра до олтара, трябва да се върнете при нас. Ще седнете до мен и ще изчакате аз да се изправя. Ясно ли е? Ще ви направя знак, когато дойде моментът да се изправим. Всички останали ще седят, докато ние не направим това. Ясно?

— Не съм идиот, мадам. Аз съм рицар.

— И ще бъдете мъртъв и обезчестен рицар, ако сбъркате. Няма да позволя подобно непочтително държание като миналата неделя. — Поучителната тирада продължи по целия път до каретата. — Направо не можах да повярвам, когато заспахте и захъркахте по средата на службата и привлякохте вниманието на всички.

Чичо Монти се настани в каретата и страдалчески погледна племенницата си, сякаш ѝ казваше: „Не знам как си успяла да се разбереш с тази дърта харпия, мило момиче...“

Александра се усмихна. Тя знаеше не по-зле от него, че руменината по бузите му е предизвикана от цяла гарафа мадейра.

— Защо се бавим? — ядосано попита Джордан, докато каретата му се движеше непростимо бавно към дома му на Брук Стрийт.

— Не знам, ваша светлост. Струва ми се, че в близката църква ще има някакво събитие.

Джордан отново погледна към слънцето, опитвайки се да разбере колко е часът. Повече от година не се бе радвал на лукса да има часовник. Досега бе приемал всичко, което има, като даденост. След дългите месеци, прекарани в плен и мъчения, се съмняваше, че ще гледа по същия начин на живота като преди. Любимият лондонски пейзаж и познатите градски звуци, които така го бяха зараждали преди час, изведнъж престанаха да му правят впечатление. Замисли се за шока, който появата му щеше да предизвика у всички, които го обичаха.

Баба му все още бе жива, това бе успял да разбере от капитана на „Сокол“. С малко повече късмет щеше да я открие в градската ѝ къща, където щеше да успее да я предупреди, че е жив, вместо да влезе в собствения си дом и да я завари неподготвена там. Ако беше в Лондон, Тони щеше да е отседнал в дома на Джордан, който сигурно мислеше за свой. Доста пъти му бе хрумвало, че Тони вероятно няма да се зарадва на появата му, защото това ще го лиши от титлата херцог и от всички имена, ала тази мисъл бе също така отблъскваща, както и идеята, че братовчед му може би е участвал в заговора за отвлечането му. Отказваше да го повярва, ала за съжаление не можеше да прогони това съмнение, припомняйки си думите на бандита, който го бе ударил

на брега... „Онзи ни плати да го убием, Джейми, а не да го продаваме на кораб...“

Джордан протони мрачните мисли. Беше напълно възможно някой от ревнивите съпрузи на приятелките му, като например старият Грейнджърфийлд, да стои в дъното на заговора. Имаше начин да се разбере кой е виновникът. Днес обаче Джордан просто искаше да се наслади на завръщането си у дома.

Искаше просто да влезе вкъщи, да се здрависа с Хигинс, да прегърне баба си и да избърше сълзите от страните ѝ, да потупа Тони по рамото и да му благодари за добрата работа, която е свършил в негово отсъствие.

Джордан искаше да се изкъпе, да облече собствените си дрехи и... след това искаше Александра. Единственото, което го плашеше, бе срещата му с младата му „вдовица“. Със сигурност романтичната Александра дълги месеци го бе оплаквала. Тогава тя бе слаба като тръстика, но сега сигурно бе съвсем измършавяла. Боже, колко нещастен бе станал животът ѝ в деня, в който бе срещнала херцога на Хоторн.

Той осъзнаваше, че Александра може би се е променила, ала се надяваше промените да не са много и драстични. Сега сигурно се бе превърнала в жена, достатъчно възрастна, че да се грижи за съпруг и деца. Той самият щеше да я доведе в Лондон и да я представи във висшето общество.

Не възнамеряваше да остава в Лондон. Бе загубил цяла година от живота си, но имаше десетилетия пред себе си, за да реши какво да прави оттук нататък. Вече знаеше кое е най-важното, знаеше какво иска... може би каквото винаги бе искал. Искаше да живее смислен живот, искаше истински брак, а не фарса, който бе разиграл преди година и нещо. Копнееше за любовта, която Александра му бе предлагала, която му бе вдъхнала сили да се бори за живота си. Желалаше да я глези и да удовлетворява всяко нейно желание, щеше да я предпазва от гибелното влияние на външния свят.

Опита се да си представи как изглежда съпругата му сега. Ала единственото, което видя, бе усмихнатото ѝ лице и изумително зелените ѝ очи. Лице, което бе почти красиво.

Сигурно бе прекарала цяла година в траур, а следващите шест месеца в изучаване правилата на обществото. Вероятно вече бе готова

да дебютира. Джордан си спомни за обещанието на баба си, че ще се опита да обучи момичето на всичко, което знае.

Онова, което го плашеше обаче, бе, че от мъка по него Александра може би се бе върнала в забравеното от Бога място — Моршам, или още по-ужасно — може би бе загубила разсъдъка си от всичко преживяно.

Кочияшът спря и Джордан слезе и застана пред красивата каменна къща. Чувстваше я толкова родна... и в същото време така чужда.

Повдигна тежкото чукало и го остави да удари вратата. Пое дъх и се приготви да посрещне развълнувания Хигинс.

Вратата се отвори.

— Да? — понита непознатият с огромни очила.

— Кой сте вие? — обърка се Джордан.

— Аз трябва да ви задам този въпрос, сър — отвърна Филбърт, озъртайки се за Пенроуз, който явно не бе чул чукането.

— Аз съм Джордан Таунсенд грубо го срязва Хоук, понеже реши, че няма смисъл да се опитва да обяснява, че всъщност не е мъртъв и че той, а не Тони, е херцогът на Хоторн. Сетне мина покрай лакея и попита: — Къде е Хигинс?

— Господин Хигинс излезе.

Джордан се намръщи. Искаше му се Хигинс или Рамзи да са до него в този миг, за да подготвят баба му за срещата. Огледа салона вдясно. Беше пълен е букети цветя. Нямахше никого.

— Довечера прием ли ще има?

— Да, сър.

— Е, сега ще се превърне в парти за „добре дошъл“ — подсмихна се Джордан и добави: — Къде е господарката ти?

— В църквата.

— А господарят ти?

— И той е там.

— Молят се за безсмъртието на душата ми без съмнение... Матисън наблизо ли е? — понита той, знаейки, че Тони сигурно е задържал на работа главния камериер.

— Да — рече Филбърт и удивено се загледа в непознатия член на семейство Таунсенд, който заизкачва стълбището и започна да раздава заповеди, сякаш бе господар.

— Веднага ми го прати. Ще бъда в жълтия салон. Кажи му, че искам да се изкъпя и да се обръсна незабавно. И да се преоблека. В собствените си дрехи, ако е възможно и ако още са тук. Ако не, ще сложа нещо на Тони или на някого друго.

Джордан влезе в господарските покои, в които вероятно се бе настанил братовчед му. Отиде в жълтия салон, който не бе кой знае колко разкошен, но сега му стори като най-прекрасното място на земята. Свали грозното сако, подарено му от капитана на „Сокол“, и започна да разкопчава ризата си.

Тъкмо бе започнал да разкопчава панталона си, когато в стаята нахълта задъхан Матисън.

— Изглежда има някакво недоразумение, сър, името ви не може да е... Мили Боже! — камериерът млъкна и зяпна. След това продължи да повтаря само: — Мили Боже, ваша светлост! Мили Боже!

Джордан се засмя. За такова посрещане си бе мечтал.

— Убеден съм, че всички сме много благодарни на Всевишния, задето направи така, че да се върна жив и здрав у дома. Обаче в момента наистина имам нужда от баня, а после искам да се преоблека в чисти дрехи.

— Разбира се, ваша светлост. Веднага. И ако позволите, искам да ви кажа колко невероятно щастлив, невероятно удивен съм... Мили Боже! — извика Матисън, само че този път изглеждаше ужасен.

Херцогът удивено изгледа иначе съдържания мъж, който изтича в стаята на Тони и почти мигновено се върна с риза и панталони в ръце.

— Миналата седмица ги открих в гардероба. Бързо! Трябва да побързате... В църквата! Сватбата...

— Сватба. Ето защо всички са в църквата. Кой ще се жени?

— Лорд Антъни — зададено отвърна Матисън, който се опитваше насила да облече господаря си и напъхваше ръката му в единия ръкав на ризата.

Джордан се усмихна и попита:

— За кого ще се жени?

— За жена ви!

Джордан бе така поразен, че отначало не можа да осъзнае казаното.

— Двуженство! — извика Матисън.

— Тичай на улицата и спри нещо, стига да е на колела — изкомандва господарят и нахлузи ризата. — След колко време е церемонията?

— След двадесет минути в „Сейнт Пол“.

Джордан скочи във файтона, който отмъкна изпод носа на един разгневен благородник.

— До „Сейнт Пол“ — извика на кочияша. — И ако ме закараш за петнайсет минути, ще можеше да изживееш остатъка от живота си в охолство.

— Май ще е трудно. Там има сватба и задръстванията са ужасни.

Докато пътуваха, така и не успя да се успокои и да прогони мислите, които го мъчеха. Движението наистина бе натоварено. Единственото, което му оставаше, бе да чака и да размишлява над нещастieto си.

Мисълта, че след приключване на траура Тони може да се ожени, му бе хрумвала един-два пъти, въпреки че братовчед му никога не бе проявявал желание да се обвърже. Беше си представял, че някой ден и Александра може да се влюби и да пожелае да се омъжи, но не и толкова скоро. Не и докато се предполагаше, че е лудо влюбена в него...

Ала никога не си бе представял, че от някакво криворазбрано чувство за чест и достойнство Тони ще се ожени за младата му вдовица. „По дяволите! — изруга, когато зърна кулите на църквата. — Какво ли го е прихванало, та да постъпва така глупаво...“

Изведнъж му хрумна, че причината може да е съжаление. Явно цялата тази катастрофа бе предизвикана от съжаление и той просто трябваше да предотврати сключването на този брак. Иначе Александра и Тони щяха да бъдат обвинени в двуженство. Преди файтонът да спре напълно пред „Сейнт Пол“, Джордан вече тичаше нагоре по стълбите, молейки се да е пристигнал навреме, за да спре проклетата сватба. Тази надежда умря в мига, в който той отвори тежката дъбова врата и видя младоженците, застанали пред олтара.

Закрачи бавно, а тежките му стъпки отекваха като изстрели в притихналата църква.

След малко спря и зачака момента, в който трябваше да заговори. Внезапно го осени мисълта, че всъщност никой не е скърбял за него, че ако близките му са го обичали, никога нямаше да се стигне до този фарс. Мисълта го потресе. Огнен гняв запали душата му. Ала той продължаваше да стои невъзмутимо край втория ред от пейки, скръстил ръце на гърдите си, зачакал удобния момент.

Повечето от гостите започнаха да се заглеждат в него и някои го познаха. Всички засушукаха и новината се разпространи като пожар. Алекс чу шума, който се надигаше зад гърба ѝ, и несигурно се озърна към Антъни, който пък внимателно слушаше думите на архиепископа:

— Ако има някой от тук присъстващи те, който знае причина тези двама да не бъдат обвързани в свят съюз, да говори сега или да замълчи навеки...

За миг в църквата се възцари гробна тишина — ужасната, напрегната тишина, която винаги настъпва в такъв момент — ала този път зад гърбовете на булката и младоженеца се чу дълбок глас, изпълнен с горчив сарказъм:

— Има една причина...

Тони подскочи и се обърна, архиепископът ахна ужасено, Александра замръзна на място, а всичките три хиляди гости се завъртяха на местата си. Внезапно в църквата се разнесе невероятен шум. Графиня Мелъни Камдън изпусна сватбения букет. Родри Карстеърс се ухили широко, Алекс стоеше напълно убедена, че или сънува, или е полудяла.

— На какви основания оспорвате този брак? — най-сетне попита ужасеният архиепископ.

— Булката вече е омъжена — рече Джордан. — За мен.

Този път нямаше никакво съмнение. Алекс позна гласа.

Радостта ѝ избухна като експлозия, помитайки всички спомени за предателството и измамата му. Тя бавно се обърна. Наистина бе Джордан. Беше жив. Коленете ѝ се подкосиха. Той наистина стоеше там, гледаше я и се усмихваше.

Внезапно съпругът ѝ се извърна към братовчед си и впи гневен, обвинителен поглед в него. Старата херцогиня стоеше като вкаменена, притиснала ръка към гърдите си. Не можеше да откъсне очи от Джордан. Изглежда, само чичо Монти бе способен да говори и да се движи в този миг, несъмнено заради гарафата мадейра, която бе изпил

преди церемонията и която явно му попречи да познае Джордан. Въпреки това старецът си припомни заплахите на херцогинята и нареди на непознатия:

— Сядай, младежо! И не смей дори да мигнеш, докато архиепископът не приключи с церемонията, иначе старата херцогиня ще превърне живота ти в ад.

Гласът му сякаш развали магията. Архиепископът рязко обяви, че церемонията не може да продължи, и се отдалечи. Тони хвана треперещата ръка на Алекс и тръгна по пътеката. Джордан се отдръпна и ги пусна да минат, а старата херцогиня бавно се изправи, впила поглед във внука си. Подпийналият чичо Монти предположи, че сватбата е приключила, предложи ръката си на херцогинята и гордо я придружи по пътеката, следвайки младоженеца и булката, усмихвайки се благо на зяпналите от удивление гости.

Пред входа на църквата той звучно целуна Александра, взе ръката на Тони, раздрусвайки я енергично, когато суровият глас на Джордан го възпря:

— Глупак такъв, сватбата е отменена! Свърши нещо полезно и отведи съпругата ми къщи. — Поемайки ръката на баба си, той се запъти към чакащите карети, а на Тони нареди рязко: — Предлагам да се махаме отгук, преди тълпата да ни се нахвърли. Сутрешните вестници ще разнесат мълвата за неочакваното ми завръщане. Ще научат всичко от тях. Ще се срещнем в моята... в градската ни къща.

— Няма да успееш да спреш файтон. Хоторн — каза чичо Монти, взимайки думата, защото Александра и Тони сякаш не бяха способни дори да помръднат. — Наблизо не се вижда нито една карета. Ще се возиш с нас.

Той стисна силно Антъни с една ръка, а Александра — е другата и тръгна към каретата.

Джордан поведе баба си към нейната карета, изстреля някаква заповед на удивения ѝ кочияш, качи се и се настани до старицата.

— Джордан... — прошепна най-накрая тя и го загледа радостно с насълзени очи. — Наистина ли сити?

Усмивка смекчи каменното му изражение. Прегърна я и нежно я целуна по чело го.

— Да, мила бабо.

Тя положи ръка на загорялото му лице, но бързо я дръпна и му се скара:

— Хоторн, къде се беше дянал! Решихме, че си умрял! Горката Александра за малко да се погуби от мъка, а Антъни...

— Спести ми лъжите — хладно я прекъсна той. — Не ми се видя Тони да е особено щастлив от появата ми, а „скърбящата“ ми съпруга бе лъчезарна булка.

Хоук се замисли за красавицата, която се бе обърнала към него. В продължение на един прекрасен миг той си помисли, че е попаднал на друга сватба или че Матисън не е разбрал правилно коя е булката. Джордан не бе успял да я познае. Едва когато видя прекрасните ѝ очи, със сигурност разбра коя е тя — точно както бе разбрал, че Тони не се жени за нея от съжаление. Хубавицата пред олтара можеше да предизвика страст у всеки мъж, но не и съжаление.

— Бях останал с впечатлението — саркастично отбеляза младият мъж, — че траурният период след смъртта на близък роднина е една година.

— Разбира се, че е така, и ние го спазихме! — отбранително отвърна херцогинята. — Нито един от нас не се появи в обществото до април, когато Александра излезе от траура, а аз не...

— И къде живееше скърбящата ми вдовица по време на този печален период? — заяде се той.

— В Хоторн, с Антъни и с мен, разбира се.

— Разбира се — повтори внукът ѝ язвително. — Намирам го за удивително, че Антъни не се е задоволил с титлите ми, земите ми и парите ми — искал е да притежава и жена ми.

Възрастната жена пребледня, давайки си сметка как изглежда всичко това на внука ѝ, и в същото време осъзна, че като се има предвид настроението му, ще е огромна грешка да му обяснява, че лошата слава на Александра е наложила тази сватба.

— Не си прав, Хоторн, Александра...

— На нея очевидно ѝ е харесало да е херцогиня на Хоторн и е направила единственото нещо, което е можела, за да запази титлата си. Решила е да се омъжи за настоящия херцог на Хоторн.

— Тя е...

— Пресметлива измамница? — подсказа ѝ Хоук, яростта и отвращението го разяждаха като киселина. Докато той бе захвърлен в

далечен затвор и по цели ноци се беше притеснявал, че жена му се погубва, измъчвана от мъка и отчаяние, Тони и Александра се бяха наслаждавали на всички светски блага. И след известно време бяха решили да се насладят един на друг.

Херцогинята видя суровото му изражение и въздъхна безпомощно и с разбиране.

— Виждам колко ужасно ти изглежда всичко това, Джордан — каза. — И разбирам, че не искаш да чуеш гласа на разума. Обаче много държа поне да ми обясниш какво си правил през всичкото това време.

Той ѝ разказа събитията от последната година, пропускайки най-лошите моменти. Докато разказваше обаче, осъзна още по-силно иронията на ситуацията. Докато бе лежал, окован във вериги, Тони щастливо си бе присвоил титлите, имотите и парите му, а после бе решил да му отнеме и съпругата.

Зад тях в карета със златния фамилен герб — емблема, която Антъни вече нямаше правото да използва — Александра седеше неподвижно до чичо Монти срещу Антъни, който гледаше втренчено през прозореца. Алекс мислеше за Джордан. Той бе жив и здрав, само че бе доста по-слаб, отколкото си го спомняше. Дали нарочно бе изчезнал, защото е искал да избяга от жалкото дете, за което се бе оженил, дали бе решил да се върне едва когато бе разбрал, че братовчед му ще се замеси в скандал за двуженство? Радваше се, че Джордан е жив и здрав, но същевременно беше много объркана. Не можеше чак толкова да я презира!

Натрапчиви мисли започнаха да я измъчват. Мъжът, на чието завръщане се радваше, бе същият, който я бе съжелявал. Беше ѝ се подигравал пред любовницата си. Джордан Таунсенд, както вече знаеше и никога не биваше да забравя, бе мъж без принципи, неверен, безсърдечен и покварен. А тя бе негова съпруга!

Александра го нарече с всички обидни думи, за които се сети, но когато приближиха дома, яростта ѝ отслабна. Ядът изискваше енергия и концентрация, а в момента беше парализирана от изненадата.

Срещу нея Тони се размърда на мястото си и това ѝ напомни, че не само нейното бъдеще е променено от появата на Джордан.

— Тони — изрече съчувствено, — аз... аз съжелявам. Радвам се, че майка ти реши да си остане вкъщи с брат ти. Шокът от завръщането на Джордан със сигурност щеше да ѝ причини сърдечен удар.

За нейно изумление Тони се засмя.

— Да си херцог на Хоторн не е такава привилегия, както някога си мислех. Както казах преди няколко седмици, няма смисъл да притежаваш невероятни богатства, ако не можеш да намериш време да им се наслаждаваш. Както и да е, току-що ми хрумна, че съдбата ти поднесе невероятен дар.

— И какъв по-точно? — попита тя, гледайки го, сякаш си е загубил ума.

— Помисли само — продължи той и за нейна изненада започна да се подсмива. — Джордан се върна, а жена му е вече сред най-желаните жени в Англия! Бъди честна, навремето не си ли мечтаеше точно за това?

С мрачно задоволство Александра си представи изненадата на съпруга си, че нежеланата му жалка женичка е сред каймака на обществото.

— Нямам никакво намерение да остана омъжена за него — заяви. — Възможно най-скоро ще му кажа, че искам развод.

Тони веднага се умълча.

— Не говориш сериозно. Имаш ли представа какъв скандал ще предизвика един развод? Дори да ви го позволят, в което се съмнявам, обществото ще те отхвърли.

— Не ме е грижа.

Тони я погледна.

— Оценявам загрижеността ти за моите чувства, Алекс, но няма нужда да мислиш за развод заради мен. Дори и да бяхме отчаяно влюбени, каквито не сме, нямаше да има значение. Ти си съпруга на Джордан. И нищо не може да промени този факт.

— А не ти ли е хрумнало, че той може да поиска да промени това положение?

— Не — заяви весело Тони. — По-скоро се обзалагам, че ще ми иска обяснение. Не видя ли убийствения поглед, който ми хвърли в църквата? Обаче не се тревожи — продължи той, усмихвайки се на ужасената ѝ физиономия, — ако Хоук поиска да се дуелираме, ще избира рапира и ще те пратя да се биеш вместо мен. Той няма да си позволи да те нарани, а и ти имаш по-голям шанс от мен да победиш.

Алекс щеше да възрази на твърдението, че Джордан е ядосан заради сватбата ѝ с Тони, но все още бе прекалено разтърсена от шока.

— Остави ме сама да му кажа, че искам развод, Тони. За доброто на семейството той трябва да разбере, че това е изцяло мое решение и че го няма нищо общо е теб.

Разколебан, разтревожен и странно развеселен, той се наведе към нея, хвана я за раменете и смеейки се, лекичко я разтърси.

— Алекс, чуй ме. Знам, че си шокирана, и съм сигурен, че не трябва да се озовеш в прегръдките му още днес, но да се разведеш с него — това е прекалено сурово отмъщение!

— Но той не може да възрази — отвърна Александра, — въобще не го е било грижа за мен.

Тони поклати глава, а на устните му се появи усмивката, която се бе опитвал да прикрие.

— Ти наистина не разбираш мъжката гордост и освен това не познаваш Джордан, ако си мислиш, че ще те пусне да си отидеш току така. Той... Изведнъж очите му светнаха и той се облегна назад. — Джордан — обяви със смях — мразеше да дели е друг играчките си и никога не е отминавал предизвикателство!

Чичо Монти поглеждаше ту единия, ту другия, после бръкна във вътрешния джоб на палтото си и извади едно шишенце.

— Подобни обстоятелства — заяви и отпи една глътка — изискват тонизиращо питие.

Нямаше време за повече разговори, защото точно в този момент каретата спря пред къщата.

Избягвайки да поглежда към Джордан, който вече помагаше на баба си да слезе от каретата, Александра положи ръката си в тази на Тони и слезе. Но в момента, в който тръгнаха по стълбите и Джордан ги последва, гневът, който досега я пазеше, премина. Съпругът ѝ бе истински и бе тук, Александра се разтрепери. Това не бе сън или кошмар, който всеки момент щеше да свърши.

Отидоха в дневната. Младата жена осъзнаваше, че бъдещето ѝ зависи от Джордан, освен това се притесняваше, че двамата с Тони ще си обявят дуел. Търсейки си подходящо място, тя реши да не сяда на дивана и се настани в едно от креслата пред камината. След което отчаяно се опита да се успокои. Старата херцогиня реши да се настани на креслото до нея.

Тони нямаше избор и трябваше да седне на дивана. До него се отпусна чичо Монти, който бе влязъл в стаята с надеждата да пийне

нещо и обзет от силно желание да даде морална подкрепа на Александра. Джордан застана до камината, обърна се и изгледа всички хладно.

Докато възрастната жена разказваше накратко прежеждията на Джордан през последните петнайсет месеца, в дневната влезе Филбърт с грейнало в усмивка лице. Носеше поднос с чаши и бутилка шампанско. Без да си дава сметка за тягостната атмосфера, верният прислужник занесе подноса до Александра и наля пет чаши. Веднага щом старата херцогиня свърши разказа си, лакеят подаде първата чаша на Алекс и ѝ каза:

— Нека винаги да сте толкова щастлива, колкото сте сега, госпожо Алекс.

Александра се задави — беше обзета от ужас, докато Филбърт се връщаше да напълни и другите чаши и ги поднасяше на останалите.

Минутите отлитаха една след друга, но никой, дори и чичо Монти, не посмиваше да отпие от шампанското, подготвено за несъстоятелата се сватба... Никой освен Джордан.

Той завъртя чашата си, разглеждайки искрящите мехурчета, и отпи. Сетне се обърна язвително към Тони:

— Добре е да знаем — хладно отбеляза, — че не си позволил на мъката за моята кончина да ти попречи да се наслаждаваш на най-прекрасните ми вина.

Старицата подскочи. Александра се вцепени, но Тони прие хапливата забележка с усмивка.

— Можеш да бъдеш сигурен, че вдигахме тост за теб, всеки път щом отваряхме нова бутилка, Хоук.

Алекс крадешком хвърли загрижен поглед към високия и мрачен мъж, изправен пред камината, чудейки се що за човек е. На пръв поглед не показваше гнева си към Тони, който си бе „присвоил“ титлата му, парите му, именията му, а сега и съпругата му — а се разстройваше, че е пил от виното му.

Следващите думи на Джордан веднага разсеяха заблуждението, че той не се притеснява за именията си.

— Как се справяше с имението Хоторн по време на моето отсъствие? — попита той и в последвалия час изстрелваше въпроси към Тони, разпитвайки го подробно за състоянието на всяко едно от

всичките си единайсет имена, за безбройните бизнес сделки, за личните си авоари и дори за здравето на някои от адвокатите си.

С всяка следваща дума Александра се плашеше и се напрягаше все повече и повече. Едва се осмеляваше да погледне съпруга си. С тесни бричове, които подчертаваха мускулестата му фигура, и бяла риза, разкопчана на врата, Джордан Таунсенд изглеждаше напълно спокоен. От него сякаш се излъчваше свръхчовешка сила, която за момента бе усмирена, но набираще инерция и чакаше да бъде насочена към Александра. Младата херцогиня не си спомняше тази... тази груба мъжественост, нито пък успяваше да си припомни дали е бил толкова едър. Бе прекалено слаб, но заради загара, който бе придобил след бягството си от кораба, изглеждаше в доста по-добро здраве от бледите джентълмени от висшето общество. Той се издигаше като страшен призрак, опасен и злонамерен гигант, който изведнъж се бе вмъкнал в живота ѝ отново и можеше да помрачи и малкото щастие в него. Алекс не съжаляваше, че той е жив, но си мислеше, че щеше да е по-добре, ако никога не го бе срещала.

Александра стоеше напълно неподвижна, обзета от страх и гняв. Опитваше се да изглежда спокойна, насочила всички сили да запази самоконтрола си, сякаш беше щит, с който можеше да се предпази от Джордан. Със смесица от страх и решимост тя изчакваше мига, в който той най-накрая щеше да заговори за тях. Когато съпругът ѝ свърши да обсъжда деловите въпроси с Тони, той продължи да разпитва за състоянието на другите си дела и нетърпението ѝ нарасна. Когато и тази тема бе приключена, той поиска да се осведоми за местните събития. Алекс го гледаше с удивление и страх. Ала когато херцогът приключи с ежедневните клюки и попита за резултатите от състезанията във Фордам миналата пролет, удивлението ѝ се превърна в отегчение и огорчение.

Очевидно Джордан я смяташе за по-маловажна от двегодишната кобила на лорд Уеджли или от обещаващия жребец на сър Маркам. Не че трябваше да се изненадва от този факт, напомни си горчиво, защото, както бе установила, за Джордан Таунсенд тя беше само една досадна отговорност.

Когато бе обсъден и най-незначителният въпрос, в стаята се възцари тягостна тишина. Александра си помисли, че е настанало време да заговорят за нея. Точно когато очакваше Джордан да поиска

да поговорят насаме, той рязко се изправи и се отдалечи от камината, като заяви, че възнамерява да се прибира.

Алекс благоразумно запази мълчание, но не можеше да понесе това ужасно очакване. Опитвайки се да говори спокойно и безразлично, тя каза:

— Смятам, че остана един неразрешен въпрос, ваша милост.

Без дори да си направи труда да я погледне, Джордан пое подадената му от Тони ръка.

— Този въпрос може да почака — отговори студено той. — Когато се погрижа за някои важни дела, двамата е теб ще си поговорим на четири очи.

Намекът, че тя не е важна, накара Алекс да се вцепени от жестокостта на умишлената и безпричинна обида. Вече бе жена, а не лесно за манипулиране влюбено дете, което би направило всичко, за да му достави удоволствие. Тя спокойно изтъкна:

— Със сигурност едно човешко същество заслужава вниманието ви не по-малко от жребчето на сър Маркам и освен това предпочитам да обсъдим въпроса сега, когато всички сме заедно.

Джордан се наведе към нея и Алекс остана без дъх от гнева, проблеснал в очите му.

— Казах, че ще го обсъдим насаме! — сопна и се той и тя осъзна, че под хладнокръвната си външност той гори от ярост.

Преди да осъзнае този факт, преди да успее да оттегли молбата си — както смяташе да постъпи, старата херцогиня се изправи бързо и направи жест на чичо Монти и на Тони да напуснат стаята.

Вратата към салона се затвори шумно зад тях и за пръв път от петнайсет месеца Александра остана насаме със съпруга си. Беше изнервена и притеснена.

Наблюдаваше го как отива до масата и си налива още една чаша шампанско. Възползва се от тази възможност, за да го огледа по-добре. Това, което видя, я изпълни е лоши предчувствия. Отчаяно се зачуди как е могла да бъде толкова наивна и толкова влюбена и да си въобрази, че Джордан Таунсенд е мил.

Докато го наблюдаваше сега, не можа да намери и капка нежност и благост в грубо изсеченото му лице. Как, зачуди се тя, е могла да го сравнява с красивия Давид на Микеланджело?

Загорялото лице на Джордан Таунсенд излъчваше безпощадна аристократичност, непоколебим авторитет и хладнокръвна решителност. Алекс трепна от суровия цинизъм, който зърна в погледа му, от язвителната подигравка, която улови в гласа му. Някога сивите му очи ѝ се бяха сторили меки като лятно небе след дъжд, но сега виждаше, че са студени и враждебни като ледници. В тях нямаше доброта и разбиране. О, той наистина беше красив, с неохота си призна тя — поразително красив, но само ако една жена намираще за привлекателни мрачни, безочливи, агресивни и странно чувствителни мъже, а тя със сигурност не бе тази жена. Чудейки се как да подходи към въпроса, тя се приближи към масата и си наля още една чаша шампанско — не си даде сметка, че първата ѝ чаша все още е пълна. После се огледа, опитвайки се да прецени къде да застане или да седне. Реши да застане така, че той да не ѝ изглежда толкова висок и заплашителен.

Джордан вдигна чашата си, наблюдавайки жена си. Можеше да има само две възможни причини да настоява за тази среща, помисли си той. Първата бе, че тя наистина вярваше, че е влюбена в Тони, и затова искаше да се омъжи за него. Ако случаят бе такъв, щеше да започне, казвайки му го открито — понеже тя беше искрена. Втората възможност бе, че иска да е омъжена за този, който носи титлата херцог на Хоторн. Ако беше така, сега щеше да се опита да го предразположи по някакъв начин, с някакви женски тактики. Но първо щеше да го изчака да се поуспокои малко — и точно това правеше в момента.

Джордан пресуши чашата си.

— Чакам — изстреля изведнъж.

Александра подскочи и се обърна с лице към него, ужасена от язвителния му тон.

— Аз... аз знам това — рече, решена на всяка цена да говори с него колкото се може по-спокойно и да му обясни пределно ясно, че не желае повече да е грижа и отговорност за него. От друга страна, не искаше да направи или да каже нещо, което можеше да му разкрие колко наранена, ядосана и разочарована се бе почувствала, когато бе научила истината за него. Нито на каква глупачка се бе направила, скърбейки за най-големия развратник в Лондон. Дилемата ставаше още по-сложна от факта, че Джордан едва ли щеше да реагира разумно на

скандалната идея за развод. — Не съм много сигурна откъде да започна — каза колебливо.

— В такъв случай — саркастично я сряза той и погледът му се плъзна по прекрасната булчинска рокля с цвят на нежен скреж — нека направя няколко предложения. Ако възнамеряваш да ми кажеш сърцераздирателно колко много съм ти липсвал, опасявам се, че тоалетът ти е меко казано неподходящ. Би било разумно да го смениш. Между другото роклята ти наистина е красива и екстравагантна. Аз съм платил за нея, нали?

— Не... тоест, не съм сигурна...

— Остави това — прекъсна я язвително. — Да продължим с този фарс. Тъй като очевидно не можеш да се хвърлиш в прегръдките ми и да изплачеш реки от радост по случай завръщането ми, облечена в булчинска рокля, ще трябва да измислиш друг начин да ме предположиш и да ми поискаш прошка.

— Да ти поискам какво?! — извика Алекс, след като възмуцението ѝ надви страха.

— Защо не започнеш, казвайки ми колко силно си скърбяла, когато си разбрала за моята ненавременна кончина? — продължи той, пренебрегвайки гневния ѝ изблик. — Да, това би прозвучало добре. После, ако успееш да пуснеш една-две сълзи, би могла да ми кажеш как си умираше от мъка, как си плакала и как си изричала молитви за мен...

Думите му бяха толкова близо до истината, че гласът ѝ потрепери от срам и гняв:

— Престани! Нямам намерение да правя нещо подобно! И още повече, ти, арогантен лицемер, твоята прошка е последното нещо, от което се нуждая.

— Това бе много глупаво от твоя страна, мила — промърмори нежно херцогът, отдалечавайки се от камината. — В моменти като този са по-подходящи нежност и деликатни сълзи, а не обиди. Освен това твоя първа грижа би трябвало да бъде смекчаването на гнева ми. Амбициозни жени, които жадуват да станат херцогини, трябва да се стараят да бъдат по-добронамерени към всеки свободен херцог. И така, след като не можете да смените тоалета си и не можете да плачете, защо не опитате да ми кажете колко съм ви липсвал — предложи ѝ той. — Липсвах ви, нали? И при това много, бих се закълел. Толкова много,

че сте решили да се омъжите за Тони само защото той, ъ-ъ-ъ, прилича на мен. Така е, нали? — подигравателно довърши.

— Защо се държиш така? — проплака Александра.

Без да си дава труд да отговори, той се приближи, надвисвайки над нея като тъмен и мрачен облак.

— След ден-два ще ти кажа какво съм решил да правя с теб.

Алекс беше ядосана и обърквана. Джордан Таунсенд нямаше никакво право, пито дори причина да се държи като обиден и възмутен съпруг.

— Не съм ти домашен любимец! — избухна тя. — Не можеш да се отървеш от мен като... като някаква мебел.

— Не мога ли? Не ме предизвиквай! — скастри я той.

Александра се опита да открие начин да смекчи безразсъдния му гняв. Прокарвайки ръка през косата си, отчаяно търсеше някакво разрешение. Тя бе невинната и наранената в тяхната връзка, но в момента той бе силната и опасна страна и затова се опита да го вразуми:

— Виждам, че си ядосан...

— Колко наблюдателно от твоя страна — иронично изрече той.

Без да обръща внимание на забележката му, Александра запази хладнокръвие.

— И също така виждам, че няма смисъл да се опитвам да те вразумявам, когато си в такова настроение...

— Можеш да пробваш — подкани я той, но погледът му ѝ казваше друго. Пристъпи заплашително към нея.

Алекс колебливо отстъпи назад.

— Няма... няма смисъл. Няма дори да ме изслушаш. Гневът заслепява здравия разум...

Цитатът от Ингерсол го свари неподготвен, напомняйки му мъчително за очарователното къдрокосо момиче, което цитираше Буда и Йоан Кръстител в зависимост от случая. Но за жалост сега това само го ядоса повече, защото тя вече не бе онова момиче. Беше се превърнала в малка измамница. Ако наистина искаше да се омъжи за Тони, защото го обичаше, щеше да го каже досега, беше сигурен. Но тъй като не го бе направила, тя очевидно искаше да остане херцогиня на Хоторн. И точно в това се състоеше проблемът ѝ, помисли си Джордан. Не можеше убедително да се хвърли в обятията му и да

заплаче от радост, когато той току-що бе станал свидетел на сватбената ѝ церемония, но и не можеше да го пусне да си отиде, без да е направила крачка към сдобряването им — не и ако искаше да продължи да се движи сред висшето общество с привилегиите и честта, полагащи се на титлата ѝ. А за да постигне това, обществото трябваше да види, че тя е в добри отношения с настоящия херцог.

За последните петнайсет месеца беше станала амбициозна, осъзна той с гневно презрение. И красива. Александра спираше дъха с къдравата си лъскава кестенява коса, разпиляна на раменете ѝ. Младата жена имаше гладка алабастрова кожа, блестящи аквамаринени очи и меки розови устни. В сравнение с бледите блондинки, които мъжете възприемаха като истински красавици, тя бе изключително съблазнителна.

Вгледа се в нея, убеден, че е измамница, и въпреки всички доказателства не можа да открие и следа от коварство в очите ѝ. Разярен от неспособността си да я възприеме такава, каквато бе станала, той се обърна и тръгна към вратата.

Разтърсвана от хиляди смесени чувства, сред които ярост, облекчение и тревога, Александра гледаше как той си отива. Джордан се спря до вратата и тя отново се напрегна.

— Утре ще се нанесе тук. Междувременно нека ти дам някои инструкции. Не ти е позволено да придружаваш Тони където и да било!

Думите му предвещаваха тежки последици, ако Александра пренебрегнеше тази заповед.

— Всъщност няма да напускаш тази къща. Ясен ли съм?

С изящен жест на безразличие, който напълно противоречеше на тревогата ѝ, младата херцогиня се усмихна и каза:

— Говоря перфектно три езика, ваша светлост. Единият от тях е английски.

— Иронизираш ли ме? — попита я той с кадифен глас, в който се криеше заплаха.

Тя не знаеше дали да послуша здравия разум, или да прояви смелостта си. Не се осмели да го нападне, но не желаше и да отстъпва. Затова се опита да задържи позициите си, осмелявайки се да

каже с поучителния тон на възрастен човек, говорещ с опако и неразумно дете:

— Нямам желание да обсъждам каквото и да е с теб, щом ще се държиш толкова неразбрано.

— Александра — изрече той, — ако се чудиш колко още можеш да ме предизвикваш, трябва да ти кажа, че чашата скоро ще прелее. Когато съм толкова неразбран, нищо няма да ме направи по-щастлив от това да затворя вратата и в следващите десет минути да направя така, че да не можеш да седнеш цяла седмица. Разбираш ли какво имам предвид?

Заплахата да бъде натупана като малко дете пречупи увереността ѝ и я накара да се почувства неловко, както се чувстваше с него преди година. Тя вирна брадичка и не продума, но бузите ѝ се зачервиха от унижението, а очите ѝ запариха от сълзи на безсилие.

Той се загледа в нея мълчаливо и доволен, че тя е достатъчно кротка, наруши всички правила за учтивост и излезе, без дори да кимне.

Преди две години тя не знаеше нищо за правилата на етикета, към които учтивите дами и господа се придържаха. Тогава не бе осъзнавала, че Джордан я обижда, като не ѝ се покланя или не ѝ целува ръка. В същото време никога не бе благоволил да ѝ позволи да се обръща към него с малкото му име. Сега, както си стоеше сама в средата на стаята, тя ясно си даваше сметка за тези стари обиди, както и за новите, които ѝ бе отправил днес.

Изчака да чуе как външната врата се затваря и едва тогава вдървено се отправи нагоре по стълбите към стаята си. Докато освобождаваше прислужницата си и събличаше сватбената си рокля, Александра бе обзета от мъка. Не можеше да повярва на случилото се. Той се бе върнал! И беше по-лош, отколкото си го спомняше, по-лош, отколкото си го бе представяла — по-арогантен, по-тираничен, съвсем безсърдечен. А тя бе омъжена за него. Омъжена! Сърцето ѝ подскочи.

Същата сутрин всичко ѝ се бе струвало толкова просто и предвидимо. Беше станала и се бе облякла за сватбата си, след което бе отишла в църквата. Сега, три часа по-късно, беше омъжена за погрешния човек.

Борейки се със сълзите си, тя седна на дивана и се сви. Спомените я измъчваха с образи на безумното и сляпо влюбено

момиче, което беше преди. Представи си как погледна Джордан в градините на Роузмийд.

„Ти си красив като Давид на Микеланджело!“ — бе избъбрила. — „Обичам те.“ А когато се бяха любили, тя едва не бе припаднала в ръцете му и му бе мълвила колко силен, мъдър и прекрасен е.

— Боже мили! — простена Алекс, когато спомените я връхлетяха. Тя бе казала на Джордан — най-известния развратник в Лондон — че не познава добре жените. Нищо чудно, че се бе ухилил така!

От унижение горещи сълзи се отрониха от очите ѝ, но тя ядно ги избърса, отказвайки да плаче за това... това чудовище. Вече бе проляла реки от сълзи по него, помисли си ядно.

Припомни си думите на Тони отпреди няколко седмици: „Джордан се ожени за теб, защото те съжали, но нито искаше, нито възнамеряваше да живее с теб като съпруг. Искаше да те заведе в Девон след сватбеното пътешествие и после да продължи оттам, докъдето бе стигнал с любовниците си... Алекс, когато спряхте в Лондон на път за кораба, той отиде при нея. Вече бяхте женени. Хората са го видели да излиза от дома ѝ. И тя разказа на всички, че бракът ви е просто едно неудобство за него...“

На вратата се почука, но Александра бе така погълната от мъката си, че не чу нищо. Мелъни влезе в спалнята ѝ и затвори вратата.

— Алекс?

Тя се стресна и вдигна глава. Приятелката ѝ хвърли поглед на измъченото ѝ и обляно в сълзи лице и се втурна към нея.

— Боже мили! — прошепна ужасено Мелъни и извади кърпичката си. — Защо плачеш? Той стори ли ти нещо? Да не би да изля яда си върху теб или пък те е... те е ударил?

Александра преглътна и погледна приятелката си, но не можа да отговори. Съпругът на Мелъни беше един от най-близките приятели на Джордан и Алекс се чудеше на кого ще остане вярна графинята. Поклати глава и пое кърпичката.

— Алекс! — проплака Мелъни с нарастваща тревога. — Каж ми нещо, моля те! Аз съм ти приятелка и винаги ще си остана такава — каза, разбрала добре причината за притеснението ѝ. — Не можеш да таиш това в себе си — бяла си като призрак и всеки миг ще припаднеш.

Алекс бе доверила на Мелъни, че е била заслепена като глупачка от Джордан, но не бе споменавала, че той въобще не е изпитвал чувства към нея, и бе прикрила срама си, присмивайки се на себе си. Сега обаче Алекс разказа всяка унизителна подробност за отношенията си с Хоук. Докато разказваше, Мелъни поклащаше глава, съчувствайки на наивната Алекс, която бе разкрила чувствата си пред Джордан.

Александра завърши разказа си с изчезването на Хоторн, а когато приключи, Мелъни я потупа по ръката.

— Всичко това е минало. Трябва да мислиш за бъдещето си... Имаш ли някакъв план?

— Да — отвърна тя доста спокойно. — Искам да се разведа.

— Какво? — ахна Мелъни. — Не говориш сериозно!

Александра бе обзета от решителност.

— Немислимо е — заяви Мелъни. Ще бъдеш отхвърлена от обществото, Алекс. Дори моят съпруг, който ми е отпуснал юздите и ми позволява почти всичко, ще ми забрани да се виждам с теб. Висшето общество ще те заклеими.

— И все пак е за предпочитане пред това да бъда омъжена за него и заточена някъде си в Девон.

— Може би така ти се струва, но във всеки случай няма значение как се чувстваш. Напълно съм сигурна, че съпругът ти ще трябва да се съгласи на този развод, а не мога да си представя той да го стори. Дори и да се съгласи, развод се постига много трудно и ще ти трябва някакво основание, както и съгласието на Джордан.

— Точно за това си мислех, когато влезе, и ми се струва, че знам какви са основанията ми, а в края на краищата може и да не ми е нужно съгласието му. На първо място, бях заставена да се омъжа за него поради... някои обстоятелства. На второ място, на сватбата ни той се закле да ме обича и почита, но никога не е имал намерение да спазва клетвата си — това със сигурност е достатъчно основание, за да получа поне анулиране на брака или развод, със или без неговото съгласие. Както и да е, не виждам причина да откаже да даде съгласието си — добави гневно. — Той дори не искаше да се жени за мен.

— Ами — възрази Мелъни, — това не означава, че ще му е приятно всички да узнаят, че вече не го искаш.

— Когато има време да помисли, със сигурност ще изпита облекчение, че се е отървал от мен.

Приятелката ѝ поклати глава:

— Не съм много сигурна, че иска да се отърве от теб. Видях начина, по който погледна лорд Антъни днес в църквата — не изглеждаше облекчен, а бесен!

— Той си е раздразнителен по природа — каза Александра с отвращение, спомняйки си разговора им в дневната. — Няма никаква причина да бъде ядосан на Антъни или на мен.

— Нямам причина ли?! — изненада се Мелъни. — Та ти щеше да се омъжиш за друг мъж!

— Не виждам как това променя нещата. Както казах току-що, той въобще не искаше да се жени за мен.

— Но това не означава, че иска някой друг да се ожени за теб — отговори мъдро другата жена. — И във всеки случай няма значение. Разводът е изключен. Трябва да има друго решение. Днес съпругът ми се върна от Шотландия — каза ентузиазирано тя. — Ще поискам съвет от него. Той е много умен. — Лицето ѝ помръкна. — Но за жалост Хоук е един от най-близките му приятели, така че съветът му може да бъде повлиян от това. — Както и да е, не можеш да мислиш за развод. Трябва да има друг изход.

Тя помълча и свъси вежди.

— Не е толкова чудно, че си се влюбила в него — каза тя, усмихвайки се разбиращо. — Много от най-изисканите кокетки на Англия са лудо влюбени в него — продължи, — но като изключим случайните забежки с някои от тях, той никога не е показвал, че чувствата им са взаимни. Естествено, сега всеки ще очаква веднага да паднеш в прегръдките му — особено като се има предвид, че всички във висшето общество точно в този момент си спомнят колко влюбена бе в него, когато пристигна в града.

Мелъни бе напълно права и на Александра ѝ стана зле. Преглътна и затвори очи.

— Не бях помислила за това, но ти си права.

— Естествено, че съм права — съгласи се разсеяно приятелката ѝ. — От друга страна — обяви тя, а очите ѝ заблестяха, — няма ли да бъде прекрасно, ако стане точно обратното!

— Какво искаш да кажеш?

— Идеалното разрешение на проблема е и той да се влюби в теб, и да се хвърли в прегръдките ти. Така ще запазиш гордостта и съпруга си.

— Мелъни — изрече унило Александра, — първо, не мисля, че някой може да накара този мъж да се влюби, защото той няма сърце. И второ, дори и да има, то със сигурност е защитено срещу мен. И трето...

Смеейки се, Мелъни хвана ръката ѝ, издърпа Алекс от дивана и я завлече до огледалото.

— Това беше преди. Погледи огледалото, Алекс. Жената, която те гледа от него, е поставила Лондон в краката си! Мъжете се тълпят около теб...

Александра въздъхна, поглеждайки приятелката си в огледалото, а не собственото си отражение.

— Само защото се превърнах в нещо като абсурд, всеобщо увлечение. В момента е модно мъжете да се хвалят, че са влюбени в мен.

— Чудесно — изрече Мелъни още по-доволно. — Хоторн ще преживее невероятен шок, когато го разбере.

— Това няма значение.

— Разбира се, че има! — засмя се приятелката ѝ. — Помисли само. За пръв път в живота си Хоторн има конкуренция, и то за собствената си съпруга! Представи си какво удоволствие ще достави на висшето общество представлението: най-известният развейпрах на Англия се опитва да съблазни и да подчини собствената си съпруга.

— Има друга причина това да не се случи.

— И каква е тя?

— Аз не го искам... дори и да бях способна на това, а аз не съм. Не искам и да опитвам.

— Но защо? — избухна Мелъни. — Защо не?

— Защото — разпалено заяви херцогинята — аз не го харесвам! Не искам да ме обича, дори не искам да се доближава до мен. — Тя позвъни да им донесат чай.

— И въпреки всичко това е най-доброто разрешение на проблема. — Мелъни целуна леко Алекс по челото. — Ти си изтощена и си в шок, не разсъждаваш трезво. Остави всичко на мен.

Бе стигнала до средата на стаята, когато Александра осъзна, че тя има някакъв определен план наум и че бърза да го изпълни.

— Къде отиваш, Мел? — попита я подозрително.

— Да се видя с Роди — отвърна тя. — Можем да разчитаме на него да осведоми Хоторн, че вече не си наивното, простодушно селско момиче, за което той те мисли. Роди ще го направи с огромно удоволствие — предрече весело Мелъни. — Точно такива сплетни обича най-много.

— Чакай, Мелъни! — извика Александра. — Обещай да не правиш нищо друго без моето знание.

— Обещавам.

Алекс отпусна глава и затвори очи от умора.

Десетте поредни удара на часовника заедно с неспирното пристигане на посетители долу във фоайето най-накрая я събудиха напълно. Александра примигна, изненадана, че е заспала на дивана. Заслуша се в суматохата долу, в постоянното отваряне и затваряне на външната врата и се зачуди защо сякаш всички от висшето общество пристигат... После се сети.

Хоук се бе върнал.

Очевидно всички мислеха, че той е тук, и бяха нетърпеливи да го видят, и да говорят с него, за да спазват собственото си разбиране за приличие, което би изисквало от тях да посетят възкръсналия херцог на Хоторн.

Хоук явно бе предвидил това, реши Александра раздражено, докато ставаше, за да се преоблече в копринен пеньоар и да си легне в леглото. Вероятно затова бе решил да прекара нощта в къщата на старата херцогиня, оставяйки ги тук да се справят посетителите.

Съпругът ѝ, тя не се съмняваше в това, блажено си спеше и се наслаждаваше на сладки сънища.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Александра се лъжеше. Джордан не бе в леглото си и не се радваше на блажена почивка.

Напротив. Седеше в едно кресло в дневната стая в дома на баба си. Лицето му бе мрачно. Роди Карстеърс и трима други приятели бяха дошли да го поздравят за завръщането му и вече цял час му разказваха истории за лудориите на Александра.

След чутото той не бе раздразнен или ядосан... Беше направо бесен. Явно докато той бе лежал в тъмниците, докато бе прекарвал безсънни ноци в тревога дали милата му млада съпруга ще превъзмогне мъката от загубата му, тя се бе забавлявала и бе въртяла Лондон на малкото си пръстче. Докато той бе линял в затвора, Александра бе флиртувала с всички ергени в града. Докато той бе лежал, окован с вериги, Алекс се беше борила за победата в конното състезание в Грешам Грийн и бе участвала в приятелски дуел с лорд Мейбъри, облечена в тесни мъжки бричове, които явно така бяха разсеяли противника ѝ, че прочутият фехтовчик бе загубил битката. И това не бе всичко!

Ако можеше да се вярва на Карстеърс, Тони бе получил поне шест-седем предложения за ръката ѝ. Явно отхвърлените обожатели не само не се бяха отказали от нея, но някои дори се бяха опитали да я отвлекат. Някакво младо келешче бе написало поема за Александра, а старият Дилбек бе кръстил новата си роза Прелестната Алекс...

Изтегнат в креслото си, Джордан бавно отпи от брендите си. Изглеждаше само леко развеселен от приключенията на съпругата си.

Знаеше, че приятелите му очакват точно такава реакция от него. Във висшето общество бе прието, че съпрузите могат да вършат каквото си поискат, само и само да бъдат достатъчно дискретни. От друга страна, между приятелите джентълмени имаше неписан закон да се предупреждават, ако съпругите им заплашват да прекратят границите на прието и ако застрашат името и честта на мъжете си.

Джордан подозираше, че това е причината приятелите му да оставят Роди да дърдори.

Ако Карстеърс не бе дошъл заедно с приятелите му, никога нямаше да го пусне в дома си. Двамата бяха само познати, а Роди бе нахален клюкар. Въпреки че останалите посетители многократно се бяха опитали да сменят темата, по израженията им се познаваше, че онова, което Карстеърс разказва, е истина.

Джордан погледна подозрително Роди и се запита защо ли е дошъл така неочаквано да го притеснява с разказите си. Всички в Лондон знаеха, че за херцога на Хоторн жените са нищо повече от забавление. Той бе последният мъж на света, от когото се очакваше да загуби присъствие на духа заради едно красиво лице и съблазнително тяло. Всички щяха да бъдат изумени, ако знаеха, че Джордан Таунсенд бе влюбен до полуда в тъмнокосото момиче много преди то да се превърне в ослепителна красавица.

Четиримата мъже щяха да бъдат потресени, ако знаеха, че докато слуша Карстеърс, той изгаря от гняв и възмущение. Ядосваше се на Тони, задето бе позволил на Александра да се държи така свободно, бе обиден на баба си, задето не бе контролирала съпругата му. Ала това, което го побъркваше, което изгаряше душата му, не бяха многобройните флиртове или лудориите на съпругата му. Кой знае защо Хоук беснееше заради това, че всички наричат жена му Алекс.

Очевидно всички от висшето общество бяха в толкова интимни отношения с нея, че си позволяваха да я наричат просто Алекс. Особено мъжката половина...

Икономът се появи и Джордан поклати глава в знак, че чашите на гостите му не трябва да бъдат пълнени отново. Джордан изчака Карстеърс да млъкне, за да си поеме дъх, и грубо рече:

— Знаем, че ще ни извиниш, Роди, но с тези господата имаме да обсъждаме служебни дела.

Роди кимна и стана да си върви, но не и преди да каже онова, което си бе наумил:

— Радвам се, че се върна невредим, Хоук, но ми е мъчно за Тони. Той също е толкова влюбен в Алекс, колкото и Уилстън, Грешам, Фитс, и много други джентълмени...

— Сред които си и ти?

Роди невъзмутимо вдигна вежди.

— Разбира се.

Когато той си отиде, двама от посетителите също се намериха да си вървят. Лорд Хастингс и лорд Феърфакс погледнаха приятеля си извинително и позасрамено. За да разсее напрежението, Хастингс смени темата:

— Ще се състезаваш ли с жребеца си през септември на състезанието на кралицата?

— Ще участвам с някой от конете си, да.

— Знаех си. Ще заложа на теб, ако решиш да яздиш Сатен.

— Защо, ти няма ли да участваш? — попита с безразличие Джордан.

— Разбира се, че ще участвам, но ако яздиш онази хала, ще заложа на теб, не на себе си. Той е най-бързият кон, който някога съм виждал.

Джордан повдигна вежди изумено. Когато преди една година го бяха отвлели, Сатен бе зъл, буен жребец на три години.

— Нима си го виждал в състезание?

— Разбира се! Виждал съм съпругата ти да се състезава с него...

— Хастингс млъкна ужасен, когато зърна каменното изражение на приятеля си.

— Тя... ъ-ъ... се справя доста добре с него, не го притиска — добави отчаяно Феърфакс.

— Убеден съм, че младата херцогиня просто има буен темперамент и излишна енергия, Хоук — рече лорд Хастингс и потупа Джордан по рамото.

— Темперамент. Само това е — веднага потвърди Феърфакс. — Само й стегни юздите малко и ще стане кротка като агънце.

— Като агънце! — повтори глупаво Хастингс. Когато си тръгнаха, Хастингс се усмихна накриво:

— Кротка като агънце ли? Ако й стегне юздите?

Феърфакс се засмя:

— Разбира се, но първо ще му се наложи да се поопари. Ще му се наложи да се поизпоти с нея. Тя ще се опълчи, когато се опита да я смири, запомни ми думите. Много е темпераментна и е горда.

Хастингс не бе съгласен.

— Забравяш невероятния ефект, който Хоук има върху жените. Само след няколко седмици тя ще го следва по петите. В деня на

състезанието на кралицата Алекс ще завързва на ръкава му панделка за късмет. Уилсън и Феърчайлд вече са се обзаложили. Според тефтерчето на „Уайтис“ залозите са три към едно в полза на Хоук.

— Грещиш, приятелю. Тя направо ще го побърка тези дни.

— Нищо подобно. Когато дойде в града, тя бе луда за него. Да не си забравил как се изложи преди месец. Откакто Хоук влезе в църквата сутринта, всички говорят само за това.

— Знам, но съм сигурен, че и тя помни какво се случи тогава. Познавам херцогинята и повярвай ми, дамата има достойнство, което няма да ѝ позволи да се хвърли в обятията му.

Предизвикан, Хастингс вдигна вежди и обяви:

— Обзалагам се на хиляда лири, че тя ще върже панделка на ръкава на Хоук на състезанието на кралицата.

— Съгласен — отсече Феърфакс без колебание. Сетне двамата се отправиха към „Уайтис“, известен и изискан клуб, за да се повеселят. Приятелите обаче нямаше да запишат в тефтера на заведението облога си. Уважаваха Хоторн и щяха да запазят тайната за себе си.

Когато двамата си отидоха. Джордан си наля още бренди. Гневът, който досега умело бе прикривал, се изписа на лицето му. Той бе сам с най-близкия си приятел Джон Камдън и не се притесняваше от чувствата си.

— Искрено се надявам — рече херцогът, — че не остана тук, за да ми съобщаваш още подробности за приключенията на Александра — рече той с горчива ирония в гласа.

Лорд Камдън остро се изсмя.

— Едва ли. Когато Карстеърс говореше за дуела и конното състезание, не случайно спомена името на Мелъни. Вероятно намекуваше, че Мелъни е насърчавала твоята херцогиня в приключенията ѝ.

Джордан отпи от питието си и попита кратко:

— Е, и?

— Мелъни е моя съпруга.

Херцогът онемя.

— Какво?

— Женен съм.

— Защо?

Лордът се усмихна.

— Не можах да се спра.

— В такъв случай позволи ми да те поздравя, макар и със закъснение — саркастично рече Джордан. — Извини грубостта ми, Джон, но в момента бракът не е най-любимото ми нещо. Познавам ли твоята Мелъни? Срещал ли съм я?

— Надявам се, че не си! — весело възкликна Джон. — Тя се появи в обществото тъкмо след като ги изчезна. И слава Богу, защото щеше да ти се стори неустоима.

— Твоята репутация не беше по-добра от моята.

— Въобще не можех да се меря с теб.

— Не си спомням да съм съблазнявал невинни момичета.

— Не си. Но ако нашите съпруги са станали приятелки, значи имат много общо, а от това следва да те предупредя, че те очаква труден живот.

— Защо?

— Защото никога няма да знаеш какво ѝ се върти в главата, а ако случайно откриеш, ще те изплаши до смърт. Днес разбрах, че е бременна, и вече се ужасявам от мисълта за това как ще възпита детето.

— Защо, разсеяна ли е? — попита Джордан.

— Предполагам. Поне така мисля, иначе, когато днес се върнах от Шотландия, нямаше да забрави да ми каже, че двете със съпругата на най-добрия ми приятел, която още не познавам, са забъркали страшни каши. — Осъзнал, че няма да развесели Джордан, Джон мрачно попита: — Какво смяташ да правиш с Александра?

— Имам няколко възможности и в момента всички са невероятно привлекателни. Мога да ѝ извия врата, мога да я заключа или да я изпратя в Девон и да я държа там, далеч от хорските очи и уши.

— Мили Боже, Хоук, не можеш да постъпиш така. След онова, което стана в църквата днес, хората ще си помислят...

— Не ме интересува какво мислят хората — прекъсна го грубо той, но и двамата знаеха, че в този случай това не е така. Херцогът на Хоторн все повече и повече се ядосваше от мисълта, че съпругата му може да го превърне в посмешище.

— Може би наистина е прекалено темпераментна — рече лорд Камдън. — Мелъни я познава добре и много я обича. — Стана да си

върви и добави: — Ако имаш настроение, ела утре в „Уайтис“. Ще почерпя всички, нали ще ставам баща.

— Ще бъда там — отвърна Джордан.

Когато Камдън си тръгна, се втренчи в картината над камината и се зачуди колко ли мъже е приемала в леглото си Александра. Докато бяха сами в салона, бе разбрал, че Александра е така обезсърчена, както бе и той. Преди време красивите ѝ очи излъчваха топлина и нежност, когато тя отправяше взор към него. Сега съпругата му го гледаше хладно и враждебно.

Изгаряща ярост го връхлетя, когато осъзна защо го бе посрещнала така студено. Защото съжаляваше, че не е мъртъв. Ведрото, любвеобилно момиче, за което се бе оженил, сега бе сърдито, защото той е жив! Чаровната девойка, която стана негова съпруга, се бе превърнала в студена, пресметлива, красива... негодница.

Няколко минути обмисля мисълта за развод, ала после отхвърли идеята. Мъжете от семейство Таунсенд явно бяха прокълнати да имат кратък живот и дори и Александра да бе лишена от морал, както му се струваше в момента, тя все пак можеше да роди и да отгледа децата му. Той трябваше само да се погрижи децата да са негови.

Джордан се облегна в креслото и въздъхна дълбоко, опитвайки се да се успокои. Когато най-сетне успя, изведнъж му хрумна, че осъжда Александра и решава бъдещето ѝ, повлиян от хорските клюки. Той ѝ дължеше живота си. Дължеше ѝ правото да се защити.

Реши, че на сутринта ще говори с нея и ще я попита за всичко онова, което бе чул от Роди. Александра имаше правото да се изкаже, а и не бе достатъчно глупава, че да го лъже. Но ако се окажеше, че наистина му е изневерявала и че е кроила планове без него, тогава щеше да я накаже строго.

Щеше да я научи да се държи като добра и вярна съпруга.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Забързани стъпки събудиха Александра. В коридора пред спалнята ѝ се чуваха стъпки, топуркане и приглушени радостни гласове. Явно слугите се заемаха с ежедневните си задължения. Алекс погледна часовника. Още нямаше девет часът, объркано осъзна тя. Беше прекалено рано персоналът да се качва на нейния етаж. По време на сезона благородниците често оставаха будни до зори и спяха до пладне на следния ден.

Без съмнение всички бързаха да се приготвят за завръщането на господаря си.

Без да повика камериерката си, Алекс стана и започна да се приготвя, заслушана в необичайния шум.

Облечена в красива дневна рокля с цвят на лавандула, тя излезе от покоите си и за малко да се сблъска с четирима лакеи, които бързаха към господарската спалня, натоварени с кутии с имената на най-известните шивачи и обуцари в Лондон.

Чуваше се почти непрестанно почукване на външната врата. После някой отваряше и затваряше. Вълнението бе много по-силно и осезаемо от предишния ден. Явно непрестанно пристигаха гости, които искаха да се видят с Хоук. И преди в къщата бяха идвали много посетители, които навестяваха старата херцогиня, ала никога не бяха пристигали на цели тълпи и никога не се явяваха в такъв ранен час.

Любопитна да види какво става, Александра застана на стълбището и се загледа в Хигинс, който тъкмо отваряше вратата, за да въведе трима мъже, които тя познаваше само бегло. Още двама посетители чакаха учтиво да бъдат настанени в някой от салоните. Навсякъде се щураха слуги, облечени в изрядни униформи. Всички работеха усилено и радостно възбудени.

Докато икономът въвеждаше последния гост в библиотеката, Алекс спря минаващата камериерка, която бързаше по коридора, натоварена с купчини чисто спално бельо.

— Луси...

Момичето припряно направи реверанс.

— Да, милейди?

— Защо целият персонал е на крак толкова рано сутринта?

Луси се изпъчи и гордо съобщи:

— Защото херцогът на Хоторн най-сетне се завърна.

Александра сграбчи парапета и удивено се извърна към фоайето.

— Той е тук?

— Да, милейди.

В този миг зърна Джордан, който излизаше от един от салоните. Съпругът ѝ носеше небрежно разкопчана снежнобяла риза и тъмносини панталони. С него бе самият принц. Мъжът бе облечен в шарени коприни и кадифе.

— За нас бе истинско нещастие, когато изчезна, Хоук! — заговори надутото той. — Нареждаме ти да се грижиш по-добре за себе си в бъдеще. Семейството ти изстрада достатъчно. Очакваме да вземеш предпазни мерки и да осигуриш наследници за титлата си.

Джордан само се усмихна развеселено на заповедите, сетне тихо каза нещо на принца. Кралската особа отметна глава и се засмя.

Принцът потупа Джордан по рамото и се извини, че е пристигнал без предупреждение. Сетне се оттегли тъкмо когато Хигинс отвори вратата. На Алекс ѝ бе необходимо време, докато осъзнае, че току-що е видяла наследника на трона на Англия да си говори приятелски със съпруга ѝ.

Когато във фоайето не остана никой друг освен Хигинс, Алекс събра сили и слезе при иконома. Замисли се за предстоящата си среща с Джордан.

— Добро утро, Хигинс — учтиво поздрави тя. — Къде са Пенроуз и Филбърт?

— Негова светлост ги отпрати в кухнята, щом пристигна сутринта. Той мисли, че... те... не са... че...

— Искал е да са далеч от погледа му, нали? Затова ги е отпратил в кухнята.

— Почти.

— Ти случайно да съобщи на негова светлост, че Пенроуз и Филбърт са мои пр... слуги?

— Да, споменах му това.

С огромно усилие Алекс сдържа гнева, който внезапно я изгори. Явно двамата мили старци не бяха подходящи да посрещат принца на Англия, както и безкрайната върволица от гости. Нямаше да спори по този въпрос със съпруга си, но нямаше и да приеме това, че ги бе унижил пред останалия персонал, изгонвайки ги в кухнята, вместо да ги прати в друга част на къщата. Той беше постъпил грубо и невъзпитано. Освен това й се стори, че отношението му към старците бе нещо като отмъщение от страна на Хоук.

— Би ли съобщил на негова светлост, че желая да се срещна с него днес — рече Александра, като внимаваше да не изкара яда си на Хигинс. — Колкото се може по-скоро.

— Негова светлост също иска да ви види. В един и половина в кабинета си.

Алекс погледна към изящния часовник във фойето. Срещата със съпруга й бе чак след три часа и петнайсет минути. Налагаше се да чака три часа и петнайсет минути, за да се види с мъжа, за когото се бе венчала по грешка, и да му съобщи, че желае да поправи грешката си. Междувременно щеше да се срещне с херцогинята и с Тони.

— Алекс... — извика Тони тъкмо когато Алекс щеше да почука на вратата на херцогинята. — Как се чувстваш?

Тя се усмихна.

— Добре съм. Спах цял следобед и цяла нощ. А ти?

— Аз не мигнах — засмя се Тони. Видя ли това — попита и й подаде вестник.

Алекс поклати глава. Прегледа набързо страниците с новини за завръщането на Джордан, за отвличането му, за бягството му и за това, че с риск за живота си е спасил мъжа, с когото е лежал в тъмницата.

В същия миг вратата към спалнята на възрастната жена се отвори и отвътре излязоха двама лакеи, понесли сандъци на раменете си. Застанала в средата на помещението, старицата нареждаше нещо на трите камериерки, които събираха нещата й и ги прибираха в куфари.

— Добро утро, мили мои — поздрави ги тя и им кимна да влязат.

— Защо събираш вещите си? — нетърпеливо попита Александра.

— С Антъни се прибираме в градската ми къща — отвърна възрастната жена, сякаш Алекс трябваше сама да се досети. — Нямаш нужда от покровителството ни сега, когато съпругът ти се върна.

Стомахът на Алекс се сви на топка.

— Горкото ми дете — рече нежно старицата, щом забеляза напрежението на снаха си. — Колко много неща се случиха в краткия ти живот. Този дом е буквално обсаден от клюкари. Цял Лондон говори... Ала всичко скоро ще отmine. След ден-два ще продължим, сякаш нищо не се е случило. Благородниците ще решат, че Антъни е искал да се ожени за теб, за да изпълни дълга си към покойния си братовчед. И сега, когато Хоук е тук, всички ще си помислят, че нещата са се наредили, както сме желали.

Алекс не беше съгласна със старата жена и ѝ го каза.

— Ще повярват, скъпа моя — успокой я тя, — защото казах това на някои мои приятели, които вчера дойдоха тук, докато ти си почиваше. Още повече, че миналата година Антъни беше отчаяно влюбен в Сали Фарнсуърт. Това ще затвърди мнението, че само дългът го е накарал да се ожени за теб. Приятелите ми ще се погрижат мълвата бързо да се разпространи.

— Защо си толкова сигурна? — попита я Александра. Възрастната жена повдигна вежди и се усмихна.

— Защото приятелите ми много ще загубят, ако не успеят да насочат клюките в посоката, в която аз искам. Виждаш ли, скъпо дете, старата поговорка, която гласи, че е важно какви хора познаваш, не е много точна. Важно е какво ти знаеш за тези хора. А аз знам доста неудобни подробности за повечето от приятелите си.

Тони се засмя.

— Бабо, ти си безскрупулна!

— Вярно е — дръзко си призна старицата. — Александра, защо продължаваш да се съмняваш?

— На първо място, защото от плана се подразбира, че всички трябва да се появим в обществото. Другият ти внук — каза, намеквайки за Джордан, когото не искаше да споменава по име, титла или някакво временно съпругеско отношение, — вчера ми нареди да не излизам от тази къща. Заповед, която между другото, не смятам да изпълня.

Херцогинята се намръщи.

— Не е разсъждавал трезво — изрече след кратък размисъл. — Тази постъпка би показала, че се срамуваш от желанието си да се омъжиш за Тони. Освен това ще означава, че двамата със съпруга ти

сте се отчуждили. Не, скъпа моя — довърши тя, — Джордан едва ли е обмислил нещата, когато ти е наредил това. След ден-два пак ще започнем да излизаме. Не може да се противопоставя. Ще говоря с него от твое име.

— Не, бабо — възрази Александра, — моля те, недей. Вече съм голяма и няма нужда някой да говори от мое име. Освен това нямам никакво намерение да му позволявам да ме командва. Няма право.

Старата жена трепна при това непристойно за една съпруга заявление.

— Но какво говориш! Съпругът има законното право да се разпорежда със социалните дейности на жена си. И докато сме на тази тема, скъпа моя, ще ми позволиш ли да ти дам съвет затова как да се отнасяш е Джордан.

Всеки път, когато старицата говореше за Джордан като за съпруг на Александра, младата жена стискаше зъби, но въпреки това учтиво отвърна:

— Да, разбира се.

— Добре. Вчера беше разстроена, когато настоя да говорите веднага, но го провокира, а това не беше много разумно. Ти не го познаваш много добре. Джордан може да бъде много суров, когато е разгневен. А бе очевидно, че никак не бе доволен от факта, че щеше да се омъжиш за Тони.

Александра бе възмутена и наранена от поведението на възрастната жена, която бе обикнала и която в момента бе изцяло на страната на Джордан.

— Но той бе непростимо груб — отвърна напрегнато. — И се извинявам, ако това ви кара да ме ненавиждате, мадам, но не мога да се преструвам, че съм щастлива от брака си с него. Очевидно сте забравили неговото мнение за мен и връзката ни. Освен това е вършил неща, с които не мога да се примиря, а характерът му е... непоносим! — довърши неуверено.

Най-неочаквано възрастната херцогиня се усмихна:

— Изключено е да те мразя, дете мое. Ти си внучката, която никога не съм имала. — Прегърна Александра, усмихна се и добави: — Въобще няма да се преструвам, че слуховете за похожденията на Джордан са пресилени. Но ще оставя ти да промениш това положение.

И запомни едно, скъпа — поправилите се женкари най-често се превръщат в най-добрите съпрузи.

— Когато и ако се поправи — отвърна горчиво тя. — И не искам да съм омъжена за него.

— Разбира се, че не искаш. Но нямаш никакъв избор, нали знаеш, защото вече си омъжена за него. Ще си призная, че очаквам с нетърпение да видя как ще го опитомиш.

Александра зяпна от удивление при това изявление на херцогинята, което Тони и Мелъни напълно подкрепяха.

— Не бих могла, а дори да успея...

— Можеш и ще го направиш — заяви старата жена и после меко добави: — Ще го направиш, Алекс, дори и само за да си го върнеш на Джордан. Ти си горда, имаш силен дух и си смела. — Младата жена понечи да противоречи, но херцогинята вече се бе обърнала към Антъни.

— Антъни, не се съмнявам, че Хоторн ще поиска някакво обяснение от теб относно решението ти да се ожениш за Александра, затова внимателно трябва да обмислим какво ще му кажеш.

— Закъсняла си, бабо. Хоук ме спипа рано тази сутрин в осем часа и въпросът за женитбата бе първият, който поиска да обсъдим.

За пръв път възрастната жена изглеждаше разтревожена:

— Надявам се, че си му отвърнал, че бракът ви бе наложен от обстоятелствата. Това обяснение не звучи никак зле. Или би могъл да му кажеш, че всичко се е дължало на някаква приумица или...

— Нищо подобно не съм му казвал — ухили се дяволито Тони. — Казах му, че се е наложило да се ожени за нея, защото кандидатите за ръката ѝ се правеха на глупаци, като се караха за нея и измисляха планове как да я отвлекат.

Старата херцогиня възкликна:

— Не си го направил!

— Напротив, направих го.

— И защо, за Бога?

— Защото това е истината — отвърна той, подсмиввайки се. — И защото щеше и сам да го разбере след няколко дни.

— Но ако го бе разбрал малко по-късно, щеше да е по-добре!

— Но нямаше да ми достави такова удоволствие — пошегува се Тони, а Алекс си помисли, че той е най-милият човек, когото е

срещала. — Защото щеше да го чуе от някой друг и аз нямаше да мога да видя реакцията му.

— А как реагира? — попита младата жена, неспособна да се сдържи.

— Никак — отвърна той и сви рамене. — Но Хоук си е такъв. Никога не показва чувствата си. Хладнокръвието му се обсъжда повече отколкото историите за забеж...

— Стига толкова, Тони — прекъсна го баба му и отиде до звънеца, за да извика прислугата.

Александра и Антъни също се изправиха.

— Имаш ли настроение за фехтовка тази сутрин? — попита я той.

Тя кимна. Така времето до разговора с Джордан щеше да мине по-бързо.

Малко преди дванайсет и половина Хигинс влезе в кабинета на Джордан, за да му предаде съобщение от един господин, държащ кантори на Боу Стрийт, което обясняваше защо човекът не се чувства добре и желае да отложи поверителната им среща за следващия ден.

Джордан хвърли поглед на иконома и реши веднага да се срещне с Александра.

— Къде е господарката ти, Хигинс?

— В балната зала, сър, фехтува се с лорд Антъни.

Джордан отвори вратите на балната зала и влезе, но остана незабелязан от двамата противници, които продължиха двубоя си.

Хоук се облегна на стената и се загледа в красивата си жена; мъжките бричове подчертаваха дългите ѝ крака. Тя не само бе добра с рапирата, но бе и изключително добър фехтовчик, с добре премерени движения, бързи рефлексии и перфектна техника.

Без да си дава сметка за присъствието му, Алекс изведнъж каза, че е време да прекратят двубоя. После махна защитната си маска и разтърси глава, освобождавайки лъскавите си, кестеняви къдрици.

— Тони, ставаш по-бавен — подразни го тя, а лицето ѝ се зачерви, докато сваляше защитните подложки. Антъни ѝ каза нещо и тя се обърна, за да го погледне... Изведнъж Джордан се пренесе назад във времето, когато двамата с Алекс се бяха дуелирали с дървени пръчки.

Изпита носталгия, примесена с усещането, че е загубил нещо, защото онова момиче вече бе изчезнало. Тони най-накрая го забеляза.

— Хоук — весело се обърна към него, — смяташ ли, че ставам по-бавен, защото остарявам?

Алекс се обърна и застина.

— Надявам се да не е така — отвърна сухо Джордан, — защото аз съм по-възрастен от теб. — Обръщайки се към Александра, каза: — Реших да проведем разговора сега.

За разлика от вчерашното му държание сега той бе изключително учтив и официален. Разтревожена, Алекс погрешно си помисли, че не бива да се среща с него облечена по този начин.

— Бих желала първо да се преоблека.

— Не е необходимо.

Тя не искаше да спори с него точно когато имаха да обсъждат такъв важен въпрос. Придружи го до кабинета му, повтаряйки си наум това, което искаше да му каже.

Джордан затвори тежките врати на кабинета си и изчака Александра да се настани в едно от креслата пред бюрото му от дъбово дърво. Той остана прав, скръсти ръце и започна да я изучава внимателно. Измина сякаш цяла вечност, преди да проговори:

— Дватамата с теб имахме две начала — първото бе преди година в къщата на баба ми, а второто — вчера, в тази къща. Предвид обстоятелствата нито едно не бе особено успешно. След няколко минути ще реша какво ще е бъдещето ни. Но за да направя това, бих желал първо да чуя какво имаш да кажеш ти... — Взе лист хартия и ѝ го подаде.

Алекс пое листа, хвърли му поглед и после скочи, обзета от ярост. Джордан бе написал повече от дузина неща, включително тренировките ѝ по фехтовка с Роди, състезанието в Хайд Парк, сблъсъка ѝ с опасността, когато лорд Марбли се бе опитал да я примами и да я заведе в Ултън, и няколко други приключения, които бяха относително безобидни, но изредени по този начин, приличаха на обвинение.

— Преди да реша какво ще бъде нашето бъдеще — продължи студено Джордан, — реших, че би било честно да ти дам шанс да опровергаеш някои от изброените тук събития, както и да ми дадеш някакво обяснение, ако желаеш.

Александра яростно сви длани в юмруци. Дори не беше допускала, че той ще има наглостта да критикува нейното поведение. В сравнение с живота, който бе водил, тя бе невинно пеленаче.

— От най-отвратителните, двулични, арогантни... — избухна тя вбесено, но после се овладя. Повдигна брадичка, погледна го в очите и с огромно удоволствие дръзко си призна за всички преувеличени случки.

— Виновна съм — заяви гневно. — Виновна съм за всяко едно безсмислено, невинно и безобидно събитие в този списък.

Джордан се вгледа в красавицата: очите ѝ блестяха, беше се задъхала. Гневът му се стопи, победен от възхищението му към честността и куража, с които тя си призна вината.

Александра обаче не бе свършила:

— Как смееш да ме обвиняваш с този списък и да ми поставяш ултиматум за бъдещето ми! — побесня тя и преди той да успее да реагира, се отправи към вратата.

— Върни се тук! — заповяда ѝ Хоук. Алекс рязко се обърна.

— Ще се върна! — увери го гневно. — Дай ми само десет минути.

Джордан намръщено я пусна да излезе и се вгледа замислено във вратата. Не бе очаквал да реагира толкова бурно на списъка. Всъщност не бе напълно сигурен какво очакваше да постигне, показвайки ѝ обвиненията, може би искаше да отгатне по реакцията ѝ дали само това са били провиненията ѝ по време на отсъствието му. Единственото нещо, което искаше, което трябваше да узнае, бе онова, за което не можеше да я попита — а именно с кого е споделяла леглото.

Взе листа от купчината на бюрото си и започна да чете разсеяно някакъв договор, докато я изчакваше да се върне.

Списъкът, призна си, не бе добра идея.

Това заключение се роди след няколко минути, когато Алекс почука на вратата, влезе и хвърли лист хартия на бюрото пред него.

— След като искаш да си разменяме обвинения и предлагаш възможност за опровергаване — заяви тя, — ще ти отговоря по същия начин, преди аз да ти отправя ултиматум за нашето съвместно бъдеще.

Джордан погледна листа, който лежеше на бюрото. Кимна към стола, на който тя бе седяла преди малко, и я изчака да седне, преди да

вземе листа.

Представляваше списък с имената на бившите му любовници. Оставяйки листа настрана, той повдигна вежди.

— Е? — настоя Алекс най-накрая. — Има ли несъответствия в този списък?

— Само едно — отговори ѝ с вбесяващо спокойствие — и няколко пропуска.

— Несъответствие? — попита го тя.

— Мери-Ан Уинтроп пише името си без тире.

— Благодаря ти за тази поучителна информация — отвърна Алекс. — Ако някога реша да ѝ подаря блестяща диамантена гривна към колието, което всички твърдят, че си ѝ подарил, ще напиша правилно името ѝ на бележката.

Този път не скри усмивката си и се изправи на крака, горда като джудже пред арогантен гигант.

— Сега, след като призна вината си, ще ти кажа какво ще бъде съвместното ни бъдеще. — Направи пауза, за да си поеме дъх, и довърши победоносно: — Ще поискам анулиране на брака.

— Анулиране на брака — повтори Джордан. — А би ли ми казала как смяташ да постигнеш това?

— Нямам намерение да го правя. Можеш да разбереш какви са правните ми основания от... от който и да се занимава с тези неща.

— Адвокатите — подсказа ѝ услужливо той — се занимават с тези неща. — После веднага добави: — Мога да ви препоръчам няколко изключително добри адвокати, с които да се посъветвате. Имам договор с тях.

Това възмутително предложение бе такава обида за интелигентността на Александра, че в очите ѝ за париха сълзи.

— Нима бях толкова лековерно и глупаво влюбена в теб преди две години? — запита го е болка в гласа. — Толкова ли бях наивна, че ти да си помислиш, че бих се посъветвала с твоите адвокати?

Джордан изведнъж осъзна, че въпреки невероятната проява на кураж от нейна страна тя очевидно едва се сдържа да не заплаче. Освен това смелото, невинно и очарователно момиче, за което се бе оженил, се бе превърнало в прелестно създание с екзотична красота и дух, но освен това бе станало и доста непокорно. Но най-много го

притесняваше откритието, че е не по-малко привлечен от нея, отколкото преди две години. Дори много повече. Много, много повече.

Той спокойно каза:

— Просто се опитвам да ти спестя едно уничително и напълно безсмислено посещение в кантората на някой непознат и вероятно недискретен адвокат.

— Няма да е безсмислено!

— Напротив — заяви уверено той. — Бракът ни бе консумиран, или си забравила?

Това дръзко напомняне за нощта, в която бе лежала в прегръдките му, бе повече, отколкото Александра можеше да понесе.

— Не съм забравила — отвърна тя. — Бракът ни е невалиден, защото не избрах самостоятелно да се омъжа за теб!

Вместо да се разтревожи, Хоук изглеждаше развеселен.

— Ако кажеш това на някой адвокат, ще го умориш от смях. Ако един брак е невалиден само защото булката е била принудена да се омъжи, тогава повечето от двойките във висшето общество — в настоящия момент — щяха да живеят в грях.

— Аз не само бях принудена — опъна се Алекс, — бях придумана, подлъгана, измамена и прелъстена в този брак!

— Тогава намери адвокат и му кажи това, но може да ти се наложи да го съживяваш.

Александра с ужас установи, че е прав. През последните петнайсет минути бе изляла цялата си ярост и възмущение, без да предизвика у него никакви чувства. Изведнъж се почувства изцедена. Не ѝ бе останала и капка надежда или омраза. Беше празна. Погледна го сякаш бе непознат, сякаш бе личност, към която не изпитваше абсолютно... нищо.

— Ако не получа анулиране на брака, ще се разведа с теб.

Джордан стисна зъби. Реши, че Тони го е излъгал за отношенията им с Алекс и за чувствата им един към друг.

— Не и без моето съгласие — сопна се той. — Така че можеш да забравиш идеята за женитба с Тони.

— Нямам никакво намерение да се омъжвам за Тони! — изрече тя толкова яростно, че той си отдъхна. — И нямам никакво намерение да живея като твоя съпруга.

Вгледа се в нея без капка гняв.

— Прости невежеството ми, но съм доста изненадан, че искаш да анулираш брака ни.

— Със сигурност си изумен от откритието, че има жена на света, която не те намира за неустоим — отвърна му горчиво.

— И затова искаш анулиране? Защото не ме намираш неустоим?

— Искам анулиране — отвърна му Александра стон, който противоречеше на думите ѝ, — защото не те харесвам.

Странно, но той се усмихна.

— Не ме познаваш достатъчно добре, за да не ме харесваш — подразни я.

— О, познавам те и още как! — мрачно отвърна Алекс. — И не желая да бъда твоя съпруга.

— Нямах избор, съкровище.

Думите му разгневиха Александра. Точно такова нещо можеше да се очаква от прелъстител като него. Сигурно си мислеше, че трябва да се хвърли на врата му.

— Не ме наричай съкровище! Ще се освободя от теб, каквото и да ми коства. И освен това имам избор — изрече рязко, сякаш се бе сетила за нещо. — Мога да си отида в Моршам и да си купя някоя къщурка.

— И как — попита сухо той — възнамеряваш да платиш за тази къща? Нямах пари.

— Но... когато се оженихме, ти каза, че ще ми предоставиш голяма сума пари.

— И ти можеш да ги харчиш — поясни Джордан — при условие, че аз одобря това, за което ще ги използваш.

— Колко удобно! — язвително изрече Алекс. — Дал си си пари.

Погледнато по този начин, наистина излизаше така и херцогът едва не се засмя. Вгледа се в гневното ѝ зачервено лице, чудейки се защо тя винаги успяваше да го разсмее. Не можеше да разбере защо чувства такава всепоглъщаща, незадоволима жажда да я притежава и да я опитоми, без да я пречупи духом. През изминалата година тя се бе променила изключително много, но все още бе по-подходяща за него от която и да е друга жена.

— Всичките тези приказки за законност ми напомнят, че имам някои законови права, които не съм упражнявал повече от година — каза той и здраво я хвана за ръцете, придърпвайки я между бедрата си.

— Нямах ли капка приличие — избухна Александра. — Аз все още съм обещана на братовчед ти!

Джордан се изсмя:

— Ето това вече бе силен довод.

— Не искам да ме целуваш! — предупреди го гневно Алекс.

— Толкова по-зле — отвърна меко той и плъзна ръце по гърба ѝ, — защото възнамерявам да проверя дали все още мога да те разгорещя.

— Губиш си времето! — Александра изви глава, спомни си думите си, че неговите целувки стоплял лялото и душата ѝ, и се почувства унижена. От това, което бе чула, неговите целувки бяха сгривали половината жени в Англия. — Тогавя бях наивно дете. Сега вече съм жена и съм била целувана от доста други мъже, които не се справяха по-зле от теб. Дори бяха по-добри.

Джордан отговори, като сграбчи косата ѝ и изви главата ѝ силно назад.

— И колко по-точно бяха тези мъже? — попита.

— Дюзини! Стотици! — извика младата жена.

— В такъв случай — изрече той — би трябвало да умееш да ме възпламениш.

Преди да успее да му отвърне, устните му покриха нейните яростно и собственически, наказвайки я с целувка, нямаща нищо общо с нежните целувки на Тони или тези на някой от ухажорите ѝ. Въпреки жестокостта си тази целувка настояваше тя да отвърне. В същото време обещаваше, че ако го стори, ще стане по-нежна и много различна.

Алекс усети тихото обещание, а тялото ѝ започна да трепери от ужас и шок, когато устните му омекнаха почти неусетно и започнаха да галят нейните, да ги изследват, да търсят настойчиво, да я подтикват да отвърне.

Ахване зад тях накара Джордан да отслаби хватката си, а Александра да се завърти и отново да бъде прикована в силната му прегръдка, гледайки ужасения Хигинс, който бе въвел в библиотеката трима мъже, включително лорд Камдън.

Икономът и тримата мъже рязко спряха.

— Аз... аз моля да бъда извинен, ваша светлост! — Хигинс за пръв път откакто го познаваше Алекс, губеше самообладание. —

Трябваше да ви уведомя, когато пристигне графът...

— Ще се присъединя към вас след петнайсет минути — каза херцогът на приятелите си.

Мъжете излязоха. Алекс забеляза усмивките им и се нахвърли върху Джордан.

— Те ще си помислят, че ще продължим да се целуваме още петнайсет минути — извика. — Дано си доволен, ти...

— Доволен ли? — прекъсна я той развеселен, докато изучаваше буйната, непозната и така желана жена, която преди го бе гледала с детско обожание в очите си. Но късите ѝ къдрици бяха изчезнали. Не виждаше и обожанието в очите ѝ. Бе изчезнала малката мъжкарана, за която се бе оженил. На нейно място се бе появила тази умопомрачаваща красавица с буен темперамент и той изпита силно желание да я укроти, да я накара да се отнася с него, както го бе правила преди. — Доволен? — отново попита. — С това жалко подобие на целувка? Никак даже.

— Нямах това предвид! — отвърна Александра. — Преди три дни щях да се омъжа за друг. Представи си колко са се учудили, виждайки как ме целуваш?

— Не мисля, че каквото и да направим, ще се стори странно на някого — отговори той иронично, — след като всички станаха свидетели на нахлуването ми в църквата и на прекратяването на сватбата ти.

На Алекс за пръв път ѝ стана ясно колко забавно се е сторило това на висшето общество — и колко унижен се е почувствал той. Изпита задоволство.

— Хайде, смей се, де — подкани я сухо той. — Беше страшно смешно. Трябваше да видиш изражението си, когато се обърна и ме видя. Сякаш виждаше призрак. — Но той си спомни, че за един кратък миг бе изглеждала така, сякаш бе зърнала изключително скъп човек.

— Ти пък изглеждаше като гнева Господен — отвърна тя и притеснено си даде сметка за магнетичния чар, който той излъчваше.

— Почувствах се нелепо.

Александра се възхити на способността му да се надсмива на себе си и за миг забрави за обидите, които ѝ бе нанесъл. Времето се върна назад и той пак се превърна в онзи усмихнат, неустоим и красив мъж, който се бе оженил за нея. Секундите минаваха, докато тя се

взираше в омагьосващите сиви очи. Най-накрая се примири с мисълта, че той е жив, че това не е сън, от който ще се събуди. Той бе жив. И колкото и невероятно да бе, бе неин съпруг. Поне за момента.

Толкова бе погълната от мисълта, че ѝ трябваша няколко мига, преди да си даде сметка, че погледът му пак се е спрял на устните ѝ, а ръцете му отново я притискат здраво.

— Не, аз...

Джордан задуши протеста ѝ с целувка. Забравила за миг гнева си, Александра се отпусна в ръцете на съпруга си, а предупредителният писък в съзнанието ѝ бе заглушен от вълнението. Той плъзна ръка по нежната кожа по тила ѝ, помилва гърба ѝ, привличайки я още по-плътено към себе си.

Горещите му устни, притискащи се в нейните, допирът до силното му тяло всичко това бе толкова болезнено и мъчително познато за Александра — защото го бе преживявала хиляди пъти в сънищата си. Знаейки, че си играе с огъня, тя му позволи да я целуне, предавайки се на забранената мимолетна радост от докосването на устните му, от ръцете му, от тялото му. Но въпреки това не посмя да му отвърне.

Джордан отдели устни от нейните и леко я целуна по челото.

— Целуни ме — прошепна той, а топлият му и треперлив дъх разля гореща страст във вените ѝ. — Целуни ме — придумваше я, прокарвайки пътечка от настоятелни целувки по чувствителната кожа на врата ѝ. Ръцете му се вплетоха в косите ѝ, а очите му предизвикателно се вгледаха в нейните. — Да не си забравила как се прави?

Алекс по-скоро би умряла, отколкото да го остави да вярва, че е бил единственият мъж, който я е целувал през изминалата година, а тя усещаше, че той подозира тъкмо това.

— Не — каза неуверено.

— Целуни ме, принцесо — подкани я дрезгаво той, целувайки челото ѝ, ухото ѝ, страните ѝ. — Искам да видя дали ще е толкова хубаво, колкото си спомням.

Болезненото откритие, че и той бе живял с мисълта за целувките им, бе повече, отколкото можеше да понесе. Простена от отчаяние и завъртя глава, за да посрещне устните му със своите. Устните на Джордан яростно се заключиха около нейните, но този път тя отговори

на грубата му и в същото време нежна целувка. Устните ѝ се разтвориха под чувствения натиск на неговите.

Изгубена в океан от желание, объркани чувства и копнеж, Алекс усети как той прокара ръце по гърба ѝ, привличайки я към себе си. Ала вместо да се съпротивлява, тя плъзна ръце към раменете му, намествайки се несъзнателно към възбуденото му тяло. Джордан я притисна в прегръдката си, а ръцете му обхванаха гърдите ѝ, палците му масажираха твърдите връхчета, докато я целуваше. Безкрайната опияняваща целувка, движенията на ръцете му, допирът до мускулестите му бедра поддържаха на Александра като древна езическа магия. Тя отвърна на целувката му с целия безпомощен плам, който бе изпитвала и преди, но този път срамежливата ѝ неувереност бе победена от желанието да го прегръща, да си представи, че той бе всички тези неща, които тя искаше да бъде.

Херцогът знаеше само, че жената в прегръдките му отговаря на целувката с много повече страст отпреди, а това бе опустошително за прегладнялото му тяло. Когато езикът ѝ се стрелна, за да помилва устните му, Джордан я притисна силно, а желанието се разля във вените му като горски пожар и възпламени слабините му. Борейки се с дивото желание да я положи на килима и да я обладае, той отдели устни от нейните и си пое дъх, а после бавно издиша. Очевидно жена му бе научила доста за целувките, докато той бе в затвора, осъзна мрачно.

Изплувайки бавно от океана от желания, Алекс се вгледа в омагьосващите му очи, смаяно наблюдавайки как цветът и изражението им се мени от замъглени от страст към загадъчното светлосиво. После бавно се върна към реалността. Ръката ѝ все още бе около врата му и тя най-сетне осъзна, че под пръстите ѝ кожата му е много гореща. „Да ме подпалиш от страст“ — ѝ бе казал Джордан...

Гордост и задоволство се разляха по тялото ѝ, а когато осъзна, че бе направила точно това, неусетно предизвикателно се усмихна. Херцогът присви очи при вида на тази самодоволна усмивка, а после се вгледа в блестящите ѝ очи. Изражението му стана сурово, той отпусна ръце и се отдръпна от нея.

— Моите поздравления — рязко изрече и Александра удивено го изгледа. — Доста неща си научила за изминалата година.

Преди година, спомни си тя, той я бе смятал за жалко неудобство. Усмихна се весело и каза:

— Преди година ме смятахте за изключително наивна. Сега се оплаквате, че вече не съм. На вас не може да ви се угоди.

Огорчи се, когато той не отрече, че я бе смятал за наивна.

— Въпросът за угаждането можем да го обсъдим довечера в леглото, след като се върна от „Уайтис“. А междуременно — продължи той — искам да проумееш няколко неща. Първо, за анулиране на брака и дума не може да става. Второ, повече няма да се дуелираш или да се разхождаш с тези панталони, вече няма да има никакви състезания в парка, нито ще излизаш в обществото с друг мъж освен с мен. Ясен ли съм? Няма да излизаш сред хората с друг мъж освен с мен.

— Ти за какъв се мислиш?! — възмутено извика Александра. Той не се бе променил. Все още искаше да я заключи някъде и да не я показва пред хората. И със сигурност все още искаше да я запрати в Девон.

— Аз знам кой съм, Александра — сопна ѝ се той. — Обаче вече не знам коя си ти. Вече не.

— Сигурна съм в това — отговори му тя, но се сдържа и не му каза, че възнамерявала му се противопостави. — Мислеше си, че си се оженил за отстъпчива и любвеобилна жена, която с най-голямо удоволствие ще удовлетворява и най-малките ти нужди, нали?

— Нещо такова — призна той.

— Е, да, но не получи каквото искаше.

— Ще го получа.

Александра тръсна глава и се завъртя, отказвайки да му направи реверанс.

— Грешите, ваша светлост — каза и се запъти към вратата.

— Името ми — уведоми я — е Джордан.

Тя спря по средата на пътя и изненадано повдигна вежди.

— Наясно съм, ваша светлост.

От тези думи му стана ясно, че тя не желае да го нарича с малкото му име. Александра се обърна и продължи към вратата, усещайки погледа му. Молеше се горещо коленете ѝ да не я предадат.

Едва когато стигна до вратата, той изрече:

— Александра!

Тя не успя да се овладее и подскочи.

— Да? — отвърна.

— Помисли си добре, преди да решиш да не се подчиниш на заповедите ми. Ще съжаляваш, повярвай ми.

Въпреки ледената тръпка, която гласът му предизвика, тя повдигна брадичка и попита:

— Това ли е всичко?

— Да. Като излезеш, кажи на Хигинс да дойде.

Споменаването на иконома напомни на младата жена за положението на нейния слуга и тя рязко се обърна, готова да нанесе последния удар.

— Следващия път, когато решиш да ми върнеш удара заради някаква въображаема обида, която съм ти нанесла, бъди така добър да не намесваш моите прислужници. Тези двама мили възрастни мъже, които си изпратил в кухнята тази сутрин, са най-близкото до баща, което съм имала. Пенроуз ме научи да ловя риба и да плувам. Филбърт ми направи куклена къща, а после ми построи сал и ме научи как да го управлявам. Няма да ти позволя да ги малтретираш или унижаваш...

— Кажи на Хигинс — прекъсна я хладно — да ги сложи да работят, където ти искаш... само не във фойето.

Когато вратата се затвори зад нея, Джордан седна в креслото си и се намръщи. Бе свършил това, което си бе възложил, тоест да я накара да проумее правилата, които от днес нататък трябваше да спазва, и бе сигурен, че тя щеше да ги спазва. Мисълта да му се противопоставя жена, особено жена, която преди го бе поставяла на пиедестал, бе абсурдна. Още повече, че неконтролируемото желание на тялото му преди няколко минути го бе изумило, лишило го бе от сили и въобще не му бе харесало — нищо, че си даде сметка, че целогодишното въздържание бе част от проблема.

Александра никога нямаше да бъде отстъпчивата жена от мечтите му, осъзна той, но огненият ѝ темперамент щеше да компенсират това. Тя никога нямаше да го отегчи и освен това не бе лъжкиня или страхливка. Преди малко открито му бе представила списък на любовниците му и честно си бе признала за поведението си през последните две години. Освен това го бе разгневила, разсмяла и възбудила. Не, с нея нямаше да скучае.

Той взе писалката от бюрото си, завъртя я, а на устните му се появи усмивка. Боже, тя бе прекрасна с тези изпълнени с плам синьо-зелени очи и с алабастровите си страни, порозовели от гняв.

Докато се държеше както подобава, той бе готов да ѝ позволи да се наслаждава на привилегиите, които ѝ се полагаха като херцогиня на Хоторн. Стига да се държеше прилично...

Хигинс се появи на прага, следван от Джон Камдън.

— Както виждам — каза Джон усмихнато, — бележиш голям напредък в отношенията със съпругата си?

— Тя ще се държи прилично — отговори Джордан самоуверено.

— В такъв случай сигурно тази вечер ще си в настроение да се присъединиш към нас в „Уайтис“?

— Разбира се — съгласи се херцогът и двамата започнаха да обсъждат общия си бизнес с една миньорска компания.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

От кабинета на Джордан Александра се насочи направо към фойето, където каза на иконома, че Пенроуз и Филбърт вече не трябва да работят само в кухните, после помоли Хигинс да изпрати и двамата в дневната и се отправи по коридора.

Обикновено дневната със слънчево-жълтите си мебели и с изгледа си към градината я успокояваше, но сега, щом влезе и затвори вратата след себе си, престана да се усмихва. Останала без сили, Алекс бавно се приближи до прозореца. Чувстваше се така, сякаш бе водила битка с гиганти и бе загубила.

Срам и ужас я обзеха и тя закри лицето си с ръце, осъзнавайки горчивата истина — физически не можеше да устои на Джордан. Можеше да понесе гнева, но не и усмивката, не и целувките му. Сладките му и властни ласки бяха опустошили тялото, душата и сърцето ѝ. Въпреки опита, който бе придобила през последните няколко месеца, въпреки всичко, което бе научила за съпруга си, Джордан Таунсенд все още можеше да запали пожара на желанието у нея, както бе направил и когато тя бе младо и неопитно седемнайсетгодишно момиче.

След всичкото това време усмивката му все още можеше да я разтопи, а целувките му — да я накарат да пламне от страст и да се предаде изцяло на властта му. Александра въздъхна унило и опря чело в гладкото стъкло на прозореца. От момента, в който бяха напуснали църквата вчера, бе напълно убедена, че не изпитва нищо към него. А само една негова усмивка, едно докосване, една целувка я бяха сломили.

— Мили Боже! — възкликна тя на глас, каква беше магията, с която този мъж влияеше така на жените и на нея. Тя нямаше илюзии, че той би могъл да изпитва някакви чувства към нея...

Какво в този мъж я караше да почувства, че е постигнала нещо чудно, когато го разсмиваше или го караше да се усмихва. И защо все още наивно вярваше, че ако се старее, някой ден ще го накара да

изпитва нещо към нея, че ще го укроти, че ще стопи студения цинизъм в погледа му? Без съмнение той влияеше по същия начин на всички жени. Сигурно точно затова дори изискани и опитни кокетки правеха невъзможното, за да го впечатлят. Те обаче не бяха изложени на същата опасност като нея, защото не бяха негови съпруги. И тази нощ за жена си херцогът имаше нещо повече наум от целувките.

„Въпросът за угаждането можем да го обсъдим довечера в леглото.“

Довечера в леглото... в леглото... В съзнанието ѝ предателски изникнаха мъчителни спомени за нощта в хана и Алекс тръсна глава. Не можеше и нямаше да му позволи да я вкара в леглото си тази вечер или която и да е друга вечер. Как смееше да се връща отново в живота ѝ и да иска да влиза в спалнята ѝ, без дори да се опита да я ухажда, както вече знаеше, че е прието да прави един джентълмен. Джордан никога не си бе давал труд да я ухажда, помисли си младата жена ядно.

Доколкото зависеше от нея, тази вечер той можеше да отнесе любовното си настроение в едно от дузината легла тук в Лондон, на една от дузината си любовници, които според клюките винаги бяха готови да приемат неговите милувки. Без съмнение снощи бе направил точно това. Вероятно бе отишъл при любовницата си. Тази вечер със сигурност щеше да направи същото, преди да се върне в нейното легло.

Мисълта толкова я разгневи, че направо ѝ прилоша. Тя огледа стаята, сякаш търсеше начин да избяга. За собственото си добро трябваше да се махне оттук. От него. Не искаше още веднъж да се изправи пред емоционално унищожение. Търсеше само спокойствие. Мир и спокойствие до края на живота си.

При мисълта да напусне Лондон и новите си приятели я прониза чувство на загуба, но то бе заглушено от копнежа да намери мир и спокойствие другаде. Той си бе вкъщи само от един ден, а ревността вече започваше да я мъчи. Идеята да се върне в Моршам, която ѝ бе хрумнала вчера по време на разговора ѝ с Мелъни, сега ѝ се стори още по-привлекателна.

Но ако искаше да си възвърне стария начин на живот, знаеше, че не бива да чака помощ от съдбата. Съдбата никога не бе на нейна страна. Съдбата я бе насилила да се омъжи за човек, който не я искаше и който на всичкото отгоре бе женкар. Съдбата го бе върнала и сега от

нея се очакваше да се предаде на чара на мъж, който все още не я искаше и не само че бе прелъстител, но бе арогантен, безчувствен и тираничен!

Жените, както бе научила с болка, бяха за него като добитъка, и по-точно тези от по-висшето общество, където заради потеклото бяха избирани като кобили от мъже, които се чифтосваха с тях, за да създадат наследник. После кобилите бяха пускани на паша. Тя обаче не беше от висшето общество, напомни си Александра окуражително. Тя се бе грижила за себе си, за майка си, за къщата си и за двама възрастни прислужници доста добре още когато бе едва на четиринайсет години.

Със сигурност сега, когато вече бе жена, можеше да се върне към предишния си начин на живот и да продължи да се справя дори и още по-добре. Щеше да върши това, на което се бе надявал дядо й — щеше да продължи оттам, докъдето бе стигнал той, а именно да учи децата да четат и да пишат. Сега тя бе почитена, омъжена жена и бе сигурна, че селяните няма да я отлъчат от обществото заради мимолетно отклонение от приличието. А дори и да го направеха, Алекс си помисли, че би предпочела да живее като отхвърлена, докато й простят, вместо да е в сегашното си положение — перце, подвластно на поривите на вятъра, съдбата и на един груб и неукротим мъж.

Беше време, реши тя непоколебимо, сама да определя как да живее. Изглеждаше й съвсем просто да се върне назад. Ще си отиде вкъщи и ще бъде господарка на живота си. Но за да постигне това, трябваше да разубеди неразбрения си мъж да се откаже от желанието си да я задържи като съпруга. Освен това се нуждаеше от пари.

Точно това я притесняваше най-много. Парите, с които разполагаше, бе последната тримесечна издръжка, която Тони й бе дал, но те нямаше да стигнат, за да наеме къщурка, да купи дърва за зимата и други продукти, от които тя, Филбърт и Пенроуз щяха да се нуждаят. За тази цел щяха да са й нужни поне десет пъти повече. Можеше да продаде бижутата, които херцогинята и Тони й бяха дали, но те бяха семейно наследство и не й принадлежаха. Единственото ценно нещо, което притежаваше, бе часовникът на дядо й. Щеше да го продаде, реши младата жена с болка. Щеше да й се наложи да го продаде, и то бързо, без да губи ценно време. Защото времето, както бе разбрала, бе съюзник на Джордан и неин враг. Ако Джордан разполагаше с

достатъчно време и близост, тя се опасяваше, че той щеше да я накара да се разтопи в прегръдките му.

Почувствала се малко по-добре сега, когато имаше план, Александра отиде до масата, където винаги пиеше чай след фехтовката си с Тони, и седна. Тъкмо си наливаше чай, когато двамата ѝ възрастни приятели застанаха пред нея.

— Божке, госпожице Александра, този път наистина се забъркахте в голяма каша — възкликна Филбърт нетактично, взирайки се с късогледите си очи в лицето ѝ. Като кършеше ръце с безпокойство, той седна срещу нея, както бе правил винаги когато бяха едно „семејство“ в Моршам. Пенроуз се настани срещу него и се приведе напред, напругайки се да чува, когато Филбърт продължи: — Чух какво ви каза херцогът, когато останяхте насаме, и го разказах на Пенроуз. Вашият съпруг е корав човек и това си е чистата истина, иначе нямаше да ви се сопне така. Какво ще правим? — попита той.

Алекс погледна двамата старци, които се бяха грижили за нея през целия ѝ живот, и се усмихна сърдечно. Знаеше, че няма смисъл да ги лъже.

— Искам да се върнем в Моршам — рече, отмятайки косата от челото си.

— Моршам! — прошепна почтително Пенроуз, сякаш казваше „рай“.

— Но за това са ми нужни пари, а са ми останали само парите от последната издръжка.

— Пари! — каза мрачно Филбърт. — На вас никога не са ви достигали парите, госпожице Александра. Дори и когато татко ви бе жив, да бъде проклет...

— Престани — прекъсна го веднага Алекс. — Не е хубаво да се говори така за мъртвите.

— Аз — съобщи Пенроуз със силна неприязън — съжалявам, че спасихте живота на Хоторн. Вместо да застреляте неговия убиец, трябваше да застреляте него.

— А после — изрече Филбърт — трябваше да понижете сърцето му с кол, така че вампирът да не се връща от мъртвите и да ви преследва!

Тази гневна реч накара Алекс да потрепери и да се засмее. После стана сериозна, пое си дълбоко дъх и с решителен и нетърпящ

възражения тон каза на Пенроуз:

— Златният часовник на дядо ми е в шкафче до леглото ми. Искам да го вземеш, да отидеш на Бонд Стрийт и да го продадеш на бижутера, който ти предложи най-много.

Старецът отвори уста да противоречи, но видя упоритото изражение на лицето ѝ, и неохотно кимна.

— Направи го сега, Пенроуз — изрече тя с болка в гласа, — преди да съм размислила.

Когато той излезе, Филбърт се протегна през масата и докосна господарката си.

— С Пенроуз сме скътали малко парици през последните двайсет години. Не е много — седемнайсет паунда и два шилинга.

— Не. В никакъв случай — каза упорито Алекс. — Вашите пари са...

В коридора се чуха стъпките на Хигинс и Филбърт скочи на краката с учудваща лекота.

— Хигинс посинява всеки път, когато ни види да разговаряме приятелски — изрече той, грабна жълтата ленена салфетка на Александра и енергично започна да бърше масата. Тъкмо така го завари Хигинс и закима одобрително, когато влезе в стаята, за да съобщи за сър Родерик Карстеърс, който искаше да разговаря с нейна светлост.

След малко в дневната влезе Родри, настани се удобно и кимна на Филбърт да му налее чай. Сетне заразказва „пикантните подробности“ от посещението си при Хоук миналата вечер. Потресена, Алекс скочи на крака и обвинително извика:

— Ти си му казал всичко за мен! Ти?

— Не ме гледай така, сякаш току-що съм изпълзял от пещерата. Казах му всичко това само за да разбере, че си била най-желаната през този сезон. Затова като научи, което те уверявам, че ще стане, че така си се изложила заради него, когато пристигна в града, той въобще няма да е толкова самодоволен. Снощи Мелъни ме посъветва да постъпя точно така, ала аз и сам бях стигнал до този извод. Освен това постъпих така, защото исках да видя физиономията му. Всъщност това беше първото благородно дело, което съм извършвал в живота си, а това е знак, че съм развил слабост на характера, за което пък си виновна ти.

— Аз ли? — гневно повтори Алекс. — За каква слабост ми говориш?

— Благородство, скъпа моя. Когато ме погледнеш с тези големи, красиви очи, имам усещането, че виждаш нещо по-добро в мен от това, което виждам, когато заставам пред огледалото. Снощи внезапно почувствах нужда да направя нещо добро, затова отидох у Хоук с благородното намерение да спася честта ти. Доста отблъскващо, като се замисля. — Той изглеждаше толкова отвратен от себе си, че младата жена трябваше да прехапе устни, за да скрие усмивката си. — За съжаление удивителната ми постъпка може да е била и напразна. Не съм убеден, че Хоук ми обърна внимание.

— Напротив, не се съмнявай — сухо рече тя. — Тази сутрин лично ми връчи списък с всички тези факти и настоя или да призная, или да отрека.

Очите на Роди грейнаха от задоволство.

— Наистина ли? Стори ми се, че съм го жегнал, но когато си с Хоук, никога не знаеш. Ти призна ли или отрече?

Прекалено напрегната и притеснена, за да седи спокойно в креслото си, Александра остави чашата си и нервно отиде до диванчето край прозореца, за да оправи малките възглавнички на жълти цветя.

— Признах си, естествено.

— Струва ми се, че не всичко между вас двамата е наред. — Алекс нищо не каза, само поклати разсеяно глава. — Предполагам се досещаш, че хората вече са наточили зъби и са вперили взор в теб, очаквайки отново да се поддадеш на чара на Джордан. В момента залозите са четири към едно за това, че до деня на състезанието на кралицата ти отново ще се превърнеш в любящата жена на херцога на Хоторн.

Александра рязко се извъртя и гневно впи поглед в приятеля си.

— Какво?! — прошепна. — Какви ги говориш?

— Говоря ти за залози. Четири към едно, че ще вържеш панделката си на ръкава на Джордан в деня на състезанието.

— Хората залагат за такива неща?

— Естествено. Традиция е в деня на състезанието дамата да покаже симпатията си към мъжа, завързвайки панделката си на ръкава му за късмет. Това е една от малките публични прояви на обич, която

ние във висшето общество насърчаваме. Предполагам, че го правим заради удоволствието от възможността да поклокарстваме през дългите зимни месеци.

Внезапно обзета от подозрение, Алекс любопитно изгледа Роди и попита:

— Ти на кого залагаш?

— Все още не съм направил залога си. Искаше ми се първо да се отбия тук, да опипам почвата, преди да отида в „Уайтис“. — Роди се изправи. Целуна ръка на младата херцогиня и предизвикателно попита: — Е, скъпа моя, какво ще стане? Ще вържеш ли панделката си на ръката на херцога на седми септември?

— Разбира се, че не! — сопна се тя и потрепери от мисълта, че може да се изложи така пред всички заради мъж, който не се интересуваше от нея.

— Убедена ли си? Не ми се иска да изгубя хиляда лири.

— Няма да се наложи — горчиво отвърна тя и се отпусна на диванчето, втренчила поглед в ръцете си. Роди вече бе на прага, когато Александра внезапно скочи на крака и весело извика: — Роди, ти си чудесен! Ти си брилянтен! Ако не бях омъжена, щях да предложа на теб!

Сър Карстеърс не отвърна нищо на ласкателството, само удивено повдигна вежди.

— Моля те, моля те, кажи, че ще ми направиш една мъничка услуга — поиска тя.

— Каква?

— Ти би ли... направил залог от мое име?

Роди внезапно разбра намерението ѝ и се развесели.

— Предполагам, че ще мога. Можеш ли да си платиш, ако загубиш?

— Няма да загубя! Ако съм разбрала правилно, за да спечеля, трябва само да отида на състезанието и да не завържа панделката на ръкава на съпруга си.

— Именно.

Алекс сграбчи Роди за ръката и настойчиво го погледна в очите.

— Кажи, че ще го направиш за мен. Много по-важно е, отколкото осъзнаваш.

Иронична усмивка заигра на устните му.

— Разбира се, че ще го направя. Със съпруга ти никога не сме били приятели, както може би си се досетила. — Забеляза обърканата усмивка на младата жена и престорено въздъхна. — Ако съпругът ти си беше останал „покойник“, а Тони — наследник, аз или децата ми щяхме да бъдем носители на титлата на Хоторн. Ти познаваш малкия брат на Тони — Бърти. Той е болнаво момче. Казвали са ми, че нещо се е объркало при раждането му.

Александра, която дори не подозираше, че Роди има такова високо положение в обществото, поклати глава и каза:

— Знаех, че имаш родствени връзки с Таунсенд, но мислех, ме сме четвърти или пети братовчеди.

— Така си е. Но с изключение на бащите на Тони и на Джордан, останалите от фамилията са дарени със злочестата съдба да имат само дъщери. Мъжете от рода имат ужасна орис и умират млади, без да оставят наследник.

— Причината, боя се, се крие във вас. Висшето общество има нужда от свежа кръв или скоро всички вие ще започнете да се чешете зад ушите и да оплешивявате.

Роди се изсмя.

— Непочтително момиче! Вече знаеш как да се прикриваш, когато си шокирана, но мен не можеш да заблудиш. А сега да се върнем на бизнеса. Колко ще заложиш?

Алекс прехапа устни. Боеше се да не прогони късмета е алчността си.

— Две хиляди — рече и млъкна, когато Филбърт се появи зад гърба на Роди и шумно се покашля.

Алекс усмихнато погледна късогледия старец и бързо се поправи:

— Две хиляди и седемнайсет...

— Хъм-хъм — покашля се отново Филбърт.

— Две хиляди и седемнайсет лири и два шилинга. — Роди бавно се обърна и се втренчи във възрастния мъж, за когото отдавна знаеше, че е бил с Александра от най-ранното й детство.

— А твоето име е? — попита той и изумено се вгледа в мъжа пред себе си.

— Филбърт, милорд.

— Предполагам, че ти си притежателят на седемнайсет лири и два шилинга?

— Ахъ, милорд. Аз и Пенроуз.

— А кой е Пенроуз?

— Заместник-икономът — отвърна Филбърт и внезапно се ядоса, — или поне беше, докато негово благородие не го понижи днес.

— Колко интересно — промърмори Роди, сетне официално се поклони пред Алекс — Предполагам, че няма да те видя на бала довечера?

Тя се поколеба за миг и дяволито отвърна:

— Предполагам, че след като съпругът ми е зает довечера, ще мога да дойда.

Невероятно, но щеше да има достатъчно пари да живее уютно в Моршам поне десет години. За пръв път през живота си се чувстваше независима, свободна и това чувство бе блажено, бе сладко... божествено. Бе по-опияняващо и от вино. Вдъхваше й смелост. С блеснали от наслада очи тя каза:

— И, Роди, ако все още искаш да изпробваш уменията си с рапирата срещу мен, мисля, че утре сутрин би било най-подходящото време. Покани когото искаш да наблюдава. Покани целия свят, ако желаш!

Той за пръв път изглеждаше неуверен.

— Дори скъпият Тони, който ти беше отпуснал края, не позволяваше да се фехтуваш с други мъже. Едва ли е разумно, скъпа моя, и съпругът ти най-вероятно ще се разгневи, щом разбере.

— Съжалявам, Роди. — Алекс веднага се разкая. — Не бих искала да правя нещо, с което да ти навлека неприятности...

— Притеснявам се за теб, сладко дете, не за себе си. Мен нищо не ме застрашава. Хоук не би ме предизвикал надуел — ние с него сме прекалено цивилизовани, та публично да проявяваме характера си, а точно това представляват дуелите. От друга страна — добави той откровено, — съм убеден, че скоро ще потърси възможност да ми промени физиономията насаме. Но не се бой — изрече, — мога да се справям и с юмруците си. Противно на твоето мнение под тези изящни дрехи се крие истински мъж — целувайки и ръка, той сухо добави: — Ще се оглеждам за теб тази вечер на бала на Линдуърди.

Когато Роди си тръгна. Александра се засмя и погледна нагоре.

— Благодаря ти, благодаря ти, благодаря ти! — извика тя на Господ, на съдбата и на украсения таван. Роди бе решението на първата част от проблема ѝ, а сега бе намерила и решение и на втората. Джордан Таунсенд, както бе забелязала през последните два дни, изискваше безпрекословно подчинение от всеки около себе си, включително от съпругата си. Той не понасяше да му се противопоставя друг... мъж, жена или прислужник.

Александра реши, че противопоставянето е ключът към свободата ѝ. Нямахте да му се подчинява. Щеше да наруши спокойствието му, да се присмее над тиранията му и най-важното, да му покаже най-лесното разрешение, а именно, че без нея щеше да му бъде много по-добре.

— На негово височество — обади се Филбърт — няма да му хареса, че ще залагате срещу него и че ще излизате тази вечер. — Леко притеснен и намръщен, добави: — Подслушвах и го чух, когато каза, че не трябва да го правите.

Александра се засмя и прегърна загрижения старец.

— Той няма да узнае за залога. А ако не му харесва, че излизам, предполагам, че може да ме изпрати обратно... Отправяйки се към вратата, тя добави ликуващо: — Обратно в Моршам! Или пък да се съгласи на развод!

Тананикайки си весело, младата херцогиня премина тържествено през фойето и се изкачи по стълбите. След два месеца, когато щеше да прибере печалбата си, щеше просто да остави Джордан Таунсенд и да си тръгне като богата жена. Още по-голямо задоволство ѝ доставяше фактът, че щеше да изкара парите благодарение на собствената си съобразителност и че Джордан никога нямаше да разбере откъде са се взели те. На прага на кабинета си, докато се канеше да изпрати гостите си, херцогът спря, обърна се и се загледа в съпругата си, докато тя се изкачваше по стълбите с лека усмивка на лице. Алекс, осъзна той, имаше много хубав глас. Прекрасен глас. А бедрата ѝ се полюшваха съблазнително. Изключително съблазнително.

Александра застана пред тоалетката си и погледна часовника над камината. Преди час и половина Джордан бе влязъл в спалнята, която

бе до нейната, и тя бе чула как казва на камериера си, че тази вечер ще бъде в „Уайтис“. А преди двайсет и пет минути бе излязъл.

„Уайтис“ бе близо до къщата на Линдуърди и за да не рискува да срещне Джордан, младата херцогиня реши да изчака достатъчно, преди да потегли.

Със сигурност вече трябваше да е пристигнал, реши тя и се обърна към камериерката, която старата херцогиня бе наела за нея.

— Как изглеждам. Мари? — попита весело, макар да знаеше, че никога не е изглеждала по-добре.

— Ще ги зашеметите, ваша светлост — отвърна камериерката.

— Точно от това се притеснявам — усмихна се Александра, хвърляйки поглед към прекрасната шифонена рокля с цвят на нежно-жълт нарцис.

Носеше подходящи ръкавици. На шията и ушите ѝ проблясваха диаманти.

Семплата прическа подчертаваше чертите на лицето ѝ, придаваше ѝ по-изискан вид.

Когато взе малката си, украсена с мъниста чантичка, Александра рече весело:

— Не ме чакай. Мари. Ще прекарам нощта в дома на приятел. — Това не бе точно така, но тя нямаше никакво намерение да позволи на Джордан Таунсенд да я люби пак.

„Уайтис“, най-престижният мъжки частен клуб в Англия, изглеждаше точно така, както когато Джордан го бе посетил за последен път преди повече от година. Но все пак от момента, в който влезе, усети, че тази вечер има нещо различно.

Беше различно, но и същото. Около ниските масички все още бяха подредени кресла, така че господата да се облягат удобно назад, докато губят или печелят състояния на карти. Голямата книга, където се записваха залозите — тя бе толкова свята за комарджиите, колкото Библията за вярващите — все още стоеше на обичайното си място. Само че тази вечер около нея се бе събрала доста по-голяма тълпа и докато минаваше край посетителите, Джордан кимна.

— Хоторн! — възкликна възторжено някой — прекалено възторжено, а мъжете, навели се над книгата, се изправиха и бързо тръгнаха към него.

— Чудесно е, че се върна, Хоук — каза лорд Хърли, разтърсвайки ръката на Джордан.

— Радвам се да те видя — продължи някой друг, докато приятелите и познатите му го притиснаха във въодушевлението си да го поздравят. Даже прекалено въодушевени, помисли си херцогът.

— Пийни нещо, Джордан — мрачно изрече Джон Камдън, взе чаша с мадейра и я пъкна в ръката на приятеля си.

Усмехнат и леко объркан от странното поведение на Камдън, Джордан върна чашата на сервитьора.

— Уиски — каза, извини се и застана пред книгата за залози. — На какви глупости залагат днес младежите? — попита. — Надявам се не и на състезания с прасета.

Шестима души рязко застанаха на пътя му, закривайки книгата, и едновременно започнаха да говорят.

— Какво странно време... Само през какви ужаси сте минали... Разкажете ни... Как е лорд Антъни?... Добре ли е баба ви?

Без Джордан да забелязва, Джон Камдън поклати глава, показвайки по този начин колко безполезна е тази блокада пред книгата за залози, и мъжете, застанали на пътя на херцога, се отдръпнаха смутено.

— Баба ми е добре, Хърли — отвърна той проправяйки си път до книгата. — Тони също. — Започнала разлиства страниците, за да стигне до днешната дата. Имаше всякакви залози. Кога ще е първата снежна буря или колко ще тежи първородното дете на стария Баскомб.

Преди осем месеца, забеляза насмешливо той, младият лорд Торнтън бе заложил хиляда лири, че младият му приятел Ърл Стенли ще остане в леглото си със стомашни болки след два месеца на двайсети декември. На деветнайсети декември Торнтън се бе обзаложил със Стенли за сто лири, че няма да може да изяде две дузини ябълки наведнъж. Стенли бе спечели този облог. Но на следващия ден бе загубил хиляда лири. Джордан се изсмя, хвърли поглед към приятелите си и сухо отбеляза:

— Виждам, че Стенли е все толкова наивен.

Бе традиция по-възрастните и по-мъдри членове да обсъждат залозите на по-младите.

Преди забележката на Джордан би предизвикала приятелите му да отвърнат с весели разкази за други залози или с шеговити

припомнания за някои негови издънки. Но днес мъжете му се усмихнаха неспокойно и замълчаха.

Той им хвърли объркан поглед и отново насочи вниманието си към книгата за залози. Всички застинаха, а господата по масите прекъснаха играта си. Само след миг той бе сигурен, че знае причината за странната атмосфера около него — през месеците май и юни страниците на книгата бяха пълни със залози за това за кой от ухажорите си, а те бяха дузини, щеше да се съгласи да се омъжи Александра.

Раздразнен, но не и изненадан, Джордан обърна страницата и видя залози за състезанието на кралицата и за това дали Алекс ще върже панделката си на неговия ръкав.

Повечето от залозите бяха за него... въпреки че няколко души бяха заложили срещу него: Карстеърс, херцогът поклати иронично глава, бе заложил хиляда лири срещу него. Типично!

Следващият залог също бе срещу него — беше доста голям — от две хиляди и седемнайсет лири и два шилинга — Карстеърс бе гарант, но залогът бе от името на...

Гневът обзе Джордан, докато се изправяше и се обръщаше към приятелите си.

— Извинете ме, господа — изрече той, — но току-що си спомних, че тази вечер имам друг ангажимент. — И без дори да ги погледне, излезе.

Шестимата мъже се спогледаха.

— Отива при Карстеърс — мрачно обяви Джон Камдън и всички кимнаха.

Но грешаха.

— Към дома — нареди Джордан на кочияша си. По горната част на Брук Стрийт цареше спокойствие, докато той се чудеше какъв урок да даде на упоритата си и крайно невъзпитана съпруга.

Никога през живота си не се бе изкушавал да удари жена, но сега единственото, което му хрумваше, бе да влезе при жена си и да я натупа. Това бе, реши той, достатъчно наказание за детинското ѝ неподчинение.

А след това, помисли си, щеше да упражни съпружеските си права!

В настроението, в което бе в момента, щеше да го направи. Но както го уведоми Хигинс, когато бързо мина покрай него и се насочи нагоре. Александра не си бе вкъщи.

При новината, че съпругата му открито не се подчиняваше на изричната му заповед и е излязла, кръвта му направо кипна.

— Доведи ми камериерката й — настоя Джордан с глас, който накара Хигинс да отстъпи към стената, преди да се затича да изпълни задачата.

След пет минути херцогът пътуваше към имението на Линдуърди.

В същото време икономът на Линдуърди обявяваше:

— Нейна светлост, херцогинята на Хоторн!

Алекс грациозно слезе по огромното стълбище и се присъедини към най-авантюристичната група от хора, пред която се бе показвала. Младата жена реши, че й отива, защото се чувстваше много смела тази вечер.

Стигнала до средата на стълбището, тя хвърли поглед към препълнената бална зала, търсейки или Роди, или Мелъни, или старата херцогиня. Първо видя херцогинята сред групичка от възрастни приятели и се насочи към нея. Младата жена беше прекрасна, очите й блестяха ярко като бижутата й, докато се спираше от време на време, за да кимне царствено на някой познат.

— Добър вечер, мадам — каза весело Александра и целуна сухата буза на старицата.

— Виждам, че си в добро настроение, дете — изрече нейна светлост. — И аз съм щастлива, че Хоторн е послушал отличния ми съвет тази сутрин и е отменил глупавата си възбрана да излизаш.

Алекс й се поклони грациозно, после вдигна глава и радостно обяви:

— Не, мадам, не го е направил.

— Искаш да кажеш...

— Точно така.

— О!

Тъй като знаеше отношението на старата херцогиня към съпругеските задължения, реакцията й не помрачи доброто й

настроение. Всъщност не мислеше, че каквото и да било може да помрачи вечерта. Изведнъж Мелъни се втурна към нея ужасена.

— О, Алекс, как можа да направиш такова нещо! — извика тя, прекалено развълнувана, за да обърне внимание на старата жена. — В тази зала няма съпруг, който не би ти извил врата — включително и моя, когато разбере за това! Ти прекрачи всички граници! Не можеш...

— За какво говориш? — прекъсна я Александра.

— Говоря за облога, който си накарала Роди да направи от твое име в книгата за залози на „Уайтис“, Алекс!

— От мое име... — ужасено възкликна Александра. — О, мили Боже! Не би го направил!

— Какъв облог? — рязко попита старицата.

— Би го направил и го е направил! И всички в тази зала знаят.

— Мили Боже! — промълви младата жена.

— Какъв облог? — попита тихо и настоятелно старата херцогиня.

Твърде разгневена, за да ѝ отговори, Александра остави това да направи Мелъни. Привдигайки полите си, тя се обърна, търсейки Роди. Но видя само дузина враждебни мъжки лица.

Най-накрая го забеляза и се нахвърли върху му с убийствен поглед и наранено сърце.

— Александра, любима — каза усмихнато той, — изглеждаш по-ослепително от... — Протегна ръка, за да поеме нейната, но тя се отдръпна.

— Как можа да ми причиниш такова нещо! — попита. — Как можа да запишеш залога и да сложиш моето име до него!

— Какво имаш предвид? — попита тихо Карстеърс. — Направих това, което поиска от мен. Ти искаше да докажеш на висшето общество, че не възнамеряваш да се хвърлиш в краката на Хоук, и аз направих облога на такова място, че всички да разберат за чувствата ти. И никак не ми бе лесно — продължи раздражено. — Само членове на „Уайтис“ имат право да записват облозите си там, точно затова се наложи да впиша името си като гарант...

— Исках да заложиш вместо мен от свое име, а не от мое, и точно това те помолих да направиш! — възрази Александра. — Един много дискретен и невписан джентълменски залог!

Роди се намръщи:

— Не се прави на идиотка! Какво, за Бога, би спечелила от дискретен и неписан залог?

— Пари! — отчаяно възкликна тя. Той зяпна.

— Пари! — повтори. — Направила си облога, защото си искала пари?

— Разбира се! — отговори. — Че защо иначе ще залага човек?

Гледайки я удивено, Роди я информира:

— Човек залага, защото обича да печели. Ти си омъжена за един от най-богатите мъже в Европа. Защо са ти притрябвали пари?

На този въпрос, въпреки че той бе напълно логичен, Алекс можеше да отговори само ако искаше да сподели намеренията си.

— Не мога да ти обясня — изрече отчаяно, — но искам да ти се извиня, че те обвиних.

Приемайки извинението ѝ, Роди спря един сервитьор, взе две чаши шампанско от подноса му и подаде едната на Александра.

— Как мислиш, има ли шанс Хоук да не е разбрал за залога ми? — попита тя, без да обръща внимание, че всички гости са се смълчали.

Роди, който рядко пропускаше да забележи нещо, се огледа любопитно.

— Не бих казал — рече и с леко движение на ръката насочи вниманието ѝ към по-горната тераса.

Точно в този момент икономът на Линдуърди обяви гръмовно:

— Негова светлост, херцогът на Хоторн!

Алекс вдигна глава, а очите ѝ се присвиха от уплаха, докато наблюдаваше облечения в черно мъж, който слизаше по стълбището. Джордан слезе в залата и хората започнаха да го приветстват.

Бе висок и от мястото си Александра го видя да се усмихва разсеяно, сякаш слушаше какво му говорят хората, но очите му оглеждаха тълпата и търсеха. И Алекс се опасяваше, че търси нея. Изплашена, подаде на Роди празната си чаша, той ѝ връчи своята.

— Пий — рече сухо. — Ще ти е нужно.

Тя се огледа наоколо като лисица, търсеца дупка, в която да се скрие и да избегне търсеция поглед на Хоук. Застана до стената и несъзнателно поднесе чашата към устните си.

Точно в този момент срещна погледа на старата херцогиня. Старицата я погледна, после се обърна и заговори бързо на Мелъни. След миг Мелъни се насочи към Алекс и Роди.

— Баба ти каза — бързо заговори приятелката ѝ, щом ги достигна — за пръв път в живота си да не прекаляваш и да не се безпокоиш, защото според нея Хоторн ще знае точно как да постъпи, когато осъзнае, че си тук.

— Каза ли нещо друго? — запита я отчаяно Александра.

— Да — отвърна тя, кимайки енергично. — Каза да те следвам като сянка и да не те оставям, каквото и да се случва тази вечер.

— Мили Боже! — проплака Алекс. — Нали беше казала да не се безпокоя!

Роди се усмихна.

— Хоук може да не е разбрал за залога ти, така че не бъди толкова напрегната.

— Не се притеснявам само за залога — поясни му мрачно тя, наблюдавайки Джордан и опитвайки се да прецени накъде ще се насочи той, когато се освободи от заобикалящата го тълпа, така че да може да поеме в обратната посока.

— Притеснявам се, че ще разбере, че ще разбере, че съм... — Някой отдясно на херцога му каза нещо и той обърна глава, а погледът му се спря на Александра. — Тук — едва изрече Алекс.

— Мисля, че току-що разбра — подразни я Роди.

Отвърщайки поглед от Хоук, младата жена потърси място, където да се скрие. Обаче съпругът ѝ препречваше единствения път за бягство. Реши, че ще е най-добре да се разхожда сред гостите, докато Джордан я изгуби от поглед.

— Е, ще се смесим ли с останалите, скъпа моя? — предложи Роди, очевидно достигнал до същото заключение.

Алекс кимна, но когато мина покрай лорд и лейди Мосби и лорд Норд, които стояха покрай покритата с огледала стена на балната зала, идеята вече не ѝ се струваше толкова добра. Лейди Мосби хвана Александра и изрече с глас, изпълнен с възхищение:

— Чух за залога ти, Александра.

Учтивата усмивка замръзна на лицето ѝ.

— Беше... беше просто шега — намеси се Мелъни Камдън. Гледайки Алекс неодобрително, лорд Норд сухо каза:

— Чудя се дали Хоук ще я намери за смешна.

— На негово място аз нямаше, уверявам ви — мрачно рече Александра.

Лорд Мосби пое ръката на съпругата си и я отведе далеч от Алекс, а лорд Норд се присъедини към приятелите си.

— Проклет да съм! — промърмори Роди, мръщейки се на изпънатите гърбове на отдалечаващите се мъже. Замисли се и после бавно обърна поглед към шокираното лице на Александра. — Явно доста съм те компрометирал с този залог в „Уайтис“ — каза. — Естествено очаквах някои от най-превзетите мъже да се възмутят. Но за съжаление не съобразих, че като се противопоставяш открито на съпруга си с този залог, ще възмутиш цялото мъжко съсловие на висшето общество.

Алекс почти не го слушаше.

— Роди — каза, — много мило от твоя страна, че стоиш до мен, но си доста висок и...

— А ще те забележат доста по-трудно, ако не съм до теб — предположи той и Алекс кимна. — В такъв случай ще се отдалеча.

— Благодаря ти.

— Тъй като се чувствам отговорен за проблема, най-малкото, което мога да направя, е да се разкарам и да те оставя да избягаш.

Той се поклони и се отдалечи от Мелъни и Александра. Пет минути по-късно, обърната с гръб към балната зала, Алекс погледна напрегнато Мелъни.

— Виждаш ли го?

— Не — отвърна приятелката ѝ. — Вече не е до стълбището или някъде наред пътя ти.

— В такъв случай смятам да си вървя — каза бързо Алекс, целувайки Мелъни по бузата. — Ще се оправя... не се притеснявай. Ще се видим утре, ако имам възможност...

— Няма да можеш. Съпругът ми смята, че въздухът в Лондон не е подходящ за мен. Решил е да ме върне в провинцията и да останем там, докато се роди бебето.

Мисълта, че няма да може да се съветва с най-добрата си приятелка, направи Александра нещастна.

— Ще ти пиша — обеща тя, чудейки се отчаяно дали щеше да види Мелъни отново. Повдигна полите си и започна да си пробива път към стълбището. Мелъни извика, но тя не я чу и забърза покрай стената.

Без да спира, се наведе, за да постави чашата си от шампанско на една масичка, и едва потисна писъка си, когато нечия ръка я сграбчи силно под мишницата и я завъртя. Джордан застана между нея и погледите на гостите. Облегна се на стената и с тялото си препречи пътя на жена си. Изглеждаше като спокоен джентълмен, погълнат от интимен разговор с дамата си.

— Александра — изрече със застрашително спокоен глас, — в тази зала има близо четиристотин мъже, повечето от които смятат, че е мое задължение да те дам за пример, като те извлека оттук и те заведа вкъщи, където да ти наля малко здрав разум в главата, което съм напълно склонен да направя — и дори с нетърпение бих направил. — После за нейно учудване взе чаша шампанско от подноса и ѝ я подаде, преструвайки се, че водят нормален разговор, и продължи: — Въпреки че залогът, който си направила, и безобразното ти неподчинение, идвайки тук тази вечер, заслужават публична разправа, аз ще ти предложа две възможности и искам да ме изслушаш много внимателно.

За свой срам и ужас Александра установи, че е толкова изплашена, че можа само да кимне в отговор. Джордан ѝ съобщи първата възможност.

— Или ще си тръгнеш с мен веднага — тихо и по собствено желание или ритайки и крещейки — за мен няма значение. Във всеки случай, ако си тръгнем, всеки в тази зала ще знае защо.

Когато той спря, Алекс преглътна конвулсивно и прошепна:

— А каква е втората възможност?

— Да спасиш гордостта си — отговори той. — Готов съм да танцувам с теб, преструвайки се, че двамата смятаме залога за една безобидна шега. Но каквото и да избереш — довърши той, — все пак ще се разправам с теб, когато се приберем вкъщи, разбираш ли ме?

Последните му думи бяха достатъчни, за да накарат Алекс да се съгласи на всичко... всичко, което би отложило прибирането им у дома.

Въпреки че бе ужасно объркана, тя си помисли, че като ѝ предлага да запази гордостта си, той всъщност се отнася към нея с повече разбиране, отколкото тя с него, когато направи залога. От друга страна, Алекс не можеше да му бъде благодарна, че ѝ спести публичното унижение.

— Предпочитам да потанцуваме — изрече съвсем спокойно.

Джордан се загледа в бледото ѝ лице и се възхити от смелостта ѝ. Учтиво ѝ подаде ръка, а Алекс, трепереща, се облегна на нея.

Щом съпругът ѝ се отмести, тя видя как няколко души бързо се извърнаха и осъзна, че доста хора са наблюдавали задушевния им разговор.

Тя с достойнство премина заедно с херцога през учудената тълпа, която се разтвори като Червено море пред Мойсей, за да им направи път.

Александра обаче загуби контрол, когато двойката, застанала на пътя им, се обърна, за да им направи път, и се озова лице в лице с Елизабет Грейнджърфийлд, чийто възрастен съпруг наскоро бе починал. Шокът от срещата с бившата любовница на Джордан едва не я събори на земята, а съпругът ѝ и Елизабет въобще не се притесниха и се поздравиха учтиво.

— Добре дошли, ваша светлост — каза бързо и дрезгаво тя.

— Благодаря ви — отвърна херцогът с учтива усмивка, целувайки подадената ръка.

Докато наблюдаваше сцената, Александра се почувства така, сякаш някой я бе ударил с юмрук. Успя да задържи учтивата си усмивка, докато се отдалечаваха, но когато стигнаха до дансинга и Джордан се опита да постави ръка на кръста ѝ, тя рязко се отдръпна и го изгледа вбесено.

— Да не предпочиташ да си тръгнем веднага? — попита меко той, а около тях хората се завъртяха в танц.

Прекалено разгневена, за да забележи, че стотици погледи са се насочили към тях от момента, в който стъпиха на дансинга, Александра постави ръка на ръкава на черното му сако, но изражението ѝ красноречиво говореше, че допирът до него ѝ е неприятен.

Двамата се понесоха заедно с останалите двойки.

— Ако имаше и най-малко здрав разум... или ако се бе научила на обноски и поведение — каза сдържано, — щеше да изтриеш това измъчено изражение от лицето си и да се опиташ да изглеждаш доволна.

Думите му, както и арогантната му надменност, породиха желание у Александра да го зашлеви.

— Как смееш да ми говориш за обноси, когато току-що любезничеше със скъпата си любовница в присъствието на собствената си съпруга!

— А какво, по дяволите, очакваше от мен? — попита я съпругът ѝ. — Да я отместя настрани ли? Та тя беше точно на пътя ни!

— Можеше да включиш и мен в разговора ви — сопна му се Алекс, прекалено възмутена, за да си даде сметка, че това щеше да бъде още по-унизително за нея.

Спорът им не остана незабелязан от присъстващите. Танцуващите двойки се блъскаха една в друга в усилието си да чуят нещо. Музикантите се накланяха ту на една, ту на друга а страна, за да виждат по-добре.

— Да те включа... — повтори Джордан изумено. — Да те включа в разговор с жена, с която...

Алекс учтиво му подсказа:

— ...С която си споделял леглото си, ли?

— Нямах право да ми говориш за обноси, мадам. На всички е ясно, че твоето поведение през последните седмици в никакъв случай не е било подобаващо на жена, която е моя съпруга!

— Моето поведение, ли? — възкликна младата жена. — Ако се държах подобаващо на твоя съпруга, трябваше да се опитвам да съблазня всеки мъж, изпречил се на пътя ми!

Думите ѝ толкова стреснаха Джордан, че му се прииска да я разтърси заради обидното ѝ държание, но в същото време осъзна, че тя ревнува. Гневът му се смекчи. Той вдигна поглед и осъзна, че повечето от танцуващите са се отдръпнали от дансинга, за да наблюдават по-лесно него и немирната му съпруга. Останалите открито ги бяха зяпнали. Той изкриви устни в пресилена усмивка и изсъска:

— Усмхни се, по дяволите! Всички ни зяпат.

— Нямам такова намерение — отвърна тя, но успя да наложи спокойно изражение на лицето си. — Аз все още съм сгодена за братовчед ви.

Това извинение бе толкова нелепо, толкова неочаквано, че той едва не се изсмя.

— Имате много странни морални принципи, любима. В момента по случайност сте омъжена за мен.

— Не смей да ме наричаш любима и най-малкото, което можеш да направиш, е да вземеш под внимание мястото на Тони в тази бъркотия. Помисли колко унижен ще бъде, ако всички решат, че веднага съм се хвърлила на врага ти. Нямах ли и капка лоялност към братовчед си?

— Наистина трудна морална дилема? — съгласи се замислено Джордан, — но в този случай лоялността ми е насочена изцяло към мен самия.

— Проклет да си!

Херцогът се втренчи в разярената млада красавица в предизвикателна нежно-жълта рокля. Изведнъж си спомни последния път, когато тя бе носила дрехи в този цвят — застанала в градината на баба му, вдигнала чаровното си лице към небето, докато му обясняваше: „Всеки сезон от годината идва с обещанието, че нещо прекрасно ще ми се случи някой ден. През зимата обещанието идва с уханието на снега... През лятото го чувам в тътена на гръмотевиците и в проблясването на светкавиците... Но най-вече го чувствам сега, през пролетта, когато всичко е в зелено и черно...“

Тя се бе надявала на нещо прекрасно, а бе получила четиридневен брак, последван от петнайсет месеца вдовство, придружени от объркващите новини за живота, който бе водил, преди да се ожени за нея.

Яростта му премина, когато видя блесналите ѝ очи, и стомахът му се сви при мисълта да я заведе вкъщи и да я разплаче.

— Каж ми нещо — помоли я меко. — Все още ли мислиш, че пръстта мирише на парфюм?

— Дали мисля какво? — повтори тя и се намръщи удивено. — О, сега си спомних, и не, не мисля така — добави, спомняйки си, че той я бе смятал за жалка. — Пораснах.

— Да, виждам.

Гневът на Александра също бе започнал да утихва. Напомни си, че публичният залог и враждебното ѝ поведение на дансинга — където той я бе завел, за да запази гордост да ѝ бяха непостижими. Вече не се чувстваше невинна и потърпевша. Прехапа устни и вдигна поглед към него.

— Примирие? — предложи ѝ той е усмивка.

— Само докато излезем оттук — на мига се съгласи Алекс и когато му се усмихна колебливо, можеше да се закълне че в загадъчните му сиви очи блесна одобрение.

— Какво стана с кученцето, което ти купих? — попита той и се усмихна още по-весело.

— Хенри е в Хоторн. О, ти не бе прав — добави тя, — момчето, което ти го продаде, не е излъгало... той е чистокръвен.

— Огромен ли е? — попита херцогът. — С лапи колкото чаени чинийки?

Тя поклати глава.

— Колкото големи чинии.

Джордан се засмя. Двойките продължиха да танцуват, а разговорите бяха подновени. Когато танцът приключи, Хоук хвана жена си за лакътя и я поведе през тълпата, но приятелите му се струпаха около тях, нетърпеливи да го поздравят.

Александра очакваше той да я изведе бързо, но вместо това съпругът ѝ прекара следващия половин час в разговори с приятели. Ръката му здраво стискаше нейната.

Алекс стоеше с нежелание до него, опитвайки се да изглежда спокойна, сякаш да стои до Джордан бе все едно да стои до Тони.

Опитваше се да се отнася с херцога така, както се отнасяше с Антъни, но веднага си даде сметка, че висшето общество не постъпва като нея. Бяха се отнасяли сърдечно с Тони и с уважението, което рангът му изискваше, но никога с благоговението, което демонстрираха на Джордан тази вечер. Докато наблюдаваше как жените му правят реверанси, а елегантни джентълмени се покланят почтително пред него и му стискат ръка, младата жена осъзна, че за тях Тони бе просто носител на титлата, докато Джордан олицетворяваше титлата.

Той бе истински Хоторн.

Застанала до него, тя си помисли, че може би няма да успее да го принуди да я върне в Моршам. След като бе живяла във висшето общество, Алекс бе направила грешката да сравнява Джордан с другите аристократи, с които се бе запознала — излъскани, префинени и изтънчени. Но и мекушави. Кротки.

Сега, наблюдавайки го как общува с другите мъже, тя тъжно си даваше сметка, че въпреки възпитанието и изтънчеността той въобще

не прилича на тях.

Джордан наведе глава към нея и заговори:

— Ако ми обещаеш, че ще се прибереш право вкъщи, можеш да си тръгнеш веднага. Така ще излезе, че ти продължаваш своите занимания, а аз моите. Ще те последвам след петнайсет минути.

Удивена от съобразителността му и доволна, че това улесни плана ѝ, Алекс кимна и тръгна към стълбището, но ръката му я сграбчи.

— Дай ми думата си, Александра — настоя той.

— Давам ти дума, че ще се прибера право вкъщи — отвърна тя с усмивка и си тръгна.

Джордан я изгледа и се замисли каква е причината за тази усмивка. Зачуди се дали можеше да се довери на съпругата си. Предложи ѝ да си върви не толкова, защото ѝ вярваше, а по-скоро защото не вярваше, че би му се противопоставила отново. Не и сега, когато знаеше докъде е готов да стигне, за да е сигурен в послушанието ѝ. Освен това, помисли си той, отново насочил внимание към приятелите и познатите си, къде другаде би могла да отиде? Никой не би посмял, дори и баба му, да я скрие от него.

— Хоук възнамерява да се разправя с нея, когато се прибере вкъщи. — Лорд Огивли увери хората край себе си. — Бъдете сигурни, че няма да остави поведението ѝ ненаказано още една вечер. И още нещо, той ще носи нейната панделка на състезанието на кралицата.

— Със сигурност! — съгласи се младият сър Билоуби.

— Несъмнено! — потвърди графът на Търстън.

— Няма никакво съмнение — заяви уверено лорд Карлтън. Лейди Карлтън погледна херцогинята на Хоторн, която се изкачваше по стълбите, и смело отвърна:

— Надявам се всички вие да грешите. Хоторн е разбил доста сърца. Крайно време е някоя жена да разбие неговото!

Младата и срамежлива съпруга на сър Билоуби вдигна брадичка и заяви:

— Надявам се да даде панделката си на някой друг!

— Не ставай смешна, Онора — каза съпругът ѝ. — Ще се обзаложа на сто лири, че ще даде панделката си на Хоук.

Двете дами се спогледаха и после погледнаха мъжете.

— Милорд — продума лейди Онора и шокирайки съпруга си, извади сто лири, — ще приема този облог.

— Както и аз! — обяви лейди Карлтън.

Когато Алекс се качи в каретата си, в балната зала бяха заложени достатъчно пари, че да подхранват хазната на Прини с години, и залозите се бяха покачили на двайсет и пет към едно. Хората вече смятаха, че Александра ще бъде първата жена, устояла на херцога на Хоторн.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Лунната светлина бе заляла имението, което се намиреше в горната част на Брук Стрийт. Александра отпрати кочияша и отключи вратата. Съвсем тихо влезе във фоайето. Както се бе надявала, Хигинс и всички от прислугата си бяха легнали.

Безшумно затвори вратата след себе си. Бавно изкачи високото стълбище и на прага на спалнята си се поколеба, чудейки се дали вярната ѝ камериерка е решила да я изчака въпреки дадените нареждания. Прецени, че не бива да рискува, и забърза по дългия коридор, където бяха стаите за гости. В края имаше стълбище, водещо до горния етаж. Тя тихо се изкачи по него и продължи по коридора, спирайки пред последната врата вляво. Тихо натисна дръжката и влезе в тъмната празна стая, която преди бе използвана от гувернантката на семейството.

Доволна от своята хитрост, Алекс свали ръкавиците си и ги захвърли на нещо, което в тъмнината ѝ заприлича на ракла. Не бе нарушила думата си, бе се прибрала право вкъщи.

Но когато съпругът ѝ се върнеше тази вечер и влезеше в спалнята ѝ, възнамерявайки да я накаже по някакъв начин, нямаше да я намери там. Потръпна при мисълта колко щеше да се ядоса той.

Утре щеше да вземе парите, които Пенроуз бе получил от продажбата на дявения ѝ часовник, и щом Джордан излезеше, тя и двамата ѝ възрастни и верни приятели щяха да напуснат Лондон.

Александра съблече роклята си, отпусна се на тясното легло и затвори очи. Бе объркана от поведението на Джордан тази вечер. Как можеше да ѝ бъде толкова сърдит и в същото време да се старее да ѝ спести публично унижение, почуди се младата жена. Никога нямаше да го разбере. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че е принудена да се крие от него в собствената му къща — да се крие ядосана и уплашена от същия мъж, чието изчезване преди я бе карало да иска да умре, за да бъде с него.

Лорд Камдън бе пристигнал на бала точно когато Джордан си тръгваше. Разбра, че Мелъни вече си е отишла. Джон учтиво предложи на приятеля си да го закара, защото херцогът бе отпратил каретата си с намерението да се прибере заедно с Александра.

Джордан мислеше само за жена си, която със сигурност вече го очакваше в стаята си. Затова не обърна особено внимание на конника, който се спотайваше в сянката на къщата от другата страна на улицата. Лицето на непознатия бе скрито от широкополата шапка. Хоук сякаш усети опасността, обърна се към Джон Камдън, но всъщност се вгледа в слабия конник в мига, в който тъмният силует вдигна ръка.

Джордан се хвърли на земята точно когато пистолетът изгърмя, после се затича към отсрещната страна на улицата, опитвайки се да догони убиеца, който вече се измъкваше в галоп покрай каретите по Брук Стрийт. Същите тези карети попречиха на лорд Камдън да преследва нападателя.

Едуард Фокс, който се бе специализирал в разрешаване на деликатни въпроси за група избрани клиенти, които не искаха да имат работа с властите, си погледна часовника. Бе почти един часът през нощта, а той седеше срещу херцога на Хоторн, който го бе наел да разследва двата опита за убийство и да открие кой стои зад тях.

— Със съпругата ми ще отпътуваме за Хоторн сутринта — казваше Джордан. — Един убиец по-лесно може да остане незабелязан по улиците на Лондон, отколкото в провинцията. Ако само моят живот бе в опасност, щях да остана тук. Но ако зад това стои братовчед ми, той не би рискувал да се сдобия с наследник, следователно животът на жена ми също е в опасност.

Фокс кимна.

— В провинцията моят човек ще може да забележи всеки непознат на територията на Хоторн или в селото. Ще можем да го наблюдаваме.

— Основната ви задача е да предпазите съпругата ми — каза херцогът. — Щом пристигнем в Хоторн, ще измисля някакъв начин да подмамня извършителя навън. Уредете четирима от вашите хора да

пазят каретата ни утре. Със собствената ми охрана ще станат дванайсет души.

— Възможно ли е човекът, който стреля по вас тази вечер, да е бил братовчед ви? — попита Едуард Фокс. — Казахте, че не е бил в „Уайтис“ или на бала на Линдуърди.

Джордан разтри врата си.

— Не беше той. Конникът бе доста по-слаб от Антъни. Но както ви казах, не съм напълно убеден, че той е замесен. — Досега се бе надявал да е старият Грейнджърфийлд, но днес бе научил за смъртта му. Все пак първият опит бе направен, когато той срещна Александра — само два дни след като рани Грейнджърфийлд в дуел. Но след случката пред дома тази надежда угасна.

— Двата най-често срещани мотива за убийство са отмъщение и лична изгода — рече внимателно Фокс. — А братовчед ви би спечелил доста от смъртта ви. Сега повече, отколкото преди.

Джордан не го попита какво има предвид. Знаеше, че става въпрос за Александра. Александра?... Лицето му преbledня, когато си спомни смътно познатата, слаба фигура, която бе стреляла по него тази вечер. Възможно беше да е жена...

— Нещо важно ли се сетихте? — попита следователят, разгадавайки правилно изражението на Джордан.

— Не — рязко отсече Хоук и стана бързо, слагайки край на срещата. Мисълта, че Александра се опитва да го убие, бе абсурдна. Абсурдна. Но той си спомни думите й: „Каквото и да ми струва, ще се измъкна от този брак.“

— Още нещо, ваша светлост — каза Фокс. — Възможно ли е човекът, който стреля по вас тази вечер, да е същият, който вие сте помислили, че сте убили на пътя към Моршам миналата пролет — онзи, когото сте оставили с мисълта, че е мъртъв? Вие го описяхте като дребен и нисък.

На Джордан почти му прилоша от облекчение.

— Възможно е. Както казах, тази вечер не можах да видя лицето му.

Когато Фокс си тръгна, той изкачи стълбите към собствената си спалня. Уморен, ядосан и разстроен от факта, че някой се опитва да го убие, той отпрати камериера си и бавно свали ризата си. Александра бе

в съседната стая, помиели си, и умората му изчезна при мисълта да я разбуди с целувка.

Мина през свързващата врата, прекоси гардеробната ѝ и се насочи към тъмната спалня. Лунните лъчи се процеждаха през прозорците и падаха по гладката сатенена покривка на леглото ѝ.

Александра не се бе прибрала вкъщи.

Бързо се върна в собствената си стая и позвъни на прислугата.

След половин час всички слуги бяха подредени пред него в гардеробната му и отговаряха на въпросите му. Отсъстваше само Пенроуз, възрастният прислужник на Александра. Той също бе изчезнал мистериозно.

След напрегнат разпит всичко, което Джордан разбра със сигурност, бе, че кочияшът му бе видял как Алекс се изкачва по стълбите пред входа и застава пред вратата. После го отпратила — нещо, което кочияшът каза, че не се е случвало досега.

— Можете да си лягате — каза той на всичките трийсет и един прислужници, но един възрастен мъж с очила, за когото херцогът знаеше, че е старият лакей на Александра, се бавеше и изглеждаше разтревожен и ядосан.

Господарят отиде до масичката и си наля портвайн. После любопитно погледна Филбърт и му нареди да донесе още една бутилка. Настани се в креслото и опъна крака, опитвайки се да прогони страха си. Не вярваше, че на Александра ѝ се е случило нещо, и нямаше да си позволи да мисли, че отсъствието ѝ я прави заподозряна в опита за убийство тази вечер.

Колкото повече разсъждаваше над загадъчната ѝ усмивка, с която го бе дарила, когато бе обещала да се прибере право вкъщи, толкова повече се убеждаваше, че е отишла някъде другаде, след като е заблудила кочияша, че се е прибрала. Преди да си тръгне от бала, тя със сигурност е говорила с някого от ухажорите си да я последва до дома ѝ и после да я отведе. И след като Джордан я бе заплашил насила да ѝ налее малко мозък в главата, това не го изненадваше. Вероятно бе отишла при баба му, помисли си Джордан.

— Дай бутилката насама — нареди той, наблюдавайки намръщения възрастен лакей, който не успяваше да прикрие войнственото си изражение. — Кажи ми нещо — обърна се

неофициално към слуга за пръв път в живота си, — твоята господарка винаги ли е била такава?

Старият лакей се вцепени от възмущение, докато наливаше питието в чашата.

— Госпожица Алекс... — започна Филбърт. Хоук го прекъсна ледено:

— Ще наричаш съпругата ми с титлата ѝ — сопна се той. — Тя е херцогиня на Хоторн!

— И вижте колко мъки ѝ причини това! — яростно му отвърна прислужникът.

— И какво точно имаш предвид? — настоя Джордан, толкова зашеметен от тази неестествена проява на гняв от страна на прост слуга, че дори не успя да се възмути.

— Точно това, което казах — сопна се Филбърт, поставяйки с трясък бутилката на масата. — Това, че да бъде херцогиня на Хоторн ѝ донесе само мъка! Вий сте толкова лош, колкото бе и татко ѝ — не, по-лош сте! Той само разби сърцето ѝ, а вие искате да сломите и духа ѝ!

Слугата се обърна да си върви, когато херцогът нареди:

— Върни се веднага!

Филбърт се подчини, но дланите му бяха свити в юмруци и той яростно и с отвращение погледна мъжа, който от деня, в който го бе срещнала, бе превърнал живота на госпожица Александра в ад.

— За какво, по дяволите, говориш?

Филбърт вдигна войнствено глава.

— Ако си мислите, че ще ви кажа нещо, та после да го използвате срещу госпожица Алекс, тогаз ще ви изнасям, ваше височество!

Джордан отвори уста, за да нареди на безочливия мъж да си събира багажа и да си върви, но повече искаше обяснение. Затова ледено изрече:

— Ако имаш да ми кажеш нещо, което би променило отношението ми към твоята обична господарка, ще бъде мъдро от твоя страна да го кажеш веднага. — Прислужникът все още го гледаше упорито. — В настроението, в което съм предупреди го Джордан, — щом я открия, ще се моли на господ да не ме бе срещала.

Старецът пребледня и преглътна, но продължи упорито да мълчи. Херцогът усети, че Филбърт се колебае, но разбра, че само със

сплашване няма да го накара да говори, затова наля една чаша портвайн и направи нещо, което би шокирало цялото висше общество. Подаде чашата на простия лакей и го подкани:

— Хайде, хайде, тъй като явно съм наранил господарката ти — не нарочно — защо не пийнем заедно и ти да ми разкажеш по какво приличам на баща ѝ. Той какво е направил?

Филбърт премести очи от лицето на херцога към чашата с портвайн.

— Имате ли нещо против да седя, докато пия?

— Заповядай — отговори доволен Джордан.

— Баща ѝ бе най-големият мръсник на света — започна прислужникът, без да забелязва как херцогът се намръщи. Филбърт направи пауза, докато отпиваше, после потрепери с неприкрито отвращение. — Какво е това?

— Портвайн — специален, правен само за мен.

— Сигурно никой друг не би пил от него — отвърна Филбърт, който въобще не бе впечатлен. — Отвратително е.

— Това явно е всеобщото мнение. Като че ли само на мен ми харесва. А сега, какво ѝ е причинил баща ѝ.

— Случайно да ви се намира малко бира?

— Опасявам се, че не.

— Уиски? — попита с надежда Филбърт.

— Разбира се. Там в бюфета е. Налей си.

Бяха нужни шест чаши уиски и два часа, за да изкопчи историята отдръпнатия Филбърт. Когато слугата привършваше, Джордан — който сякаш бе предизвикан да смени питието си с уиски и да пие заедно със стареца — се бе отпуснал вяло в креслото си, ризата му бе разкопчана, а той самият слушаше внимателно разказа на слугата.

— И един ден, около шест-седем седмици по-късно баща ѝ умря — довършваше Филбърт, — после една прекрасна карета спря отпред, а в нея бе онази красива дама и хубавата ѝ руса дъщеря. Бях там, когато госпожица Алекс отвори вратата и госпожата, която не бе истинска дама — обяви дръзко, както вие обичате, че тя е съпругата на Лорънс, а момичката с нея е дъщеря ѝ!

Джордан рязко извърна глава.

— Бил е двуженец?

— Ахъ. И трябваше да видите каква разпрания се разрази между двете госпожи Лорънс. Но госпожица Алекс не се ядоса. Само погледна жълтокосото момиче и каза по онзи неин сладък начин: „Много си хубава.“ Наперената русокоска мълчеше и виреше нос. Но после забелязва едно тъничко медальонче с формата на сърце, което госпожица Алекс носеше на врата си. Беше ѝ дадено от татко ѝ на рождения ѝ ден и то беше всичко за нея — винаги го докосваше и много се притесняваше да не го изгуби. Напереното момиченце попита госпожица Алекс дали това е подарък от татко ѝ и когато госпожица Алекс потвърди, русокоската издърпа една златна верижка около врата си. На таз висеше хубаво медальонче с форма на сърце. „А на мен подари по-скъпо и златно — отвърна наперената госпожичка, така че ми се прииска да я шамаросам. — Твоето е просто тенеке.“

Филбърт спря, за да отпие още веднъж от уискито си, и премлясна с устни.

— Госпожица Алекс не продума, само вирна брадичка — както прави, когато се опитва да бъде смела — но в очите ѝ имаше толкова много болка, че дори и възрастен мъж би се разплакал. Аз се разплаках — призна дрезгаво старецът. — Прибрах се в стаята си и плаках като дете.

Джордан преглътна.

— И после какво стана?

— На следващата сутрин госпожица Алекс слезе да закусва и както винаги ми се усмихна. Но за пръв път, откакто баща ѝ го бе подарил, тя не носеше медальончето. Никога повече не го сложи.

— И ти мислиш, че аз съм като баща ѝ? — изгледа го яростно Джордан.

— А не сте ли? — отвърна презрително Филбърт. — Разбивате ѝ сърцето всеки път, когато сте наоколо, а после аз и Пенроуз събираме парчетата.

— За какво говориш? — настоя Джордан, наливайки си още уиски. Филбърт поднесе чашата си и той послушно напълни и нея.

— Говоря за начина, по който си изплака очите, когато помисли, че сте умрял. Един ден я виждам как виси пред вашия портрет в голямата ви къща. Прекарваше часове пред него, а аз си мисля, че е толкова слаба, че можеш да видиш през нея. Тя ви посочи и ми казва с треперлив гласец, опитвайки се да не плаче: „Виж, Филбърт. Не е ли

красив?“ — старецът отвратено подсмръкна — красноречиво доказателство за отношението му към Джордан.

Поуспокоен от новината, че Александра очевидно го бе обичала достатъчно, че да скърби за него, херцогът не обърна внимание на лошото мнение на прислужника за външността му.

— Продължавай — подкани го той.

Очите на Филбърт се присвиха гневно, когато се върна на разказа си.

— Вие я накарахте да се влюби във вас, после тя дойде в Лондон и разбра, че въобще не сте възнамерявали да се отнасяте с нея като с истинска съпруга. Бяхте се оженили за нея от състрадание! И бяхте възнамерявали да я оставите в Девон точно както татко ѝ направи с майка ѝ.

— Тя знае за Девон? — стресна се Джордан.

— Знае цялата истина. Лорд Антъни най-сетне бе принуден да ѝ каже, защото всичките ви натруфени лондонски приятели ѝ се присмиваха за това, че ви обичаше. Знаеха какво мислите за нея, защото сте говорили за това с вашата любовница, а тя разказала на всички останали. Заявили сте ѝ, че бракът ви бил неудобство. Вий посрамахте госпожица Алекс и я разплакахте отново. Но повече няма да можете да я нараните, тя вече знае какъв лъжлив негодник сте!

Филбърт се изправи на крака, остави чашата си, изпъчи се и изрече с достойнство:

— Казах на нея и на вас ще кажа. Трябваше да ви остави да умрете онази нощ, когато ви намери!

Джордан изгледа стареца, който се отдалечи, без дори да залитне.

После впери поглед в празната си чаша, докато започна бавно да проумява причината за промяната в поведението на Александра след изчезването му. От описанието на болезнено слабата Александра, загледана в портрета му в Хоторн, сърцето му се сви. Ясно си я представи как идва в Лондон и понася студеното презрение, което Елиз бе предизвикала, повтаряйки безсмислената и глупава забележка на Джордан.

Облегна назад глава, затвори очи и позволи на разкаянието и облекчението да го завладеят. Александра го бе обичала. Образът на очарователното и непринудено момиче, което го обичаше, не е бил лъжлив. Почувства се щастлив. Фактът, че я бе наранявал многократно,

го накара да потрепери, но дори и за миг не си помисли, че нещата не могат да се поправят. Но и не бе толкова глупав, че да си мисли, че тя лесно ще приеме извиненията му. С действия, а не с думи, щеше да събори стената, която тя бе издигнала около себе си, и щеше да я накара да го заобича отново.

Леко се усмихна, докато обмисляше стратегията си.

Но херцогът не се усмихваше следващата сутрин в девет часа, когато слугата се върна с новината, че Александра не е нощувала в къщата на баба му. Нито се усмихваше след половин час, когато старата херцогиня влезе в кабинета му, за да го уведоми, че вината за поведението на Алекс била изцяло негова. Също така и за да го укори за липсата му на чувствителност и здрав разум, както и за властното му поведение.

Облечена в балната си рокля, Алекс прокара пръсти през косата си, надникна навън и бързо се затича по коридора, слезе по стълбите и се отправи към стаята си.

Ако Хоук спазваше сутрешния си график, щеше да е в кабинета си с господата, които идваха сутрин, за да обсъждат деловите си дела с него. Внимателно обмисляйки как незабелязано да се измъкне заедно с Филбърт и Пенроуз от къщата, тя отиде до гардероба и отвори вратата. Вътре имаше само един костюм за пътуване. Огледа стаята и забеляза, че всички парфюми са изчезнали от тоалетката ѝ. Странното чувство, че се намира в чужда спалня, я принуди бавно да се завърти точно когато вратата се отвори и камериерката нададе приглушен писък.

Преди Алекс да успее да я възпре, прислужничката избяга навън.

— Нейна светлост се е върнала! — извика тя на Хигинс. Младата жена разбра, че няма да успее да избегне срещата с Джордан.

— Мари — извика тя на камериерката, която вече бързаше надолу по стълбите, за да съобщи добрата новина.

— Къде е херцогът? Сама ще му кажа, че съм тук.

— В кабинета, ваша светлост.

Прокарвайки пръсти през тъмната си коса, Джордан крачеше като разярен тигър в огромния си кабинет и чакаше Александра да се появи. Отказваше да мисли, че нещо ѝ се е случило, неспособен да прогони страшното предчувствие, че точно така е станало.

Алекс тихо влезе в кабинета и внимателно затвори вратата след себе си, после каза:

— Предполагам, че искаш да говориш с мен.

Джордан рязко се обърна и докато я гледаше, бе обзет едновременно от облекчение, гняв и радост. Изглеждаше отпочинала.

— Къде, по дяволите, беше? — попита той, бързайки към нея. — Напомни ми повече да не ти се доверявам — добави саркастично.

— Спазих обещанието си, милорд. Прибрах се право вкъщи и си легнах.

— Не ме лъжи!

— Спах в стаята на гувернантката — поясни тя учтиво. — Ти все пак не ми заповяда да си отида в собствената стая.

Желанието да я убие беше последвано незабавно от желанието да я прегърне и да се засмее на хитростта ѝ. Тя е спяла блажено в къщата, а той през цялата нощ не бе мигнал от притеснение и се бе наливал с уиски.

— Каж ми нещо — попита той, — винаги ли си била такава?

— Каква? — отвърна разтревожено Александра, чудейки се в какво настроение е той.

— Пречка за мира и спокойствието.

— К-какво имаш предвид?

— Ще ти кажа какво имам предвид — отвърна той, докато се приближаваше към нея, и Алекс предпазливо започна да отстъпва. — За последните дванайсет часа заряхах приятелите си в „Уайтис“. Участвах в публичен скандал на дансинга и бях упрекнат от лакей, който по една случайност може да ме надпие. Налож ми се да изтърпя една лекция от баба си, която за пръв път в живота си толкова се самозабрави, че повиши тон. Знаеш ли — довърши мрачно, докато Алекс се опитваше да прикрие усмивката си, — че водех относително добре подреден живот, преди да те срещна? Но оттогава всеки път, щом се обърна...

В този момент Хигинс се втурна в кабинета, без да почука.

— Ваша светлост! — изпуктя той. — Дошъл е един полицай, който настоява да говори с вас или с нейна светлост.

Джордан хвърли поглед на съпругата си, предупреждавайки я да остане на място, докато той се върне, за да довършат разговора си, а

после бързо излезе от кабинета. След две минути се върна. Изглеждаше развеселен.

— Нещо... нещо не е наред ли? — осмели се да попита Алекс, щом забеляза, че той сякаш не знае какво да каже.

— Не точно — отвърна сухо. — Бих казал, че е просто една обикновена случка от един типичен ден с теб.

— Каква случка? — настоя тя, осъзнавайки, че Джордан очевидно я държи отговорна за въпросната случка.

— Верният ти стар иконом току-що се появи на прага ми, арестуван от полицаи.

— Пенроуз? — Същият.

— Но... какво е сторил?

— Да е сторил нещо, скъпа моя? Отишъл е на Бонд Стрийт и вчера е бил хванат на местопрестъплението, докато се е опитвал да продаде часовника ми — обясни той, вдигна ръка и показа часовника на дядо й.

— Опит за двуженство, кражба и комар — обобщи херцогът. — Имаш ли други планове за бъдещето? Може би изнудване?

— Часовникът не е твой! — Тя не откъсваше очи от часовника, единствената й надежда да си откупи свободата. — Моля те, дай ми го. Той ми принадлежи.

Херцогът присви вежди, но бавно протегна ръка.

— Бях останал с впечатлението, че си ми го подарила.

— Получи го чрез измама — настоя упорито и ядосано съпругата му, протягайки ръка към часовника. — Дядо ми бе... бе благороден човек... благ, грижовен, нежен. Часовникът му трябва да отиде при човек като него, не като теб.

— Разбирам — отговори тихо Хоук, а лицето му стана безизразно, докато поставяше часовника в протегнатата й ръка.

— Благодаря ти — отвърна Алекс, чувствайки, че го е наранила, като си взимаше обратно часовника. Джордан нямаше сърце, значи бе наранила самочувствието му. — Къде е Пенроуз? Трябва да отида при властите и да обясня.

— Ако е последвал заповедите ми, е в стаята си — сухо рече херцогът — и разсъждава върху осмата Божия заповед.

Александра, която бе скочила на крака, мислейки си, че нейният студент, тираничен съпруг би оставил властите да обещаят Пенроуз, сега

стоеше и го гледаше объркано.

— Само това ли направи? Изпрати го в стаята му?

— Едва ли бих могъл да позволя най-близкото нещо, което имам до тъст, да бъде откаран в тъмницата, нали? — отвърна Хоук.

Изумена от странното му настроение тази сутрин, тя се загледа в него.

— Всъщност си помислих, че можеш и че ще го сториш.

— Това е само защото не ме познаваш, Александра — каза той. — Обаче възнамерявам да поправам това начало. — Хвърли поглед на прислужниците, които сваляха куфари по стълбите — След един час ще заминем за имението Хоторн.

Александра рязко се извъртя, видя куфарите си и пак се обърна към съпруга си:

— Няма да дойда.

— Мисля, че ще се съгласиш, когато ти кажа условията и ги обмислиш, но първо бих искал да знам защо Пенроуз се опитваше да продаде моя... часовника на дядо ти.

Алекс се поколеба, но реши, че е по-добре да премълчи.

— Очевидният отговор би бил за пари — рече херцогът. — А мога да се сетя само за две причини да търсиш финансови средства. Първата е, че си правила още скандални залози срещу мен, което изрично ти забраних. Но, честно казано, се съмнявам пак да си залагала. — Джордан вдигна ръка, когато Александра го погледна ядосано заради предположението му, че би му се подчинила толкова лесно. — Не отхвърлям възможността да си правила нови залози само защото ти го забраних. Просто не мисля, че си имала време да го направиш.

Усмивката му бе толкова неочаквана и заразителна, че тя с усилие се въздържа да не се усмихне.

— Следователно — завърши младият мъж — бих предположил, че причината, поради която имаш нужда от пари, е тази, която изтъкна преди два дни... искаш да ме напуснеш и да живееш сама. Прав ли съм?

Каза го с такова разбиране, че Алекс промени предишното си решение и кимна.

— Точно както си и помислих. В такъв случай нека ти предложи разрешение на дилемата ти, което би ти се харесало поради

склонността ти към хазарта. Позволяваш ли? — учтиво я попита, побутвайки я към един от столовете прел бюрото му.

— Да — съгласи се жена му и седна, а той се облегна на бюрото си.

Когато тя се настани, Джордан каза:

— Ще ти дам достатъчно пари, с които да живееш в разкош до края на дните си, ако след три месеца все още искаш да ме напуснеш.

— Аз... аз не те разбирам — отвърна Алекс и внимателно се вгледа в лицето му.

— Много е просто. Трябва да се съ согласиш за три месеца да бъдеш моя покорна, любяща и сговорчива съпруга. През това време аз ще се постарая да стана — как да кажа по-благосклонен към теб, така че да не искаш повече да ме напускаш. Ако се проваля, можеш да ме напуснеш след тези три месеца. Толкова е просто.

— Не! — извика Александра, преди да успее да се възпре. Мисълта, че Джордан ще се опитва да я очарова и съблазни, бе непоносима, а от интимния намек за „любяща“ съпруга лицето ѝ пламна.

— Страх те е, че ще се поддадеш на чара ми, ли?

— Разбира се, че не — излъга тя.

— Тогава защо не се съгласяваш? Обзалагам се на цяло състояние, че ще успея да те накарам да останеш. Очевидно се страхуваш, че ще загубиш, иначе не би се поколебала.

Толкова ловко ѝ подхвърли предизвикателството, че Алекс се усети прекалено късно.

— Аз... има и други неща, които трябва да се вземат под внимание... — опита се да спечели време тя.

— Ах, да... съществува възможността, изпълнявайки прекрасно съпругеските си задължения, да ти направя дете, нали така?

Алекс онемя от смайване и ужас.

— Възнамерявам доста да се постарая в тази насока, сладка моя — обеща ѝ дръзко той. — Още повече — продължи, — че нашият облог е свързан с това и ти по свое желание да изпълняваш съпругеските си задължения. С други думи — довърши, усмихвайки се сърдечно, — ако се измъкваш, протестираш или не сътрудничиш — губиш.

— Ти си луд! — избухна Александра. За съжаление не можеше да измисли друг начин да се отърве от този нежелан брак.

— Сигурно — съгласи се без злоба съпругът ѝ. — Три месеца никак не са достатъчно. Всъщност шест месеца е доста по-приемлив срок.

— Три са повече от достатъчно! — възкликна Алекс.

— Прието — каза той. — Три месеца съпружеско блаженство за мен в замяна на — да кажем — половин милион лири?

Половин милион лири... Цяло състояние! Заплащане за доброволно изпълняване на съпружеските ѝ задължения.

Предлагайки ѝ пари, той я принизяваше до нивото на любовниците си. Предлагаше да я купи, когато свършат.

— Недей да си мислиш това — бързо рече Джордан, отгатвайки мислите ѝ. — Ако аз загубя облога, тогава смятай парите като заслужена награда за това, че ми спаси живота.

Тези думи я поуспокоиха и младата жена кимна леко и колебливо.

— Във всеки случай е доста странно предложение...

— Нашият брак бе доста странен във всяко отношение каза сухо Джордан. — И така, налага ли се да напишем договора или ще си имаме взаимно доверие за условията?

— Доверие! — повтори язвително Алекс. — Ти сам ми каза, че ми нямаш доверие. — Бе ѝ заявил това в леглото, а тя го бе помолила да ѝ вярва. Бе му казала, че любовта не може да съществува без доверие. Александра го наблюдаваше и разбра, че той си припомня разговора им.

Джордан се поколеба, сякаш правеше важно решение.

— Смятам — изрече тържествено — да ти се доверя.

Тези тихо изречени думи носеха някакво скрито значение, но Алекс отказа да приеме, че бе умишлено. Опита се да не обръща внимание на топлината в погледа му. Реши, че най-разумното отношение към загадъчния ѝ съпруг би било да запази спокойствие и хладнокръвие, затова учтиво каза:

— Ще обмисля предложението ти.

— Направи го — подкани я той, докато наблюдаваше прислужниците, които сваляха куфари по стълбите. — Две минути ще ти бъдат ли достатъчни? — Кимна към претъпканото фойе.

— Какво!

— Тръгваме за Хоторн след час.

— Но...

— Александра — каза той, — нямаш избор.

Джордан прокара ръце по нейните, борейки се с желанието да притегли към себе си и да целуне жената, за която знаеше, че вече е негова.

Тя разсъждаваше трескаво, но съзнаваше, че той е прав. Припомни си думите на Роди: „Не сме много плодовитото семейство...“

— Добре — съгласи се с нежелание.

После си спомни останалата част от изречението на Роди: „Въпреки че не се дължи на липса на желание...“

— Изчервяваш се — отбеляза Хоук с усмивка.

— Всяка жена би се изчервила, когато така дръзко бъде изправена пред възможността да прекара три месеца в... в...

— Нечувано удоволствие в прегръдките ми? — услужливо ѝ подсказа Джордан.

Тя му хвърли изпепеляващ поглед. Подсмихвайки се, херцогът добави:

— Вземи предвид риска, който поемам. Да предположим, че си загубя ума и остана поробен от тя... от красотата ти? — поправи се бързо. — А после ти ще ме напуснеш с парите ми и всякаква надежда за законен наследник от теб.

— Нали и за миг не предполагаш, че съм способна на такова нещо? — раздразнено се сопна съпругата му.

— Не.

Непоносимата му усмивка и арогантността я накараха рязко да се извърне. Ала Хоук я хвана за ръката, отново я обърна към себе си и съвсем сериозно каза:

— Не и докато не стигнем до съгласие. Приемаш ли облога или ще ми се наложи да те отведа в Хоторн — под охрана, ако е необходимо — и без обещание за награда, ако ме напуснеш след три месеца?

Александра нямаше избор. Погледна го в очите и заяви с явна неприязън:

— Приемам.

— Съгласна ли си с условията?

— С огромно нежелание, ваша светлост — отвърна, издърпа ръката си и понечи да си тръгне.

— Джордан — каза той. Алекс се обърна.

— Моля?

— Името ми е Джордан. Моля те да ме наричаш така.

— Предпочитам да не го правя.

Той я предупреди:

— Любима, внимавай, иначе ще изгубиш облога за по-малко от пет минути. Съгласи се да бъдеш покорна, любяща и сговорчива съпруга. А аз те моля да ме наричаш с малкото ми име.

Очите ѝ хвърляха светкавици, но тя кимна:

— Както желаете.

Излезе от кабинета, преди Джордан да осъзнае, че бе съумяла хем да си отиде, хем да не го нарече с малкото му име.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Осем униформени ездачи, носещи кафяви знамена с герба на херцога на Хоторн, водеха шествието, включващо каретата на Джордан и три други, в които бе натоварен багажът им и в които се возеше прислугата. Отзад ги следваха други осем въоръжени мъже. През целия ден, докато пътуваха през красивата провинция и преминаваха през селата, селяните се събираха по пътищата, за да наблюдават знамената, сребристите сбруи, ездачите в златистокафяви ливреи и черната лакирана каляска със златния герб на вратите ѝ.

Подминаха алеята, водеща към дома на Тони, и на Алекс ѝ се прииска да види майка му и по-малкия му брат. Бяха мило семейство, а къщата им бе толкова уютна и приветлива в сравнение със стряскащото величие на Хоторн.

Александра се усмихна, когато приближиха селцето Уинслоу. Цялото население на Уинслоу бе наизлязло по улиците и пътищата и всички махаха с цветни шалчета и кърпички, приветствайки своя херцог. Очевидно бяха изпратили слуги, за да предупредят прислугата в Хоторн, че херцогът се връща вкъщи, и мълвата се бе разпространила бързо из селото.

Това тържествено посрещане бе толкова различно от вялото посрещане, което Антъни бе получил преди година, когато селяните бяха стоели покрай пътя, за да поздравят новия си херцог.

— Нещо ти доставя удоволствие? — отбеляза Джордан, наблюдавайки я.

Без да се замисля, Александра се обърна и се усмихна.

— Обичам парадите — призна тя и се засмя. — Предполагам, че в мен се обажда детето.

Херцогът, който допреди малко си бе мислил как ще я дари с дете може би още тази нощ, сега се опита да не обръща внимание на страстта, която нейните думи предизвикаха у него.

След като прие с нежелание облога му тази сутрин, той бе очаквал да се цупи по време на пътуването, но установи, че откакто

напуснаха Лондон, Александра се държеше с него учтиво, но и някак срамежливо. След като се опита да открие причина за тази приятна промяна на настроението ѝ, той реши да я попита.

Стресната, Алекс отклони вниманието си от прозореца и се втренчи в ръцете си, преди да погледне съпруга си.

— След като си помислих по въпроса, милорд — каза тя, — реших, че облогът е съвсем честен. Вината за нашия брак е толкова твоя, колкото и моя, обаче не сме виновни, че не си подхождаме. Ти ми предложи изход от тази невъзможна ситуация, а това е повече, отколкото други мъже биха направили в твоето положение. И затова реших, че би било невъзпитано от моя страна да се държа зле с теб през следващите три месеца.

Преди Хоук да се съвземе от изненадата, която увереността ѝ, че ще спечели облога, предизвика у него, тя протегна ръка към него.

— Приятели? — предложи.

— Приятели — съгласи се той.

— Вкъщи сме си — каза Алекс, усмихвайки се, когато процесията им спря пред украсената с герба на Хоторн порта.

— Така е — отвърна той, докато портиерът ги поздравяваше и бързаше да отвори.

Шествието продължи по равния път и Джордан зърна прекрасния си дом, без да чувства и капчица гордост от неговото величие или дори капка задоволство от завръщането си у дома. Хоторн олицетворяваше несполучливия брак на родителите му и безрадостното му детство.

— След всичко, което видях през последната година, все още мисля, че това е най-прекрасното имение в Англия — въздъхна щастливо Алекс, а погледът ѝ се насочи към знамето, вече издигнато високо над замъка — знак, че херцогът се е завърнал.

— Прадедите ми ще се радват да чуят това — сухо отвърна Хоук. — Намерението им е било Хоторн да съперничи на дома на кралското семейство. Има за цел да впечатлява и да плаши.

— Ти... ти не го харесваш?

— Не особено. Струва ми се потискащо. Имам други къщи, които намирам за доста по-приятни, въпреки че не са толкова близо до града.

Алекс го погледна изумено.

— По-красиви ли са от Хоторн?

— По-удобни.

— Хоторн наистина всява страх у хората — призна младата жена. — Къщата е толкова... толкова тиха.

Всички слуги бяха строени на стълбището в официални униформи, а по лицата им грееха усмивки, когато каретата спря пред къщата.

Един лакей се затича да спусне стълбичката, но херцогът предпочете сам да свали Александра, забавяйки се, преди да я пусне на земята.

— Добре дошла у дома — каза ѝ той с усмивка. — Стаите ни са подготвени и ни очаква превъзходна вечеря.

— Прекалено съм изтощена, за да се храня — отвърна нервно Александра. — Бих желала да се изкъпя и да се оттегля.

— В такъв случай и двамата ще пропуснем вечерята и отиваме право в леглото — отвърна той търпеливо.

— Предполагам, че поне ще ми позволиш една нощ почивка след пътуването!

— Нали не се измъкваш от облога, скъпа?

— Не ме наричай така, милорд — предупреди го тя.

— Джордан — поправи я той.

— Ето ги — весело каза Гибънс на Смарт, докато надничаше възбудено над рамото на пазача. — С нетърпение чакам да видя лицето на госпожица Александра сега, когато господарят се завърна — изрече той онова, което повечето от прислужниците в Хоторн си мислеха, спомняйки си състоянието, в което бе изпаднала тя, когато смяташе херцога за мъртъв.

— Ще бъде весела като пиленце — съгласи се госпожа Бримли, икономката.

— Ще грее от радост, ще блести... — рече Гибънс и млъкна поразен, когато Александра премина покрай него, а на лицето ѝ беше изписано раздразнение. — Да ме вземат... — промърмори той, обръщайки се удивен към Смарт и после към госпожа Бримли.

Хранеха се в неловко мълчание.

— Не ти ли харесва виното? — попита той.

Алекс се стресна, а лъжицата в ръката ѝ потрепери.

— Аз... аз не обичам портвайн, ваша светлост.

— Джордан — напомни ѝ той.

Тя преглътна, неспособна да изрече името му. Хвърли поглед на зрелите ягоди в купичката си и остави лъжицата настрана, стомахът ѝ се бе свил от очакване на това, което тя знаеше, че ще се случи след час.

— Но ти едва хапна — отбеляза Джордан. Алекс поклати глава.

— Не съм много гладна.

— Е, в такъв случай ще се оттеглим ли, скъпа моя? — попита той.

Един лакей пристъпи напред, за да дръпне стола му, и младата жена грабна бързо вилицата си.

— Мисля, че бих хапнала малко от фазана — рече припряно. Херцогът учтиво върна салфетката в скута си, но Алекс можеше да се закълне, че се усмихна.

За да печели време, тя бавно нарязва парчето фазан на малки триъгълничета и също толкова бавно започна да се храни. Когато и последното триъгълниче изчезна от чинията ѝ, постави вилицата си, а съпругът ѝ я погледна въпросително.

Уплашеният поглед на Александра се насочи към най-близкия лакей.

— Аз... бих опитала от превъзходните аспержи на готвача — изрече отчаяно и този път Хоук въобще не скри усмивката си. Аспержите бяха последвани от грах в сметана, свинско с ябълки и накрая боровинки.

Когато младата жена поръча боровинките, Джордан вече се бе отказал да прикрива веселието си. Облягайки се назад, той проследи смелата ѝ борба с последната боровинка и на устните му се появи чувствена усмивка.

Александра отбягваше погледа му.

— Желаяш ли нещо друго, мила? — услужливо предложи Джордан. — Може би малко шоколадова торта?

Споменаването на десерт я накара да потрепери и тя поклати глава.

— Телешко с винен сос?

Александра преглътна и прошепна:

— Не, благодаря.

— Тогава кран може би — предложи той, — за да ви качим догоре?

Преди тя да успее да отговори, той остави салфетката си, изправи се, заобиколи масата и ѝ помогна да стане.

— Ако продължаваш да ядеш така — подразни я, докато вървяха покрай извитото стълбище, — скоро ще надебелееш толкова, че няма да можеш да се качваш по стълбите.

При други обстоятелства Алекс щеше да се засмее на шегата, но тази вечер беше прекалено напрегната и смутена. Осъзна, че той се опитва да я успокои, но не можеше да му бъде благодарна, защото именно той бе причината за безпокойството ѝ. Нещо повече, не можеше да проумее как той не се чувства неловко от това, което щяха да направят. После си спомни за славата му на женкар и осъзна, че Джордан едва ли се чувства неловко от нещо, което е правил стотици пъти с други жени.

След час той отвори свързващата врата между стаите им и влезе в спалнята на съпругата си. Спря и погледна с недоумение леглото ѝ. То беше празно.

Херцогът се огледа, готов да нареди да претърсят цялото имение, и тогава я видя. Беше застанала в другия край на огромната стая и се бе загледала през прозореца в мрака навън, обгърнала тялото си с ръце, сякаш ѝ беше студено. Или се страхуваше.

Облекчение измести гнева му, докато се приближаваше към нея, а килимът заглушаваше шума от стъпките му. Джордан се любуваше на изкусителното видение пред себе си. Косата ѝ се спускаше меко, а кожата ѝ блестеше на светлината на свещите.

Тя се завъртя, когато той застана зад нея. Хоук протегна ръка и нежно помилва лъскавата ѝ коса. В очите ѝ проблесна гняв, но тя не се отдръпна. Косата ѝ бе гладка като коприна.

— И така — каза той и се усмихна, — малкото пиленце се е превърнало в красив лебед.

— Напразни комплименти от...

— С остри зъби — добави той.

Преди тя да успее да реагира, той се наведе и я вдигна на ръце.

— Къде отиваме? — настоя Алекс, докато той я отнасяше.

— В моето легло — прошепна той, притискайки лице към нежната кожа на шията ѝ. — По-голямо е.

На полицата на камината светеха свещи и хвърляха бледи сияния в стаята. Джордан стъпи на големия подиум пред леглото си и бавно спусна Алекс на пода, наслаждавайки се на докосването на бедрата ѝ. Когато повдигна глава и я погледна, осъзна, че Александра е уплашена.

— Александра? — попита я нежно и почувства как тя потрепери, когато прокара длани под голите ѝ ръце. — Ти трепериш. Да не би да се страхуваш?

Неспособна да продума, Алекс вдигна поглед към високия, страшен и силен мъж, който се канеше да прави какви ли не интимни неща с голото ѝ тяло, и кимна.

С мила усмивка той нежно погали косата ѝ.

— Този път няма да те заболи, обещавам.

— Не е това! — проплака Александра, когато ръцете му се отдръпнаха от нейните и се насочиха към панделката на гърдите ѝ. Тя стисна ръцете му и напрегнато изрече: — Не разбираш ли! Аз дори не те познавам.

— Познаваш ме в най-библейския смисъл на думата, сладка моя — подразни я дрезгаво Джордан.

— Но... мина толкова време...

Хоук я погледна въпросително в очите.

— Дали? — попита, а през тялото му премина вълна от облекчение. Имайки предвид поведението ѝ през последните няколко месеца, той не бе сигурен, че не е била с друг мъж, въпреки че отчаяно се надяваше. Виждаше колко е притеснена сега и се изпълни със задоволство, защото осъзна, че невероятната красавица все още е само негова.

— Да, прекалено много и за двама ни — прошепна той, целувайки нежно ухото ѝ.

— Моля те, спри! — не се сдържа тя и херцогът вдигна глава, разпознавайки страха в гласа ѝ. — Аз... аз се страхувам — призна тя и съпругът ѝ разбра колко много костваше това признание на смелата жена, която така упорито се бе борила с него през последните три дни.

Реши да бъде благоразумен и да не се смее на страховете ѝ, а вместо това да се опита да я накара самата тя да проумее колко глупави са те.

— И аз съм малко уплашен — призна ѝ нежно.

— Н-наистина ли? Защо?

Гласът му бе благ и успокоителен, докато развързваше панделката на робата ѝ.

— Както сама каза, толкова време мина — той отмести поглед от гърдите ѝ и се усмихна, после плъзна нощницата ѝ надолу. — Да предположим, че съм забравил точно как се прави — изрече с престорен ужас. — А щом се озовем в леглото, е прекалено късно да питаш какво следва нататък, нали? Бих могъл да извикам приятеля ти Пенроуз и да му поискам съвет, но ще трябва да крещя, това обаче ще разбуди и останалите прислужници и те ще се втурнат, за да проверят за какво е тази врява...

Въпреки страха си Алекс се засмя и почти не забеляза как Джордан свали нощницата ѝ.

— Така е по-добре — отбеляза дрезгаво той, гледайки я право в очите. — Обичам да се смееш, знаеш ли това? — продължи, докато развързваше кафявия си халат. — Очите ти грейват — каза той и нежно, но решително я положи на леглото.

Александра погледна омагьосващите сиви очи, докато той плъзгаше ръка по корема към гърдите ѝ. Джордан бавно наведе глава и я целуна.

Целуваше я, ръцете му я докосваха, измъчваха я и я съблазняваха, докато Александра напълно загуби контрол. Стенейки безпомощно, тя се обърна и го целуна с цялата сила на сдържаното си през изминалата година желание. Устните ѝ се притиснаха към неговите, а пръстите ѝ се оплитаха в гъстите къдрици на врата му. И предавайки се, тя победи, защото този път Джордан простена.

Прегърна я и се обърна по гръб, повличайки Алекс със себе си. Ръцете му се плъзгаха по гладката кожа, краката му се преплетоха с нейните, а тялото му бавно се движеше срещу нейното, подсказвайки ѝ точно какво желае.

Нещо го предупреждаваше да не бърза, но тялото му, прегладняло за нейното, не се подчиняваше. Още повече, когато Александра го целуваше по ухото, прокарайки език по чувствителната мека част... Потрепервайки от силното желание, той отново я положи под себе си, а ръката му се плъзна между бедрата ѝ. Алекс бе готова за него.

— Съжалявам, любима — прошепна дрезгаво и повдигна бедрата ѝ, за да го посрещне тя по-добре. — Аз... не... мога да чакам повече. — Дишането му стана накъсано, когато той плавно проникна в тръпнещата ѝ топлина. Сетне рязко спря, изненадан, когато тя рязко обърна глава и две сълзи се търкулнаха по страните ѝ.

— Александра? — прошепна, а ръцете и раменете му се напрегнаха от усилието, с което си налагаше да спре движенията на жадното си тяло. Подпря се на една ръка, хвана брадичката ѝ и завъртя лицето ѝ към своето. — Отвори очи и ме погледни — настоя тихо.

Мокрите ѝ мигли потрепнаха и той се вгледа в очите ѝ.

— Наранявам ли те? — попита неуверено.

Съпругата му преглътна и поклати глава, борейки се с желанието да го умолява да я вземе на мига, да започне да я люби с тялото и сърцето си, както тя бе копняла да направи, откакто я бе положил на завивките. Точно затова се бе разплакала. Само за няколко кратки мига неговото любене бе разрушило всички прегради, които бе градила. Сега бе гола, беззащитна и все така копнееща за него, както и когато бе младо и наивно момиче.

— Скъпа, какво има? — попита я той. — Не ме ли желаеш?

— Желая те — прошепна тя, вгледа се в очите му и видя страстта, която той се опитваше да сдържи.

— Тогава за какво са тези сълзи? — прошепна той.

— Защото — призна тя — не искам да те желая.

Той изстена, вплете пръсти в косата ѝ и се потопи дълбоко в нея. Краката ѝ се свиха около кръста му и Джордан напълно загуби контрол.

— Желая те — простена дрезгаво той, отдръпвайки се и прониквайки отново, все по-дълбоко и по-дълбоко с всеки тласък, а сърцето му се изпълваше с радост, докато жена му обвиваше ръце около раменете му, предавайки се напълно пред неговото бурно желание. — Толкова много те желая — изстена, — че не мога да чакам...

Ноктите ѝ се впиха в гърба му, а бедрата ѝ се повдигнаха, когато Джордан достигна върха с един последен тласък, който го накара да извика името ѝ.

Той се отпусна до нея и я прегърна. Когато най-накрая възвърна здравия си разум, той изумено осъзна две неща. Първото бе, че бе

попитал собствената си жена дали го желае — като малко момче, което молеше за благосклонност.

Никога досега не бе молил жена да го желае. Никога не бе вкарвал жена в леглото така набързо, както току-що бе направил с Александра, нито бе свършвал толкова бързо. Гордостта му се разбунтува от представянето му тази вечер и от липсата му на контрол.

Александра се размърда и отмести глава върху възглавницата, за да може да погледне лицето му на светлината от свещите.

— Ядосан ли си? — прошепна смаяно. Джордан наведе глава и се усмихна.

— Само на себе си.

— Защо? — попита прекрасната, невинна гола жена, а очите ѝ го гледаха въпросително.

— Защото... — Той поклати глава. „Защото те желая прекалено много“ — призна си. — Защото изгубих контрол. Защото и най-лекото докосване на ръцете ти ме побърква от желание. Защото можеш да ме ядосаш повече от всеки друг и защото дори когато съм най-ядосан, можеш да ме разсмееш. Защото когато ти си угрижена, аз съм уязвим. Мекушав...

Гласът на баща му прогърмя в съзнанието му: „Не може да си мекушав и да си мъж, Джордан... Един мъж трябва да бъде корав, непоколебим, неуязвим... Мъжът може да се доверява само на себе си... Използваме жените за удоволствие, но не се нуждаем от тях... Един мъж не се нуждае от никого.“

Той прогони тези спомени и си припомни какъв фарс бе бракът на родителите му. Прииска му се да бе завел другаде Александра. Хоторн и спомените, които се криеха тук, го изнервяха.

Алекс прекъсна мислите му:

— Може ли вече да си вървя в стаята? Виждам, че по някакъв начин съм те разстроила.

Сърцето му се сви при мисълта, че тя е убедена в думите си.

— Никак даже — каза и се усмихна. — По-скоро ме задоволяваш прекалено.

Тя го погледна толкова недоверчиво, че той се засмя.

— Имах предвид, че ме задоволяваш в леглото — поясни. — Но извън него ме вбесяваш. Предполагам, че единственото разрешение е — дрезгаво добави, когато желанието го прониза силно, — да си стоиш

в леглото. — Наведе се и я целуна. Реши, че поведението му се дължи на факта, че откакто бе навършил четиринайсет години, за пръв път се бе въздържал толкова дълго. Беше напълно естествено да е превъзбуден...

Следващият път, когато я люби, Джордан отлага края, водейки Александра от връх към връх, докато най-накрая се присъедини към нея.

На зазоряване Хоук я люби за последен път, после заспа дълбоко.

Алекс повдигна ръката му и се измъкна изпод завивките. Чувстваше се отпаднала, отпусната и прекрасно изтощена. Тихо мина покрай леглото и вдигна робата си.

Загърна се и погледна съпруга си. Тъмната му коса изглеждаше мастилено-синя върху бялата възглавница, а сънят смекчаваше грубите черти на загорялото му лице и му придаваше момчешки вид. Чаршафът се бе смъкнал и оставяше открити мускулестите му гърди и силните му ръце. Тялото му бе загоряло. Освен това бе много слаб.

Джордан бе прекрасен, реши тя тъжно. Явно когато преди година му бе казала, че прилича на Давид на Микеланджело, не се бе държала глупаво и наивно.

Без да осъзнава нежността на жеста, Алекс се наведе и издърпа чаршафа до раменете му.

Помисли си за първия път, когато я люби тази нощ със силно и неприкрито желание. Този първи път бе за нея много по-хубав от всички останали, защото бе загубил контрол. Наслада премина през тялото ѝ, когато си спомни безпомощното му извинение: „Съжалявам, любима. Аз... не... мога да чакам повече.“

Колко щастлива се бе почувствала, когато разбра, че както той можеше да накара тялото ѝ да пламне, тя също можеше да го накара да гори от желание.

След това се бяха любили отново и отново, но всеки път бе запазвал пълен самоконтрол, докосвайки, целувайки я с опита на виртуоз цигулар. Той ѝ се бе наслаждавал, тя го знаеше, но не и със сладката самозабрава на първия път.

Точно обратното, бе направил всичко възможно тя да загуби самоконтрол. Но Александра вече не бе детето, което мълвеше признания в любов след една целувка — или след една нощ в леглото.

Тя вече не бе безразсъдно, наивно момиче. Сега бе по-предпазлива, по-разумна.

Въпреки това бе очарована от тази ненадейна уязвима страна на мистериозния си съпруг, осъзна Алекс, и отвърна поглед от спящия мъж. Върна се в стаята си и тихо затвори вратата след себе си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Александра се събуди късно. Мари започна да разресва косата ѝ до блясък, докато се чудеше дали да извади на господарката си муселинената рокля с цвят на лавандула или роклята на волани.

Алекс искаше да разбере как ще се държи с нея Джордан. Младата жена си внуши, че трябва да слезе бавно и спокойно по стълбите. Мина покрай кабинета на съпруга си и го зърна да говори с един от управителите на именията си. Джордан вдигна поглед тъкмо когато тя минаваше и погледите им се срещнаха. Кимна ѝ рязко за поздрав, ала на нея ѝ се стори, че той не одобрява поведението ѝ.

Александра се изненада от отношението му, но все пак отвърна на любезния му поздрав и продължи към дневната. Когато се настани и ѝ поднесоха закуската, тя беше мълчалива и угрижена през цялото време, докато се хранеше. Пенроуз и Филбърт се суетяха наоколо и тревожно се споглеждаха.

Младата жена взе решение, че следващите три месеца ще минат много по-бързо, ако се заеме с нещо. Затова сметна, че ще бъде най-добре, ако започне да посещава работниците, които работеха за семейството. Освен това ѝ се стори разумно да поднови уроците, които бе давала преди отиването им в Лондон.

Александра се отби в конюшната, за да си поиграе с Хенри, който бе станал много общителен и заради това предпочиташе да се върти там вместо в двора и градините на празното и самотно имение. Щастлива от свободата да управлява своя собствена карета, тя пришпори коня по живописната пътека, която водеше към конюшната.

Когато стигна там, Смарт побърза да вземе юздите. Явно обзет от нетърпение да помири господарите, той щастливо рече:

— Негова светлост ви чака повече от час. Беше нетърпелив да ви види...

Изненадана и засрамена от вълнението си, Александра се усмихна на Джордан, който тъкмо излизаше от конюшната, ала радостта ѝ бързо се изпари, когато зърна лицето на съпруга си.

— Никога повече не излизай от дома, без да кажеш на някого къде отиваш и точно кога ще се върнеш — процеди той и грубо я прегърна през кръста, за да ѝ помогне да слезе от каретата. — И още нещо, няма да напускаш границите на земите ми, без да бъдеш придружавана от някого. Олсън например... — добави и кимна към огромния мъж, който стоеше пред конюшната, — ще ти бъде придружител.

Гневът и заповедите му ѝ се сториха така несправедливи в сравнение с нежността му през нощта, че Александра се втренчи удивена в съпруга си. Тя изчака Сمارт да се отдалечи достатъчно, сетне вбесена попита:

— Свърши ли вече?

— Не — отвърна той. Никога не го бе виждала толкова ядосан. — Има още нещо. Никога повече не се измъквай от спалнята ми през нощта, докато спя. Така правят проститутките.

— Как смееш! — разяри се тя и преди да осъзнае какво прави, вдигна ръка да го удари.

Джордан я стисна за китката и впи очи в красивата си съпруга. За миг Алекс си помисли, че ще я удари. Сетне той я пусна, обърна ѝ гръб и се отправи към къщата.

— О, милейди — опита се да я успокои Смарт, — господарят сигурно има неприятности. През целия си живот не съм го виждал в толкова лошо настроение. — Лицето на Смарт обаче изразяваше объркване. Алекс само погледна възрастния мъж, който добави: — Всъщност досега не подозирах, че въобще е способен на такива чувства. Аз го качих за пръв път на кон и се грижа за него отдавна. Няма по-смел и по-добър...

— Стига! — избухна тя, ужасена, че ще трябва да изслуша още една от онези славни истории за съпруга си, които толкова много преди харесваше. — Престани да ме лъжеш. Пред мен не можеш да го изкараш нежен и мил. И сама мога да видя какъв е. Той е зло и безжалостно чудовище!

— Не, милейди, той не е такъв. Грижа се за него от детството му. Също като за баща му...

— Убедена съм, че и баща му е бил такъв — извика тя. Бе толкова обидена и наранена, че не осъзнаваше какво говори. — Не се съмнявам, че крушата не пада по-далеч от дървото.

— Не, милейди! Не! Грешите. Правите огромна грешка, ако вярвате в това. Защо говорите така?

Потресена от страстта, с която старецът защитаваше Джордан, Алекс се овладя. Успя да се усмихне и вдигна рамене.

— Дядо ми винаги казваше, че ако искаш да разбереш какъв е един мъж, трябва просто да разбереш какъв е баща му.

— Дядо ви не е прав, поне що се отнася до господаря.

В този миг ѝ хрумна, че Смарт може да бъде ценен източник на информация за Хоук. Само трябваше да накара възрастният човек да ѝ каже самата истина. Сетне си каза, че не желае да знае нищо за Джордан Таунсенд, но въпреки това попита:

— След като не ми е позволено да излизам без придружител, ще се съгласиш ли да се поразходиш с мен. Искам да погледам жребчетата.

Смарт кимна. Когато застанаха край оградата, той неочаквано рече:

— Не трябваше да правите онзи залог срещу него, милейди. Простете, че ви го казвам.

— Как разбра за това?

— Вече всички знаят. Джон го е чул от камериера на лорд Хаксън в деня, в който залогът е бил записан в книгата на „Уайтис“.

— Разбирам.

— Това е грешка. Не трябваше да обявявате пред всички, че не изпитвате нищо към негова светлост. Това, че не си позволи да се тревожи или да се срамува от залога, само показва колко много държи на вас. Боже, дори майката на господаря нямаше да си позволи да... — Старецът внезапно млъкна и се изчерви притеснен.

— Никога не сам искала залогът да стане публично достойние — рече Александра, сетне с любопитство попита: — Каква беше тя? Майка му?

Смарт притеснено се заоглежда.

— Красива. Обичаше баловете и организираше много от тях тук...

— Значи е била весела и мила.

— Тя въобще не беше като вас! — избухна възрастният човек и тя го изгледа учудено. Сетне се досети, че всъщност той ѝ прави комплимент. — Тя мислеше само за себе си.

— Колко странно. Какво имаш предвид?

— Трябва да се връщам на работа, милейди — рече Сمارт. — Ала винаги когато желаете да чуете колко добър човек е господарят, елате при мен и ще ви разкажа някоя история.

Алекс осъзна, че не бива да настоява. Ала искаше да разбере.

Под претекст, че някаква врата се нуждае от смазване, тя повика Гибънс, лакея, който също бе предан на Джордан. Също като Сمارт той се зарадва, когато я видя, и зарадвава весели истории за детството на Хоук. Щом стана дума за родителите му обаче, и старият лакей също ѝ напомни колко много работа го чака.

В девет вечерта, когато сервираха вечерята, Алекс излезе от покоите си, облечена в копринена дреха с цвят на праскова. Щеше да види съпруга си за пръв път след свадата пред конюшната.

Хигинс я видя и бързо отвори вратата на дневната вместо на трапезарията. Объркана, тя го погледна неуверено.

— Негова светлост — уведоми я икономът — винаги пие чаша шери преди вечеря.

Когато Александра влезе, Джордан я погледна, сетне отиде и ѝ наля питие. Тя го погледна крадешком — съпругът ѝ бе прекрасен; беше пъргав, силен и мускулист, а сивите панталони и сакото с цвят бордо подчертаваха снажната му снага. Джордан мълчаливо подаде шерито на съпругата си.

Алекс пое чашата от ръката му. Първите му думи за малко да я накарат да излее шерито на главата му.

— Имам навика да изпивам чаша шери преди вечеря. За в бъдеще ще очаквам да ми правиш компания точно в осем и половина вечерта. Вечерята е в девет.

Гневни искрици блеснаха в очите на младата жена, ала тя заговори спокойно:

— Вече ми каза къде мога да спя, кой трябва да ме придружава и кога да вечерям. Ще бъдеш ли така добър да ми кажеш кога мога да дишам?

Джордан се намръщи и въздъхна. После потри врата си и рече:

— Александра, исках да ти се извиня за държанието си пред конюшната. Но ти се върна с час по-късно и аз се притесних, не исках

да ти натяквам правилата на къщата и сега не съм чудовище... — добави и млъкна, когато Хигинс почука дискретно на вратата и влезе със сребърен поднос, върху който имаше писмо.

Поуспокоена от извинението му, Алекс седна на един от тапицираните в кадифе столове. Джордан взе плика от подноса и се настани срещу съпругата си, разчупи печата и прочете написаното.

— От Тони е — рече и в сивите му очи блесна гняв. — Явно е решил да напусне Лондон по средата на сезона и вече е пристигнал, и се е настанил в дома си.

Новината за пристигането на приятеля ѝ зарадва Алекс. Усмивната, тя каза:

— Смятах утре да посетя майка му и брат му...

— Забранявам ти да ходиш там. Ще изпратя писмо на Тони, в което ще му съобщя, че следващите няколко седмица двамата с теб желаем да бъдем сами. — Алекс веднага го погледна ядосано и предизвикателно, поради което той повтори думите си бавно и отчетливо: — Разбра ли ме, Александра? Забранявам ти.

Алекс бавно се изправи и той я последва.

— Знаеш ли — раздразнено се втренчи в него тя, — мисля, че си се побъркал.

Неочаквано Джордан се усмихна.

— В това съмнение няма. — Все още не можеше да ѝ каже за подозренията на Фокс и за това, че животът ѝ може да е в опасност. Алекс беше заплаха за Тони, защото можеше да дари Джордан с наследник. — Но въпреки това очаквам да ми се подчиниш.

Александра понечи да отвърне нещо, но той я изпревари:

— Облогът, Александра! Обеща да бъдеш моя покорна съпруга. Нали не искаш да загубиш още в началото?

Тя го погледна презрително.

— Няма такава опасност, милорд. Вие вече загубихте.

— Какво искаш да кажеш?

— Вие обещахте да се съгласявате с мен, за да не желая да ви напускам.

— И?

— И се провалихте.

Очакваше Джордан да пренебрегне думите ѝ с присъщата си арогантност, но вместо това той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна

към себе си.

— В такъв случай ще се наложи да положи повече усилия, нали?

Объркана от мрачното му изражение и нежните му думи, тя му позволи да я целуне, опитвайки се да запази разсъдъка си, докато той я прегръщаше и притискаше към себе си.

Когато най-сетне я пусна, тя се вгледа в него безмълвна и удивена. Възможно ли бе да е толкова груб в един миг и толкова нежен в следващия?

— Наистина ми се иска да можех да те разбера — прошепна.

— Какво не разбираш?

— Искам да знам истинската причина за поведението ти днес.

За нейна изненада Джордан честно отвърна:

— Аз още тогава ти казах причината.

— Коя е тя?

— Гордостта ми беше наранена, задето ме остави сам в леглото.

— Твоята гордост? — зяпна го невярващо Алекс. — Ти ме нарече п... с лоша дума...

— Да, така направих. Нали не очакваш един силен и смел мъж, който е водил кървави битки в две войни, да намери кураж да погледне жена си в очите и просто да я попита защо не е пожелала да остане в леглото му?

— Но защо не? — зачуди се тя и после се засмя, досетила се за истинската причина.

— Мъжката гордост. Боя се, че ние, мъжете, сме готови на всичко заради гордостта си.

— Благодаря, че ми каза истината — нежно рече Александра.

— Ето заради това ти се нахвърлих днес. По има нещо в тази къща, което винаги ме кара да се чувствам нещастен.

— Но ти си израсъл тук!

— И тъкмо заради това — рече той, хвана я за ръката и я поведе към трапезарията — не я харесвам.

— Какво имаш предвид?

Джордан се усмихна и поклати глава.

— Преди много време в градината на баба ти ме попита какво чувствам и какво мисля. В момента се опитвам да ти отговоря на този въпрос. Но не съм свикнал да си разголвам душата. Не ме притискай. Някой ден ще отговоря на въпроса ти.

По време на вечерята Джордан наистина се опита да спази своята част от облога и Александра съвсем се обърка.

Когато се ожениха, на Алекс ѝ се струваше, че той се опитва да ѝ угоди, но сегашните му усилия въобще не можеха да се сравняват с тогава. Тази вечер Джордан приложи чара си, забавляваше я и я развеселяваше с малките тайни на хората, с които тя общуваше в Лондон.

А след вечеря я отведе в спалнята си и я люби дълго и страстно. После я притисна към гърдите си и двамата заспаха един до друг.

Алекс взе кошницата със сладкиши, които бе поръчала на готвача да приготви, и се качи в каретата си. Беше твърдо решена да навести Тони въпреки заповедите на Джордан. Опита се да се убеди, че не се влюбва в съпруга си, че просто е любопитна да узнае нещо повече за родителите му. Малко оставаше отново да му позволи да разбие сърцето ѝ. Единствено Тони можеше да отговори на всичките ѝ въпроси.

След като уведоми Олсън, че не се нуждае от присъствието му в дома на семейство Уилкинсън, Александра се отправи към дома им. Когато приключи с кратката си визита при Уилкинсън, тя се отправи към имението на Тони. Александра дори не подозираше, че Олсън я следи. Тя препусна в галоп и се опита да се движи в гората, за да не бъде видяна от някого.

— Александра! — възкликна Тони, усмихна се и протегна ръце към нея, докато слизаше по стълбите пред къщата, за да я посрещне. — От бележката, която Джордан ми изпрати сутринта, останах с впечатление, че възнамерява да те запази само за себе си тези дни.

— Той не знае, че съм тук — рече Алекс и прегърна приятеля си. — Заклевах ли се да пазиш тайната ми?

— Разбира се. Давам ти думата си. Ела да видиш майка ми и Бърти, те много ще ти се зарадват. Няма да те издадат — добави Тони, след като видя колебанието ѝ.

— След като ги посетим — рече бързо Алекс, — може ли да се поразходим навън? Искам да те питам нещо.

— Разбира се, че може — отговори засмяно той. Младата жена се запъти към входната врата на къщата.

— Предполагам, че си напуснал Лондон заради клюките около нас.

— Отчасти, но и защото исках да разбера как си. Има и още една причина — призна той с усмивка. — Сали Франсуърт ми прати бележка вчера в Лондон с молба да се видим.

Александра веднага разпозна името на момичето, което Антъни й бе признал, че обича.

— И дойде ли да те види? — попита развълнувано младата жена, изучавайки красивото му лице.

— Да.

— Ти какво й каза?... Тя какво направи?... — не се сдържа Алекс.

— Предложи ми — призна Тони. Тя се засмя изумена и очарована.

— И?

— И мисля по въпроса — подразни я той. — Не, тя ще дойде на гости другата седмица. Искам лично да види точно какво мога да й предложа като дом и семейство. Вече не съм херцог, както знаеш. Когато бях, не можех да повярвам, че тя ме иска по друга причина. Но сега знам. Не мога да й предложа много. Но не казвай на майка ми. Искам внимателно да и поднеса новината за посещението на Сали. Майка ми няма високо мнение за нея заради случилото се... преди.

Александра му намигна и двамата влязоха вътре.

— Скъпа моя, толкова се радвам да те видя! — възкликна лейди Таунсенд, докато Тони съпровождаше Александра в уютния, малък салон, където майката на Антъни седеше с Бърти, по-малкия брат на Тони. — Скъпият ни Джордан ни изненада, връщайки се от смъртта.

Александра притеснено забеляза колко бледа и слаба бе белокосата майка на Тони. Шокът от завръщането на Джордан очевидно се бе отразил на крехкото й здраве.

Лейди Таунсенд хвърли към вратата поглед, изпълнен с надежда.

— Джордан не дойде ли с теб? — попита тя с неприкрито разочарование.

— Не, аз... аз съжалявам, но не дойде. Той...

— Работи като дявол, както винаги. Не се съмнявам — каза Бърти усмихнато, изправяйки се неуверено на крака, облягайки се на

бастуна. — И е решен да те запази само за себе си след дългото си отсъствие.

— Наистина работи упорито — отвърна Александра, благодарна на Бърти, че се бе намесил. С ръст метър и осемдесет и пет, той бе малко по-висок от Тони, имаше пясъчноруса коса и лешникови очи. Въпреки че притежаваше чара на Таунсенд, постоянната болка бе оставила следа върху лицето му. Около устата му се бяха образували бръчки от напрежение, придавайки му мрачно изражение.

— Той искаше Алекс да почака, преди да ни дойде на гости, така де, да дойде заедно с нея — намеси се Тони, обръщайки се към майка си и брат си. — Обещах ѝ, че няма да разваляме удоволствието на Джордан, като му кажем, че Алекс вече ни е навестила и ни е казала как се справя той.

— А как се справя той? — настоя лейди Таунсенд. Чувствайки се неловко от лъжата, Александра с радост прекара следващите десет минути, разказвайки за залавянето и пленничеството на Джордан. Когато най-накрая свърши да отговаря на притеснените въпроси на лейди Таунсенд за здравето на племенника ѝ, Тони се изправи и покани Александра да го придружи на кратка разходка из полята.

— По тези бръчици на челото ти разбирам, че нещо не е наред. Какво има? — попита я той, докато се отправяха към градините.

— Не съм сигурна — призна унило Алекс. — От момента, в който се върнахме в имението, Джордан се промени. Снощи ми каза, че е израснал в Хоторн и че мястото го потиска. Но когато го попитах защо, не пожела да сподели. А вчера Сمارт ми разказа много странни неща за родителите на Джордан... — продължи тя, наричайки съпруга си с рожденото му име за пръв път откакто се бе върнал. После попита: — Какви бяха неговите родители? А детството му?

Тони се усмихна, но явно се чувстваше неловко.

— Какво значение има?

— Нямахме да има никакво значение — отчаяно проговори Алекс, — но всеки път, когато задам този въпрос, всички стават напрегнати.

— Кого си питала?

— Ами, Гибънс и Сمارт.

— Мили Боже! — Тони смаяно се вгледа в нея. — Гледай Джордан да не научи. Той не одобрява фамилиарно отношение с

прислугата. Това не е непозволено — добави, — но не и в моя клон от семейството. Ние имаме само шестима прислужници и е почти невъзможно да се отнасяме с тях като с подчинени.

Тони се наведе, за да откъсне една роза от градината.

— Трябва да зададеш въпросите си на Джордан.

— Той не иска да ми отговори. Преди много време му казах, че предпочитам истината пред баналностите. Снощи, когато го попитах защо не харесва Хоторн, той ми отговори, че се опитва да се научи да изразява мислите и чувствата си, но че не е свикнал да го прави и да не го насилвам — добави с лека усмивка. — Обеща някой ден да отговори на въпроса ми.

— Мили Боже! — пророни удивено Тони, гледайки я втренчено. — Джордан ли каза всичко това? Казал е, че е готов някой ден да си излее душата пред теб? Сигурно много държи на теб.

— Това се превърна в загадка, която трябва да разреши — рече Александра, щом разбра, че Тони не е склонен да ѝ каже нищо повече.

— Защото отново се влюбваш в него?

— Защото съм ужасно, безкрайно любопитна — поправи го Алекс, но когато и това не убеди Антъни, жално въздъхна. — Добре тогава. Страх ме е да се влюбя в непознат човек, а той не бърза да ме допусне до себе си.

Тони се поколеба, но се смили над нея.

— Е, добре, след като не е само от любопитство, ще се опитам да ти отговоря. Какво искаш да знаеш?

— Първо, имаше ли нещо нередно в имението, докато Джордан е расъл тук. Какво е било детството му?

— Сред благородническите семейства — започна Тони — наследникът обикновено получава специално внимание от родителите си. В случая на Джордан бе още по-специално, понеже бе единствено дете. Докато на мен ми бе позволено да се катеря по дърветата, той трябваше да е наясно с положението си през цялото време. Трябваше да бъде чист, подреден, точен, официален и по всяко време да съзнава важността си.

Родителите му бяха единомдушни за едно нещо обаче и това бе превъзходството на техния ранг. За разлика от синовете на други благородници, на които им е позволена компанията на останалите деца на тяхната възраст, дори и ако тези деца са синове на коняри, леля ми и

чичо ми смятаха за крайно неподходящо Джордан да общува с други деца с по-ниско обществено положение. И тъй като няма много малки херцози и графове, особено в тази част на страната, той израсна в пълна изолация. — Тони се загледа в короните на дърветата и въздъхна: — Навремето се чудех как понася самотата си.

— Но със сигурност родителите на Джордан не са намирали твоето присъствие за неприемливо?

— Така е, но рядко го посещавах в Хоторн, и то само когато леля и чичо отсъстваха. Когато те бяха в имението, не можех да понасям потискащата атмосфера в къщата — побиваха ме тръпки. Освен това чичо ми ясно ни даде да разберем, на мен и на родителите ми, че присъствието ми не е желано в Хоторн. Казаха, че преча на учението на Джордан и го разсейвам от важни дейности. Когато имаше свободно време, той предпочиташе да идва тук, вместо да ме вика в Хоторн, защото обожаваше майка ми и му харесваше да бъде с нас. — И довърши с тъжна, снизходителна усмивка: — Когато бе на осем години, се опита да размени наследството си за моето семейство. Щеше доброволно да ми позволи да бъда херцог, ако аз отидех да живея в Хоторн.

— Въобще не си представях така живота му — отбеляза Алекс, когато Тони замълча. — Когато бях малка, си мислех, че сигурно е невероятно да си богат. — Припомни си детството си, игрите с приятелите си, безгрижните и приятни моменти, приятелството й с Мери-Елън и семейството й. Натъжи се, като разбра, че Джордан очевидно е пропуснал своето детство.

— Не всички деца от благороднически семейства са отгледани толкова строго.

— Ами родителите му, какви хора бяха те? Александра го гледаше с такава загриженост, че Тони я прегърна през раменете и продължи:

— За да го кажа най-кратко и ясно, майката на Джордан бе кокетка, а любовните й афери бяха всеизвестни. Чичо ми очевидно не го бе грижа. Той смяташе жените за слаби, аморални същества, които не могат да контролират страстите си — или поне така твърдеше. Но що се отнасяше до Джордан, бе изключително строг. Никога не го оставяше да забрави, че е Таунсенд и бъдещ херцог на Хоторн. Никога не го оставяше да се отпусне. Настояваше Хоук да бъде по-умен, по-

смел, по-горд и по-достоеен за името Таунсенд, отколкото всеки друг Таунсенд преди него и колкото повече Джордан се опитваше да му угоди, толкова по-взискателен ставаше баща му.

Ако Хоук не се справяше добре с уроците, на учителя му бяха дадени нареждания да го бие с пръчка. Ако не дойдеше за вечеря на секундата — нито миг по-рано или по-късно не му бе позволявало да се храни чак до следващата вечер. Когато беше на осем или девет, той вече бе по-добър ездач от повечето мъже, но по време на един лов конят му отказа да направи един скок. Може би защото Хоук бе прекалено малък, за да го застави, или защото се бе уплашил. Никога няма да забравя този ден. Нито един от другите ездачи не бе опитвал да прескочи това препятствие, но чичо ми препусна напред и прекъсна лова. Той се подигра на Джордан за страха му, след което го накара да скочи.

— А навремето — каза Алекс — си мислех, че всички деца, които живеят с бащите си, са по-щастливи от мен. А той... той направи ли скока?

— Три пъти — отвърна сухо Тони. — На четвъртия път конят му се спъна и падна върху Джордан, счупвайки ръката му. Джордан не плака. Не му бе позволено да плаче дори и когато бе малко момче. Според чичо не било мъжествено да се плаче. Беше доста тесногръд за тези неща.

Александра погледна към слънцето и започна да примигва, за да прогони сълзите в очите си.

— И какво по-точно?

— Той вярваше, че един мъж трябва да бъде суров и самонадеян, за да бъде истински мъж, и точно по този начин възпита Джордан. Емоциите не бяха мъжествени. В това число и любовта, и привързаността. Всичко, което правеше един мъж уязвим, не бе мъжествено. Чичо ми не одобряваше и лекомислието, изключение правеше флиртуването с противоположния пол, което за него бе образец за мъжественост. Не мисля, че някога съм го виждал да се смее — поне не с искрен смях. И като заговорихме, доста рядко съм виждал и Джордан да се смее. Работата и превъзходството над другите бе най-важно за чичо ми — доста странно поведение за благородник, както си се досетила.

— Аз го разсмивам — изрече Алекс със смесица от гордост и тъга.

Тони се ухили.

— Твоята усмивка би развеселила душата на всеки мъж.

— Нищо чудно, че не искаше да говори за детството си.

— От желанието на чичо ми да накара Джордан да бъде пръв във всичко, което върши, излезе и нещо добро.

— И какво е това нещо?

— Ами, например Джордан трябваше да се отличава в ученето и когато ни приеха в университета, той бе толкова по-напреднал от всички останали, че му бяха давани отделни предмети, които останалите от нас не биха разбрали. И още повече, той очевидно успяваше блестящо да приложи всичко научено. Когато почина баща му, Джордан бе само на дваисет. Наследи единайсет имения заедно с титлата, но хазната на Таунсенд никога не е била много пълна и Хоторн бе единственото добре поддържано имение. След три години всяко едно от именията на Хоук вече процъфтяваше, а той бе на път да се превърне в един от най-богатите мъже в Европа. Никак не беше лошо за младеж на дваисет и три години. Освен това не мога да ти кажа нещо повече за него.

Изпълнена с благодарност, Алекс прегърна Тони. Облегна се на него и се усмихна неуверено.

— Благодаря ти — каза просто тя, а очите ѝ блестяха топло, после хвърли поглед към слънцето. — Не мога да остана повече. Казах, че ще отсъствам само час, а вече мина много повече.

— Какво ще стане, ако се забавиш? — подразни я Тони, но изглеждаше озадачен.

— Ще бъда разкрита.

— И?

— И ще изгубя облога, който направих с Джордан.

— Какъв облог.

Алекс понечи да му обясни, но водена от лоялността и нежността, които започваше да изпитва към съпруга си, не посмя да посрами Джордан, казвайки, че единствената причина да се върне с него в Хоторн, е, че той практически я бе подкупил да го направи.

— Ами... просто един глупав облог — изрече, докато Антъни ѝ помагаше да се качи в каретата си.

Замислена, Алекс подмина лакея, който бе дотичал да поеме юздите, и продължи към конюшната, която бе малко встрани и зад имението. Разкритията на Тони за детството на Джордан в Хоторн изпълваха сърцето ѝ с тъга и състрадание. Сега разбираше толкова неща, които я бяха озадачавали и наранявали, включително промяната на настроението му, откакто бяха пристигнали тук. Спомни си, че като момиче наистина бе вярвала, че човек е щастлив, когато живее и с двамата си родители. Дядо ѝ отново се бе оказал прав, осъзна тя, защото непрекъснато бе повтарял, че никой не е такъв, какъвто изглежда.

Бе толкова погълната от тези мисли, че не каза нищо на Сمارт, когато спря пред конюшната и той се втурна да ѝ помогне да слезе от каретата. Погледна го, сякаш не съществуваше, после се обърна и се запъти към къщата.

Смарт обаче грешно предположи, че господарката му не го е погледнала, защото бе предал доверието и обичта ѝ, отказвайки да говори за господаря си е нея.

— Милейди! — рече. Александра се обърна и го погледна, но виждаше само малко момче, на което му бе забранено да бъде дете. — Моля ви, милейди — каза нещастно Смарт, — не ме гледайте, сякаш съм ви наранил жестоко. — Понижавайки глас, той кимна към оградата, където два жребеца цвилеха и ритаха. — Ако желаете да отидете до онази ограда с мен, имам да ви кажа някои неща.

Тя се помъчи да се съсредоточи, докато изпълняваше молбата му. Заглеждайки се в конете, Смарт отново понижи глас и пророни:

— Ние с Гибънс си поприказвахме и решихме, че имате право да знаете защо господарят е такъв. Той не е суров човек, милейди, но от това, което чувам, че се случва между двама ви, откак се върна господарят, със сигурност ще останете с впечатлението, че е твърд като скала.

Алекс понечи да увери загрижения слуга, че не е нужно да ѝ казва това, което вече знае, но следващите му думи я зашеметиха:

— Другата причина, поради която решихме да ви го кажем, е, защото чухме, че ще останете тук и ще му бъдете съпруга само за три месеца.

— Как, за Бога... — избухна тя.

— Слугите клюкарстват, милейди — отвърна Сمارт. — В това отношение слугите в Хоторн са най-добрите в цяла Англия, кълна ви се. Цялото домакинство знае за някое събитие двацет минути след като се е случило — освен, разбира се, ако първи за него чуят господин Хигинс или госпожа Бримли — икономката. Техните усти са като запечатани... Не казват нищо на никого — добави, изчервявайки се.

— Това сигурно много те дразни — сухо изрече Александра, а Смарт се изчерви още повече. Пристъпи от крак на крак, пъхна ръце в джобовете си и я загледа безпомощно.

— Искахте да ви разкажа за родителите на негова светлост и двамата с Гибънс решихме, че не можем да ви откажем. Имате право да знаете. — И започна тихо и неспокойно да разказва горе-долу същата история, която ѝ бе разказал и Тони.

— Е, сега вече знаете какво е ставало през всичките тези години — довърши Смарт, — ние с Гибънс се надяваме, че ще останете тук и ще изпълните туй място със смях, както беше, докато живеехте тук. — Истински смях — поясни той. — Не този, който иде от устата, а този дето идва от сърцето и дето вие преди ни давахте. Господарят никела не е чувал такъв смях в Хоторн, а ще му се отрази много добре, особено ако успеете да го накарате да се присъедини към вас.

Всичко, което Алекс бе научила днес, се въртеше в главата ѝ като картини от калейдоскоп, въртеше се и променяше формата си дълго след като Джордан бе заспал.

Небето вече просветляваше, но тя все още бе будна, гледаше втренчено тавана, колебаейки се да поеме в една посока, която отново щеше да я направи уязвима пред Джордан. До този момент целта ѝ бе да напусне това място. А за да стане това, бе държала чувствата и действията си под контрол.

Тя се обърна и ръката на Джордан се стегна около нея, привличайки я обратно към гърдите му. Той зарови лицето в косата ѝ. Ръката му се повдигна и покри гърдата ѝ в съннена милувка и изпрати тръпка на удоволствие по цялото ѝ тяло.

Тя го желаше, осъзна Алекс. Независимо че беше женкар, флиртаджия и несговорчив съпруг тя го желаше. Вече можеше съвсем

спокойно да го признае пред себе си, защото знаеше, че той не е само един разглезен аристократ.

Тя искаше да ѝ се доверява, да я обича и искаше деца от него. Искаше да изпълни къщата със смях за него и да я направи красива. Искаше да направи целия свят красив за него.

Тони, старата херцогиня и дори Мелъни вярваха, че тя може да накара Джордан да се влюби в нея. Не можеше да се отказва, без дори да опита, вече го знаеше.

Но не знаеше как щеше да го понесе, ако се провали.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Милорд? — прошепна тя рано следващата сутрин. Джордан сънливо погледна съпругата си, която изглеждаше разтревожена, докато седна до него на кревата.

— Добро утро — промърмори. — Колко е часът? — попита с дрезгав глас. Погледна към прозорците и установи, че небето е бледосиво.

— Шест часът — отговори весело Алекс.

— Шегуваш се! — простена той. Веднага затвори очи и поиска обяснение за ранното събуждане. — Да не би някой да е болен?

— Не.

— Мъртъв?

— Не.

— Болест и смърт са единствените две приемливи причини, поради които един разсъдлив човек би се събудил толкова рано сутрин. Връщай се в леглото.

Алекс се усмихна на шегата, но поклати глава.

— Не.

Джордан вече бе забелязал усмивката на съпругата си, както и факта, че бедрото ѝ се допира до неговото. Обикновено усмивките на Александра бяха резервирани, неспокойни и тя внимателно отбягваше да се допира до него, когато не правеха любов.

Любопитството му надделя над здравия разум и го накара да отвори очи и да я погледне. Тя беше прекрасна с гъстата си коса, която се спускаше по раменете ѝ, а кожата ѝ блестеше. Но също така явно имаше нещо наум.

— Е? — рече той. — Буден съм, както можеш да видиш.

— Добре — каза тя, скривайки неувереността си зад усмивката, — защото има нещо специално, което бих искала да направя тази сутрин.

— В този час? — подразни я Джордан. — Какво друго може да се прави, освен да се прокрадваш по пътя и да обираш

непредпазливите пътници. Само крадците и слугите са будни по това време.

— Не е нужно да тръгваме веднага. — Александра започна да увърта, защото смелостта я напусна и тя зачака отказа му. — И ако си спомняш, ти каза, че ще се опиташ да бъдеш по-благосклонен с мен...

— Какво искаш да направиш? — попита Джордан с въздишка, опитвайки се да се сети за нещата, които жените искаха мъжете да правят с тях.

— Познай.

— Искаш да те заведе в селото, за да си купиш нова шапка?

Тя поклати глава.

— Искаш да излезеш и да отидеш до хълмовете, за да нарисуваш изгрева?

— Не мога да прокарам една права линия дори — призна Алекс. Тя събра всичката си смелост и продума: — Искам да отидем на риболов!

— На риболов? — повтори Джордан и я зяпна, сякаш си бе изгубила ума. — Искаш да дойда на риболов по това време? — И преди тя да успее да отговори, той зарови главата си във възглавницата и каза:

— Нямах да дойда дори трошичка да нямахме в кухнята.

Окуражена от тона му, тя се пошегува:

— Няма да ви се наложи да ме учите на техниките — вече знам как се лови риба.

Той отвори само едното си око.

— А защо мислиш, че аз знам как се лови риба.

— Ако не знаеш, аз ще ти покажа.

— Благодаря, но и сам ще се справя — отвърна и я загледа внимателно.

— Добре — продължи Алекс с облекчение. — Е, може ли? Мога всичко да правя сама, включително и сама да си сложа червейчето на кукичката...

Устните му се изкривиха в усмивка.

— Отлично, значи можеш да сложиш и на моята кукичка. Защото аз отказвам да събуждам беззащитни червеи в този безбожен час и да ги обричам на такова мъчение.

Александра весело се засмя. Изправи се и пристегна колана на розовия си копринен халат.

— Ще се погрижа за всичко — каза тя весело и се насочи към спалнята си.

Облягайки се назад, Джордан се наслади на съблазнителното полюшване на бедрата ѝ. В същото време се бореше с желанието си да я извика обратно в леглото и да прекара следващия час в прекрасното и похвално занимание да ѝ направи бебе. Той не желаше да ходи на риболов. Нито разбираше защо тя иска да ходи, но бе убеден, че си има причина и бе любопитен да научи каква е тя.

Александра наистина се бе погрижила за всичко, осъзна Джордан, когато поеха към реката.

Завърза конете за две дървета и я придружи до брега, където под един стар дъб бе проснато яркосиньо одеяло.

— Какво е това? — попита той, сочейки двете големи кошници и една по-малка, които бяха подредени до одеялото.

— Закуска — отговори Александра с усмивка. — И като гледам, обяд. Очевидно готвачът не вярва, че си способен да уловиш нещо за ядене.

— Във всеки случай не разполагам с повече от час, за да се опитам.

Александра го погледна объркано и разочаровано.

— Само час?

— Днес имам доста задължения — отвърна Джордан. Той се наведе и си избра въдица. — Аз съм много зает мъж, Александра — кимна разсеяно той като извинение.

— Освен това си и много богат мъж — отговори тя с престорена безцеремонност. — Така че защо трябва да работиш толкова упорито всеки ден?

Той се замисли за миг и се ухили.

— За да остана много богат човек.

— Ако да бъдеш богат човек, означава да се откажеш от правото си да се наслаждаваш на живота и да си почиваш, тогава цената на богатството е прескъпа — рече тя.

Джордан се намръщи замислено, опитвайки се да си спомни кой философ е казал тези думи.

— Кой го е казал? Тя му се усмихна:

— Аз го казах.

Хоук поклати глава и се удиви на бързия ѝ ум, докато слагаше червейче на кукичката си, после се отправи към брега. Седна до едно паднало дърво, чиито клони се простираха над водата, и замах на с въдицата си.

— Това не е най-доброто място да хванеш големи риби — посъветва го съпругата му, докато се приближаваше зад него. — Би ли подържал въдицата ми?

— Не каза ли, че можеш да правиш всичко сама? — подразни я той, забелязвайки, че тя бе свалила ботушите и чорапите си. Преди да разбере какво се кани да направи, Алекс повдигна полите си, после се покатери върху падналото дърво с грацията и ловкостта на газела.

— Благодаря — каза тя, посягайки към въдицата.

Той ѝ я подаде, очаквайки тя да седне там, където бе застанала, но за негова изненада тя тръгна по един дебел клон, увиснал над водата, балансирайки като акробат.

— Върни се тук! — каза Джордан, повишавайки глас притеснено. — Можеш да паднеш.

— Плувам като риба — уведоми го тя, после седна — една боса херцогиня с изваяни крака, а слънцето блестеше в косата ѝ. — Ловя риба от дете — довърши тя, докато замяташе въдицата си към водата.

Джордан кимна.

— Пенроуз те е научил — и добре я бе научил, помисли си, защото тя наистина сама закачи един червей на кукичката си.

След миг тя му се усмихна и отбеляза:

— Радвам се да видя, че не изпитваш отвращение от червеите.

— Не изпитвам отвращение. По-скоро мразя звука, който издават, когато ги нанижеш на куката. Ние обикновено убиваме това, което ще използваме за примамка. Така е по-човечно, не си ли съгласна?

— Не издават никакъв звук! — отрече Александра.

— Само хора с невероятен слух могат да го чуят, но звук има — заспори Джордан сериозно.

— Пенроуз ми каза, че не ги боли.

— Пенроуз е глух като пън. Не може да ги чуе как викат.

По лицето на Алекс се изписа неописуемо изражение, когато погледна към въдицата си. Джордан бързо се обърна, за да не види тя

как се усмихва, но раменете му се разтресоха и тя бързо разбра, че се шегува. След миг към него летяха шепа листа и клонки.

— Чудовище! — извика.

— Моя скъпа, глупава съпруго — отвърна той, усмихвайки се, докато спокойно почистваше листата от ръкава си, — ако седях там, където си ти, бих ти препоръчал да се отнасяш с повече уважение към мен. — И той леко разтърси клона, на който се бе покачила.

— Мой скъпи, глупав съпруге — отвърна меко тя, — ако ме събориш, ще направиш ужасна грешка и ще трябва да измокриш и себе си.

— Себе си? — попита той, наслаждавайки се на шегата им. — Откъде накъде?

— Защото — отвърна сериозно и тихо тя — не мога да плувам.

Джордан пребледня.

— Да не си мръднала, за Бога, нито сантиметър! Не знам колко дълбока е водата под теб, но е достатъчно дълбоко, че да се удавиш, а е и достатъчно мътна, че да не мога да те открия. Стой където си, докато не дойда при теб.

С ловкостта на атлет той се качи на дървото и започна да върви към нея.

— Александра — каза спокойно, — ако се приближа още малко, клонът може да се счупи.

Той се наведе и протегна ръка към нея.

— Не се плаши. Просто хвани ръката ми.

За пръв път тя не оспори, забеляза облекчено Джордан. Вместо това протегна лявата си ръка и здраво хвана клона над нея за равновесие, после протегна дясната си ръка и хвана неговата, а Джордан я стисна.

— А сега бавно се изправи. Използвай ръката ми като лост.

— Предпочитам да не го правя — отвърна тя. — Предпочитам да поплувам, а ти не искаш ли?

— Да не си посмяла — предупреди я мрачно Хоук, когато не успя да освободи ръката си. В тази нестабилна позиция той бе изцяло зависим от волята ѝ и те го знаеха.

— Ако не можеш да плуваш, аз ще те спася — предложи тя.

— Александра — каза тихо и заплашително той, — ако ме метнеш в тази студена вода, по-добре да плуваш за живота си в

противоположната посока.

Той не се шегуваше и тя го разбра.

— Както желаете, милорд — каза смирено и послушно отпусна ръката му.

Джордан бавно се изправи и я загледа развеселено и вбесено.

— Ти си най-възмутителната... — започна той, но не се сдържа и се усмихна.

— Благодаря — отвърна весело тя. — Предвидимостта е толкова скучна, не мислиш ли? — извика му тя, когато той скочи на земята.

— Откъде бих могъл да знам? — отвърна той, докато се настаняваше на брега и взимаше въдицата си. — Откакто те срещнах, не съм прекарал един предвидим час.

Следващите три часа изтекоха като три минути и накрая Джордан бе установил, че тя не само е добър рибар, но освен това крайно приятен, духовит и интелигентен събеседник.

— Виж! — извика тя внезапно, когато въдицата му се огъна, почти изправяйки го на крака, докато той се бореше да я задържи. — Кълве...

След пет минути кордата рязко се скъса. Младата му съпруга, изправена на дървото си, откъдето бе наблюдавала цялата борба и с превъзходство му бе давала съвети, изстена и вдигна ръце.

— Изпусна рибата!

— Това не беше риба — отвърна Джордан. — Това бе кит с огромни зъби.

— Казваш го само защото изпусна рибата — не му остана длъжна тя и се засмя.

Ентусиазмът и смехът ѝ бяха заразителни и той се засмя, въпреки че се опитваше да изглежда суров.

— Ще бъдеш ли така добра да престанеш да подценяваш кита ми, ами дай да отворим кошниците. Умирам от глад.

Алекс ловко се придвижи по падналото дърво. Но когато се опита да му подаде въдицата си, той я хвана за кръста и я свали на земята. Щом тялото ѝ докосна неговото, тя се вцепени.

Реакцията ѝ го подразни. Седна срещу нея, облегна се на едно дърво и мълчаливо започна да я изучава. Гледаше я как изважда храната от кошниците и се опитваше да отгатне причината, поради

която настояваше за това излизане. Очевидно не искаше да бъде романтична прелюдия.

— Сутринта бе прекрасна — рече Алекс. Джордан каза сухо:

— И сега, като свършихме, защо не ми кажеш защо е всичко това?

Тя откъсна поглед от водата и го погледна.

— Какво имаш предвид?

— Искам да кажа, защо искаше да прекараш сутринта по този начин?

Не бе очаквала да я попита и въобще не бе готова да му отговори. Засмя се и каза неспокойно:

— Реших да ти покажа живота, който наистина бих искала да водя.

Хоук изкриви устни.

— И като ми показва, че не си напълно изискана и елегантна дама, каквато изглеждаше, се предполага, че трябва да се отвратя от теб и да те оставя да си вървиш в Моршам, така ли?

Думите му бяха толкова далеч от истината, че Алекс се засмя.

— Никога не бих могла да измисля толкова сложен план. Опасявам се, че не съм толкова изобретателна. Не ми вярваш, нали?

— Не съм много сигурен.

— Някога правила ли съм нещо, с което да те накарам да мислиш, че съм непочтена?

— Това е присъщо на жените — отвърна сухо той.

— Вината за това е изцяло на мъжете — подразни го тя, легна и се загледа в пухкавите облаци, които се носеха по синьото небе. — Мъжете не биха понесли, ако сме честни и откровени с тях.

— Така ли? — Той се отпусна до нея и се облегна на лакът. Тя кимна, обърна глава и го погледна.

— Ако жените бяха откровени и безкомпромисни, нямаше да можем да убеждаваме мъжете, че са по-умни, по-мъдри и по-смели от нас, когато в действителност ни превъзхождате само по физическа сила, която понякога е нужна, за да се вдигат много тежки неща.

— Алекс — прошепна той, — внимавай да не обидиш някой мъж. Или ще бъда принуден да ти докажа превъзходството си по-обичайния начин за мъж.

Дрезгавостта в гласа му и блясъкът в очите му караха сърцето на Алекс да бие силно. Жадувайки да обгърне широките му рамене и да го притегли към себе си, тя попита:

— Аз накърних ли гордостта ти?

— Да.

— З-защото казах, че жените са по-умни, по-мъдри и посмели от мъжете, ли?

— Не — прошепна той, а устните му почти докосваха нейните, — защото хвана по-голяма риба от моята.

Смехът ѝ бе задушен от целувката им. Джордан дълго целува жена си, после се отдръпна и легна до нея.

Тя изглеждаше изненадана и разочарована.

— По-късно — обеща ѝ с усмивка, от която Алекс се изчерви, сетне се усмихна и бързо отмести поглед. След минутка изглеждаше силно заинтригувана от нещо на небето.

— Какво гледаш? — поиска да знае Джордан.

— Един дракон. — Когато той я погледна изумено, тя вдигна ръка и посочи към небето на североизток. — Точно там... онзи облак... какво виждаш?

— Голям облак.

— Какво друго виждаш?

Няколко мига той замислено изучава небето.

— Още пет големи облака и три по-малки. — Приятно изненадан, видя как тя избухна в смях, търкулна се настрана и го целуна по устата, но когато той се опита да я задържи, Алекс се отдръпна и продължи упорито да изучава небето.

— Никакво въображение ли нямаш? — смъмри го меко тя. — Погледни тези облаци... със сигурност виждаш някой, който ти напомня нещо. Може да е нещо вълшебно или нещо истинско.

Предизвикан от думите ѝ, че няма въображение, Джордан присви очи, загледа се и най-накрая забележа позната форма. На небето имаше облак, който изглеждаше и забележително приличаше на... женски гърди! Точно когато разпозна формата, Александра го попита развълнувано:

— Какво виждаш? Той се засмя:

— Мисля... — Чудейки се каква приемлива форма да измисли, изведнъж се сети. — Лебед — отвърна, — виждам лебед.

Изучаването на облаците бе доста приятен начин за прекарване на времето, осъзна скоро Джордан. След няколко минути се разсея от близостта на жена си. Целуна я и се вгледа в прелестното ѝ лице, чувстваше се смирен от нежността и сърдечността ѝ.

— Казвал ли съм ти някога — прошепна тържествено, — колко си сладка?

Но преди тя да успее да отговори, той я целуна страстно.

Наближаваше обяд, когато се върнаха. Без да осъзнава, че е наблюдавана скришом от Сمارт и две дузини коняри и помощници, които искаха да узнаят какъв е резултатът от тяхната разходка, Александра постави ръце на широките рамене на съпруга си и му се усмихна, докато ѝ помагаше да слезе.

— Благодаря ти за този прекрасен ден — каза тя. — Би ли искал да го направим отново?

Джордан се засмя.

— Пак — обеща дрезгаво, мислейки за любенето им, — и пак... и пак... и пак...

Александра силно се изчерви, но очите ѝ заискряха.

— Имах предвид дали искаш отново да отидем за риба?

— Ще ме оставиш ли следващия път да уловя по-голяма риба от теб?

— Разбира се, че не — отвърна му тя, — но обещавам, че ще се застъпя за теб, ако разкажеш на хората за кита, който хвана и после остави да се измъкне.

Джордан отметна глава и се засмя. Смехът проехтя в конюшните, където Сمارт и един от конярите стояха и наблюдаваха херцога и съпругата му.

— Казах ти, че ще успее да го направи! — рече Смарт, сръгвайки коняря, и му намигна. — Казах ти, че ще го направи много щастлив!

Джон Коучман спря да полира една сребриста сбруя, за да може да наблюдава влюбените, а после отново се върна към работата си, но вече си подсвиркваше някаква весела мелодийка.

Едно конярче остави вилата си и се загледа в херцога и херцогинята и после започна да си подсвирква и загреба наръч сено.

Джордан поведе Алекс към къщата, после рязко спря, защото слугите започнаха да си подсвиркват или да си тананикат весели мелодийки, докато изпълняваха задълженията си.

— Нещо не е ли наред? — попита Александра и проследи погледа му.

На лицето му се появи леко учудено изражение, после той сви рамене, неспособен да открие какво точно бе привлякло вниманието му.

— Не — отвърна ѝ, придружавайки я до къщата. — Но мързелувах почти цял ден и сега ще трябва да работя два пъти по-упорито днес и утре, за да си наваксам.

Макар че беше разочарована, Александра каза весело:

— В такъв случай няма да те разсейвам повече със забавни развлечения — поне до вдругиден.

— А за какви развлечения става въпрос? — попита Джордан.

— За пикник.

— Предполагам, че ще успея да намеря време за това.

— Седни, Фокс, ще ти обърна внимание след минута — рече Джордан по-късно същия следобед, без да вдига поглед от писмото, което четеше и което бе пристигнало тази сутрин от един от съдружниците му в Лондон.

Следователят не се обиди от неучтивостта на клиента си. Фокс, който се представяше за един от помощник-управителите в Хоторн, седна пред масивното бюро.

След няколко минути Хоторн хвърли писалката си, облегна се назад и рязко попита:

— Е, какво има?

— Ваша светлост — започна Фокс, — снощи, когато ми дадохте бележката за лорд Антъни, не ми ли казахте, че сте ѝ наредили да не го посещава?

— Така направих.

— И сте сигурен, че тя ви е чула и е разбрала искането ви?

— Напълно.

— Много ясен ли бяхте?

Той раздразнено издиша и се сопна:

— Да.

Лицето на Фокс се изопна от безпокойство и загриженост, но той бързо се съвзе и каза:

— Вчера вашата съпруга отиде до конюшната и поиска каретата си. Казала е на Олсън, че отива да посети някаква къщурка в имението

и следователно нямала нужда от услугите му. Както се съгласихме снощи, когато лорд Антъни мистериозно реши да се върне в Хоторн, Олсън е последвал съпругата ви, без да бъде забелязан, за да може да я предпази, без да я плаши. — Той замълча и продължи многозначително: — След като посетила за кратко един от селяните, съпругата ви е отишла право у лорд Антъни. Предвид случилото се там, смятам тази случка за тревожна и дори подозрителна.

Джордан се намръщи.

— Не мога да разбера защо това ви тревожи — отвърна остро. — Не е изпълнила заповедта ми, което е мой проблем, не ваш. Обаче това не е причина да я подозираме в...

— Съучастничество? — тихо подсказа Фокс. — Може би не, поне все още не. Моят човек, който е наблюдавал къщата на лорд Антъни и се е оглеждал за подозрителни непознати, които биха могли да потърсят братовчед ви, ми каза, че братът на лорд Антъни и майка му са били вътре. Но трябва да ви уведомя, че съпругата ви е прекарала малко време с тях. След около петнайсетина минути лорд Антъни и съпругата ви са излезли заедно и са отишли в градината до къщата, където не биха могли да ги видят. После са провели личен разговор, който Олсън не е успял да чуе, но е изглеждал доста напрегнат, съдейки по израженията и жестовете им. — Фокс се загледа в една точка на стената. — Докато са били в градината, са се прегърнали и са се целунали.

Болка, подозрение и съмнение блеснаха в очите на Джордан, забиха се като горещи стрели в сърцето му, когато си представи Александра в прегръдките на Тони... устата му върху нейната... ръцете му...

— Но това не е продължило дълго — рече Фокс.

Херцогът вдиша дълбоко и затвори очи. Когато проговори, гласът му бе спокоен:

— Жена ми и братовчед ми са роднини. И освен това са приятели. След като не знае, че братовчед ми е заподозрян в опитите за моето убийство — или че нейният живот също може да е в опасност — тя със сигурност е решила, че моята забрана да посети Тони е несправедлива и неоснователна, затова не я е уважила.

— Съпругата ви явно престъпва желанията ви и въпреки това вие не го намирате за ъ-ъ-ъ... подозрително? Или поне странно, ваша

светлост?

— Намирам го за вбесяващо, но не и за подозрително — отвърна той саркастично, — освен това не и странно. Жена ми прави каквото си поиска още от дете. Това е много неприятен навик, който смятам да изкореня, но не я превръща в съучастник на убиеца.

Осъзнавайки, че няма смисъл да обсъжда въпроса повече, Фокс кимна учтиво и неохотно се изправи. Понечи да си върви, но леденият глас на работодателя му го спря.

— За в бъдеще, Фокс — нареди строго Джордан, — нареждай на хората си да се обръщат с гръб към нас, когато съм навън с жена си. Предполага се, че трябва да търсят убиец, а не да ни шпионират.

— Да... да ви шпионират — заекна удивено той. Херцогът кимна рязко.

— Вчера, когато се връщахме, забелязах двама от твоите хора в гората. Гледаха съпругата ми, а не търсеха евентуални убийци сред дърветата. Разкарай ги.

— Сигурно има някаква грешка, ваша светлост. Хората ми са добре обучени професионалисти...

— Разкарай ги!

— Както желаете — съгласи се той с поклон.

— И още нещо, когато съм със съпругата си, можеш да кажеш на хората си да стоят на разстояние. Ако си вършат работата, би трябвало да можем да се разхождаме из околностите, без да се страхуваме. Няма да жертвам нашето уединение, нито ще бъда принуден да се крия в къщата си денем и нощем. Когато съм със съпругата си, сам ще я пазя.

— Ваша светлост — отвърна Фокс, — знам от дългогодишния си опит, че подобни ситуации са предизвикателство, да го кажем по-меко, за мъже от вашия ранг. Но трябва да ви кажа, че решението на лорд Таунсенд да се върне у дома по това време на годината го прави главен заподозрян. Още повече, че аз и хората ми само се опитваме да предпазим съпругата ви...

— За което ви плащам цяло състояние! — прекъсна го рязко Джордан. — Следователно по-добре да го правите, както аз поискам.

Фокс бе свикнал със странните желания на благородниците и кимна в знак на съгласие.

— Ще се опитаме, ваша светлост.

— И повече няма да търпя вашите безпочвени подозрения относно съпругата ми.

Следователят отново се поклони и излезе. Но когато вратата на кабинета се затвори зад него, абсолютната увереност бързо напусна Джордан. Той облегна глава назад и затвори очи. Но в главата му сякаш се забиваха хиляди нажежени пирони. „Завръщането на лорд Таунсенд го прави главен заподозрян... Съпругата ви и лорд Таунсенд излязоха на разходка и проведоха напрегнат разговор... Прегърнаха се и се целунаха... Намирам поведението им за подозрително...“

Джордан яростно отхвърли думите на следователя и се изправи. Това бе лудост! Беше достатъчно трудно да повярва, че Тони, когото той обичаше като брат, вероятно се опитва да го убие. Но нямаше да си позволи да мисли дори и за миг, че и Александра го предава. Непринудената, очарователна млада красавица, която го бе дразнила и се бе смяла с него днес, не изпитваше тайни копнежи по Тони, каза си Джордан. Тази идея бе нелепа! Отвратителна!

Той отказа да повярва.

Защото не можеше да понесе да го повярва.

Въздъхна, когато осъзна истината. От момента, в който бе нахлула в живота му, Александра бе откраднала сърцето му. Като момиче го бе омагьосвала и развеселявала. Като жена го задоволяваше, вбесяваше, възбуждаше и интригуваше. Но каквото и да правеше, усмивката ѝ го сгръвяваше, допирът ѝ сгорещяваше тялото му, а от мелодичния ѝ смях духът му се възнасяше.

Дори и сега, обзет от ревност и съмнение, се усмихна, когато си помисли за начина, по който изглеждаше тази сутрин, седнала върху падналото дърво.

В бална рокля изглеждаше елегантна и спокойна като богиня. В леглото му несъзнателно го предизвикваше като екзотична съблазнителка. И дори седнала на одеяло с подвити под себе си крака и с развята от вятъра коса, тя пак бе истинска херцогиня.

Босонога херцогиня. Неговата босонога херцогиня, помисли си Джордан. Тя бе негова по божиите и човешките закони.

Взе писалката си и решително се зае с работата си. Но за пръв път в живота си не успя напълно да се потопи в работата. Нито успя напълно да забрави, че Александра го бе излъгала за това къде е ходила вчера.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Слънчева светлина се процеждаше през единствения прозорец на стаята, където Джордан бе учил уроците си под заплахата да бъде бит с пръчка. Прибирайки немирно кичурче в кока си, Алекс започна да изучава заглавията на книгите, които пълнеха библиотеката, търсейки такива, които да ѝ помогнат при преподаването на четене на децата, които скоро щяха да се събират в къщата на пазача на дивеч.

Изпълни се със страхопочитание и удивление, докато разглеждаше книгите и когато осъзна колко много познания имаше Джордан. Имаше дебели, подвързани с кожа томове на Платон, Сократ, Плутарх, както и на някои по-неизвестни философи, чиито имена само беше чувала. Имаше цели раздели за архитектура, книги за всеки период от европейската история, книги за живота и постиженията на всеки европейски владетел. Някои бяха написани на английски, други — на латински, гръцки и френски. Математиката явно е била доста интересна на Джордан, защото имаше твърде много книги на тази тема, някои от тях с толкова сложни заглавия, че Александра можеше само да предполага за какво се отнасят. Книги по география, книги за изследователи, книги за древни култури — всеки предмет, който дядо ѝ бе споменавал, бе представен достойно в тази библиотека.

Младата жена стигна до края на една от библиотеките, където намери букварите, които търсеше. Наведе се и избра два, които щяха да свършат работа на първо време. С книгите и плочка за писане в едната ръка, тя тръгна бавно по дървения под, чувствайки същата странна атмосфера на сантименталност и тъга, която усети и първия път, когато влезе в тази неприветлива стая.

Как бе успял да прекарва толкова време тук, в тази стая, зачуди се. Тя бе учила в светла и приветлива библиотека или навън под лъчите на слънцето, спомни си щастливо. Обучаваше я дядо ѝ, който откриваше спокойствие и наслада в знанието и бе предал и на нея тази радост, когато ѝ преподаваше.

Спря пред бюрото срещу голямата учителска катедра и забеляза издълбаните върху него инициали. Алекс с любов докосна всяка буква: Д.А.М.Т.

Когато за пръв път видя тези инициали, мислеше, че Джордан е мъртъв, и си спомни отчаянието, което изпитваше тогава. Но сега той работеше в кабинета си — жив и здрав. Джордан седеше на бюрото си, носеше снежнобяла риза, която контрастираше със загорялото му лице, и тесни кожени бричове.

Той бе жив и здрав, бе тук, с нея, точно както се бе молила и бе мечтала навремето. Бог наистина бе отговорил на молбите ѝ, осъзна тя, и това заключение изведнъж я изпълни със дълбока радост и благодарност. Той ѝ бе върнал Джордан, дори ѝ бе помогнал да започне да разбира нежния, властен, мил и понякога циничен мъж, когото обичаше.

Замислена, Алекс отиде бавно до вратата, но когато я затвори, се чу силно дрънчене и нещо се търкулна на пода. Александра се обърна. Объркано погледна към пода и с ужас забеляза дебелия пръчка, с която жестоките учители бяха изпълнявали заповедите да бият Джордан.

Гневно впи поглед в дяволското приспособление. Прииска ѝ се да причини болка на безименния учител, който бе използвал пръчката. Сетне се обърна и затръшна вратата след себе си. Когато подминаваше един слуга в коридора, тя тикна пръчката в ръцете му и рече:

— Изгори я.

Застанал пред прозореца на кабинета си, Джордан наблюдаваше как Александра се отправя към конюшната с няколко книги под ръка. Заля го почти неконтролируемо желание да я повика и да я помоли да прекара деня с него. Вече му липсваше.

След два часа изненаданият секретар на Джордан, Адамс, когото бе повикал, за да му диктува, седна с писалка в ръка, готов да запише писмото до сър Джордж Бентли. Докато му диктуваше, Хоторн изведнъж спря и се загледа през прозореца.

Учуден от необичайното държание на херцога, секретарят колебливо прочисти гърло, чудейки се дали мълчанието на работодателя му означава, че трябва да си върви.

Джордан спря да съзерцава облаците в небето и се вгледа в притеснения секретар.

— Докъде бях стигнал?

— До писмото до сър Джордж — отвърна Адамс. — Тъкмо бяхте започнали да издавате нареждания за инвестирането на печалбите от последното пътуване на „Цитадела“.

— Да, разбира се — рече Хоук, а погледът му отново се насочи към прозореца. Един огромен облак, приличащ колесница, се преобразуваше и добиваше формата на чайка. — Напиши да екипира „Чайка“, ъ-ъ-ъ... „Валкирия“ — поправи се, — за незабавно отплаване.

— „Валкирия“ ли, ваша светлост? — попита изумен Адамс. Погледът на Джордан се отмести неохотно от прозореца към удивения секретар:

— Точно това казах и аз, нали?

— Да, да, точно така. Но преди един абзац пожелахте сър Джордж да екипира „Четири вятъра“.

Адамс гледаше изумено как по лицето на херцога се изписва смущение, преди рязко да хвърли документите, които държеше, и да каже:

— Стига толкова за днес, Адамс. Ще продължим утре следобед, както обикновено.

Докато секретарят се чудеше какво ли е подтикнало господаря му да прекъсне обичайното си работно време за втори път от осем години насам — първият път бе, когато бе погребението на чичо му — херцогът добави рязко:

— Не, и утре няма да работим.

Стигнал средата на стаята, Адамс се обърна и стреснато, и въпросително погледна благородника, беше изумен от това отлагане на спешната кореспонденция.

— Утре следобед имам ангажимент — обясни остро Джордан. — Ще ходя на пикник.

Адамс кимна и се поклони. После се обърна и се спъна в един стол.

Казвайки си, че е неспокоен и че е стоял прекалено дълго време затворен в къщата, Джордан се отправи към конюшната. Но когато Сمارт се затича и го попита дали ще желае кон, той промени мнението си и тръгна към пътеката, която водеше към дома на пазача в края на гората, отвъд конюшната, където Александра преподаваше уроците си.

След няколко минути дочу песните и докато изкачваше двете дървени стъпала към къщата, той се усмихна на себе си, разбрал, че вместо да си губи времето в пеене на песни, както бе предположил, Алекс учеше учениците си на азбуката, пеейки весела песничка, която назоваваше всяка буква. Пъхна ръце в джобовете си, застана в коридора и се заслуша в гласа ѝ, оглеждайки се наоколо с удивление.

Не само децата, но и няколко възрастни слуги бяха седнали на пода и пееха. Джордан позна две от жените, съпруги на наемателите му, и един възрастен мъж, който бе дядо на главния управител. Нямаше представа кои са другите възрастни и от кои семейства са децата.

Те обаче го познаха и престанаха да пеят. Александра наклони глава и с усмивка попита:

— Стига ли ви толкова? В такъв случай ето фразата, която трябва да запомните за следващата ни среща в петък: „Всички хора са еднакви“ — изрече тя цитата и тръгна към вратата, където бе застанал Джордан. — Не това какви сме родени ни различава, а добродетелите ни.

Алекс се бутна в съпруга си и рязко се извъртя.

— Какъв цитат си избрала само — рече меко той, без да обръща внимание на присъстващите, които бързо се бяха изправили и го гледаха със страхопочитание. — Ще предизвикаш анархия.

Той излезе от коридора и селяните правилно схванаха това като знак да си вървят.

— Дори не те поздравиха — рече тя изумена, че веселите ученици, които толкова харесваше, излязоха тихо и избягаха в гората.

— Защото аз не им казах нищо — обясни Джордан без капка загриженост.

— А защо не го направи? — попита неуверено Алекс.

— За разлика от повечето собственици моите прадеди никога не са се държали фамилиарно с работниците си — отвърна той.

Александра внезапно си представи самотното момче, на което му е забранено да общува с всички, живеещи в обширното имение. Копнеейки да го дари с любовта, която изпълваше сърцето ѝ, тя го хвана под ръка и рече:

— Изненадана съм, че те виждам тук този следобед.

„Липсваше ми!“ — помисли си той.

— Свърших с работата си по-рано — излъга я той. Покривайки ръката ѝ със своята, Джордан тръгна с нея по полята към павилиона в далечния край на езерото. — Това е любимото ми място в Хоторн — обясни ѝ и се облегна на една от белите колони на беседката. Пъхна ръце в джобовете си и се загледа към езерото и гората. — Ако събере всички часове, които съм прекарал тук, ще получа години.

Щастлива, че прекрасният и загадъчен мъж, за когото се бе омъжила, най-накрая е започнал да се разкрива пред нея, Алекс се усмихна.

— Това бе и моето любимо място, когато живеех в Хоторн. Ти какво си правил, когато си идвал тук? — попита тя, спомняйки си, че бе мислила за Джордан, докато бе седяла в беседката.

— Учих — сухо отвърна той, — стаята за учене не ми харесваше особено. Нито пък харесвах учителя си.

Алекс се усмихна, докато си представяше красивото момче, подтиквано от баща си да бъде най-добро във всяко отношение.

Джордан забеляза нежния блясък в очите ѝ и се усмихна, а дори не знаеше защо се бе променило отношението ѝ.

— А ти какво правеше тук? — попита я той. Тя сви рамене.

— Най-вече мечтаех.

— За какво?

— За обичайните неща. — Не ѝ се наложи да обяснява, защото вниманието на Джордан се бе насочило към сечището в гората.

— Какво е това? — попита той и тръгна натам. Отиде право при клиновидната мраморна плоча и прочете подписа.

Джордан Матю Адисън Таунсенд

XII херцог на Хоторн

27 юни 1786 — 16 април 1814

Сетне се обърна към Александра с комично отвращение, изписано на красивото му лице, и настоятелно попита:

— Антъни ме е заврял тук в горите? Не заслужавах ли място в семейната гробница?

Тя се засмя на неочакваната му реакция при вида на собствения му надгробен камък.

— Там също има паметник в твоя чест. Но аз... ние... помислихме, че това е толкова хубаво място за ъ-ъ-ъ, ами, паметна плоча. — Тя изчака той да обърне внимание, че сечището е разширено

и че наоколо растат цветя, но тъй като не го направи, тя попита: — Забелязваш ли нещо различно тук?

Джордан се огледа, но не видя красотата и спокойствието, които Александра бе създала.

— Не. Има ли нещо различно?

Тя извъртя очи, смеейки се:

— Как може да не забележиш тази цветна градина?

— Цветя — повтори без интерес той. — Да, виждам ги — добави, отвръщайки поглед от сечището.

— Наистина ли ги забеляза? — подразни го жена му, но стана сериозна. — Без да се обръщаш и да поглеждаш, би ли ми казал какви са на цвят.

Той погледна, хвана я за ръката и двамата поеха към къщата.

— Жълти? — предположи след миг.

— Бели и розови.

— Бях близо — пошегува се той.

Но на път за дома забеляза, че розите в сандъчетата до къщата са разделени по цветове и че розовите му напомнят за устните на жена му. Леко смутен от сантименталността, която Александра събуждаше у него, хвърли поглед към сведената ѝ глава, но следващата му мисъл бе още по-шокираща... Рожденият му ден бе само след пет дни и той се зачуди дали съпругата му е забелязала това, докато гледаха датите на паметната плоча.

Представи си Александра, която го събужда с целувка и му честити рождения ден. Изведнъж на Джордан много му се прииска младата му съпруга да е запомнила датата, за да направи нещо малко, с което да му покаже, че държи на него.

— Остарявам — изрече.

— М-м-м — отрони разсеяно Алекс, която се чудеше как да осъществи това, което беше намислила.

Очевидно, осъзна Джордан разочаровано, тя не мислеше за рождения му ден, а намеквайки ѝ за него, той се държеше като влюбено хлапе, което мечтае за някакъв специален знак на обич от любимата си.

Щом влязоха във фойето, Джордан понечи да я остави и да повика управителя, но думите на Алекс го възпряха:

— Милорд...

— Джордан! — поправи я той.

— Джордан — повтори тя, усмихвайки се по начин, който го караше да иска да я притисне в прегръдките си, — все още ли смяташ да отидем на пикник? — Когато той кимна, тя обясни: — Трябва да направя няколко посещения — госпожа Литъл, съпругата на пазача, току-що е родила момченце и трябва да ѝ направя подарък. Имаш ли нещо против да се срещнем при реката?

— Не.

Притеснен и отегчен от нарастващото си желание да бъде с жена си непрекъснато, Джордан нарочно не се присъедини към нея за вечеря, нито се поддаде на желанието и страстта си да я люби тази нощ. Лежа буден в огромното си легло, гледа тавана и си наложи да не отиде в стаята ѝ. Призори все още бе буден и правеше планове как да промени нейните покои. Александра трябваше да има просторна мраморна баня като неговата и освен това и доста по-голяма гардеробна. Разбира се, ако това се направеше, в стаята ѝ нямаше да има място за легло. Доволна усмивка цъфна на устните му и той най-накрая затвори очи. Щеше да ѝ позволи да спи с него, реши щедро.

Щом ставаше въпрос за обновяване, цената никога не бе прекалено висока.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сърцето ѝ ликуваше от плановете, които започна да осъществява от сутринта. Александра стигна сечището и слезе от коня. Джордан стоеше на брега на реката с гръб към нея и замислено гледаше към водата. Алекс не изпитваше нито вина, нито загриженост от тайното си посещение при Тони днес, защото бе убедена, че съпругът ѝ няма да се сърди, когато утре разбере причината.

Тя пристъпи към него, обзета от радост, но в същото време бе неуверена, защото миналата вечер нито бе вечерял с нея, нито я бе любил. Поколеба се, но после забрави предпазливостта. Обичаше го и бе решена да го научи да обича и да се смее.

След като взе това решение, тръгна тихо към него, повдигна се на пръсти и закри очите му с ръце. Той очевидно я бе чул да приближава, защото дори не трепна.

— Закъсна — рече, защото тя все още държеше ръцете си върху очите му.

— Бързо — каза Алекс, — кажи ми какъв цвят са цветята на хълма, към който гледаше.

— Жълти — бързо отвърна той.

— Бели са — въздъхна тя, отдръпвайки ръце.

— Ако продължа да казвам жълти — отговори сухо той, обръщайки се с лице към нея, — рано или късно ще уцеля.

Алекс отчаяно поклати глава и се отправи към одеялото, което той бе разстлал.

— Ти си най-студеният и неромантичен човек, когото познавам — рече му.

— Така ли? — Той я хвана за раменете и я притисна към себе си. Дъхът му погали косата и слепоочието ѝ. — Наистина ли смяташ, че съм студен, Александра?

— Не точно студен — отвърна смутено тя; искаше ѝ се да го попита защо снощи не я бе пожелал. Умишлено се опита да заглуши

копнежа си по него, коленичи на одеялото и бързо започна да вади продуктите от кошниците.

— Толкова ли си гладна? — подразни я той.

— Направо умирам от глад — излъга тя. Беше едно да се шегува с него и да се опита да установи някаква връзка — това бе допустимо. Но не можеше да му позволи да види, че е готова да падне в ръцете му, когато решише да я целуне — особено заради това, че я бе пренебрегнал тази нощ. Сякаш животът им зависеше от това да подреди чиниите и чашите изрядно, тя остана коленичила.

Докато се навеждаше да сложи ленените салфетки, Джордан отмести кичур коса, който беше паднал на бузата ѝ.

— Имаш прелестна коса — промърмори с кадифен глас. — Блести на слънцето като тъмен мед, а кожата ти е мека като праскова.

— Очевидно не само аз съм гладна — пошегува се Александра.

Той се засмя, но ръката му започна чувствено да се спуска по ръката ѝ.

— Някой от работниците ми не ти ли предложи нещо освежително?

— Госпожа Скотсуърд ми предложи, но сестра ѝ — госпожа Тилбери — бе в тази част на къщата, която използват за кухня, така че не приех. — Александра набърчи чипото си носле, мислейки за приказливата госпожа Тилбери, която безмилостно тъпчеше снаха си.

Джордан обърна Алекс към себе си.

— Какво правеше госпожа Тилбери в кухнята на госпожа Скотсуърд? — промърмори той.

— Напяваше заклинания и размахваше някаква пръчка над един котел — пошегува се неуверено тя.

— Напявала е закли... — Джордан избухна в смях, хвана раменете ѝ и я положи по гръб.

— Ако тук има вещица, която напява заклинания, то това си ти — отрони дрезгаво той.

Когато той наведе глава, тя леко се отмести, така че целуна бузата ѝ. Джордан пое с устни към ухото ѝ. После рязко прокара език в ухото ѝ и Алекс се вцепени.

— Аз... аз съм гладна — ахна отчаяно тя.

— Аз също — прошепна многозначително в ухото ѝ и сърцето ѝ започна да бие като полудяло. Повдигна глава и се вгледа в сините ѝ

очи. — Прегърни ме.

— Защо не след обяда, когато ще съм по-силна?

— Сега.

Поемайки си дъх, Александра нежно положи ръце на раменете му. Привлече го към себе си, после спря, изплашена от желанието, което изпитваше.

— Сега — прошепна дрезгаво Хоук.

— Не... не искаш ли... чаша вино преди това?

— Сега!

В началото целувката бе нежно и съблазнително приветствие между любовници, но колкото по-дълго продължаваше, толкова по-голямо удоволствие им доставяше и толкова по-плътно се прегръщаха, търсейки още и още.

Той разтвори роклята ѝ, повдигна ризата ѝ и оголи гърдите ѝ. Обхвана ги и подразни с палците зърната. Джордан наблюдаваше как розовите връхчета се втвърдяват. Болезнено бавно наведе глава и обхвана едното с устни. Играеше си с него, докато Александра не простена от удоволствие.

Страстта се разля по тялото на младата жена, когато той най-накрая свали дрехите им и се надвеси над нея, облягайки се на лакът.

— Не мога да ти се наситя — прошепна. Погледът му бе омекнал от желание, а ръцете му потърсиха чувствения триъгълник. С поглед, прикован в нея, той разтвори бедрата ѝ, а пръстите му си играеха и я възбуждаха, прониквайки в нея, докато Александра не се разтрепери безпомощно и не започна да извива бедра към ръката му. Но той не спираше. Горещи вълни я заляха и тя простена силно, а ръцете ѝ трескаво милваха неговите. После го прегърна през раменете и го придърпа към себе си. Опитните му пръсти станаха по-настоятелни и още един стон се откъсна от устните ѝ.

— Знаем, скъпа — каза ѝ той, — и аз те желая.

Бе решил да я накара да стигне до върха, преди да се присъедини към нея и заедно да достигнат следващия, но съпругата му го накара да забрави намерението си. Откъсвайки устните си от горещата му целувка, тя вплете ръце в косата му и отчаяно прошепна в ухото му:

— Така е много самотно, когато не си дълбоко в мен...

Джордан ѝ даде това, което и двамата желяха. Легнал отгоре ѝ, той я прегърна, притегли я към себе си и я облада със силен и мощен

тласък. Александра пламенно притисна бедра към него. Прониквайки бавно и ритмично в нея, той се стараеше само да ѝ доставя удоволствие с всеки дълбок тласък, докато тя със същата отчаяна нужда му доставяше удоволствие, като отговаряше на движенията му.

„Обичам те — мислеше си той с всеки тласък. — Обичам те — крещеше душата му. — Обичам те.“ Думите избухнаха в съзнанието му, когато проникна за последен път в утробата ѝ и вля в нея живота си, бъдещето си и всичките разочарования от миналото.

И когато всичко приключи, я прегърна и се загледа в облаците, плуващи в синьото море. Сега всички имаха форма и значение за него. Сега животът му имаше смисъл.

Когато Александра се върна в реалността, установи, че лежи на една страна. Джордан притискаше главата ѝ към гърдите си. Алекс с усилие повдигна глава, разтвори очи и се вгледа в него. Беше се държала като развратница, и то посред бял ден! Ненадейно поразена от способността му да събаря защитните ѝ стени, тя се отдръпна и изрече вяло:

— Гладна съм.

— Когато съм по-силен — обеща, дразнейки я той.

— За храна! — ахна тя.

— О, това ли! — изрече той, но с готовност се изправи на крака и учтиво ѝ обърна гръб, за да се облече. — Имаш трева в косата си. — Усмихна се и започна за маха стръкчетата.

Вместо да му отвърне с усмивка или саркастична забележка, Алекс прехапа устни и отмести поглед от неговия. Започна да разопакова храната в кошниците.

Джордан най-накрая осъзна, че тя се нуждае от усамотение, и се отправи към брега, където остана няколко минути. Цветята на хълма, осъзна зашеметен, наистина бяха бели — весел килим, покриващ тъмнозелената трева.

Когато се върна, Александра държеше стъклена гарафа с вино.

— Искаш ли вино? — попита неловко. — Аз... това е специалният вид, който ти пиеш, познах го по гарафата.

Хоук пое чашата, но я остави и я погледна.

— Алекс — каза нежно, — това, което се случи току-що между нас, е най-естественото нещо и в него няма нищо срамно или грешно.

Тя преглътна и неуверено го погледна.

— Но сега е ден.

— Дадох инструкции в конюшните, че желаем да останем насаме днес следобед.

Тя се изчерви.

— Без съмнение всички са се досетили за причината.

Джордан приседна, постави успокоително ръка на раменете ѝ и се усмихна.

— Без съмнение — съгласи се. — Все пак така се правят наследниците.

За най-голямо изумление на Джордан съпругата му го погледна изненадано, зарови лице в гърдите му, а раменете ѝ се затресоха от смях.

— Нещо смешно ли казах? — попита той.

— Не. Аз... аз си спомних за нещо, което Мери-Елън ми каза отдавна — за това как се правят бебетата. Беше толкова странно, че не можех да ѝ повярвам.

— Какво ти каза? — запита я Джордан. Тя едва успя да продума:

— Истината!

Смехът им стресна птиците, накацали по дърветата.

— Искаш ли още вино или не ти се пие повече? — попита Алекс, когато привършиха обяда.

Джордан вдигна празната чаша, която беше бутнал.

— Не — отвърна, — но обичам да ми прислужваш така.

Алекс успя да издържи на погледа му, докато тихо и срамежливо си признаваше истината:

— Обичам да го правя.

В каретата на път за къщи Алекс си мислеше за изживяната наслада и за спокойната нежност през останалата част от пикника.

— Докосни ме — бе ѝ казал той. — Харесва ми, когато ме докосваш.

Дали Джордан бе имал предвид, че иска да го докосва и когато не правят любов, както някои от съпругите от висшето общество често докосваха ръкавите на съпрузите си, докато си говореха. Приятно ѝ беше да го докосва по собствено желание и все пак потръпна от мисълта, че това можеше да се изтълкува като детинско поведение.

Тя му хвърли подозрителен поглед и се зачуди какво би направил, ако облегнеше глава на рамото му. Винаги можеше да се

престори, че е задрямала. Реши да опита. Притвори очи и леко наклони глава към рамото му. За пръв път го докосваше доброволно и с обич и на мига разбра от начина, по който Джордан бързо се обърна и я погледна, че бе изненадан от жеста ѝ.

— Спи ли ти се? — попита я.

Алекс понечи да каже „да“ и точно тогава Хоук вдигна ръка, и я прегърна през раменете.

— Не — отвърна тя.

Усети как тялото му се напрегна и сърцето ѝ заби силно. Чудеше се какво ще направи той.

Ръката на Джордан се премести от рамото към лицето ѝ, а пръстите му нежно започнаха да я милват, после бавно погали косата ѝ.

Когато Алекс се събуди, вече бяха стигнали конюшните и той нежно я сваляше от каретата. Остави я да стъпи на земята и ѝ се усмихна.

— Да не би да те уморих, скъпа? — попита и се засмя, когато тя се изчерви.

Хванати под ръка, двамата поеха към къщата. Зад тях един коняр започна да си тананика фалшиво, друг засвирука, а Смарт запя една скандално неприлична песничка, която Джордан разпозна. Той рязко се обърна и изгледа строго работниците си. Те веднага млъкнаха. Смарт припряно посегна към юздите на немирния кон на херцога и го поведе към конюшнията. Един работник грабна вилата си.

— Нещо нередно ли има? — попита Александра.

— Сигурно им плащам повече от необходимото — пошегува се той, но изражението му бе озадачено. — Прекалено са весели.

— Поне най-накрая започна да забелязваш, че във въздуха се носи музика — отбеляза съпругата му с усмивка.

— Палавница — подразни я той, ала усмивката му се стопи, когато се вгледа в красивото ѝ лице и си помисли: „Обичам те!“

Думите закънтяха в съзнанието му, напирайки да бъдат изречени. Тя искаше да чуе тези думи, осъзна инстинктивно Джордан.

Щеше да ѝ го каже тази нощ. Когато останат сами в леглото, ще изрече думите, които никога преди не бе изричал. Щеше да я освободи от облога им и щеше тържествено да я помоли да остане с него. Тя

искаше да остане, той го знаеше, както знаеше, че тази прелестна, омагьосваща, весела млада жена го обича.

— За какво си мислиш? — нежно попита Алекс.

— Ще ти кажа тази вечер — обеща той. Притисна я силно към себе си и двамата се отправиха заедно към къщата — млади влюбени, щастливи, спокойни и доволни.

Когато минаха под арката с рози, през която се влизаше в градините, Джордан се усмихна печално на себе си и тръсна глава, когато осъзна за пръв път в живота си, че розите са червени. Яркочервени.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордан не искаше да се лишава от компанията ѝ и я придружи до спалнята ѝ.

— Насладихте ли се на прекарания следобед, принцесо? — попита той.

Нежното обръщение накара очите ѝ да светнат.

— Изключително много.

Той я целуна и като търсеше причина да поостане, се отправи бавно към свързващата врата. Щом подмина тоалетката ѝ, видя часовника на дядо ѝ и се спря да го огледа добре.

— Имаш ли портрет на дядо си? — попита и вдигна часовника.

— Не. Държа часовника там, за да ми напомня за него.

— Изящна изработка е — отбеляза Джордан.

— Той бе изключителен човек — отвърна съпругата му учтиво.

Херцогът не забеляза усмивката, нито изпитателния ѝ поглед, защото отново погледна часовника. Преди години, спомни си той, бе приел часовника, който сякаш му се полагаше. Сега го искаше повече, отколкото някога бе искал нещо друго. Искаше Александра отново да му го подари. Искаше да го погледне както тогава с любов и обожание, да му даде часовника, искаше да бъде достоен да го притежава.

— Беше подарен на дядо ми от шотландски граф, който го уважаваше заради знанията и възгледите му — промълви тя.

Джордан остави часовника на мястото му и се обърна. Щеше да му отнеме доста време да заслужи доверието ѝ, но един ден със сигурност щеше да го сметне за достоен за часовника. От друга страна, можеше да му го подари по случай рождения му ден, помисли си той и се усмихна крадешком — ако, разбира се, тя си спомняше, че рожденият му ден е след четири дни.

— Наистина прекрасна вещ — повтори отново. — Как тече времето. Преди да се усетиш и ето че е изтекла една година. Ще се видим преди вечеря.

Джордан се наведе към огледалото. В изключително добро настроение, понеже щеше да се присъедини към Алекс в гостната, той се ухили на камериера си в огледалото и каза шеговито:

— Е, Матисън, какво мислиш — дали лицето ми ще развали апетита на дамата?

Зад него Матисън, който търпеливо държеше самото на Джордан, за да му помогне да го облече, бе толкова стреснат от приятелското отношение на херцога, че му се наложи да се прокашля, преди да отговори със заекване:

— Смея да отбележа, че нейна светлост, която също има отличен вкус, би могла единствено да бъде възхитена от външния ви вид!

Джордан се усмихна при спомена за съпругата си, седнала на падналото дърво с въдица в ръка.

— Кажете ми, Матисън — попита, докато обличаше черното си сако, — какъв цвят са розите по арката при градините?

Стреснат от въпроса, Матисън объркано отговори:

— Роза ли, ваша светлост? Какви рози?

— Трябва ти жена — отвърна херцогът, усмихвайки се, докато потупваше удивения прислужник по ръката. — По-зле си, отколкото бях аз. Аз поне знаех, че по арката има... — той спря рязко, когато Хигинс затропа нетърпеливо по вратата, викайки:

— Ваша светлост... ваша светлост!

Махвайки на Матисън да се отстрани, той отиде до вратата и рязко я отвори, обръщайки се ядно към достолепния иконом:

— Какво те е прихванало, за Нога?

— Нордстром, ваша светлост, един от лакеите ви — изрече Хигинс толкова уплашено, че хвана Джордан за ръкава и го издърпа в коридора, преди да затвори вратата и да започне да бръщолечи несвързано: — Веднага казах на господин Фокс, както ми бяхте наредили да сторя, ако се случи нещо странно. Господин Фокс иска да ви види веднага в кабинета ви. Веднага. Каза ми да не казвам на друго, така че само Джейн от кухнята и аз сме наясно за това зловещо събитие, което...

— Успокой се! — остро каза Джордан, тръгнал вече към покритото с червен килим стълбище.

— Какво става, Фокс? — настоя той, когато седна зад бюрото си и изчака следователят да се настани срещу него.

— Преди да обясня — започна предпазливо Фокс, — трябва да ви задам един въпрос, ваша светлост. От момента, в който потеглихте на пикник, кой наливаше от гарафата с портвайн, която бе поставена в кошницата?

— Портвайн ли? — повтори Джордан. — Жена ми се занимаваше с него.

— Пихте ли от него?

— Не — отвърна Джордан. — Съборих чашата на земята.

— Ясно. И, разбира се, жена ви също не пи?

— Не — каза херцогът. — Изглежда, само аз мога да понеса това питие.

— Спирахте ли някъде, оставяхте ли кошницата без надзор, преди да пристигнете на мястото за пикник? Може би при конюшните или при някоя къщурка?

— Не — сопна се Джордан, нетърпелив да види Александра, и ядосан, защото този разпит го бавеше. — За какво, по дяволите, става въпрос? Мислех, че ще обсъждаме някакъв си лакей — Нордстром.

— Нордстром е мъртъв — рязко рече Фокс. — Бил е отровен. Заподозрях, че е станало така, когато Хигинс ме извика, а местният лекар, доктор Данвърс, току-що го потвърди.

— Отровен! — повтори херцогът, неспособен да възприеме новината за такова зловещо нещастие в собствената си къща. — И как, за Бога, се е случил такъв странен инцидент?

— Странното е само, че този слуга е жертвата. Отровата е била предназначена за вас. Как можах да не допусна, че убиецът ще посмее да ви нападне в собствения ви дом. До известна степен — каза следователят — съм виновен за смъртта на лакея ви.

Доста странно, но първата мисъл на Джордан бе, че не е бил прав за Фокс. Сега вече бе склонен да вярва, че той съвестно пази хората, които го наемаха, а не се стреми само да печели от това. После осъзна, че някой от неговата къща очевидно се опитва да го отрови, и тази мисъл бе толкова отблъскваща, че едва не я отхвърли.

— И какво, да му се не види, ви кара да мислите, че това нещастие е неуспешен опит да ми бъде отнет животът? — настоя ядосано.

— За да обясня последователно... отровата е била сипана в гарафата с вашия специален портвайн, която после е била сложена

заедно с продуктите в кошницата за пикник. Кошницата за пикник е била разтоварена след завръщането ви тук от кухненска прислужничка на име Джейн. Присъствал е и Хигинс и той забелязал няколко стръка трева върху гарафата. Прегледал е гарафата и е решил, че вътре може да е паднало нещо. Доколкото разбирам — каза Фокс, — в Хоторн се спазва обичаят, недокоснато от господарите вино да остава за иконома, който може да го даде на когото поиска.

— Така е — потвърди Джордан с напрегнато изражение, докато го чакаше да продължи.

Фокс кимна.

— Така ми бе казано, но исках да го потвърдите. Според този обичай неизпитият портвайн се е полагал на Хигинс. Но тъй като не харесвал специалната напитка, той я дал на лакея Нордстром, за да отпразнува това, че вчера е станал дядо. В седем часа обаче бил намерен мъртъв, тялото му все още е било топло, а портвайнът е бил до него.

Една от прислужничките в кухнята ми каза, че Нордстром сам е отворил бутилка портвайн тази сутрин, проверил е дали виното не е развалено и го е налял в гарафата, която е била сложена в кошницата за пикник. Той също така е поставил кошницата в каретата ви. Хигинс ми каза, че сте излезли минута-две след Нордстром, за да го настигнете. Така ли е?

— Нямахме коняр, който да държи конете. Но не съм видял лакей.

— Конярят не е сложил отровата в портвайна — рече напълно убеден Фокс. — Той е мой човек. Помислих си за Хигинс, но...

— Хигинс! — Мисълта бе толкова нелепа, че Джордан едва не се изсмя.

— Да, но не е бил Хигинс — увери го Фокс. — Той няма мотив. Освен това не е способен да извърши убийство. Той изпадна в истерия от смъртта на Нордстром — кършеше ръце, беше по-зле и от прислужницата. Наложих се да го свестим с амоняк.

При други обстоятелства Джордан би се развеселил от представата за истерията на строгия си иконом, но сега изобщо не му беше до смях.

— Продължавай.

— Отново Нордстром е разтоварил каретата ви и е занесъл кошниците в кухнята. Тоест той е бил единственият, който е пипал

гарафата преди и след пикника. Очевидно отровата не е била сложена от него. Джейн, прислужницата от кухнята, ме увери, че никой друг не се е докосвал до гарафата.

— Тогава кога е била сложена отровата? — настоя Джордан, без дори да осъзнава, че собствените му думи ще го предадат.

— Тъй като изключихме възможността отровата да е сипана преди или след пикника — рече тихо Фокс, — очевидният отговор е, че е била поставена по време на самия пикник.

— Това е абсурдно! — сопна се Джордан. — Бяхме сами със съпругата ми.

Като избягваше да погледне Джордан в очите, Фокс рече:

— И след като не сте го направили вие, остава... жена ви.

Джордан стовари юмруци върху бюрото, изправи се на крака, а тялото му се тресеше от гняв.

— Вън! — тихо изрече. — И вземете със себе си и глупаците, които работят за вас. Ако не се разкарате от имота ми до петнайсет минути, сам ще ви изхвърля. И ако чуя, че сте изrekli още веднъж подобна безпочвена клевета по адрес на жена ми, ще ви убия със собствените си ръце, дявол да го вземе!

Фокс бавно се изправи. Не бе толкова глупав, че да стои близо до разярения мъж. Отстъпвайки назад, той тъжно рече:

— Държа да отбележа, че това не е безпочвена клевета.

В сърцето на Джордан се прокрадна страх, спомняйки си как Александра държеше гарафата, когато той се върна от брега: „Искаш ли вино? От специалния вид, който ти пиеш, е.“

— Тази сутрин жена ви отново тайно е посетила братовчед ви.

Той поклати глава, за да отхвърли истината, която бе започнал да осъзнава, а цялото му същество бе разкъсвано от болка, шок и ярост.

Разпознавайки признаците на примирение, Фокс рече тихо:

— Съпругата ви и братовчед ви са били сгодени, когато сте се върнали. Не ви ли се стори странно, че братовчед ви я отстъпи толкова лесно?

Херцогът бавно обърна глава и погледна следователя, а в леденосивите му очи имаше болка и ярост. Не отговори. Запъти се към бюфета, където стоеше гарафа с бренди, махна запушалката и си наля една чаша. После отпи две глътки.

Зад него Фокс продума внимателно:

— Ще ми позволите ли да ви кажа в какво вярвам и защо?

Той леко наклони глава, но не се обърна.

— Винаги има мотив за предумишлено убийство и в този случай това най-вероятно е личната изгода. Тъй като братовчед ви, лорд Таунсенд, би спечелил най-много от вашата смърт, той е най-вероятният заподозрян, дори и без доказателствата, които сочат към него.

— Какви доказателства?

— Ще стигна и до тях. Но най-напред нека ви кажа, че не вярвам бандитите, които са ви нападнали близо до Моршам преди година, да са искали парите ви, нито пък вие сте били случайна жертва. Това е бил първият опит да бъдете убит. Вторият, разбира се, е последвал скоро след това, когато сте били отвлечен на доковете. Дотогава опитите на лорд Таунсенд да ви премахне са били свързани само с желанието му да ви отнеме титлата и собствеността. Сега обаче е имал още една причина.

Фокс замълча, но херцогът нищо не каза.

— Тази причина е, разбира се, желанието да притежава съпругата ви, за която е искал да се ожени и с която продължава да се среща тайно. Тъй като тя отива при него, смятам, че е логично да се предположи, че и тя желае да се омъжи за него — нещо, което не може да направи, докато сте жив. Което означава, че лорд Таунсенд сега има съучастник... вашата съпруга. — Фокс си пое дълбоко въздух и изрече: — Отсега нататък трябва да бъда пряк, за да ми съдействате и да мога ви предпазя...

Когато високият мъж не каза нищо, следователят реши, че мълчанието му е знак за нежелание, и рязко каза:

— Добре тогава. Според клюките, които хората ми са чули от вашите слуги, в нощта, когато се опитаха да ви убият, съпругата ви е изплашила всички, връщайки се вкъщи едва на следващата сутрин. Знаете ли къде е била?

Джордан отпи от брендите и отговори:

— Каза, че е спала в една от стаите на прислугата.

— Ваша светлост, възможно ли е конникът, който стреля по вас, да е бил жена, а не мъж?

— Жена ми е отличен стрелец — саркастично отвърна херцогът, — ако искаше да ме застреля, нямаше да пропусне.

— Било е тъмно и тя е била на кон — промърмори Фокс повече на себе си, отколкото на Джордан. — Може би конят ѝ е помръднал точно когато е стреляла. Но все пак съм склонен да се съмнявам, че се е опитала да го направи лично — твърде рисковано е. В миналото са били наемани чужди хора, но сега се опитват сами, което ви поставя в още по-голяма опасност и прави работата ми много по-трудна. Точно поради това ще ви помоля да се преструвате, че не знаете за отравянето на Нордстром. Оставете жена ви и братовчед ви да си мислят, че не знаете за заговора им. Наредил съм на лекаря да каже, че сърцето на Нордстром просто е спряло, а и бях доста предпазлив, когато разпитвах слугите в кухнята за действията му през деня, за да не привлече вниманието на някого върху гарафата. Те нямат причина да мислят, че подозираме подмолната им игра. Можем да продължим с тази хитрост и да засилим наблюдението над жена ви и лорд Таунсенд, би следвало да научим предварително за следващ опит за покушение и така ще ги хванем на местопрестъплението — завърши той. — Мисля, че отново ще се опитат с отрова, тъй като смятат, че не сме се досетили, но може и да не го направят. Ако го направят обаче, няма да отровят нещо, което друг би могъл да погълне, защото повече от една смърт със сигурност би събудила подозрения. Например това бренди е относително безопасно, защото се поднася и на гости, но ви предупреждавам да внимавате с храните и напитките, които ви предлага съпругата ви. Освен това можем само да наблюдаваме и да чакаме.

Фокс замълча, очаквайки реакцията на херцога, но той остана все така мълчалив и неподвижен. Следователят се поколеба, после се поклони на гърба на работодателя си.

— Искрено съжалявам, ваша светлост — внимателно изрече. Щом затвори вратата, от кабинета се чу шум от счупено стъкло. Мислейки, че някой е стрелял по прозореца, той се втурна отново в стаята, но видя само парчета от счупената гарафа с бренди, която Джордан бе захвърлил към стената. Херцогът, който не бе показал никаква емоция по време на разговора, сега стоеше с ръце опрени на полицата на камината, а широките му рамене се тресяха от мъка.

Александра се обърна, когато Джордан влезе в гардеробната ѝ. Усмивката ѝ помръкна, щом забеляза напрегнатото лице на съпруга си и студения блясък в очите му.

— Н-нещо не е ли наред, Джордан?

— Нещо нередно ли? — повтори той, докато похотливо оглеждаше тялото ѝ. — Не виждам нищо нередно — отвърна безразлично.

Устата на Алекс пресъхна, а сърцето ѝ заби силно, изпита невероятен страх, щом усети, че Джордан се е отдръпнал от нея, сякаш близостта и топлината, които бяха споделили днес, никога не бяха съществували. Обзета от паника, тя се опита да възвърне това, което бяха открили, и взе гарафата с шери от масата. Джордан ѝ бе казал, че му харесва да му поднася неща. И сега тя напълни малка чаша с шери, обърна се и му я подаде с неуверена усмивка.

— Би ли желал малко шери?

Очите му пламнаха от ярост, когато погледът му се насочи към чашата. Когато вдигна поглед към нея, Алекс уплашено отстъпи. Гледайки я право в очите, той пое чашата.

— Благодаря — рече секунда преди чашата да се счупи в ръката му.

Александра извика леко от уплаха и се завъртя, търсейки с какво да попие течността от килима.

— Не си прави труда — сопна се Джордан, хвана я за лакътя и рязко я завъртя. — Нищо не е станало.

— Нищо ли? — ахна объркано тя. — Но...

— Нищо не е важно — спокойно изрече той.

— Но...

— Ще вечеряме ли, скъпа?

Алекс кимна. От устата му „скъпа“ бе прозвучало като мръсна дума.

— Не, почакай! — избухна нервно тя и после добави срамежливо: — Имам нещо за теб.

„Отрова!“ — помисли си саркастично той.

— Това — каза тя и протегна ръка към него.

На разтворената ѝ длан лежеше златният часовник на дядо ѝ. Александра неуверено изрече:

— Бих... бих искала да ти го дам. — За един кратък и ужасяващ миг реши, че Джордан ще откаже. Вместо това той го взе и го пусна в джоба на самото си.

— Ако е точен, закъсняваме с половин час за вечеря. Ако я бе зашлевил, не би я обидил повече. Тя постави ръка в неговата и му позволи да я отведе към трапезарията.

По време на вечерята се опита да се убеди, че само си е въобразявала коренната промяна в поведението му.

Но когато той не я отведе в леглото си, за да я люби, тя остана будна, опитвайки се да разбере какво бе сторила, че да се отнася така с нея.

Когато на следващия ден престана да ѝ говори, тя преглътна гордостта си и покорно попита къде е сбъркала.

Той я погледна, бесен, че го прекъсва, а очите му я пронизваха, докато тя стоеше нервно пред него.

— Сбъркала? — повтори студено той с глас на напълно непознат човек. — Нищо лошо не си направила, Александра, само дето моментът не е подходящ — Както виждаш, с Адамс работим.

Алекс се завъртя. Дори не бе забелязала Адамс, който седеше на малко бюро близо до прозореца.

— Аз... аз се извинявам, милорд.

— В такъв случай — погледна той многозначително към вратата, — ако не възразяваш...

Александра разбра грубия му намек и не се опита да го заговори отново чак до вечерта, когато го чу да влиза в спалнята си. Събирайки всичката си смелост, тя си сложи халата, отвори свързващата врата и влезе в стаята.

Джордан свалеше ризата си, когато видя отражението ѝ в огледалото и рязко рече:

— Да, какво има?

— Джордан, моля те — рече младата жена и тръгна към него. — Кажи ми с какво те ядосах.

Той се вгледа в сините ѝ очи и стисна юмруци. Беше готов да я удуши със собствените си ръце заради предателството ѝ и заради още по-силното желание да я отведе в леглото поне за час, докато тя все

още бе неговата привлекателна босонога херцогиня. Искаше да я прегърне и да се изгуби в нея, да заличи последните няколко отвратителни дни. Но не можеше, защото не можеше да забрави, че двамата с Тони замислят убийството му.

— Не съм ядосан, Александра — изрече хладно той. — А сега се махни отгук. Когато искам компанията ти, ще те уведомя.

— Разбирам — прошепна тя и се обърна.

Сълзите я заслепиха, когато се отправи с болка към собственото си легло.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Алекс се бе втренчила в бродерията в скута си, ръцете ѝ бяха неподвижни, сърцето ѝ биеше натежало от болка. От три дни Джордан се държеше като непознат. Студен, отблъскващ човек, който я гледаше с ледено безразличие или погнуса, и то в редките случаи, когато въобще я поглеждаше. Сякаш друг човек обитаваше тялото му — някой непознат за нея човек, който понякога я гледаше с такава омраза, че тя потреперваше. Дори и неочакваното посещение на чичо Монти не успя да разведри напрегнатата атмосфера в Хоторн. Той бе дошъл да спаси Александра — обясни ѝ насаме, след като се настани в покоите си — защото бил чул, че откакто разбрал за облога ѝ в „Уайтис“, Хоторн изглеждал като гнева Господен.

Но всичките му опити да поговори приятелски с Джордан не дадоха резултат. А усилията на Александра да заблуди всички, че това е нормално и естествено, не успяха да заблудят никого, дори и слугите, че двамата са щастливи. Всички — от иконома Хигинс чак до кучето Хенри, усещаха напрегнатата атмосфера. В потискащата тишина на дневната гласът на чичо Монти прокълтя като гръмотевица и Алекс подскочи.

— Е, Хоторн, прекрасно време, нали? — попита чичо Монти. Джордан вдигна поглед от книгата, която четеше, и отвърна:

— Наистина.

— Въобще не е влажно — настоя възрастният човек, а бузите му бяха зачервени от изпитото вино.

— Никак даже — съгласи се Джордан. Чичо Монти упорито продължи:

— И е топло. Добро време за реколтата.

— Така ли? — отвърна херцогът с тон, който би обезсърчил по-нататъшни опити за разговор.

— Ъ-ъ-ъ... да — отвърна чичо Монти и хвърли отчаян поглед на Александра.

— Знаете ли колко е часът? — попита Алекс, искаше да се оттегли.

Джордан вдигна глава и грубо ѝ отвърна:

— Не.

— Би трябвало да имате часовник, Хоторн — обади се чичо Монти, — това е единственото нещо, което ни помага да сме в крак с времето!

Александра бързо извърна поглед, наранена, че Джордан за втори път бе приел часовника на дядо ѝ и после го бе отхвърлил.

— Часът е седем — услужливо изрече възрастният човек, посочвайки собствения си часовник. — Винаги нося часовник — похвали се той. — Никога не ми се налага да гадая колко е часът. Прелестни неща са тези часовници. Човек постоянно иска да разбере как работят, нали?

Джордан затвори книгата си и рязко отвърна:

— Не, някои не искат.

Монти хвърли още един умолителен поглед на Алекс, но отвърна сър Хенри. Огромното английско овчарско куче, напълно пренебрегвайки задълженията си да пази хората, не можеше да пренебрегне задължението си да ги утешава, да ги дарява с обич и въобще да бъде до тях, ако имат нужда от него. Виждайки нещастното изражение на сър Монтакю, той се надигна от мястото си пред камината и се запъти да успокои кавалера, като го облиза два пъти по ръката.

— Богове! — извика чичо Монти, скочи на крака енергично и започна да бърше ръката си в панталоните си. — Това животно има език като мокър парцал!

Обиден, сър Хенри му хвърли нещастен поглед, после се обърна и се плъсна отново пред камината.

— Ако не възразявате, смятам да се оттегля — рече Александра, неспособна повече да понася тази атмосфера.

— Всичко ли е готово в гората, Филбърт? — попита Алекс на следващия следобед, когато верният ѝ стар лакей дойде в спалнята ѝ.

— Готово е — обяви горчиво той. — Не че вашият съпруг заслужава празник по случай рождения си ден. Заради начина, по

който се държи с вас, заслужава само ритник в задника!

Тя прибра немирно кичурче коса и нищо не каза. Идеята за това празненство ѝ бе дошла, докато се разхождаха край беседката в най-щастливия ден от едно доста кратко блаженство.

След като понася с дни леденото презрение на Джордан, тя всеки момент бе готова да се разплаче. Не разбираше защо Хоук се държи така. С приближаването на момента на изненадата обаче тя се надяваше, че когато Джордан разбере какво е планирала заедно с Тони и Мелъни, ще се превърне в човека, който бе преди, когато бяха заедно край реката, или поне щеше да ѝ каже какво го тревожи.

— Прислугата говори за начина, по който се отнася с вас — продължи гневно Филбърт. — Почти не ви говори и се заключва в кабинета си денем и нощем, и нивга не изпълнява съпру...

— Филбърт, моля те! — проплака Александра. — Не ми разваляй деня с тези приказки.

Разкаян, но все още решен да излее жлъчката си срещу човека, който бе причина за сенките под очите на Александра, той рече:

— Няма нужда аз да ви го развалям, той сам ще стори това. Даже съм изненадан, че се съгласи да дойде с вас до горичката, когато му казахте, че искате да му покажете нещо.

— Аз също — рече Алекс, опитвайки се да се усмихне, но веднага се намръщи учудено. Тази сутрин бе говорила с Джордан, когато той имаше среща с Фокс, новия помощник-управител, и бе очаквала да ѝ се наложи да го умолява, за да я придружи. Отначало той понечи да откаже, но после се поколеба, хвърли поглед на управителя и се съгласи.

— Всичко е уредено — увери Фокс Джордан в главната спалня. — Хората ми са разположени покрай дърветата по пътя към горичката и около самата горичка. Там са от три часа — двайсет минути, след като жена ви предложи тази екскурзия. Наредих на хората си да останат там, докато убиецът или убийците не се разкрият. Тъй като не могат да оставят позициите си, без да бъдат забелязани, не могат да ми докладват и не знам какво виждат. Един Бог знае защо братовчед ви е избрал горичката вместо някоя къщурка или нещо по-изолирано.

— Не мога да повярвам, че това се случва — избухна Джордан, докато си слагаше чиста риза. После спря, поразен от факта, че облича

чиста риза, за да изглежда добре за жената, която го водеше към смъртта му.

— Случва се — рече Фокс. — И е капан. Разбрах го от тона на съпругата ви и по погледа ѝ, когато ви помоли да излезете с нея този следобед. Беше нервна и лъжеше. Наблюдавах очите ѝ. Очите не лъжат.

Джордан погледна следователя с горчива насмешка, спомняйки си колко измамно невинни бяха изглеждали очите ѝ преди.

— Това е легенда — рече той. — Легенда, в която вярвах.

— Бележката от лорд Таунсенд не е легенда — напомни Фокс на херцога. — Толкова са сигурни, че не знаем за намеренията им, че стават невнимателни.

При споменаването на бележката на Тони лицето на Джордан стана непроницаемо като камък. Както бе наредено, Хигинс бе донесъл бележката първо на Джордан, а после на Александра. Тя гласеше:

Всичко в горичката е готово. Трябва само да го доведеш.

Преди час, когато прочете бележката, болката почти го повали на колене, но сега не усещаше... нищо. Вече бе престанал да чувства каквото и да е, дори болка от предателството или страх. Спокойно се приготвяше да се изправи лице в лице с убийците си. Сега искаше само всичко да свърши, така че да започне по някакъв начин да заличава Александра от сърцето си.

Цяла нощ бе лежал буден, борейки се с глупавото желание да отиде при нея и да я прегърне, да ѝ даде пари и да я предупреди да избяга — защото независимо дали щяха да успеят да го убият, Фокс вече имаше достатъчно доказателства Тони и тя да прекарат остатъка от живота си в тъмницата. Мисълта Александра да прекара живота си в затворнически дрехи и в тъмнина, в килия пълна с плъхове, бе почти непоносима, дори и сега — когато щеше да стане нейна жертва.

Александра го чакаше във фойето и в синята си рокля изглеждаше чиста и невинна като поток. Тя се обърна и го загледа как слиза по стълбите. Тя се усмихваше, осъзна Джордан, защото

красивата му млада съпруга възнамеряваше да се отърве от него завинаги.

— Готов ли си? — попита го весело.

Той кимна и двамата се отправиха към каретата, която ги очакваше.

Александра хвърли поглед на Джордан, когато каретата пое плавно по пътя сред дърветата, който скоро щеше да се разшири в обширно поле, което граничеше с овощните градини. Въпреки че Джордан спокойно държеше юздите на коня, тя забеляза, че напрегнало оглежда дърветата, сякаш търси нещо.

Чудеше се дали той по някакъв начин не е научил за нейната „изненада“ и дали не очаква празнуващите да изскочат от дърветата. Когато каретата им спря в полето, учудването на Джордан ѝ подсказа, че не е знаел.

— Какво, по... — ахна удивено той при вида на невероятната гледка. Знамена се развяваха от вятъра и всичките му наематели и децата им бяха събрани на полето, облечени в най-хубавите си дрехи, и му се усмихваха. Вляво видя старата херцогиня, Тони, майка му и брат му. Мелъни и Джон Камдън бяха дошли с Роди Карстеърс и с половин дузина от познатите на Джордан. В далечния край на сечището бе поставена голяма платформа, на която бяха наредени столове. Над платформата бе опънат навес, който я пазеше от слънцето, а над нея се развяваха знамената на Хоторн, украсени с герба на Хоторн — ястреб с разперени криле.

Каретата на Джордан продължи и четирима тръбачи официално възвестиха пристигането на техния херцог. Събралите се заръкопляскаха.

Хоук спря конете и се обърна рязко към Александра:

— За какво е всичко това?

Очите ѝ бяха изпълнени с любов, неувереност и надежда.

— Честит рожден ден! — изрече нежно тя.

Джордан само я изгледа и нищо не каза. Усмихвайки се нервно, тя обясни:

— Така в Моршам празнуваме рождените дни. — Когато той продължи да я гледа втренчено, тя постави ръка върху неговата и обясни въодушевено: — Това е комбинация от турнир и селски панаир

— за да се отпразнува рожденият ден на херцога. И за да ти помогне да се опознаеш малко по-добре с наемателите си.

Джордан огледа тълпата с недоумение. Възможно ли бе цялата тази сложна организация да е параван за опит за убийството му, зачуди се той. Жена му ангел ли беше или дявол? Щеше да научи до края на деня. Той се обърна и ѝ помогна да слезе от каретата.

— И сега какво се предполага, че трябва да правя?

— Ами да видим — каза радостно тя, опитвайки се да не показва колко е наранена от поведението му. — Виждаш ли добитъка в кошарите?

Джордан хвърли поглед на кошарите, разпръснати по полето.

— Да.

— Добитъкът принадлежи на работниците ти, ти трябва да избереш най-хубавото животно от всяка кошара и да му дадеш една от наградите, които аз купих от селото. Ей там, където въжетата образуват линии, ще има турнир, а там, където е мишената — състезание по стрелба, а...

— Мисля, че разбирам — рязко я прекъсна той.

— Ще бъде много хубаво, ако участваш в някои от състезанията — добави неуверено Александра, понеже не бе убедена дали той ще иска да се смеси със слугите си.

— Добре — рече той, придружи я до стола ѝ на платформата и я остави там.

След като поздрави приятелите си от Лондон, с лорд Камдън и Тони си наляха малко от бирата, която работниците вече пиеха, и тръгнаха да се разхождат наоколо, после спряха, за да погледат как четиринайсетгодишният син на главния земевладелец се правеше на жонгльор.

— И така, скъпа моя — рече Роди Карстеърс, накланяйки се към Александра, — той лудо ли е влюбен в теб? Ще спечеля ли облога ни?

— Дръж се прилично, Роди — предупреди го Мелъни, застанала до Алекс.

— Не споменавай пред мен за този отвратителен облог! — сопна се старата херцогиня.

Алекс искаше да наблюдава Джордан по-отблизо, затова стана и слезе по стъпалата на платформата. Мелъни тръгна с нея.

— Не че ми е неприятно да го видя, но защо Роди е тук? И другите също?

Приятелката ѝ се усмихна:

— Всички дойдоха по една и съща причина. Роди е тук. Това, че сме толкова близо до Хоторн, ни прави изведнъж доста популярни за хора, които не биха стъпили тук със седмици. Вчера обаче пристигнаха, за да разберат как се развиват нещата между теб и херцога. Познаваш Роди — гордее се с това, че научава клюката преди всеки друг. Толкова ми липсваше — добави Мелъни и бързо прегърна Александра. После се отдръпна и внимателно се вгледа в лицето ѝ. — Щастлива ли си с него?

— Аз... да — излъга я Алекс.

— Знаех си! — рече другата жена и стисна ръката ѝ, доволна, че предреченото от нея се сбъдва. Александра не посмя да ѝ развали настроението, като ѝ каже истината. Загледа се със сладък и горчив копнеж към Джордан, който се отправяше към добитъка с вид на сериозен съдия, докато раздаваше наградите за най-добро животно.

Когато слънцето започна да залязва и бяха запалени факлите, работниците и благородниците бяха в прекрасно настроение, смееха се и пиеха заедно, докато се състезаваха в турнирите. Джордан, лорд Камдън и дори Роди Карстеърс се бяха включили в състезанието по стрелба с лък, в турнира с копия, в двубоите по фехтовка и в дуелите по стрелба. Алекс стоеше с гордост до страничните линии, а сърцето ѝ се пълнеше с нежност, докато наблюдаваше как Джордан умишлено не улучва, за да може тринайсетгодишият син на един от работниците му да спечели състезанието.

— Наградата се полага на най-добрия — обяви той, когато даде наградата на момчето — златен сувенир. После се отправи към надбягванията на костенурки, избра си костенурка от кошницата и настоя приятелите му да сторят същото. Обаче нито веднъж не се обърна да погледне Александра. Сякаш се стараше да участва само заради гостите си. Трима от най-известните благородници на Лондон заеха място на стартовата линия заедно с децата си и окуражаваха състезателите си, караха ги да тичат по-бързо и после се развикаха, когато костенурките пренебрегнаха кралските им заповеди и се скриха в черупките си.

— Никога не съм харесвал костенурки, освен в супа — каза Тони на Джон Камдън, — но костенурката ми си показва зъбите за миг. Ще се хвана на бас за една лира, че вашата ще остане скрита в черупката си по-дълго от моята.

— Добре! — съгласи се Джон Камдън и започна да окуражава костенурката си да си покаже главата.

Джордан ги наблюдаваше, а изражението му бе строго, после се обърна и се запъти към една маса, където няколко от прислужниците в кухнята му сервираха халби бира.

— Какво, по дяволите, е прихванало твоя знатен братовчед? — обърна се Роди Карстеърс към Тони. — Когато се фехтувахте, имах чувството, че се опитва да те нарани. Възможно ли е все още да ревнува, че почти не се ожени за съпругата му?

Тони сви рамене:

— Какво те кара да мислиш, че Хоук въобще е ревнувал?

— Скъпо момче, не забравяй, че бях на бала на Линдуърди, когато той се втурна като отмъстителен ангел и заповяда на Алекс да се прибира вкъщи.

— Заради скандалния залог, който ти си я накарал да направи — уточни Антъни и отново насочи вниманието си към костенурката.

Джордан си взе още една халба бира от масата, облегна се на едно дърво и замислено се загледа в Александра, която очевидно го търсеше. Той знаеше, че тя го бе наблюдавала цяла вечер. Както и Тони. И двамата бяха със същото нервно изражение, сякаш очакваха да се забавлява на празненството си.

Погледът му се върна на Александра и той видя как тя се засмя на нещо, което баба му бе казала. Почти чуваше смеха ѝ и дори в настъпващия мрак можеше да види блясъка в очите ѝ, когато се смееше. Неговата съпруга. Неговата убийца.

— Не мога да повярвам — прошепна яростно той. Младата жена, която бе организирала тържеството, не бе способна да планира убийството му. Жената, която го бе прегръщала нощем и го бе дразнила, докато ловяха риба, и срамежливо му бе подарила часовника на дядо си, със сигурност не се опитваше да го убие.

— Ваша светлост? — възпря го острият глас на Фокс, когато той се запъти към състезанието по стрелба, което бе станало смехотворно, понеже повечето от състезателите бяха доста пияни и не виждаха мишената. — Настоявам веднага да си тръгнете — прошепна следователят.

— Не бъдете глупак — отвърна Джордан остро, напълно изгубил търпение от теориите на Фокс. — Съдържанието на бележката на братовчед ми е очевидно — заедно са планирали това празненство за мен и най-вероятно затова са се срещали тайно два пъти.

— Нямам време да споря с вас за това — ядосано каза Фокс. — След няколко минути ще се стъмни, а хората ми не са сови. Не могат да виждат в тъмното. Изпратил съм ги да заемат позиции по пътя към дома ви.

— Тъй като вече не можем да се приберем, докато е светло, не разбирам защо да не остана още малко.

— Не мога да бъда отговорен за това, което ще се случи, ако не си тръгнете веднага — предупреди го Фокс, преди да се обърне и да се отдалечи.

— Можеш ли да повярваш, че тези възрастни мъже в действителност окуражават костенурките? — засмя се Мелъни, докато гледаше Тони и съпруга си. — Ще се наложи да отида при тях и да им припомня за приличието, което хора в тяхното положение трябва да проявяват — рече и слезе от платформата. — Всъщност искам да отида, за да видя кой ще победи — призна си тя.

Алекс кимна разсеяно, оглеждайки веселите лица на работниците, а погледът ѝ се спря на едно познато лице, което никак не бе весело. Изведнъж си спомни нощта, в която срещна Джордан — благоуханна нощ като тази — когато двама главорези бяха взели Хоук на прицел.

— Бабо — каза тя, обръщайки се към старата херцогиня. — Кой е niskият мъж, ей там, с черната риза — онзи с червената кърпичка около врата.

Старицата погледна и сви рамене.

— Нямам представа кой е — заяви. — Днес видях повече работници, отколкото съм виждала за трийсетте години живот в Хоторн. Не че не смятам — добави неохотно — празненството за добра идея, скъпа моя. Напоследък нещата в Англия се промениха и

въпреки че съжалявам за нуждата да поощряваме тези, които ни служат, мисля, че един собственик на земя трябва да е в добри отношения с работниците си. Носят се слухове, че исканията им стават все повече, а те самите — все по-нахални...

Александра отново се замисли за нощта, когато Джордан бе нападнат. Огледа се нервно за мъжа с черната риза, но той сякаш се бе изпарил. След няколко минути започна да търси хората, които обичаше, за да се увери, че са в безопасност. Огледа се за Тони, но не успя да го открие, после притеснено потърси Джордан и го видя да стои до дърветата. Беше се облегал на едно дърво, пиеше бира и наблюдаваше празненството.

Той забеляза, че го гледа, и ѝ кимна. Сладката и неуверена усмивка, която се появи на устните ѝ, го изпълни с болка и разкаяние. Вдигна чаша в мълчалив, язвителен тост и замръзна, щом чу смътно познат глас.

— Към главата ви е насочен пистолет, милорд, и още един към съпругата ви. Кажете ли и дума, партньорът ми ще ѝ пръсне главичката. Тръгнете навътре в гората.

Джордан се напрегна и бавно отпусна халбата с бира. Изпита облекчение от този глас. Бе готов за тази среща с неизвестния враг — даже бе нетърпелив. Не повярва, че Александра е в опасност. Това бе лъжа, за да го принудят да се подчини.

Навлезе в гората и видя смъртоносния проблясък на пистолета.

— Къде оливаме? — попита.

— В една къщурка наблизо. Сега минете пред мен.

Тялото му се бе напрегнало като пружина. Направи още една крачка по пътеката, като стискаше тежката халба с бира.

— Какво да правя с това? — попита, обърна се леко и протегна ръка.

Престъпникът погледна към ръката му. Това беше достатъчно за Джордан. Плисна бирата в очите на бандита, после замахна с тежката халба и удари главореза с такава сила, че той падна на колене. Джордан взе пистолета му, сграбчи го и го изправи на крака.

— Тръгвай, кучи син такъв! Ще направим разходката, която искаше.

Бандитът залитна леко и Джордан нетърпеливо го бутна. После бръкна в джоба си, търсейки малкия пистолет, който носеше със себе

си откакто се бе върнал в Англия. Осъзнавайки, че сигурно е паднал, когато се наведе над мръсника, той хвана по-здраво оръжието на бандита и последва пленника си по пътеката.

След пет минути видя старата колиба на дърваря.

— Колко души има вътре? — настоя Джордан.

— Няма никого — изръмжа главорезът, но ахна, когато усети дулото на пистолета да се опира в тила му. — Един-двама. Не знам — поправи се бързо.

Гласът на Джордан бе студен като смъртта:

— Когато стигнем до вратата, им кажи, че си ме хванал, и да запалят лампата. Ако кажеш нещо друго, аз ще ти пръсна главицата. — Като потвърждение на думите си притисна дулото на пистолета в тила на бандита.

— Добре! — изохка той и се препъна по стъпалата. — Хванах го! — извика, след което ритна вратата. Тя се отвори. — Запалете проклетата лампа, тъмно е като в рог — добави послушно, застанал на прага.

От колибата се дочуха звуци, към фенера се наведе една сянка и проблесна светлина. Джордан удари пленника си и го повали на пода, после протегна ръка към хората, наведени над просветващия фенер.

Щом видя лицето насреща, Джордан изпита такава болка, че едва не падна на колене.

— Джордан! — извика леля му. Погледът ѝ се стрелна към другия ъгъл на стаята, той бързо клекна и стреля. От гърдите на другия наемник бликна кръв.

Джордан го погледна само колкото да се увери, че е мъртъв, после се обърна към жената, която бе обичал повече от майка си. И почувства... нищо. В сърцето му се настаняваше студена празнота и заглушаваше всички чувства, които бе изпитвал.

— Защо? — попита.

Тихият му и учтив глас толкова изплаши леля му, че тя заекна:

— И-искаш да кажеш з-защо се опитваме да те у-убием? Думата „ние“ го накара рязко да вдигне глава. Отивайки бързо към мъртвия наемник в ъгъла, той взе заредения му пистолет и хвърли този, който вече бе използвал. Със зареден пистолет, насочен към жената, която бе обожавал, отвори вратата към една стая. Бе празна, но леля му все още мислеше, че ще го убият. Още повече, че тя ясно бе казала „ние“.

И после се сети кого очакваше тя. Братовчед му и жена му със сигурност трябваше да дойдат, за да се уверят, че този път наистина е мъртъв.

Когато се върна в главната стая, той студено изрече:

— Тъй като очевидно очакваш подкрепления, защо и двамата да не седнем да ги дочакаме заедно.

Съмнение и паника проблеснаха в очите ѝ и тя бавно седна на грубия дървен стол до масата. Джордан изчака тя да седне и се облегна на масата с лице към затворената врата.

— Така — подкани я с копринен глас той, — защо не ми отговориш на някои въпроси кратко и ясно. В нощта, когато бях издебнат близо до Моршам, не е било случайност, нали?

— Аз... аз не знам за какво говориш.

Джордан погледна към убиеца, който лежеше в безсъзнание и който го бе нападнал преди години, а после се обърна към леля си. Насочи пистолета си към ужасената жена и настоя:

— Истината, мадам.

— Не, не бе случайност! — проплака тя, а очите ѝ бяха вперени в пистолета.

Джордан го отмести и рече:

— Продължавай.

— Н-нито беше и пленничеството ти, но то не беше в плана, трябваше да умреш. Само че ти си... ти си... толкова труден за убиване! — добави обвинително тя. — Винаги си имал дяволски късмет. Ти — с парите си и титлите си, и здравите си и силни крака, докато бедният Бърти е сакат, а милият ми Тони на практика е бедняк!

От очите ѝ потекоха сълзи и тя яростно изхленчи:

— Ти имаше всичко, включително и късмет. Дори не може да те отрови човек! — извика. — А не можехме да си п-позво-лим да наемем други хора, за да те убием, защото всичките пари са твои.

— Колко егоистично от моя страна! — изрече Джордан. — Защо не ми поискахте пари. Щях да ви дам, ако знаех, че се нуждаете. Но не — добави заядливо, — за да ме убиете с тяхна помощ.

— Бабо — уплашено попита Александра, — виждате ли някъде Джордан? Или... или човека с черната риза и червена кърпа около

врата?

— Александра, за Бога — взмути се старата херцогиня, — защо постоянно ме караш да се оглеждам за разни хора? Хоторн е някъде наоколо, бъди уверена. Беше ей там, до онова дърво и пиеше бира.

Алекс се извини и се опита да бъде спокойна, но след няколко минути вече не можеше да прогони необяснимата паника, която я обземаше.

— Къде отиваш, скъпа? — попита старицата, когато тя рязко се изправи.

— Да потърся съпруга си — призна Алекс с печален смях, — предполагам, че се страхувам да не изчезне отново, както стана преди година. Много глупаво от моя страна, нали?

— Значи наистина не ти е безразличен, нали, дете мое? — изрече херцогинята с обич.

Алекс кимна, прекалено притеснена за Джордан, че да се опитва да избягва да отговори. Трескаво огледа тълпата, докато се насочваше към мястото, където го бе видяла за последен път. Не откри Тони, но Мелъни и Джон Камдън идваха към нея.

— Прекрасно празненство, Александра — призна Джон с усмивка. — Не съм си изкарвал толкова добре и в най-изисканите клубове в града.

— Благодаря ти. В-виждали ли сте съпруга ми? Или Тони?

— Не и през последните петнайсет минути. Да ги потърся ли?

— Да, ако обичате — каза Алекс, прокарвайки ръка през косата си. — Тази вечер съм много разтревожена — призна тя. — Все си представям неща — преди малко ми се стори, че виждам мъж там, край онези дървета. А сега Джордан сякаш се е изпарил.

Джон Камдън изрече:

— Бяхме заедно преди няколко минути. Ще ги открия и ще ги пратя при теб.

Александра му благодари и забърза към масата, където сервираха бира. Подминавайки я, тя кимна на една от прислужниците в кухнята, а после се отправи към дървото, до което бе стоял Джордан. Хвърли последен поглед на веселящата се тълпа и колебливо навлезе в гората. След няколко крачки спря и се огледа наоколо, послушваше се внимателно, но шумът от празника заглушаваше горските звуци, а гъстите клони закриваха светлината.

— Джордан? — извика тя. Когато не последва отговор, прехапа устна и се намръщи притеснено. Тъкмо смяташе да се върне в сечището, когато видя голямата халба на земята. — Боже мили! — прошепна. Отново се огледа с надеждата да зърне Хоук, но вместо това в тревата забеляза пистолет.

Вдигна го, обърна се и се сблъска с Тони.

— Тони! Благодаря на Бога, че си ти! — извика.

— Какво става, по дяволите? — попита той. — Камдън ми каза, че Джордан бил изчезнал и че ти си видяла човек при дърветата.

— Намерих халбата на Джордан и близо до нея един пистолет — рече Алекс, а гласът и тялото ѝ трепереха от ужас. — И мисля, че видях мъж, който май беше същият, който се опитваше да убие Джордан в нощта, която се срещнахме.

— Върни се в сечището и стой на светло! — рече остро Антъни. Грабна пистолета от ръката ѝ, обърна се и се затича по пътеката.

Александра забърза към сечището с намерението да потърси помощ, а не да се спасява. Огледа се за Роди или за Джон Камдън и когато не ги откри, се затича право към един от работниците, който си бе дал кратка почивка от състезанията.

— Ваша светлост! — ахна човекът, взе лъка си и тръгна да стреля.

— Дай си пистолета! — поиска Александра и го грабна от ръката му. — Зареден ли е? — извика през рамо, тичайки към пътеката в гората.

— Естествено.

Тони допря ухо до вратата на къщурката и се послуша. След като не чу нищо, понечи да отвори, но резето заяде и той се засили да избие вратата. Тя се отвори, той се втурна в стаята и зяпна от изненада. Майка му седеше вдървено на стол срещу него. А до нея стоеше Джордан. В ръката си държеше пистолет.

Бе насочен право в сърцето на Тони.

— К-какво, по дяволите, става тук? — извика задъхано. Появата на Антъни разруши и последната надежда, че Алекс и братовчед му не са заговорничили срещу него. Той заплашително изрече:

— Добре дошъл на моето празненство, братовчедо. Вярвам, че чакаме още един човек, за да бъде съвършено празненството, нали така, Тони? Съпругата ми може би? — преди Тони да успее да отговори, Джордан добави: — Не бъди нетърпелив, със сигурност вече те търси, мислейки си, че сте се отървали от мен, нали? Сигурен съм. — Гласът му изведнъж стана остър: — Виждам нещо в джоба на самото ти, сигурно е пистолет. Хвърли самото си на пода.

— Джордан...

— Направи го! — извика той и Тони бавно се подчини. Когато самото падна на пода, Хоук посочи с пистолета си към един от столовете. — Седни. И ако мръднеш, ще те убия.

— Ти си луд! — прошепна Антъни. — Трябва да си. Джордан, за Бога, кажи ми какво, по дяволите, става.

— Млъквай! — сопна се той и обърна глава, чул стъпки. Гневът му се насочи към момичето, от което бе обсебен повече от година. Тази лъжкия, която го бе накарала да повярва, че го обича. Малката кучка, която бе лежала в обятията му и охотно му бе отдала тялото си. Красивото, смеещо се, незабравимо босоного момиче, което го бе накарало да вярва, че раят е река с одеяло за пикник на брега. И сега, помисли си с гняв, който едва сдържаше, тя щеше да падне в клопката.

Вратата се откряна бавно. Александра надникна вътре и очите ѝ се разшириха, щом видя насочения към нея пистолет.

— Не се срамувай — прошепна Джордан. — Влез. Чакахме те.

Тя въздъхна, отвори вратата, вгледа се в падналия бандит и се затича, когато Хоук се изправи. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя го прегърна, забравила за пистолета в ръката си.

— Знаех си, че е той... Знаех си! Аз...

Тя изохка изненадано, когато Джордан я сграбчи за косата и я дръпна силно назад. Лицето му бе на милиметри от нейното, когато извика:

— Разбира се, че си го познала, ти, отвратителна кучко! — и я събори на пода.

Алекс го гледаше уплашено, не разбираше какво става.

— Страх ли те е, скъпа моя? — попита херцогът. — И трябва. Там, където отиваш, няма прозорци, няма прекрасни рокли, няма мъже — с изключение на пазачите, които ще се възползват от деликатното ти тяло, докато измършавее, и после ще загубят интерес. Да се надяваме,

че ще задържи интереса им по-дълго, отколкото държа моя — добави грубо. — Не бъди толкова изненадана — рече. — Спях с теб, за да продължиш да си мислиш, че не подозирам нищо, а не защото те желяех. — Беше готов да я убие заради предателството ѝ.

— Джордан, защо правиш това? — изплака Александра и после се отдръпна ужасено, щом забеляза гнева му, когато го нарече по име.

— Искам отговори, не въпроси — нахвърли се той. Прецени, че може да минат още десет минути, докато Фокс осъзнае, че е изчезнал и го потърси, затова отново се облегна на масата и се обърна към Тони: — Докато чакаме — подкани го, като насочи пистолета си към него, — защо не ми разясниш някои подробности. Какво друго сте отровили в къщата ми.

Очите на Тони се отместиха от пистолета в ръката на Джордан към лицето му.

— Ти си луд, Джордан.

— Бих те убил с удоволствие — каза той и повдигна пистолета, сякаш се канеше да го направи.

— Чакай! — извика леля му, хвърляйки поглед към вратата, и започна да говори: — Не наранявай Тони! Т-той не може да ти отговори, з-защото не знае нищо за отровата.

— И предполагам, че съпругата ми също не знае нищо, така ли? — отвърна саркастично херцогът. — Нали, мила? — попита той, а дулото на пистолета се насочи към Александра.

Алекс се изправи на крака, стискайки пистолета в гънките на роклята си.

— Мислиш, че сме се опитвали да те отровим? — попита тя, гледайки го, сякаш я бе сритал в корема.

— Знам го — поправи я той, наслаждавайки се на мъкмата, която зърна в очите ѝ.

— Всъщност... — просъска Бърти Таунсенд от прага на вратата; беше насочил пистолет в главата на Джордан — грешеш. Както истеричната ми майка беше на път да си признае, аз скроих плана как да се отървем от теб. Тони няма кураж да извърши убийство. И тъй като в семейството аз разполагам с ум, ако не с крака, аз се занимавах с планирането и подробностите. Изглеждаш изненадан, братовчеде. Както всеки друг ти си предположил, че един сакат не е голяма

заплаха, нали? Хвърли пистолета си, Джордан. Така или иначе ще те убия, но ако не го направиш, ще убия първо прекрасната ти съпруга, а ти ще гледаш.

Тялото му се напрегна като пружина, Джордан хвърли пистолета си и бавно се изправи на крака, но Александра ненадейно се плъзна пред него.

— Дръпни се! — тихо и остро рече той, но тя го хвана ужасено и в същото време напъха пистолета в ръката му.

— Ще трябва да убиеш и мен, Бърти — каза меко Тони, изправи се и тръгна към него.

— Предполагам — съгласи се брат му. — Всъщност щях да го направя.

— Бърти! — проплака майка му. — Не! Това не беше в плана...

Погледът на Александра се насочи към мъжа на пода, който се опитваше да достигне сакото на Тони. В същото време друг мъж се показва на прага и бавно насочи пистолет.

— Джордан! — извика тя и се хвърли пред него точно когато два пистолета изгърмяха.

Ръцете на Джордан автоматично я притиснаха, а Бърти се стовари на пода, застрелян от Фокс, а бандита на пода стискаше ръката си, която бе простреляна от Джордан. Всичко се случи толкова бързо, че на херцога му бяха нужни няколко секунди да осъзнае, че Алекс се е отпуснала в ръцете му. Главата ѝ се люшкеше, а от слепоочието ѝ течеше кръв.

— Викайте лекар! — нареди той на Тони и внимателно я положи на пода.

Коленичи до нея, свали ризата си и я накъса на ленти, за да превърже раната на главата ѝ. Преди да свърши, белият лен вече бе напоен с кръв, а цветът на кожата ѝ бе станал пепеляв.

— Боже мой! — прошепна той. — Господи! — Бе виждал мъже да умират на бойното поле безброй пъти. Разпознаваше смъртоносна рана. Взе я на ръце, затича се по пътеката, а сърцето му биеше като лудо, докато си повтаряше: „Не умирай... не умирай... Не умирай...“

С натезало от мъка сърце той изскочи на поляната, понесъл скъпоценния си товар. Без да обръща внимание на уплашените работници, Джордан я положи нежно в каретата на Тони, който очевидно бе казал на някого да я докара.

Една стара акушерка само погледна окървавената превръзка на главата на Александра и бледата ѝ кожа и докато Джордан се качваше на каретата, тя бързо провери пулса на младата жена. Когато се обърна към насъбралите се работници, тъжно поклати глава.

Жената, на която Александра бе помогнала преди година и с която се бе сприятелила, погледна с мъка неподвижното ѝ тяло, докато Джордан потегляше, а по сечището се разнесе хлипане.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Когато доктор Данвърс излезе от покоите на Александра, на лицето му се бе изписало пораженско изражение.

— Съжалявам — рече лекарят на хората, които чакаха в коридора. — С нищо не мога да ѝ помогна. Няма надежда.

Старата херцогиня притисна кърпичка към устните си и се отпусна в прегръдките на Тони. Мелъни потърси утеха в мъжа си. Джон Камдън стисна рамото на Джордан, а после отведе хлипащата си жена долу при Роди Карстеърс.

Лекарят каза на Джордан:

— Вече можете да влезете и да се сбогувате, но тя няма да ви чуе. В дълбока кома е. След няколко минути... най-много няколко часа ще си отиде тихо. — Джордан го погледна и той бързо добави: — Няма да изпита болка, Джордан, обещавам ви.

Джордан изгледа с омраза невинния лекар и влезе в стаята на Александра.

До леглото ѝ бяха запалени свещи, а тя лежеше бледа като смъртта на белите възглавници. Дишането ѝ почти не се долавяше.

Преглъщайки буцата в гърлото си, Джордан седна до леглото ѝ и се вгледа в обичното лице. Имаше толкова гладка кожа, помисли си с мъка той, и толкова невероятно дълги мигли.

Тя дишаше!

— Не, не умирай! — проплака дрезгаво той, пое отпуснатата ѝ ръка и трескаво потърси пулса ѝ. — Не умирай! — Напипа пулса — едва доловим и слаб, но все пак се усещаше. Изведнъж той започна да ѝ говори: — Не ме изоставяй, Алекс. За Бога, не ме изоставяй! Искам да ти кажа хиляди неща, моля те, позволи ми да ти покажа. Но няма да мога, ако си отидеш. Алекс, моля те, скъпа... моля те, не си отивай. — Чуй ме — продължи, убеден, че тя ще остане жива, ако разбере колко му е скъпа. — Чуй какъв бе животът ми, преди да се появиш... Той бе празен. Сив. И после дойде ти, и изведнъж изпитах чувства, които не подозирах, че съществуват, и видях неща, които преди не бях виждал.

Ти не ми вярваш, нали, сладка моя? Но това е истината и мога да ти го докажа. — Гласът му потрепери от сдържаните сълзи и Джордан изрече: — Цветята на ливадата са сини, онези до потока са бели. А розите на арката при градините са червени.

Вдигна ръката ѝ и я притисна към бузата си.

— Но това не е всичко, което забелязах. Забелязах, че сечището, където е паметната ми плоча, прилича на онова, където проведохме шеговития си дуел преди година. Скъпа моя, има и нещо друго, което трябва да ти кажа... Обичам те, Александра. — Той се задави от напиралите сълзи и продължи шепнешком: — Обичам те и ако умреш, няма да мога да ти го кажа. — Хоук отчаяно стисна още по-силно ръката ѝ.

— Александра, да не си посмяла да ме оставиш! Ако го направиш, ще изхвърля Пенроуз. Кълна се, че ще го направя. И то без препоръки. Ще го изхвърля на улицата, чуваш ли ме? И после ще изритам и Филбърт. Пак ще направя Елизабет Грейнджърфийлд своя любовница.

Минутите се превърнаха в часове, но той не спираше да ѝ говори. Ту я умоляваше, ту я заплашваше, а когато загуби надежда, започна да я ласкае:

— Помисли за безсмъртната ми душа, съкровище. Тя е черна, а без теб със сигурност ще си върна старите навици.

Той стискаше безжизнената ѝ ръка, сякаш се опитваше да влее от собствения си живот в нейното тяло. И изведнъж решимостта и надеждата, които го бяха подтиквали да ѝ говори с часове, го напуснаха. Отчаяние изпълни сърцето му, задуши го и от очите му рухнаха сълзи. Обгръщайки отпуснатото ѝ тяло, Джордан притисна буза до нейната, а широките му рамене започнаха да се тресат.

— О, Алекс — проплака той, — как ще живея без теб?! Вземи ме със себе си. — Искам да дойда с теб...

Изведнъж дочу една прошепната дума. Затаи дъх и рязко извъртя глава, очите му трескаво я гледаха.

— Алекс? — настоятелно изрече той. Точно когато реши, че си е въобразил лекия трепет на клепачите ѝ, бледите ѝ устни се разтвориха.

— Кажи, скъпа — рече отчаяно, накланяйки се по-близо към нея. — Кажи нещо, моля те, съкровище!

Александра преглътна и раздвижи устни.

— Какво, мила? — помоли я настоятелно той, не разбираше какво му казва.

Тя отново прошепна и този път очите на Джордан се разшириха, когато я разбра. Той се вгледа в здраво преплетените им ръце и изведнъж се засмя. След малко се смееше с глас. Възрастната херцогиня, лекарят и Тони се втурнаха в стаята, мислейки, че мъката бе помрачила разума на Джордан.

— Тони — с широка усмивка каза Джордан, — Александра смята, че краката на Елизабет Грейнджърфийлд са прекалено големи.

Александра обърна глава на възглавниците, наблюдавайки как Джордан премина през вратата, която свързваше нейната и неговата спалня. Бяха минали два дни от раняването ѝ. Всеки път, когато се събуждаше, той седеше до нея, пазеше я, а страхът му за нея бе отпечатан на измъченото му лице.

Сега, когато бе в пълно съзнание, щеше да ѝ е приятно да ѝ говори отново нежно както преди два дни или да я погледне с любов. За съжаление обаче тази сутрин лицето на Джордан бе непроницаемо и Александра се зачуди дали не е сънувала нежните му думи, когато той мислеше, че тя ще умре.

— Как се чувстваш? — с учтив и загрижен тон я попита той.

— Много добре, благодаря — отвърна му също толкова учтиво тя. — Само малко съм уморена.

— Сигурно искаш да разбереш какво се случи преди два дни.

Александра искаше да я прегърне и да ѝ каже, че я обича.

— Да, разбира се — отвърна, притеснена от настроението му.

— Накратко, преди година и половина Бърти хванал една от прислужниците им в кухнята — местна селянка на име Джейн — да краде пари. Тя признала, че възнамерявала да даде парите на братята си, които я чакали в гората зад къщата. Бърти и майка му вече били измислили план как да се отърват от мен, но до този момент не знаели къде да намерят човек, който да изпълни плана. Вместо да предаде прислужницата на властите, Бърти я накарал да направи писмено признание за кражбата си. Платил на братята ѝ да се отърват от мен в нощта, в която се срещнахме, а признанието на прислужницата запазил, за да е сигурен, че ще си мълчи, а братята ѝ ще сътрудничат.

Ти провали плановете им, когато ми се притече на помощ, но един от братята — онзи, когото раних — успял да пропълзи до коня си и да избяга, докато аз те отвеждах в хана.

Четири дни след сватбата ни Бърти се опитал отново, но този път двамата наемници взели парите му и вместо да ме убиват, удвоили печалбата си, като ме предали на наборните банди. Както посочи леля ми — добави саркастично Джордан, — трудно е да наемеш добри убийци, когато нямаш много пари. — Той пхна ръце в джобовете си и продължи: — Когато се „завърнах от мъртвите“, Бърти напомнил на прислужницата, че все още притежава писменото ѝ признание, и го използвал, за да принуди брат ѝ да се опита да ме убие отново. Това стана онази вечер, когато стреля по мен на Брук Стрийт — същата вечер, когато ти спа в стаята на гувернантката.

Александра го погледна удивено.

— Не си ми казвал, че онази вечер някой е стрелял по теб.

— Нямахше причина да те тревожа с това — отвърна Джордан, после поклати глава и добави сърдито, — това не е цялата истина. Подозирах, че ти си стреляла тогава. Имайки предвид ръста на стрелеца, можеше да си била ти. А освен това ми бе казала, че би направила всичко, за да се освободиш от нашия брак.

Прехапвайки устни, Александра отвърна поглед от него, но Джордан видя болката в очите ѝ. Той продължи:

— Преди три дни един лакей на име Нордстром почина, след като пил от портвайна, който беше в гарафата в кошницата за пикник. Същия, който ти толкова упорито ме караше да изпия.

Александра го погледна и той продължи:

— Фокс не е помощник-управител, той е следовател, а неговите хора бяха разположени из цялото имение. Той разследва инцидента с виното и изглеждаше така, сякаш само ти си имала възможност да сложиш отровата в него.

— Аз? — извика тя. — Как си могъл да си помислиш такова нещо?

— Свидетелката била една прислужница, която работела в имението от време на време. Името ѝ е Джейн. Тя е сложила отровата по нареждане на Бърти. Мисля, че знаеш какво се случи след това.

Александра преглътна болезнено.

— Ти си ме обвинявал и осъждал за това, че съм се опитвала да те убия въз основа на едно такова неоснователно доказателство? Защото съм висока колкото човека, стрелял по теб на Брук Стрийт, и защото една прислужница казала, че сигурно аз съм отровила виното ти?

Джордан потрепна от думите ѝ.

— Направих го въз основа на тези доказателства и въз основа на факта, че Олсън — един от хората на Фокс — те бе проследил два пъти до къщата на Тони. Знаех, че се срещаш тайно с него и това заедно с всичко друго направи доказателствата срещу теб много сериозни.

— Разбирам — студено изрече тя.

Но Джордан си каза, че тя въобще не разбира. Или може би разбираше прекалено добре, помисли си мрачно. Със сигурност разбираше, че бе нарушил обещанието си да ѝ вярва и че неведнъж бе отхвърлял любовта, която тя му предлагаше. Освен това разбираше, осъзна горчиво той, че два пъти бе рискувала живота си, за да го спаси, а в замяна ѝ бе отвърнал с грубост и недоверие.

Джордан се вгледа в красивото ѝ бледо лице. Знаеше, че заслужава омразата и презрението ѝ. Сега, когато тя бе наясно с глупостта и безсърдечността му, той зачака да го прогони от живота си.

Когато тя не го стори, се почувства длъжен да изрече думите, които тя трябваше да му каже.

— Разбирам, че поведението ми беше непростимо — започна отсечено, а гласът му изпълни Александра със страх. — Естествено, не очаквам от теб да искаш да останеш моя съпруга. Щом се почувстваш достатъчно добре да си отидеш, ще ти дам половин милион лири. Ако имаш нужда от повече... — Той замълча. — Ако имаш нужда от повече — повтори, — трябва само да ми кажеш. Всичко мое винаги ще бъде и твое.

Александра изслуша речта му със смесица от нежност, гняв и недоумение. Тя щеше да отговори, но той отново добави:

— Има още нещо което искам да ти кажа... Преди да напуснем Лондон, Филбърт ми разказа как си се чувствала, когато си мислела, че съм мъртъв, и как си реагира, когато си дошла в Лондон и всичките ти илюзии са били разбити. Повечето от нещата, които си чула, са верни. Въпреки това бих искал да ти кажа, че не съм спал с Елиз Грандю в нощта, когато я видях в Лондон.

Джордан се вгледа в нея. Искаше да запомни лицето ѝ, така че да го вижда в самотните години, които му предстояха. Той я погледна мълчаливо; тя бе всяка негова надежда и всяка негова мечта. Александра бе доброта, нежност и доверие. И любов. Тя бе цъфтящите по хълмовете цветя и смехът, който се носеше по полята. Той пое дълбоко дъх и продължи:

— Филбърт също така ми разказа историята на баща ти и случилото се след смъртта му. Не мога да премахна болката, която ти е причинил, но исках да ти дам това...

Джордан протегна ръка и Алекс видя в разтворената му длан дълга и плоска кадифена кутийка. Тя я взе и внимателно я отвори.

Върху бял сатен с верижка от злато бе най-големият рубин, който бе виждала. Имаше формата на сърце. До него лежеше смарагд, обграден с диаманти — също във формата на сърце. До смарагда имаше блестящ диамант.

Той бе с формата на сълза.

Александра прехапа устни. Вдигна поглед и се вгледа в него.

— Мисля — прошепна тя, опитвайки да се усмихне, — че ще нося рубина в деня на състезанието на кралицата, така че когато вържа панделката си на твоя ръкав...

Джордан я притегли към себе си.

— И след като изрече всички тези неща — прошепна тя, когато той най-накрая откъсна устни от нейните, — мислиш ли, че ще успееш да кажеш „обичам те“? Чакам да го кажеш, откакто започна да говориш и...

— Обичам те — яростно изрече той. — Обичам те — прошепна, заравяйки лицето си в косата ѝ. — Обичам те — простена, целувайки устните ѝ. — Обичам те, обичам те, обичам те...

ЕПИЛОГ

Джордан се загледа удивен в мъничкото личице на сина си. Докато държеше детето, той реши да му даде родителски съвет:

— Някой ден, сине, ще си избереш съпруга и е важно да знаеш как да го направиш, затова ще ти разкажа една приказка. Имало едно време един арогантен и циничен мъж, когото ще наречем... ще го наречем херцога на Хоторн.

Застанала на прага, Александра сдържа смеха си.

— Този херцог бил лош човек, който не виждал добротата в нищо или в никого... особено в себе си. През една съдбовна нощ бил нападат от бандити и точно когато изглеждало, че ще свърши житейския си път, един рицар с ръждясала броня му се притекъл на помощ. С помощта на рицаря херцогът успял да се спаси от бандитите, но рицарят бил ранен.

Лошият херцог помогнал на припадналия рицар, но за негово изумление рицарят се оказал жена. Тя била дребна и нежна, с къдрава коса и най-дългите мигли, които бил виждал. И когато отворила очи, той видял, че били морскосини. Лошият херцог погледнал в очите ѝ и това, което видял в тях, го поразило...

Бебето се загледа очаровано в него.

— Какво видял? — прошепна Александра. Джордан я погледна с любов и тържествено отвърна:

— Видял нещо прекрасно.

Издание:

ИК „Плеяда“, София, 2005

Дизайн на корицата: Димитър Стоянов — ДИМО

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.